

Công tắc tình yêu

PHI
NGÃ
TƯ
TÔN

Công Tác Tình Yêu

Phi Ngã Tư Tồn

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook/caphebuoitoi>

Chương 1

Lúc Chu Tiểu Manh vẫn đang tắm, dì Tôn đã lên gõ cửa một lần, đến lần thứ hai, dì chỉ đứng ngoài cửa nói: “Cô chủ ơi, sắp muộn giờ học rồi đấy.”

Trong nhà, trừ lái xe và đầu bếp ra tổng cộng có sáu người giúp việc, trong đó có bốn người được phép lên tầng hai, cả bốn người này đều biết, cô hai nhà họ Chu tắm rửa buổi sáng cực kỳ lâu, nhanh nhất cũng phải hơn một tiếng đồng hồ. Vốn dĩ, người làm trong nhà không ai dám thúc giục, nhưng hôm nay cậu cả nhà họ Chung đang ở trong phòng ăn dùng bữa sáng tâm trạng hình như không được tốt cho lắm, anh ta hất hất cằm, nói: “Lên gọi nó xuống ăn sáng đi.”

Vậy là dì Tôn lại đi lên giục lần nữa.

Chu Tiểu Manh cũng biết người làm không có gan thúc giục mình, đồng thời cũng biết người ở phía sau ra lệnh là ai. Cô cuống cuống tắt vòi hoa sen, làn da bị nước nóng xối một lúc lâu trở nên vừa đỏ vừa nhẵn. Cô cụp mí mắt, lấy áo choàng tắm khoác lên mình, mái tóc bị gội nhiều lần, cuối cùng lại quên mất không thoa dầu xả, vừa xơ vừa rít. Cô lấy lược chải chải, nhưng không được, liền bỏ đấy, cầm lọ dầu dưỡng lên xịt bừa vào mấy nhát, cuối cùng cũng chải được. Cô cầm máy sấy, sấy qua mái tóc, rồi vội vàng thoa chút kem lên mặt, thay quần áo xuống nhà.

Chu Diễm Chiêu sớm đã phát bực vì chờ đợi, đang cầm tờ báo trên tay ném xuống mặt bàn thì trông thấy Chu Tiểu Manh loạng choạng chạy xuống mấy bậc thang cuối cùng.

“Bố, chào buổi sáng.” Cô mỉm cười với người đàn ông ngồi ở đầu kia chiếc bàn, rồi gắng gượng cười tiếp: “Anh, chào buổi sáng.”

Ông già ngồi ở đầu bàn bên kia cười với cô như một đứa trẻ sơ sinh, giọng nói nghe không rõ lắm: “Tiểu Manh... hôm nay không... mặc váy.”

Mái tóc muối tiêu của ông Chu Bân Lễ cắt rất ngắn, để lộ vết sẹo lớn trên đầu. Phần đầu ông từng bị thương nặng, để lại di chứng cực kỳ nghiêm trọng, trí lực chỉ bằng đứa trẻ bảy tám tuổi, hơn nữa ông còn bị liệt nửa người, quanh năm thì ngồi xe lăn.

Chu Tiểu Manh dụi dụi nói với ông: “Hôm nay con phải đến trường, nên không mặc váy.”

“Đến trường...” Cái miệng méo xệch của ông già bắt đầu chảy nước miếng, người hộ lý đứng bên cạnh vội đưa khăn tay lau giúp, rồi tiếp tục đút cháo bồ câu hầm cho ông ăn. Trên cổ ông Chu Bân Lễ đeo một chiếc yếm dãi giống như đứa trẻ. Bình thường, ông đều ăn trong phòng mình, vì ông chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, nhà bếp bao giờ cũng phải

làm riêng. Vả lại, dạ dày của ông đã suy thoái, phải ăn ít mà chia làm nhiều lần, mỗi ngày đến bốn năm bữa, không trùng với giờ ăn ngày ba bữa của người thường.

Chỉ có điều, Chu Diễm Chiếu thích nhất chính là cả nhà cùng ăn bữa sáng, chỉ cần anh ta ở nhà hôm nào, ông Chu Bân Lễ hay Chu Tiểu Manh đều phải xuống ăn cùng.

Chẳng hạn như lúc này.

Người giúp việc mang bữa sáng của Chu Tiểu Manh lên, luôn luôn là bánh sandwich với sữa nóng, nghìn năm không đổi, cô chẳng hề muốn ăn, nhưng vẫn cầm lên, thần thờ bỏ vào miệng ăn như nhồi vẹt.

“Sáng nay em có bốn tiết học.” Trong mắt Chu Diễm Chiếu thoáng hiện nét cười, tựa như có lòng tốt nhắc nhở cô.

Chu Tiểu Manh đang uống dở ngụm sữa không hiểu sao bỗng bị sặc, lập tức ho khù khụ, Chu Diễm Chiếu vươn tay ra vỗ vỗ lưng em gái, nói: “Từ từ thôi, có ai tranh với em đâu.”

Chu Tiểu Manh ngớt ho dần, lại uống thêm một ngụm sữa nữa, ngược mắt nhìn Chu Diễm Chiếu. Bàn tay anh ta vẫn khe khẽ vỗ lưng cô, như chạm lại như không. Hôm nay Chu Tiểu Manh mặc áo sơ mi trắng, nhiệt độ lòng bàn tay anh ta dường như có thể thẩm thấu qua lớp vải áo mỏng manh, khiến lông măng khắp người cô đều dựng đứng cả lên, chỉ muốn lao lên lầu tắm thêm lần nữa.

Thái độ gượng gạo của cô rõ ràng đã bị Chu Diễm Chiếu nhìn ra, khóe miệng anh ta nhếch lên, nụ cười dường như càng rõ nét. Chu Tiểu Manh bị kích động đến nỗi ngồi không yên, đầu ngón tay dồn sức bóp mạnh vào cốc sữa, tựa như đây là cái cổ của kẻ thù có thể bị cô bóp cho tắc thở tại chỗ vậy. Nhìn những đốt ngón tay tái nhợt đi vì dùng sức quá mạnh, Chu Diễm Chiếu nheo nheo mắt, “Em muộn học rồi đấy, hôm nay vừa khéo anh có việc tới Thành Nam, có thể thuận đường đưa em đi luôn.”

Chu Tiểu Manh biến sắc mặt, cô không nghĩ Chu Diễm Chiếu có lòng tốt như thế.

Từ sau khi ông Chu Bân Lễ xảy ra chuyện, số lượng vệ sĩ bên cạnh Chu Diễm Chiếu đã tăng lên gấp đôi, nhưng kẻ mỗi ngày theo anh ta như hình với bóng vẫn chỉ có gã Tiểu Quang kia. Trông thấy Chu Diễm Chiếu từ xa, Tiểu Quang liền mở cửa xe ra, hoàn toàn phớt lờ Chu Tiểu Manh tay xách cặp đang cầm đầu cầm cổ đi phía sau.

Thủ hạ của Chu Diễm Chiếu đều học được cách coi cô hai nhà họ Chu như không khí, bản thân Chu Tiểu Manh cũng biết thân biết phận, mỗi lần trông thấy bọn họ thì cúi gằm mặt xuống, gắng hết sức giấu mình đi. Nhưng hôm nay cô không muốn làm người ta để ý cũng không được, thấy Chu Diễm Chiếu hất cằm, cô đành ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau trước ánh mắt chăm chăm của cả bọn. Cô còn chưa ngồi vững, đã nghe Chu

Diễn Chiêu bảo lái xe: “Cậu và Tiểu Quang, đều lên xe sau cả đi.”

Tiểu Quang biến sắc mặt: “Anh Mười !”

“Đi!”

Không người nào dám nói chữ “Không” với Chu Diễn Chiêu, Tiểu Quang không dám, tay lái xe lại càng không dám, nhất loạt ngồi sang chiếc xe phía sau. Bấy giờ, Chu Diễn Chiêu mới liếc Chu Tiểu Mạnh một cái, không cần anh ta nói thêm câu nào, Chu Tiểu Mạnh đã ngoan ngoãn xuống xe, ngồi lên ghế lái phụ.

Đã nhiều năm Chu Tiểu Mạnh không ngồi xe Chu Diễn Chiêu lái, vì cậu cả nhà họ Chu cũng đã nhiều năm không tự mình lái xe. Chỉ có điều, anh ta lái xe vẫn hung hăng như thế, vừa nhấn chân ga, Chu Tiểu Mạnh đã không kìm được phải ngửa người ra sau, áp lưng sát vào thành ghế. Cô nắm chặt quai cặp sách, tựa như níu vào một cọng cỏ cứu mạng.

“Em yên tâm, xe này đã lắp kính chống đạn toàn bộ, chín túi khí an toàn, vả lại, sáng nay em còn có bốn tiết học, anh không nỡ để em đụng xe chết đâu.”

Câu nói cuối cùng, nhẹ nhàng băng quơ nhưng lại mang theo một chút móc máy như thể châm chọc, khi hai người ở riêng với nhau, giọng điệu của Chu Diễn Chiêu bao giờ cũng như thế. Chu Tiểu Mạnh mím chặt hai môi lại, cổ sữa uống buổi sáng vẫn ứ nghẹn trong lồng ngực, cô cảm thấy mình say xe rồi.

Đèn đỏ.

“Két!” Xe thành linh phanh gấp, sắc mặt Chu Tiểu Mạnh càng thêm nhợt nhạt, cảm thấy dạ dày sôi trào lên như biển động sóng cồn. Cô luống cuống ấn hạ cửa kính xe xuống, định hít thở chút không khí, nhưng cửa kính vừa hạ được chừng một phân, Chu Diễn Chiêu đã nhanh tay nhanh mắt nhấn nút khóa lại. Cửa kính xe lập tức nâng về vị trí cũ, kín mít không một khe hở, cửa xe cũng tự động khóa lại. Chu Diễn Chiêu lật tay gạt cho Chu Tiểu Mạnh một tát. “Bốp!” Cái tát vừa mạnh, vừa tàn nhẫn.

Chu Tiểu Mạnh bị đánh đòn người ra, bấy giờ mới nhớ ông Chu Bân Lễ xảy ra chuyện, chính vì khi dừng đèn đỏ ở ngã tư, ông hạ cửa kính xe xuống hút thuốc, nên mới bị súng bắn tĩa nhắm trúng đầu. Từ đó trở đi, khi Chu Diễn Chiêu ở trên xe, không bao giờ anh ta cho hạ cửa kính chống đạn xuống. Hôm nay cô đúng là lú lẫn thế nào, mới quên mất điều đại kỵ này.

Cô bưng bên má nóng rát, không dám chảy nước mắt. Nhìn bộ dạng ấy của cô, Chu Diễn Chiêu có vẻ khá hài lòng, anh ta vươn tay ra, ngón trỏ man mát nâng cằm cô lên, quan sát vết ngón tay đang nhanh chóng sưng phù lên trên mặt cô, nói: “Một cái tát một vạn đồng, em ngủ với anh một đêm mới có năm nghìn, so ra thì khích cho anh đánh em

một tát còn có lợi hơn đây.”

Chu Tiểu Manh cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế cơn kích động muốn bổ nhào tới bóp cổ Chu Diển Chiêu. Nếu cô có bất cứ phản ứng gì, chỉ tổ làm bùng lên cơn giận dữ của anh ta, chẳng thà cứ im lặng nhẫn nhịn cho xong. Nhưng rõ ràng, Chu Diển Chiêu không có ý định bỏ qua cho cô: “Đêm qua năm nghìn, tính cả một vạn vừa nãy, tháng này em kiếm được của anh năm sáu vạn đồng rồi, xem ra tiền chữa bệnh của mẹ em tháng này lại có chỗ trông cậy rồi.”

Hai hàng mi Chu Tiểu Manh khẽ run, kiên quyết đẩy ngấn nước trong đáy mắt vào lại bên trong. Quy định của Chu Diển Chiêu là, khóc một lần sẽ khấu trừ ba nghìn đồng, nên cô không thể khóc được. Cô đưa những ngón tay run rẩy nắm chặt quai cặp sách, cái quai bằng vải bò bị cô nắm đến ầm cả ra. Cô muốn cuộn mình lại theo bản năng, tốt nhất là rúc vào một góc không ai trên thế gian này nhìn thấy được. Nhưng họ đang ở trên xe, cô còn thắt dây an toàn, không nhúc nhích gì được. Dầu cô có cố gắng hết sức, chẳng qua cũng chỉ thu mình sát vào phía cửa xe một chút, cách anh ta xa thêm vài xăng ti mét mà thôi.

Nhưng động tác khẽ khàng ấy cũng kích thích Chu Diển Chiêu, anh ta giơ tay tóm lấy gáy cô, cúi người hôn lên môi cô. Chu Tiểu Manh không dám từ chối, để mặc cho anh ta ngang ngược tách đôi môi mím chặt của cô, thỏa sức chiếm đoạt. Nụ hôn của anh ta xưa nay vẫn đầy mùi máu tanh, hôm nay lại cắn vào đầu lưỡi cô. Chu Tiểu Manh đau đến nỗi toàn thân run lên, bấy giờ Chu Diển Chiêu mới buông cặp môi hơi sưng của cô ra, hơi nhích ra một chút, nhưng lại ghé vào vành tai cô, cắn một cái, không mạnh cũng không nhẹ: “Hay là, chúng ta đặt lại quy định nhỉ, được không?”

Hơi thở ấm nóng của anh ta phả vào cổ cô, giọng nói nỉ non, tựa như lời thì thầm của cặp tình nhân: “Hai năm nay vật giá leo thang dữ quá, một đêm năm nghìn đồng, mấy cô đầu bảng ở hộp đêm cũng phải hơn cái giá này rồi, hưởng hồ em là em gái anh, anh cũng không nỡ để em thiệt thòi... chúng ta đổi thành... năm nghìn một lần được không? Không khéo một đêm em có thể kiếm được hai ba vạn đấy.”

Đêm qua anh ta quả thật đòi hỏi quá nhiều, Chu Tiểu Manh biết rõ có cầu xin cũng chẳng khiến anh ta mủi lòng, nhưng bấy giờ đang khi nước sôi lửa bỏng, cô thực sự không còn chút sức lực nào nữa, chỉ biết khóc thút thít, vô vọng ngoảnh mặt đi, nói một câu “sáng mai em có bốn tiết học”, kết quả khiến anh ta nổi trận lôi đình, sập cửa đánh sầm một cái bỏ đi.

Đến sáng hôm nay, cơn giận của anh ta vẫn chưa tiêu hết, bằng không, giờ anh ta cũng chẳng dùng lời lẽ công kích cô. Tính cách Chu Diển Chiêu là vậy, kẻ nào khiến anh ta khó chịu một lúc, anh ta sẽ đáp trả gấp trăm gấp nghìn lần.

Thân hình Chu Tiểu Manh vẫn đang run rẩy, nhưng một tay chụp lấy cánh tay Chu Diển

Chiếu theo bản năng, cố gắng ép mình phát ra âm thanh: “Anh nói thì phải giữ lời...” Chu Diễm Chiếu bật cười, đáp: “Tất nhiên rồi.” Nói xong, anh ta lại hôn nhẹ lên môi cô, không hiểu sao tâm trạng chừng như rất vui vẻ, huyết sáo một tiếng, thấy đèn xanh đã sáng lên, liền đạp chân ga.

Chiếc xe dừng lại bên ngoài cổng phía Nam trường đại học. Hôm nay là thứ Hai, rất nhiều sinh viên không ở ký túc xá trở lại trường, vì vậy, ngoài cổng đậu một hàng xe dài. Mặc dù thế, chiếc xe của Chu Diễm Chiếu lướt tới vẫn hết sức nổi bật, cộng thêm chiếc Benz đầy vẻ sĩ theo sát đằng sau, trông lại càng hoành tráng. Xe chưa dừng hẳn, Chu Tiểu Manh đã chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng xuống xe, nhưng Chu Diễm Chiếu cứ đặt tay lên khóa tổng, không chịu mở cửa.

Chu Tiểu Manh không biết phải làm sao, đành nhanh chóng chồm người tới, hôn anh ta.

Mỗi lần cô chủ động hôn anh ta, Chu Diễm Chiếu lại có vẻ lạnh lùng như một tảng băng, tựa hồ toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh hung ác. Chu Tiểu Manh hôn cả nửa phút đồng hồ, anh ta vẫn không nhúc nhích. Cách đó không xa chính là cổng phía Nam của trường học, mặc dù cửa kính xe đã dán màng phản quang sẫm màu, nhưng Chu Tiểu Manh vẫn sợ bị người ta trông thấy, đành hấp tấp buông ra, cúi đầu thấp giọng nói: “Tối nay anh có về nhà không?”

Hành động này coi như đã giương cờ trắng, Chu Diễm Chiếu nửa cười nửa không hỏi ngược lại: “Vậy em mong anh về nhà, hay là không về?”

Nhờ hôm nay ăn một cái tát, cô đã gom đủ tiền viện phí tháng này cho mẹ, đương nhiên chỉ mong sao anh ta tốt nhất không về, nhưng vẫn gượng nhoẻn cười: “Dù anh có về nhà hay không, em đều về nhà.”

Chu Diễm Chiếu dường như rất hài lòng với biểu hiện của cô, cuối cùng cũng ấn nút khóa tổng.

Chu Tiểu Manh xuống xe như chạy trốn, cúi đầu cầm cặp sách, vội vàng đi về phía cổng Nam.

Chu Tiểu Manh là sinh viên ngoại trú, tuy có chỗ trong phòng ngủ ký túc, nhưng gần như cô chưa bao giờ ở lại. Chỉ trong trường hợp đặc biệt, giống như hôm nay, buổi sáng học bốn tiết, buổi chiều còn hai tiết nữa, sau khi ăn cơm ở nhà ăn, cô sẽ tới phòng ký túc xá ngủ trưa.

Ba cô gái còn lại trong phòng đều là sinh viên nội trú, đương nhiên thân thiết hơn cô nhiều. Ba người lú ra lú rú buôn chuyện về những bộ phim và minh tinh mới nhất, và cả về thầy hướng dẫn mới đến, Tiêu Tư Trí.

Tiêu Tư Trí mới hơn hai mươi tuổi, vô cùng đẹp trai, chưa mở miệng nói đã nheo mắt cười, vì vậy con gái trong lớp đều như bị mê hoặc, cả ngày cứ mở miệng ra là nhắc đến anh. Bọn họ học ngành Hộ lý, cả khoa gần như đều là nữ sinh viên, chẳng hiểu lãnh đạo khoa nghĩ thế nào mà lại cử đến một thầy hướng dẫn nam như thế.

Chu Tiểu Manh mới gặp Tiêu Tư Trí một lần vào nửa tháng trước trong buổi họp lớp hôm khai giảng, hoàn toàn không có ấn tượng gì sâu sắc, vì hôm ấy vừa khéo là thứ Sáu, cô sốt ruột đến bệnh viện thăm mẹ, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng họp cho xong. Bởi thế, đối với Tiêu Tư Trí và các hình ảnh điện ảnh cô đều chẳng chút hứng thú, lúc này, cô nằm trên giường trên, đang mơ màng thiếp đi, đột nhiên điện thoại di động rung một tiếng. Có tin nhắn đến.

Bấy nhiêu năm nay, Chu Tiểu Manh đã có phần căng thẳng quá độ, dù ngủ say đến mấy, hễ có tin nhắn, cô sẽ lập tức giật bắn mình ngồi dậy, chỉ sợ là của bệnh viện gửi tới. Nhưng lần này không phải bệnh viện, mà là một số lạ, nội dung tin nhắn là: “Sách mới cô đặt không thể gửi được, phiền cô đến cổng số Ba phía Nam tự lấy.”

Tin nhắn có gài phần mềm tự hủy, cô đọc xong liền biến mất luôn, Chu Tiểu Manh cầm điện thoại ra khỏi giường, ba cô bạn học trong phòng vẫn chưa ngủ, nằm trên giường nhìn cô chải tóc, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Có bưu phẩm chuyển phát nhanh, tớ đi lấy một chút.”

Chu Tiểu Manh ra cổng số Ba phía Nam trường đại học, nhưng xung quanh không có ai, chỉ có nhân vật được yêu thích nhất khoa Hộ lý, thầy hướng dẫn Tiêu Tư Trí đang đứng đó nói chuyện với bảo vệ. Chu Tiểu Manh vừa ngần ngừ chừng một giây, đã bị Tiêu Tư Trí trông thấy, còn gọi luôn tên cô: “Chu Tiểu Manh?”

Chu Tiểu Manh đành lịch sự trả lời: “Chào thầy Tiêu.”

Tiêu Tư Trí mỉm cười, hai con mắt nheo lại, quả có nét đẹp trai phóng khoáng: “Em ra đây làm gì vậy?”

Chu Tiểu Manh ngắc ngứ một giây, rồi nhanh chóng đáp: “Em lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh.”

Những bưu phẩm ghi không rõ địa chỉ, hoặc không viết số phòng ký túc, hoặc bưu phẩm chuyển phát nhanh mà không gọi được điện thoại, thông thường đều để ở phòng bảo vệ cổng số Ba phía Nam, cô trả lời như vậy sẽ không có ai nghi ngờ gì. Nhưng Tiêu Tư Trí lại giơ tay lên, hỏi: “Có phải cái này không?”

Cái bọc bằng giấy xi măng, bên trên có dán tem. Trong khoảnh khắc ấy, Chu Tiểu Manh như bị điện giật. Tiêu Tư Trí đưa món đồ cho cô, nheo mắt cười hỏi: “Em về phòng ký túc hả? Vừa khéo, tôi đang định tới thư viện, tiện đường, chúng ta đi chung luôn.”

Chu Tiểu Manh nuốt mỗi nghi hoặc xuống bụng, cô chỉ gật gật đầu, hai người từ cổng số Ba phía Nam vòng về, nhưng không đi đường lớn, mà men theo khu rừng nhỏ, đi về phía bờ hồ. Đó là đường tắt tới thư viện. Còn nhà ký túc số 14 khu phía Đông mà Chu Tiểu Manh ở, nằm phía sau thư viện.

Ban trưa trời nắng gắt, mọi người đều ở trong phòng ngủ trưa, trên còn đường nhỏ không một bóng người. Tiêu Tư Trí thấy phía trước phía sau đều không có người, mới thấp giọng nói: “Sếp bảo tôi đến, cô không cần sợ, ngay cả lãnh đạo nhà trường cũng không biết thân phận của tôi đâu.”

Chu Tiểu Manh chỉ ôm chặt cái bọc giấy xi măng, bên trong đúng là sách thật, nhưng thần kinh cô quá căng thẳng, mỗi khi cô căng thẳng, bao giờ cũng vô thức tóm chặt thứ gì đấy, như người chết đuối muốn tóm lấy mảnh gỗ trôi cuối cùng vậy, dù chỉ là uống công vô ích.

Tiêu Tư Trí nói: “Sau này nếu cô gặp chuyện, có thể trực tiếp gửi tin nhắn cho tôi, cứ bảo là muốn hỏi về việc sắp xếp thực tập.”

Chu Tiểu Manh vẫn không nói gì, chỉ cắn chặt môi, khe khẽ gật đầu.

Tiêu Tư Trí lại hỏi: “Cô nghe ngóng được thông tin gì chưa?”

Chu Tiểu Manh lắc đầu, đáp: “Chu Diễm Chiêu chẳng nói gì với tôi cả, ở nhà, anh ta không bao giờ nói chuyện bên ngoài.”

“Không ai đến gặp hẳn ta tại nhà sao?”

“Có, nhưng tôi không biết họ.”

“Để trở về tôi gửi cho cô một số tấm ảnh, cô phải nhớ kỹ, nếu những người trong ảnh đến nhà gặp anh ta, cô phải nghĩ cách nghe được nội dung câu chuyện của họ.”

“Thông thường nếu có người đến, đều xuống phòng chơi bi-a dưới tầng hầm, hoặc vào phòng hút thuốc, hai nơi này, những lúc có người, Chu Diễm Chiêu đều không cho phép tôi vào trong.”

“Có thể nghĩ cách không?” Tiêu Tư Trí lại hấp tấp bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên nếu thực sự không thể thì thôi, an toàn của cô là quan trọng nhất, ngàn vạn lần không thể để Chu Diễm Chiêu phát hiện. Sếp đã nói rồi, kẻ này cực kỳ đa nghi, tuyệt đối không được đánh rần động cỏ.”

Chu Tiểu Manh vẫn cắn chặt môi, một lúc sau mới nhả ra, bờ môi tái ngắt không chút sắc máu, Tiêu Tư Trí có cảm giác cô bị thiếu máu. Chỉ nghe giọng cô lí nhí yếu ớt: “Tôi sẽ thử, xem có nghĩ ra được cách gì không.”

Tiêu Tư Trí không yên tâm, lại dặn dò thêm một câu: “Đừng miễn cưỡng.”

Chu Tiểu Manh cúi đầu, vẫn ôm chặt bọc giấy xi măng kia. Tiêu Tư Trí đột nhiên nói: “Phỉ Ngã Tư Tồn.”

“Gì cơ?”

“Trong bọc này, là hai quyển tiểu thuyết lãng mạn, con gái các cô không phải đều thích đọc tiểu thuyết lãng mạn à? Vì vậy tôi bọc hai quyển của Phỉ Ngã Tư Tồn vào, chẳng biết có hay không. Lúc nào cô thấy buồn chán, cũng có thể đọc thử.”

Chu Tiểu Manh từng loáng thoáng nghe qua cái tên này, chắc là lúc ngủ trưa trong phòng ký túc, nghe mấy cô bạn rầm rì buồn chuyện, ra sức mắng chửi “mẹ kế” tâm địa độc ác, nhưng tiểu thuyết có tàn khốc đến mấy, liệu có thể tàn khốc hơn đời thực được không?

Chu Tiểu Manh đáp: “Xưa nay tôi chẳng bao giờ xem tiểu thuyết lãng mạn cả, nếu mang hai quyển này về nhà, anh trai tôi sẽ sinh nghi đấy.”

Tiêu Tư Trí gãi gãi đầu, hỏi: “Vậy cô đọc tiểu thuyết gì? Lần sau tôi sẽ mang cho cô.”

Chu Tiểu Manh tiện miệng đáp: “Tôi đọc truyện dịch.”

Tiêu Tư Trí cười nói: “Được rồi! Để lần sau tôi kiếm cho cô mấy quyển của Higashino Keigo.”

Chu Tiểu Manh cũng không đọc Higashino Keigo, nhưng thấy Tiêu Tư Trí tươi cười rạng rỡ, tựa như ánh dương rọi qua tán lá rừng, cô không nói thêm gì nữa.

Buổi tối, trước khi về nhà, cô nghĩ đi nghĩ lại, rồi vẫn đem hai quyển tiểu thuyết lãng mạn tặng cho bạn cùng phòng, nói thác rằng mình mua sách online bị nhầm.

Bạn cùng phòng cô vui vẻ cầm đi, đám bạn học đều hẹn nhau xuống nhà ăn ăn tối, chỉ mình cô giẫm lên bóng tà dương đi về phía cổng trường. Dù Chu Diễm Chiêu không về, nhà họ Chu cũng có lái xe đến đón cô.

“Cô chủ.”

Lái xe nhìn thấy cô từ xa, bèn xuống xe mở cửa, rồi đỡ lấy cặp sách trên tay cô.

Trong tủ lạnh trên xe có Coca, Chu Tiểu Manh khui một lon, nhưng không uống, mà chỉ áp tay lên vỏ lon, mượn hơi lạnh làm nguội bớt lòng bàn tay nóng bức ẩm ướt của mình.

Sự xuất hiện của Tiêu Tư Trí vừa bất ngờ lại vừa không ngoài dự liệu, từ sau buổi gặp

gỡ bí mật lần trước, cô vẫn luôn đợi người đến, đợi gần ba tháng trời mà không có tin tức gì, cô đã tuyệt vọng, cảm thấy có lẽ đối phương đã bỏ cuộc, không ngờ rốt cuộc cũng đợi được ngày hôm nay. Chẳng những vậy, đối phương còn sắp xếp hết sức chu toàn cẩn mật, Tiêu Tư Trí là thầy hướng dẫn của lớp cô, như vậy dù tiếp xúc với cô cũng không làm người khác sinh nghi.

Nhưng trong những người khác này, tuyệt đối không bao gồm Chu Diễm Chiêu.

Vừa nghĩ đến ba chữ Chu Diễm Chiêu, cô bất giác lạnh người. Chiếc xe đã đi vào cửa lớn nhà họ Chu, đằng sau cánh cửa uốn hoa toàn là cây cối um tùm xanh tốt, chỉ có Chu Tiểu Manh biết rõ, mỗi góc tường bên dưới tán cây đều có ống kính máy quay, giám sát hết sức nghiêm ngặt.

Cũng chính vì vậy, đám người dưới trướng Chu Diễm Chiêu mới coi cô như thú dữ, như hồng thủy. Nói gì thì nói, cô cũng là em gái Chu Diễm Chiêu, nhưng khổ nỗi Chu Diễm Chiêu tùy tiện quen thói, bất kể đang ở đâu, hễ hứng lên, gặp cô ở hành lang cũng đè cô vào tường mà vầy vò hôn hít. Người phụ trách theo dõi tất cả bằng ghi hình giám sát trong ngoài nhà họ Chu là Tiểu Quang, hễ trông thấy cô cứ như trông thấy một con rắn độc vậy, khinh miệt đến độ còn chẳng buồn ngược mắt lên nhìn.

Dì Phương ra đón, mở cửa giúp cô: “Cô chủ về rồi ạ?” Bà ta ân cần hỏi: “Cô có nóng không? Có muốn uống ly nước hoa quả trước không?”

Nhà họ Chu dùng chiếc siêu xe có giá lên đến mấy triệu đồng đưa đón cô đi học, điều hòa trong xe lúc nào cũng để 23 độ, làm sao nóng được?

“Tiểu Quang gọi điện thoại, bảo cậu Mười hôm nay không về ăn cơm.”

Người làm cũ trong nhà đều gọi Chu Diễm Chiêu là cậu Mười, nghe nói đây là quy định từ xưa của nhà họ Chu, anh em họ trong năm đời nhất loạt sắp theo thứ tự vai vế, để chứng tỏ gia đình đông đúc thịnh vượng, Chu Diễm Chiêu xếp thứ mười, nên gọi là cậu Mười.

Chu Tiểu Manh cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nghe nói Chu Diễm Chiêu không về, cả người cô như thể một cây kem, nháy mắt đã tan chảy. Cô nói: “Vậy tôi cũng không ăn cơm đâu, tôi muốn đi ngủ sớm.”

Đêm qua, ba giờ sáng cô mới ngủ, sáu giờ lại bò dậy tắm rửa, quàng thâm dưới mắt thâm lại. Buổi trưa cũng không ngủ được ngủ yên. Giờ vừa được thả lỏng, cô chỉ muốn ngủ mà thôi.

Chu Tiểu Manh ngủ đến nửa đêm thì giật mình tỉnh giấc vì ánh đèn xe về muộn, cô quên không kéo rèm cửa sổ, chiếc xe dừng lại trước đài phun nước, cột sáng trắng lóa chiếu thẳng vào cửa sổ phòng cô, khiến cô thức giấc.

Trong phòng rất tối, vườn hoa bên ngoài yên tĩnh lạ thường, xa xa có tiếng côn trùng rả rích, âm thanh tiếng được tiếng mất vắng lại từ chốn xa xăm, làm cô cảm thấy như lạc vào cõi mộng, tựa hồ vẫn chưa tỉnh giấc. Giờ mới là đầu tháng Tám âm lịch, ban ngày vẫn còn nóng, nhưng khi trời tối, gió đêm lại rất mát mẻ, từng trận từng trận lướt qua rèm cửa sổ kia.

Chu Tiểu Manh nằm bất động trên giường, hành lang trải thảm, không hề nghe thấy tiếng bước chân, nhưng cô biết có người đang đi về phía này. Cửa phòng cô không khóa, mà dẫu khóa cũng vô dụng, lần trước, sau khi đập bật tung cánh cửa phòng khóa chặt của cô, Chu Diễm Chiêu chỉ đứng bên ngoài cười gằn một tiếng, rồi nghênh ngang bỏ đi. Suốt một tháng sau đó, anh ta chẳng buồn để mắt đến cô.

Chu Tiểu Manh không có một đồng, thư giục trả tiền của bệnh viện lại gửi tới hết lá này đến lá khác, cuối cùng cô phải đánh đổi bằng sự khuất nhục lớn nhất, mới khiến Chu Diễm Chiêu hồi tâm chuyển ý. Cô không muốn nhớ lại chuyện ấy nữa, vì vậy chỉ dờ dẩn nằm đó, tựa như con cá mắc cạn trên bờ, chờ đợi lưỡi dao hạ xuống thót.

Quả nhiên Chu Diễm Chiêu đẩy cửa bước vào, hôm nay rõ ràng anh ta uống quá chén, cách một quãng xa Chu Tiểu Manh đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Cái giường hôm hằn xuống, Chu Diễm Chiêu vươn cánh tay ra ôm lấy cô từ phía sau, ngón tay lướt trên mặt cô: “Em gái, sao hôm nay ngủ sớm thế?”

Hơi thở đầy mùi rượu của anh ta phả vào gáy cô nóng hầm hập khiến cô khó chịu. Thấy Chu Tiểu Manh không nói gì, Chu Diễm Chiêu khẽ cười, hôn lên mép tóc trên gáy cô. Cầm anh ta lờm chờm râu, đâm vào da cô nhoi nhói đau. Chu Diễm Chiêu hiếm khi uống say, một năm giỏi lắm cũng chỉ có một hai lần, nhưng nếu say thật anh ta sẽ nổi điên lên, cô không thể chọc vào được. Quả nhiên, Chu Diễm Chiêu ôm cô hôn hít loạn xạ một hồi, lại lắc lư lão đảo bò dậy nói: “Anh đi tắm.”

Chu Tiểu Manh mở màn: “Có cần em giúp không?”

Anh ta đưa tay bóp lấy cằm cô. Lực tay Chu Diễm Chiêu rất mạnh, lúc này say rồi lại càng không phân biệt nặng nhẹ, khiến Chu Tiểu Manh đau điếng cả người. Mùi thuốc lá và rượu mạnh hòa lẫn vào nhau trên ngón tay anh ta, cực kỳ nồng nặc khó ngửi. Chu Diễm Chiêu lại nhe răng ra cười cười: “Em hầu anh tắm, anh phải trả ba nghìn đồng, nếu anh không kìm được mà thịt em trong phòng tắm, cộng lại là tám nghìn rồi,” Anh ta giơ ngón trỏ lên, ấn vào đôi môi mềm mại của cô, nhấn từng chữ một: “Đắt... quá... đắt...” Chu Tiểu Manh còn đang ngẩn người, anh ta đã buông tay phá lên cười ha hả, đi vào phòng tắm.

Nghe Chu Diễm Chiêu trong phòng tắm vừa tắm vừa hát, Chu Tiểu Manh xác định anh ta đã say thật rồi, lần gần đây nhất anh ta uống say là vào nửa năm trước, hơn nữa chưa say đến mức độ này, ít nhất cũng không nghe thấy anh ta hát hò. Chất giọng Chu

Diễn Chiêu mà cất tiếng hát lên, chắc chỉ có thể dùng mấy chữ “sai lè lạc điệu” để hình dung, hiếm khi thấy anh ta cao hứng, vừa hát vừa hào hứng cao giọng gọi tên cô: “Chu Tiểu Manh! Chu Tiểu Manh!”

Chu Tiểu Manh không dám để anh ta gọi đến lần thứ ba, nhanh chóng bò dậy khỏi giường, xỏ chân vào dép lê đi tới cạnh cửa phòng tắm: “Chuyện gì vậy?”

“Dầu gội đầu của anh đâu?”

Chu Tiểu Manh biết anh ta say quá đâm hồ đồ rồi, đây là phòng của cô, anh ta không để bất cứ đồ cá nhân nào ở đây cả. Cô đáp: “Em sang phòng anh lấy cho.”

Chu Tiểu Manh vội vàng chạy qua phòng ngủ chính ở đầu bên kia hành lang, bình thường Chu Diễn Chiêu không cho phép cô vào phòng anh ta, nhưng lúc này anh ta đã uống say, cô bèn thừa dịp vào trong xem thử. Đáng tiếc, vì quá vội nên cô không dám nấn ná lâu, chạy vào phòng tắm lấy dầu gội đầu của anh ta xong liền nhanh chóng lướt nhìn qua đồ đạc trong phòng: giường, tủ đầu giường, ghế xô pha, tủ bên... phòng của đàn ông, không nhìn ra bất cứ điểm nào khác thường. Cô cuống quýt chạy về phòng mình, chỉ sợ đi hơi lâu, anh ta sẽ sinh nghi.

Cô đứng cạnh phòng tắm gõ gõ lên cửa, Chu Diễn Chiêu rốt cuộc cũng ngừng hát, thò một bàn tay ướt sũng nước ra, quơ quơ loạn xạ: “Đâu rồi?”

Chu Tiểu Manh đưa chai dầu gội đầu cho anh ta, bất thành linh bị anh ta chụp lấy tay, thuận thế tóm luôn cổ tay cô, kéo vào phòng tắm. Hơi nước mù mịt, Chu Tiểu Manh còn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị đẩy ngã, đập lưng vào một tấm kim loại cứng, cú va chạm làm sống lưng cô đau ngâm ngấm. Cô nhớ ra tấm sưởi nằm ngang cong cong gồ lên, lạnh như băng, ướt rườn rượt cọ vào lưng cô. Chu Diễn Chiêu dồn sức đè cô sát vào tường, tựa như muốn ấn cả người cô lún vào trong tấm sưởi vậy. Eo Chu Tiểu Manh đau đến tưởng muốn đứt lìa, cô có cảm giác mình như một miếng thịt bò, bị xiên lên nĩa, phía sau là vĩ sắt đang hùng hực lửa than, ngay cả những ống sắt ngang dọc trên tấm sưởi cũng giống nữa. Những hạt nước trên tóc Chu Diễn Chiêu nhỏ lên mặt cô lạnh lạnh, vừa khéo rơi xuống má cô, trông như những giọt lệ. Chu Diễn Chiêu cúi người áp sát bên tai cô, khe khẽ cười: “Chu Tiểu Manh, em nói xem năm xưa anh vì sao không khiến cả mẹ lẫn con nhà em sống dờ chết dờ ấy nhỉ... phải chăng là, anh cảm thấy, để lại em có ích hơn?”

Toàn thân Chu Tiểu Manh run lên lấy bầy, anh ta bóp vào eo ôm cô dậy, khiến cô buộc phải ôm chặt lấy cổ anh ta. Chu Diễn Chiêu đặt cô lên bệ rửa mặt, đẩy đầu cô đập vào tấm gương kêu “canh” một tiếng. Ngón cái của anh ta vừa khéo ấn lên hõm động mạch cổ cô, Chu Tiểu Manh học ngành Hộ lý, cũng biết chứng khó thở khi hõm động mạch cổ bị đè nén, chỉ sợ anh ta đột nhiên nổi cơn thì chẳng mấy phút sau, trái tim cô sẽ ngừng đập mà chết. Nhưng Chu Diễn Chiêu chỉ dùng ngón tay cái chậm chậm vuốt ve mạch

đập âm ỉ nơi cổ cô, đoạn cười cười: “Muốn giết một người rất dễ mà, phải không?”

Anh ta cúi người chậm chậm hôn cô: “Nhưng giết một người, làm sao khiến anh vui vẻ như hiện giờ được chứ...”

Hơi nước trong nhà tắm vẫn chưa tan, nước nóng từ vòi hoa sen chảy róc rách, quạt thông gió kêu vù vù, sau lưng Chu Tiểu Manh là tấm gương lạnh lẽo trơn nhẵn, hơi nước ngưng kết trên mặt gương thấm qua áo cô, dính sát lên lưng. Chu Diễm Chiêu nhanh chóng cảm thấy quần áo của cô vương vís, bèn giật ra vút sang một bên. Chu Tiểu Manh hốt hoảng ngẩn ngơ, tự ép mình đọc thầm bài Nhạc Dương lâu ký: “Mùa xuân thứ tư năm Khánh Lịch, Đằng Tử Kinh bị biếm đi trấn thủ quận Ba Lăng. Năm Việt Minh, quốc thái dân an, trăm việc bị bỏ phế đều đã hưng thịnh lại. Vì vậy trung tu Nhạc Dương lâu, mở rộng quy mô... nhờ thế, từ mạn Vu hiệp ở phía Bắc, đến vùng Tiêu Tương ở miền Nam... sắc trời sắc nước hòa làm một, màu xanh biêng biếc trải ra mênh mông; hải âu chao liệng, cá gấm tung tăng; hoa cỏ cây cối trên bờ sum suê tươi tốt. Thi thoảng khi sương khói tan đi, ánh trăng vàng vạc trải ra muôn dặm, ánh sáng lấp lánh sắc vàng, bóng trăng lặng lẽ tựa như mảnh ngọc chìm dưới đáy nước...”

Đau, đau đến cực hạn thì không còn đau nữa, Chu Diễm Chiêu khi say rượu hành hạ giày vò đặc biệt dã man, sau một hồi lại lật cô lại. Đầu cô hình như đã đụng vào vòi nước ở bồn rửa mặt, cô không muốn đối mặt với tấm gương, mái đầu vẫn cúi gằm xuống bồn rửa, cổ đè nén cảm giác dạ dày cuộn lên, tiếp tục đọc thầm trong óc, hết Nhạc Dương lâu ký, thì đến Đằng Vương các tự, Trường Hận Ca, Tỳ Bà Hành...

Đọc đến đoạn, “Rồi Lạc thần cảm động, bồi hồi dùng dằng, thân thái ly hợp, lúc tối lúc bừng. Thân nhẹ bỗng như hạc đứng, như sắp bay lại ngập ngừng. Dẫm đường tiêu hoa nồng đượm, đi lối cỏ ngát mùi hương. Ngâm nga mãi lòng yêu mến chừ...”, Chu Diễm Chiêu lôi cô ra khỏi phòng tắm, hai thân hình ướt sũng lăn lộn trên tấm ga trải giường, những vệt ướt ấy lại bị đè xuống, dính vào da nghe lạnh lạnh. Rèm cửa sổ vẫn chưa kéo xuống, nhưng lúc này chỉ còn ánh trăng rọi vào mà thôi. Cô không muốn nhìn thấy gương mặt Chu Diễm Chiêu, bèn ngoảnh đầu đi, nhưng anh ta hết lần này đến lần khác cưỡng ép xoay mặt cô trở lại. Sau khi uống say, cặp mắt anh ta đỏ ngầu, chẳng chịt tơ máu, tựa như toàn bộ bên trong con người đều là máu vậy. Chu Tiểu Manh cảm thấy dường như mặt trăng bên ngoài cửa sổ kia cũng biến thành sắc đỏ, còn bản thân mình đang bị lửa Địa ngục thiêu đốt hết lần này đến lần khác, cho tới khi một mẩu xương vụn cũng chẳng còn.

Chương 2

Chu Tiểu Manh lại ngủ lúc ba giờ sáng, sáu giờ đã thức dậy tắm rửa. Trong phòng tắm là một đồng bừa bãi, quần áo khăn tắm vút đầy đất, các loại bình, chai lọ trên bệ rửa

mặt đều bị hất xuống đất, vung vãi khắp nơi. Chu Tiểu Manh tắm rất lâu, tới khi da cô đỏ ửng lên, mười đầu ngón tay nhăn nhúm đến mức không nhìn thấy dấu vân tay đâu nữa... cô chỉ mong mình có thể lột đi một lớp da, như vậy mới không còn nhớ bản. Nhưng dù cô có lột đi một lớp da thì sao chứ? Chu Diễm Chiêu đã nhấn cô xuống đồng bùn nhớ, đến cả xương cốt cũng ô uế rồi. Cô cụp mí mắt, nhanh chóng khoác áo choàng tắm đi ra. Chu Diễm Chiêu đêm qua uống say không về phòng mình, Chu Tiểu Manh tắm rửa xong xuôi đi ra, anh ta mới mắt nhắm mắt mở tỉnh giấc, chống người lên nhìn cô một cái, sau đó vươn tay ra vẫy vẫy.

Chu Tiểu Manh chậm rãi từng bước đi tới, chỉ mong trong tay có một con dao để đâm thẳng vào tim anh ta, nhưng da mặt cô cứng đờ, cơ thịt cũng cứng đờ, bước chân lại càng cứng đờ hơn.

Sau khi cô bước tới bên giường, Chu Diễm Chiêu đưa mắt liếc cô một cái, nói: “Hôm nay em lại có giờ học à?”

“Buổi chiều có giờ.”

Cô không dám nói dối, Chu Diễm Chiêu có thể tra xét thời khóa biểu của cô bất cứ lúc nào.

Bên ngoài có người gõ cửa phòng, gõ ba tiếng hết sức cẩn trọng. Chu Tiểu Manh biết đó không phải người giúp việc trong nhà, quả nhiên sau mấy tiếng gõ, bên ngoài vang lên tiếng Tiểu Quang, chỉ nghe gã thấp giọng nói: “Anh Mười, anh tỉnh chưa ạ?”

Chu Diễm Chiêu lười nhác tựa nửa người vào đầu giường, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Người nhà họ Đường gọi điện thoại tới...”

Chu Tiểu Manh làm bộ như không nghe thấy, xoay người đi về phía phòng tắm, không ngờ Chu Diễm Chiêu nghe nói thế liền bật dậy, anh ta không có quần áo ở phòng này, vì vậy bèn ngắt lời Tiểu Quang: “Cậu sang phòng tôi, mang bộ đồ ngủ qua đây.”

Chu Diễm Chiêu không bảo mang điện thoại qua, anh ta về phòng mình bắt máy, Chu Tiểu Manh thay đồ xong thì xuống lầu ăn sáng. Lúc đi qua hành lang, cô đưa mắt liếc phòng ngủ chính ở cuối hành lang, thấy cửa khép hờ, nhưng không nghe Chu Diễm Chiêu có động tĩnh gì.

Ông Chu Bân Lễ quần yếm dài quanh cổ, đang được hộ lý đút táo nghiền cho ăn, trông thấy cô xuống lầu, ông liền cười tít mắt lại: “Tiểu Manh... hôm nay... mặc váy rồi.”

“Con chào bố.”

Cô còn chưa ngồi xuống, đột nhiên nghe ông hỏi: “Mẹ con đâu... sao mãi không thấy bà ấy thế? Có phải Tiểu Manh lên sỏi, bà ấy ở trong bệnh viện với con bé rồi không?”

Bàn tay cầm dao nĩa của Chu Tiểu Manh khẽ run lên, cô nghe thấy mình đáp một cách máy móc: “Bố, con là Tiểu Manh, con hết lên rồi, mẹ đang đi công tác.”

“Công tác...” Ông già nuốt một thìa cháo nghiền được hộ lý đưa tới miệng, lẩm bẩm nhắc lại: “Công tác...” Ông chợt run bắn lên, nói: “Bảo bà ấy đi mau... nếu Tiểu Diễn biết được chuyện bà ấy làm, nó sẽ không tha cho bà ấy đâu... bảo bà ấy trốn đi thật xa vào... vĩnh viễn đừng bao giờ quay lại...” Ông kích động vung tay hất đổ bát cháo nghiền trên tay người hộ lý, bắt đầu kêu toáng lên, hộ lý giữ thế nào cũng không được. Chu Tiểu Manh vội lao lên ôm chặt lấy ông già: “Bố ơi! Bố ơi! Anh vẫn đang ở nước ngoài, anh ấy không biết đâu, anh ấy không biết đâu!”

Trong vòng tay ôm của cô, ông già từ từ thả lỏng người, gác đầu lên cánh tay cô như một đứa trẻ, chậm chậm nói: “Tiểu Manh, con phải khuyên anh trai con...”

“Con biết...”

“Tính khí anh trai con không được tốt... kẻ nào chọc đến nó... nó đều không hề nương nhẹ...” Ông khó nhọc ngẩng đầu lên, đôi mắt đục ngầu ngầy ngẩn nhìn ra phía sau cô: “Tiểu Manh, anh trai con trở về rồi...”

Chu Tiểu Manh quay đầu lại, thấy Chu Diễn Chiêu đang đứng trên cầu thang, nhìn cô nửa cười nửa không, quan sát quang cảnh lộn xộn trong phòng ăn, người giúp việc đang cuống quýt dọn đồ đạc nghiền dưới đất, hộ lý thì lau vệt nước quả bắn trên quần áo ông, còn Chu Tiểu Manh ôm lấy vai ông già, đứng bất động ở đó.

Chu Diễn Chiêu hờ hững như không có chuyện gì, bước từng bước xuống cầu thang, nói: “Chào bố.”

Ông Chu Bân Lễ bối rối đưa mắt nhìn Chu Tiểu Manh, Chu Diễn Chiêu lại nói: “Tiểu Manh, đừng đứng đó nữa, ngồi xuống ăn sáng đi.”

Chỉ khi trước mặt bố, Chu Diễn Chiêu mới khách khí với cô kiểu ấy, tựa như cô thực sự là một đứa em gái được nuông chiều vậy.

Nhà bếp mang một bát cháo nghiền khác lên, hộ lý bắt đầu đút cho ông già ăn. Chu Tiểu Manh ăn bánh sandwich, khi nào nghẹn thì chiêu một ngụm sữa bò. Chu Diễn Chiêu ăn cháo trắng và quẩy, ba người cứ lặng lẽ ăn sáng như vậy. Lúc Chu Tiểu Manh nuốt xuống miếng sandwich cuối cùng, đột nhiên nghe Chu Diễn Chiêu nói: “Hôm nay về nhà sớm một chút, anh sẽ dẫn bạn gái về cho bố xem mặt.”

Buổi chiều cô học môn tiếng Anh chuyên ngành, trong phòng máy tuy có điều hòa, nhưng vẫn nóng bức khó chịu. Thầy tiếng Anh giảng bài khiến người ta chỉ muốn thiêu thiêu ngủ thiếp đi, Chu Tiểu Manh mở mắt trăn trăn nhìn vào sách giáo khoa, nhưng đầu lại hồi tưởng bức thư điện tử nhận được trên điện thoại trước giờ lên lớp, là những tấm

ảnh Tiêu Tư Trí gửi đến. Đại khái khoảng hơn mười tám, có mấy người cô từng gặp qua, nhưng hầu hết đều không quen biết. Khi cô mở bức thư ấy ra, có một đồng hồ đếm ngược, tổng cộng chỉ có chín mươi giây, Chu Tiểu Manh phải gắng sức nhớ hết đặc điểm gương mặt của tất cả những người ấy. Năng lực ghi nhớ máy móc của cô rất tốt, bản đồ hệ thần kinh trong môn giải phẫu phức tạp như thế, đám con gái trong lớp phải học thuộc đến nỗi khóc không ra nước mắt, chỉ mỗi mình cô là có thể đạt điểm cao chót vót hết sức nhẹ nhàng.

Đồng hồ đếm ngược về không, bức thư tự động biến mất, như cồn bốc hơi trong không khí, chẳng còn dấu vết. Cô không tìm được gửi cho Tiêu Tư Trí một tin nhắn, nói mình muốn hỏi anh ta về chuyện thực tập.

Tiêu Tư Trí nhanh chóng trả lời, bảo sau giờ học hãy đến phòng 306 tòa nhà số 2, anh ta đợi cô ở đó.

Nhà số 2 là khu nhà cũ, từ khi khu phía Đông xây xong nhà số 5 và số 6, những giờ học ở nhà số 2 đã bớt đi nhiều, vả lại hầu hết các môn chuyên ngành buổi chiều chỉ học có hai tiết, nên khu nhà này càng vắng vẻ yên tĩnh, chỉ lác đác có các sinh viên thi nghiên cứu sinh ở đây tự học. Phòng 306 là một gian phòng rất nhỏ. Tiêu Tư Trí viết lên bảng hai chữ “Đang họp”, một mình ôm máy tính xách tay ngồi đó đợi cô.

Chu Tiểu Manh xách cặp bước vào, chẳng nói chẳng rằng ngồi xuống hàng ghế phía sau anh ra, giở sách giáo khoa ra, bắt đầu gạch chân những chỗ trọng điểm. Giọng cô rất nhỏ, nhưng vì ngồi ngay phía sau nên vừa khéo có thể lọt vào tai Tiêu Tư Trí: “Tôi muốn có mấy món đồ.”

“Thứ gì?”

“Máy nghe trộm, loại mua ở chợ đen là được rồi.”

Tiêu Tư Trí bình tĩnh đáp: “Mạo hiểm quá, người có thể ra vào nhà họ Chu rất ít, hẳn rất dễ nghi ngờ đến cô. Vả lại, những thiết bị như vậy, tôi không có cách nào xin cho cô được.”

“Tôi không thể nghe được nội dung bọn họ nói chuyện, kể cả lúc nói điện thoại, anh ta cũng tránh tôi đi.”

“Vậy thì đừng mạo hiểm.” Tiêu Tư Trí nói: “Cô đừng nóng vội, hễ nóng vội sẽ rất dễ nảy sinh vấn đề, cô lại không phải người chuyên nghiệp, rất dễ xảy ra chuyện. Chúng tôi sẽ nghĩ cách phái người đến bên cạnh hẳn ta, tới lúc ấy cô nắm ngầm phối hợp là được rồi.”

“Các anh định phái người như thế nào đến?” Chu Tiểu Manh hỏi: “Tôi có thể biết được không?”

Tiêu Tư Trí trầm mặc giây lát, đoạn đáp: “Tôi.”

Chu Tiểu Manh ngậy người: “Anh?”

“Hai chúng ta yêu nhau, sau đó cô dẫn tôi đi gặp anh trai cô là được, những chuyện sau đó, cô không cần phải lo.”

Ngón tay đang giở sách của Chu Tiểu Manh khẽ run rẩy, cây bút trên tay phải đã bị cô bóp chặt, ngón trở dè vào cán bút ngăm ngăm đau. Tiêu Tư Trí hồi lâu không nghe thấy cô trả lời, bất giác ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy sắc mặt cô tái nhợt lạ thường, không khỏi có đôi phần áy náy: “Xin lỗi, chưa nói rõ kế hoạch này với cô từ trước. Có điều, sắp cho rằng đây là phương thức an toàn nhất, dù sau này tôi xảy ra chuyện thì cũng không liên lụy đến cô. Cùng lắm cô chỉ là nạn nhân bị tôi lừa đảo, có gì cũng dễ ăn nói.”

“Anh trai tôi...” Giọng Chu Tiểu Manh lí nhí đến độ cơ hồ không nghe được: “Anh ấy... anh ấy cảm thấy tôi vẫn còn nhỏ... không cho phép tôi yêu đương trong trường đại học.”

Tiêu Tư Trí thoáng ngẩn người: “Anh ta sẽ tức giận hả?”

Chu Tiểu Manh cúi gằm đầu xuống, “ừm” một tiếng.

“Không thể nghĩ cách gì sao?”

Thấy Chu Tiểu Manh trầm mặc không nói gì, Tiêu Tư Trí lại tiếp lời: “Thôi được, để chúng tôi nghĩ cách khác.”

Lại một thoáng im lặng trôi qua, Chu Tiểu Manh nói: “Tôi phải đi rồi, hôm nay anh tôi dẫn bạn gái về nhà ăn cơm, bảo tôi về sớm.”

“Bạn gái của anh ta?”

“Trước đây tôi chưa từng nghe anh ấy nhắc tới, không biết là ai.”

Tiêu Tư Trí nói: “Không sao, cô gặp mặt rồi báo tên cô ta cho tôi, sau khi điều tra rõ ràng, tôi có thể chuyển tư liệu cho cô.”

“Anh trai tôi không tùy tiện kết giao bạn gái đâu, nhất định anh ấy đã kêu người điều tra từ trước rồi.”

Tiêu Tư Trí nheo mắt cười cười: “Biết mình biết người, bách chiến bách thắng. Chúng ta làm rõ tình huống trước rồi tính sau.”

Lúc Chu Tiểu Manh về nhà, Chu Diễm Chiêu vẫn chưa trở về, người giúp việc mang thực đơn cho cô xem, vẻ mặt hết sức lúng túng: “Cô chủ, tối nay đãi khách, nên làm món gì

đây nhỉ?”

Từ khi Chu Diễm Chiêu đuổi việc người quản gia thứ tư, những việc lặt vặt trong nhà đều do Chu Tiểu Manh quyết định, dẫu sao cả một nhà đầy người, không có người quản thì không được. Chu Tiểu Manh nói: “Tôi cũng không biết khách có kiêng món gì không, anh tôi không dặn à?”

“Cậu Mười không nói gì cả.”

Người như Chu Diễm Chiêu có bao giờ biết cách chăm sóc người khác. Chu Tiểu Manh đoán anh ta cũng chẳng dặn dò điều gì, đành chọn mấy món Quảng trung tính nhất, thanh đạm dễ ăn.

Thời gian không kịp, một số món phức tạp không thể làm được, cũng may nhà bếp đã quen ứng phó với các loại tình huống, lúc nào cũng tích trữ một bình nước to dùng, là loại ninh bằng xương heo và gà quê, đậm đà tươi ngon, thích hợp để xào nấu rất nhiều món khác nhau.

Sau khi trời tối, xe của Chu Diễm Chiêu trở về. Chu Tiểu Manh cố tình đứng ở bậc cấp, cô không đoán được ý đồ của Chu Diễm Chiêu, đành biểu hiện cho giống một cô em gái xứng đáng nhất có thể mà thôi. Hiếm khi thấy Chu Diễm Chiêu tỏ ra phong độ như vậy, tự mình xuống xe trước, rồi lại đưa tay ra giữ cửa xe.

“Cảm ơn!”

Giọng nói nghe thật ngọt ngào, dưới hiên nhà có một ngọn đèn treo, chiếu lên gương mặt tươi tắn. Người đó ngẩng đầu nhìn thấy Chu Tiểu Manh, lại nhoẻn miệng cười thật tươi.

Chu Diễm Chiêu bấy giờ mới nhìn thấy Chu Tiểu Manh, bèn bình thản giới thiệu hai người với nhau: “Em gái anh, Chu Tiểu Manh. Đây là Tôn Lăng Hy.”

Tôn Lăng Hy hết sức tự nhiên, nói: “Chào em Tiểu Manh.”

“Em chào chị Tôn.”

“Không cần khách khí, cứ gọi chị là Lăng Hy giống anh trai em là được.”

Chu Tiểu Manh cùng Tôn Lăng Hy vào phòng khách ngồi, Chu Diễm Chiêu lên lầu thay quần áo. Vốn dĩ, Chu Tiểu Manh cũng không hay giao tiếp với người lạ, nhưng Tôn Lăng Hy chỉ hơn cô một hai tuổi, song rất hoạt bát cởi mở, ngược lại còn kéo Chu Tiểu Manh vào câu chuyện, lúc thì hỏi cô học ngành gì, sau lại kể chuyện thời đại học của mình, hai người nói chuyện một lúc thì Chu Diễm Chiêu đi xuống hỏi: “Bố đâu, ăn cơm được chưa?”

Chu Tiểu Manh đứng dậy nói: “Để em đi mời bố ra.”

Bảo là mời, thực ra là đến phòng Chu Bân Lễ đẩy xe lăn của ông ta. Hôm nay tinh thần ông Chu Bân Lễ không được tốt lắm, sau vụ ồn ào buổi sáng, giờ đây ông đang mệt mỏi ủ rũ ngồi một mình trên xe lăn nhìn ra cửa sổ. Chu Tiểu Manh sợ lúc ăn cơm ông lại nổi cơn nữa, bèn ngồi xổm xuống trước xe lăn, dịu dàng thỏ thẻ nói với ông: “Bố à, hôm nay anh dẫn bạn gái về nhà, lát nữa trước khi ăn cơm, bố phải nhớ chào hỏi người ta đấy nhé.”

Ông Chu Bân Lễ liếc mắt nhìn cô, hỏi: “Mẹ con đâu rồi?”

Chu Tiểu Manh thầm chua xót trong lòng, đáp: “Bố, con đẩy bố ra nhé, ăn cơm xong thì mẹ sẽ về.”

Ông Chu Bân Lễ “ờ” một tiếng, sắc mặt tốt lên rất nhiều, Chu Tiểu Manh cùng người hộ lý đẩy xe lăn của ông ra ngoài, Tôn Lăng Hy trông thấy họ liền đứng dậy, khom người chào rất lễ phép: “Cháu chào bác.”

“Chào cháu.” Ông Chu Bân Lễ cười như một đứa trẻ: “Cháu xinh đẹp lắm!”

“Cám ơn bác ạ.”

Rõ ràng Tôn Lăng Hy đã biết tình trạng của ông Chu Bân Lễ từ trước, vì vậy đối đáp hết sức tự nhiên khéo léo. Nhưng ông Chu Bân Lễ nhìn cô một lúc, lại đột nhiên hỏi: “Cháu rất giống một người, cháu họ gì thế?”

Lúc này Chu Diễm Chiêu mới cất tiếng: “Bố, cô ấy là Tôn Lăng Hy, bạn gái của con.”

“À...” Ông Chu Bân Lễ khó nhọc ngoảnh đầu qua, nhìn Chu Diễm Chiêu: “Tốt... tốt...”

Bữa cơm tối hết sức lặng lẽ, Chu Diễm Chiêu không nói năng gì, Chu Tiểu Manh đương nhiên càng không nhiều lời, còn Tôn Lăng Hy dẫu sao cũng là khách, không tiện nói nhiều, vì vậy chỉ nghe thấy tiếng hộ lý dứt canh cho ông già, rồi tiếng ông nghiêng răng. Ăn xong cơm, trong lúc đợi nhà bếp mang hoa quả lên, Chu Diễm Chiêu nói: “Bố, chắc bố mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Ông Chu Bân Lễ lẩm bẩm: “Thế mà dì con lại không có nhà... vòng đâu rồi?”

Nhà họ Chu có một đôi vòng long phụng gia truyền, quý trọng thì chẳng quý trọng cho lắm, chỉ đặc biệt ở chỗ đã truyền được bảy tám đời, bao giờ cũng đem tặng cho con dâu làm quà ra mắt. Chu Diễm Chiêu tỉnh bơ nói: “Dì đã đưa đôi vòng ấy cho con từ lâu rồi, bố, bố yên tâm đi, sau này con sẽ tặng cho Lăng Hy.”

“Tốt... tốt...” Ông Chu Bân Lễ không ngừng gật đầu, rồi được hộ lý đẩy trở về phòng.

Tôn Lăng Hy dẫn sao cũng mới đến nhà họ Chu lần đầu, không tiện ở lại quá muộn, cô ngồi thêm một lát rồi đứng dậy chào từ biệt. Chu Diễm Chiêu đích thân tiễn cô về, Chu Tiểu Manh bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, chạy vào phòng bố, thấp giọng bảo hộ lý: “Cho bố cháu uống viên thuốc an thần đi.”

Ông già ngủ không ngon giấc, quanh năm phải dựa vào thuốc, Chu Tiểu Manh chỉ sợ ông lại làm loạn lên, vì vậy Tôn Lăng Hy vừa đi, cô vội đi tìm hộ lý. Quả nhiên, ông Chu Bân Lễ vừa trông thấy cô liền hỏi ngay: “Tiểu Manh, ăn xong cơm rồi mà, mẹ con sao vẫn chưa về thế?”

“Mẹ vừa gọi điện, sắp về rồi ạ.” Chu Tiểu Manh đỡ dành ông, đoạn đón lấy viên thuốc và cốc nước ấm người hộ lý đưa cho: “Bố ơi, uống thuốc trước đã, nửa tiếng nữa mẹ về rồi.”

Ông già uống xong thuốc, một lúc sau lại bắt đầu hỏi han, Chu Tiểu Manh kiểm có này nọ, lại bật ti vi lên cho ông xem. Chỉ là, xem được một lúc, ông Chu Bân Lễ lại nhớ ra, lại hỏi, cứ như vậy bảy tám lần “mẹ con sao vẫn chưa về...” lần sau giận dữ hơn lần trước, Chu Tiểu Manh vừa đỡ dành vừa dỗi gắt, cuối cùng khi ông già sắp nổi cơn làm loạn lên thì thuốc an thần cũng phát huy tác dụng, ông gục đầu xuống ngủ thiếp đi, Chu Tiểu Manh bèn giúp người hộ lý đưa ông từ xe lăn lên giường, sau đó đắp chăn cho ông.

Cô sợ gây tiếng động làm ông tỉnh giấc, rón ra rón rén chầm chậm đi giật lùi từ chỗ mép giường, lùi lại hai ba bước mới xoay người, chợt trông thấy Chu Diễm Chiêu đang đứng ở cửa phòng, nhìn cô, nửa như cười nửa như không.

Chu Tiểu Manh đi lướt qua bên cạnh anh ta, tiện tay đóng cửa phòng bố lại, sau đó định bỏ lên lầu, nhưng cô vừa bước lên bậc thang, thì đột nhiên nghe Chu Diễm Chiêu nói: “Sao hả? Áy náy trong lòng à?”

Chu Tiểu Manh cúi đầu đi lên, nhưng chỉ một giây sau đó, anh ta đã rảo nhanh mấy bước đuổi theo, tóm lấy cánh tay cô, đẩy cô vào tường: “Anh đang nói chuyện với em đấy.”

Chu Tiểu Manh cười lạnh lùng: “Tôi chẳng áy náy gì cả, mẹ tôi còn chẳng bằng ông ấy nữa, bố anh ít nhất vẫn còn có thể ăn cơm, có thể nói chuyện, còn biết được anh là ai... mẹ tôi thì chẳng biết gì nữa cả...”

“Hừ, cô trách tôi ra tay độc ác quá phỏng?” Chu Diễm Chiêu tóm lấy cằm cô: “Hai năm nay anh đối xử tốt với cô quá rồi phải không? Tốt đến nỗi cô quên mất mình là ai rồi à?”

“Chi bằng anh cho tôi một phát súng vào đầu, để tôi đến bệnh viện với mẹ tôi cho xong!”

Chu Diễm Chiêu cười khẩy: “Đừng nằm mơ nữa, cô chẳng thể đi đâu cả, chỉ có thể ở lại đây thôi. Ở đây mà ngày ngày nhìn bộ dạng ấy của bố anh, nghĩ lại những chuyện mẹ cô đã làm... mẹ cô nhất định rất hối hận đấy... bà ta không biết cô con gái nhỏ thân yêu của mình không nghe lời, không ngờ lại không lên máy bay, mà trở về đây. Cô nói xem, năm đó nếu cô chạy sang Canada thật, chắc anh phải tốn bao nhiêu công sức mới bắt được cô về đây mà chằm chằm giày vò chứ nhỉ.”

Ánh mắt anh ta đầy vẻ giễu cợt, tựa như từng nhát dao, từng nhát dao lăm trì cô. Khóe miệng Chu Tiểu Manh hơi cong lên, không ngờ lại nở một nụ cười: “Đúng đấy, anh trai à, em thực sự hối hận chết đi được, em hối hận khi ấy sao mình lại không lên máy bay, sao cứ muốn quay lại? Năm đó sao em lại lo lắng cho sự sống chết của anh như thế chứ? Nếu anh chết chung với bố, giờ không biết em sẽ sống vui vẻ đến thế nào đây!”

Chu Diễm Chiêu lạnh lùng nhìn cô: “Cô đúng là có tiến bộ, đã biết cãi lại anh rồi cơ đấy. Nếu không phải nể chút tình nghĩa năm đó, cô cho rằng bây giờ cô có thể đứng ở đây nói chuyện với anh cô sao?”

“Đúng vậy, cậu Mười, đúng là phải cảm ơn anh rồi đấy, khi ấy Tiểu Quang đã lôi tôi ra, nhưng anh lại đổi ý gọi gã ta quay lại, đúng là niệm tình xưa. Đặc biệt tôi còn phải cảm ơn anh hai năm nay đã quan tâm, một tháng giúp tôi kiếm được mấy vạn đồng nữa! Tôi mà bán thân cho người khác, làm sao có lợi bằng bán cho anh cơ chứ!”

Chu Diễm Chiêu bật cười, chằm chằm vuốt ve gương mặt cô: “Hôm nay sao em cứ như ăn phải thuốc súng thế?”

Chu Tiểu Manh ngoảnh mặt đi, anh ta một tay chống lên tường, một tay bóp cằm cô, xoay mặt cô trở lại: “Muốn giở trò với anh, cô em vẫn còn kém lắm, đừng tưởng cô em giả vờ làm ầm ĩ lên thì anh đây sẽ nghĩ rằng cô ghen với Tôn Lăng Hy. Anh trai em gặp đàn bà ghen tuông còn nhiều hơn số đàn bà mà đời này cô quen biết cơ đấy. Chu Tiểu Manh, hồi đó sao em không thi vào khoa kịch nói Học viện Điện ảnh Bắc Kinh nhỉ? Luyện tập cho tốt, nói không chừng còn có hy vọng lừa gạt anh.”

Chu Tiểu Manh cắn chặt môi, cắn đến nổi khóe môi trắng nhợt ra, nói: “Tôi chẳng ghen tuông với ai cả, cũng không diễn kịch diễn kiếc gì. Anh đã có bạn gái rồi, sau này đừng làm vậy với tôi nữa.”

“Anh làm gì em nào?” Chu Diễm Chiêu cười vẻ rất thích thú: “Vả lại, mẹ em không phải vẫn nằm trong bệnh viện sao? Không phải em đã thề không để người ta rút ống thở của bà ấy à? Tháng này mấy vạn đồng đấy, em đi kiếm ở đâu?”

Mỗi câu nói của anh ta tựa như lưỡi dao, đâm cho cô nát bươm nát bằm, không còn mảnh da nào lành lặn, chỉ muốn thu mình lại, rúc vào một nơi cả thế giới này đều không trông thấy. Nhưng anh ta đang chống một tay lên tường, quây cô vào trong góc, muốn lùi cũng không thể lùi được. Chỉ có đôi mắt của anh ta đầy vẻ chằm chằm, như

thieu như đốt, tựa một miếng thuốc nóng bỏng, gí vào trái tim cô, làm nó thủng lỗ chỗ.

Cô nhớ lại lúc mình từ sân bay chạy về, nhớ lại khoảnh khắc vừa đẩy cửa ra liền trông thấy anh ta đứng giữa nhà, cô vô cùng mừng rỡ, kêu lên một tiếng: “Anh ơi!” Lúc đó, cô nghĩ gì vậy nhỉ? Cô đã quên mất từ lâu rồi.

Gương mặt cô nở một nụ cười mơ màng, chừng như nhớ đến chuyện vui vẻ lắm, lại tựa như đứa bé chợt nhớ ra viên kẹo mình giấu trong ngăn kéo tủ. Chu Diễm Chiêu đã lâu lắm không thấy cô cười kiểu ấy, không khỏi có chừng nửa giây suyt ngẩn ngơ thất thần. Nhưng chỉ chớp mắt sau đó, cô đã đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ anh ta, giọng nói vừa ngọt ngào lại vừa nóng bỏng: “Anh trai à, thế đêm nay có để em kiếm tiền nữa không?”

Mùi hương dễ chịu của cô theo hơi thở phả vào mặt anh ta, gương mặt Chu Diễm Chiêu không chút cảm xúc, kéo cánh tay cô khỏi cổ mình: “Tỉnh ra rồi hả? Muộn rồi, từ nay trở đi cô khỏi phải lo lắng nữa, đằng nào cô cũng đã bảo tôi đừng làm vậy với cô nữa mà.”

“Em sai rồi, anh à, em sai rồi.”

Anh ta đẩy cô ra, đi lên lầu, Chu Tiểu Manh bước theo sau, tóm lấy ống tay áo anh ta, một mực không chịu buông. Lên đến hành lang tầng hai, Chu Diễm Chiêu cúi tiết, xoay người lại đẩy mạnh cô một cái, Chu Tiểu Manh ngược lại còn bổ nhào tới ôm lấy anh ta: “Anh à, anh đừng giận, em biết em sai rồi.”

“Không chọc vào anh được thì đừng chọc chứ.” Chu Diễm Chiêu mỉm cười với cô, nhưng Chu Tiểu Manh biết, anh ta đã nổi giận thực sự. Chỉ khi nào thực sự nổi giận, anh ta mới mỉm cười với người khác ôn hòa như thế: “Bao nhiêu năm rồi em vẫn không học được cách ngoan ngoãn chút nào, đúng là ngu xuẩn y hệt như bà mẹ của em vậy!”

Những ngón tay nắm chặt của Chu Tiểu Manh bấm sâu vào lòng bàn tay, nhưng cô vẫn gắng sức mỉm cười: “Anh đừng tức giận... anh biết rõ là em ngốc mà...”

“Cô không ngốc, mà ngu xuẩn!” Chu Diễm Chiêu ném lại một câu, rồi đi thẳng vào phòng mình, sập mạnh cửa lại.

Mấy ngày liền, Chu Tiểu Manh không thấy Chu Diễm Chiêu trong nhà, ban đầu cô còn tưởng anh ta lại đi Việt Nam, nhưng mỗi sáng khi cô xuống nhà đều trông thấy Tiểu Quang, mới biết anh ta vẫn đang ở nhà. Đại khái, anh ta về muộn, cô ngủ rồi mới về, còn buổi sáng khi cô đi học, anh ta vẫn chưa ra khỏi giường.

Chu Tiểu Manh thấp thỏm không yên, tính Chu Diễm Chiêu rất khó chịu, có thù ắt báo, cô thực sự không thể đắc tội với anh ta, nhưng lại đã đắc tội mất rồi. Anh ta nói đúng, cô thật ngu xuẩn. mấy ngày liền, cả lúc đi học cô cũng thường xuyên ngơ ngẩn bần thần, Chu Diễm Chiêu thâm hiểm khó lường, tại sao mình lại ngu xuẩn đi chọc giận anh ta

làm gì chứ?

Có lẽ là vì cô thực sự không thể chịu nổi nữa, nếu không nhắc lại chuyện trước đây, có lẽ cô còn cảm thấy dễ chịu một chút, nhưng đêm hôm đó rốt cuộc là ai nhắc lại trước, cô đã quên mất rồi. Cô chỉ còn nhớ ánh mắt chằm biếm của anh ta, nhìn chằm chằm đến nỗi cô thực sự không thể chịu nổi nữa. Cô chỉ muốn lao bổ tới móc mù cặp mắt ấy đi, khiến anh ta không thể nhìn cô như vậy nữa, vì vậy, tối hôm đó cô mới làm ra chuyện ngu ngốc như thế.

Chương 3

Tiêu Tư Trí gửi tin nhắn cho cô, lần này anh ta hẹn gặp ở nhà ăn số 5, hai người ngồi cách xa nhau cả nửa cái nhà ăn, anh ta gọi điện thoại, cô thì đeo tai nghe vào, như thể đang nghe nhạc, thực chất là đang nghe Tiêu Tư Trí giải thích... anh ta gửi cho cô một đồng tài liệu, toàn bộ đều về Tôn Lăng Hy.

Lý lịch Tôn Lăng Hy rất trong sạch, tốt nghiệp ngành Thông tin thư viện của một trường đại học có tiếng, hiện đang làm việc tại Thư viện thành phố, con gái một, cha mẹ đều không ở nơi này. Cô sống trong ký túc xá dành cho người độc thân được đơn vị phân phối, thích đánh tennis và dạo phố.

Thực như một tờ giấy trắng.

Tiêu Tư Trí nói: “Đây chỉ là tư liệu trên bề mặt, còn các quan hệ xã hội ở tầng sâu hơn thì sếp vẫn đang bảo người điều tra tiếp.”

Chu Tiểu Manh hỏi: “Cô ta và anh trai tôi quen biết thế nào?” Cô gái này, thoát nhìn bề ngoài không giống như loại người có điểm chung với Chu Diễn Chiếu. Phạm vi quan hệ xã hội của bọn họ hoàn toàn khác nhau.

“Không biết. Vẫn đang điều tra, nghe ngóng được từ chỗ đồng nghiệp của Tôn Lăng Hy thì hai tháng nay thường có một chiếc xe Mercedes Benz đến đón cô ấy. Có lẽ chỉ mới quen nhau được vài tháng thôi.”

“Cô ấy biết anh trai tôi làm gì không?”

“Chắc không biết đâu. Có điều, anh trai cô mở ra mấy công ty, có một tòa nhà văn phòng to tướng ở đó, nếu hắn ta nói mình làm kinh doanh, chắc cô ấy cũng không nghi ngờ gì đâu.”

Chu Tiểu Manh cúi đầu, cách nhau nửa cái nhà ăn, Tiêu Tư Trí chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cô. Trong nhà ăn ồn ào, giữa biển người huyên náo, cô tựa như một cánh bèo

tầm thường, bất cứ lúc nào bất cứ đâu cũng có thể bị sóng dập dềnh đẩy đi vậy.

Tiêu Tư Trí nói: “À đúng rồi, dạo gần đây cô ấy đi khắp nơi xem nhà, hình như định dọn ra khỏi ký túc xá. Cô yên tâm, sắp đã bảo người để mắt đến rồi, dù Tôn Lăng Hy dọn đi đâu, người của chúng tôi cũng sẽ thuê nhà ở cùng một tiểu khu với cô ấy. Vì vậy, ngộ nhớ cô ấy và anh trai cô chia tay thì nhớ thông báo cho chúng tôi một tiếng để sắp còn rút người về.”

“Được.”

“Trước đây anh trai cô đã dẫn bạn gái về nhà bao giờ chưa?”

Chu Tiểu Manh ngập ngừng một thoáng, rồi đáp: “Chưa từng.”

“Ừm, rất hiếm thấy, vậy xem ra hẳn ta rất nghiêm túc với cô gái này đấy.”

Thấy Chu Tiểu Manh im lặng, Tiêu Tư Trí cho rằng cô không còn vấn đề gì nữa, bèn nói: “Nếu không còn chuyện gì thì tôi gác máy đây, cô phải chú ý an toàn của bản thân nhé.”

Sau khi đối phương gác máy, trong điện thoại chỉ còn tiếng “tút tut” liên hồi. Chu Tiểu Manh ngồi đó, một bát cháo bát bảo, cô đã ăn hơn nửa tiếng đồng hồ, cháo trong bát đã lạnh tanh lạnh ngắt. Cô gỡ tai nghe xuống, tiếp tục xúc cháo ăn. Loại cháo bát lớn trong nhà ăn của trường này, mấy củ lạc bên trong còn chưa ninh nhừ, nhai sậm sục đau cả răng.

Buổi chiều không có tiết học, nhưng cô cũng không muốn về nhà, bèn gọi điện cho lái xe nói có bạn học làm liên hoan mừng sinh nhật, cô không về ăn tối. Chuyện này thỉnh thoảng cũng có, vì vậy lái xe không nghi ngờ gì, chỉ hỏi thêm: “Vậy mấy giờ tôi đến đón cô?”

“Chín giờ đi, vẫn ở cổng phía Nam nhé.”

“Vâng.”

Cả buổi chiều cô giết thời gian trong thư viện, chọn lấy một quyển sách dịch dày cộp, vùi đầu đọc hết một buổi chiều, đến tận hoàng hôn, chương trình phát thanh của trường vang lên, cô mới trả sách, ra ngoài ăn cơm.

Buổi trưa cô không ăn no, giờ bụng đói đến nổi dạ dày ngâm ngấm đau. Cô không dám bị ốm, theo quy định của Chu Diển Chiêu, nếu bị ốm, tự mình phải móc tiền ra trả. Bát cháo lạnh tanh trong nhà ăn lúc trưa đã khiến cô mất hết khẩu vị, vì vậy, cô đi ra theo hướng cổng Tây, ở đó có một con phố, là Thôn Thành Trung nổi tiếng, nơi tập trung rất nhiều quán Internet và quán ăn vặt, chuyên phục vụ cho sinh viên hai trường đại học gần đó.

Quán nhỏ xào nấu mặn, lại bỏ rất nhiều bột nêm vị gà, khiến cô ăn mà khô hết cả miệng, mua một chai sữa uống hết vẫn chưa hết khát. Lúc đi qua con ngõ nhỏ bên cạnh quán Internet, cô trông thấy hộp đèn trong ngõ nhỏ bật sáng, bên trên viết ba chữ to tướng: “Đồ uống lạnh”, bên vào mua một chai Coca. Cô cầm chai nước vừa ra khỏi ngõ, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình: “Chu Tiểu Manh!”

Cô ngoảnh đầu lại, thấy đối phương là một chàng trai lạ mặt, đeo ba lô, bộ dạng như thể quen thân với cô lâu lắm: “Em là Chu Tiểu Manh ở lớp Hộ lý 3 đúng không?”

Cô rất cảnh giác, lùi về sau một bước, người kia nói tiếp: “Anh là Lâm Sàng, em còn nhớ không? Lúc đón tiếp sinh viên mới, anh còn giúp em điền biểu mẫu...”

Chu Tiểu Manh hoàn toàn không nhớ đối phương là ai, nhưng thấy anh ta cười với mình, nên cũng lịch sự đáp: “Thật ngại quá... tôi không nhớ cho lắm...”

Sau lưng cô có một luồng gió mạnh thốc tới, Chu Tiểu Manh nghiêng đầu sang bên để nó vọt qua, từ một mé khác trong bóng tối, một bàn tay vươn ra, tóm lấy cánh tay cô. Hai tay cô lập tức nắm lấy cánh tay đối phương, tung ngay đòn ném qua vai, quãng đối phương bay vèo qua đầu mình, “rầm” một tiếng đập mạnh xuống đất. Từ nhỏ cô đã được Chu Diễm Chiếu đích thân dạy Taekwondo, bao nhiêu năm nay tuy không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng nền tảng cũng không kém. Vừa quật ngã người kia, cô lập tức quay đầu chạy ra phía phố lớn, nhưng mới chạy được vài bước thì đã bị đuổi kịp. Có người tóm lấy vai cô, chiếc khăn bông có tẩm thuốc mê quấn vào cổ cô. Mùi thuốc xộc lên mũi, chân cô mềm nhũn ra, Chu Tiểu Manh biết là không ổn, phía sau đã có nhiều người hơn đuổi tới, có tên cầm khăn bông bịt lên mũi cô. Cô liều mạng vùng vẫy, nín hơi, lại đá trúng hai tên khác, chỉ mong người qua đường chú ý mà thò đầu nhìn vào trong ngõ một cái. Hôm nay cô đã quá sợ hãi, cứ nghĩ, trong trường học hết sức an toàn. Dẫu sao người trong giang hồ đều biết, cô là em gái của Chu Diễm Chiếu, khu vực này lại do Cao Minh Tường, một thủ hạ đắc lực nhất của Chu Diễm Chiếu coi sóc. Khi vừa nhập học, Chu Diễm Chiếu còn đặc biệt dặn dò cô, gặp chuyện có thể trực tiếp đến quán Internet Long Tường ở đầu Đông con phố tìm người.

Chẳng ai ngờ cô lại bị tấn công ở nơi chỉ cách quán Internet Long Tường có ba trăm mét.

Tầm nhìn mỗi lúc một mờ hồ, tứ chi cũng dần không nghe theo sự điều khiển của cô nữa, sức lực để vùng vẫy co kéo càng lúc càng yếu... đúng vào lúc cô gần như tuyệt vọng, đột nhiên nghe thấy có người xông tới quát lớn: “Chúng mày làm gì vậy?”

Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng có người trông thấy rồi, còn lao tới đánh nhau với đám người kia nữa, chất lỏng bắn tung tóe rơi xuống mặt cô, không biết là thứ gì... tác dụng của thuốc mê càng lúc càng mạnh, tay chân cô mềm nhũn ra, bị người ta kéo vào ngõ mà không còn sức lực đâu để vùng vẫy, chỉ nghe có người đang kêu lên: “Cháy rồi! Cháy

rồi! Mau báo cảnh sát!”

Cô thấy rất nhiều cái bóng đảo qua đảo lại, rồi ngất lịm đi.

Huyệt Nhân trung đau nhói, cô bị người ta ấn cho tỉnh lại, trên trán còn đặt một cục nước đá, xung quanh toàn người là người, chỉ nghe họ xì xào: “May quá, tỉnh rồi! Tỉnh rồi...”

Bấy giờ cô mới phát hiện mình nằm trên một chiếc xô pha, có người đang cầm quạt quạt cho cô, còn có người đưa tới một cái khăn bông mới tinh, giúp cô lau nước chảy ra từ túi nước đá trên trán. Cô cựa quậy thân mình, nhưng tay chân vẫn không chịu nghe theo lệnh. Giữa đám đông, cuối cùng cô cũng nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, chính là Tiêu Tư Trí.

Mặt mũi anh ta sưng vù, đầu vẫn còn đang chảy máu, nhưng đã được băng bó qua loa bằng vải xô. Anh ta nhìn cô cười cười, Chu Tiểu Manh vẫn còn hơi mơ hồ, nên dờn ánh mắt khỏi gương mặt Tiêu Tư Trí, không dám nhìn lâu. Lúc này, đám đông tách ra, có người đi vào nhà. Chu Tiểu Manh nhận ra, người mới đến chính là Tiểu Quang, đi cùng với gã ta là Cao Minh Tường.

“Anh Quang, anh xem...” Sắc mặt Cao Minh Tường hết sức gượng gạo, y giải thích với Tiểu Quang: “Bọn kia lẩn nhanh quá, chỉ thấy một chiếc xe ‘bánh mì’ không biển màu trắng, không đuổi kịp...”

“Anh Mười bảo rồi, cũng chẳng phải chuyện to tát gì, chắc có người muốn hù dọa cô chủ một phen thôi. Có điều, đây là địa bàn của cậu, người ta đã làm mất mặt cậu như thế, cứ để tâm điều tra cho kỹ là được rồi.” Tiểu Quang ngoảnh sang nhìn Chu Tiểu Manh: “Cô hai, lái xe đợi bên ngoài, anh Mười bảo tôi đến đón cô về.”

Cổ họng Chu Tiểu Manh khản đặc, cảm giác như thể có dị vật nghẹn bên trong, hết sức khó chịu, cô vừa mở miệng, âm thanh cũng khàn khàn: “Tôi không đứng dậy nổi.”

Chân cô vẫn mềm nhũn, Tiểu Quang bèn bước lên trước, bế ngang cô lên, có điều, tư thế anh ta cứng đờ, trông như đứa trẻ đang ôm một món đồ sứ quý giá vậy, cánh tay vươn ra rõ dài, đi thẳng một mạch xuống lầu. Bấy giờ, Chu Tiểu Manh mới nhận ra, chỗ này là cửa sau của quán Internet Long Tường, xe đã đợi đó không xa lắm.

Tiểu Quang đặt cô lên băng ghế sau, rồi đóng cửa xe lại, bản thân gã thì ngồi lên ghế lái phụ. Chiếc xe lặng lẽ khởi động, cánh tay Chu Tiểu Manh dần dần hồi phục được sức lực, cô chậm chậm kéo váy xuống dưới đầu gối. Lúc đánh nhau, cô dùng sức quá độ, cái váy đã rách toạc ra.

Tiểu Quang không ngoảnh đầu lại, nói bằng giọng đều đều không chút tình cảm:

“Anh Mười bảo, tối nay không về nhà, dặn tôi nói lại với cô, sau này đừng tách khỏi lái xe đi lung tung. May mắn được một lần, không may mắn được lần thứ hai đâu. Nếu bị người ta bắt cóc thật thì đừng mong anh ấy đem tiền ra chuộc cô về.”

Tiểu Quang nói gì cũng đều dùng giọng điệu nhàn nhạt đó. Chu Tiểu Manh biết, ngữ khí của Chu Diễm Chiêu khi ấy chắc chắn phải khắc bạc hơn thế vạn lần, cô gần như có thể tưởng tượng ra được nét mặt của anh ta lúc nói những lời này, chắc hẳn hết sức chán ghét, nói không chừng, anh ta còn tưởng cô cố ý giở khố nhục kế cũng nên.

Chu Tiểu Manh vừa mệt vừa buồn ngủ, bèn ngủ thiếp trên xe luôn. Tới khi về đến nhà, xe dừng lại, người giúp việc mở cửa xe, cô mới tỉnh dậy. Di Tôn vừa trông thấy cô, ánh mắt thoáng hiện lên nét ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi gì. Chu Tiểu Manh lên lầu soi gương, mới biết trán mình đã tím bầm một mảng lớn, sưng to như quả trứng gà. Sau đó lúc đi tắm, cô lại phát hiện hai cổ tay mình đã bị bóp đến tím đen, những chỗ như đầu gối đều bị cọ xát trầy cả da. Lúc tắm cô đã hết sức cẩn thận, nhưng vết thương dính nước vẫn đau buốt. Hộp thuốc để trong phòng chứa đồ ở tầng dưới, Chu Tiểu Manh cảm thấy mệt nhoài, vả lại vết thương đều rất nông, cũng không chảy máu nữa, nên chỉ tùy tiện lấy khăn bông lau qua, rồi ngã vật ra giường ngủ luôn.

Có lẽ tại di chứng của thuốc mê, cô ngủ một giấc sâu, còn nằm mơ thấy rất nhiều hình ảnh hỗn loạn. Trong mơ, cô vẫn còn nhỏ, khoảng ba bốn tuổi gì đó, cái tuổi mới bắt đầu ghi nhớ được sự việc. Ký ức ban sơ rõ ràng nhất của cuộc đời cô, ấy là khi cô mặc một chiếc váy màu hồng phấn, nằm rạp trên bệ cửa sổ nhìn Chu Diễm Chiêu trên cái cây bên ngoài. Lúc bấy giờ, anh ta chẳng qua mới chỉ tám chín tuổi, ngày nào cũng leo lên ngọn cây.

“Lợn con!” Khi ấy cô tròn ung ủng, gương mặt núng nính, người lớn đều rất yêu thích, chỉ có mình anh ta gọi cô là lợn con.

Tuy cô còn nhỏ, nhưng cũng biết trong giọng điệu của anh ta có ác ý.

Thấy cô không phản ứng, anh ta lại làm mặt xấu: “Đồ con hoang!”

Anh ta lấy cành cây chọc cô, nhưng khoảng cách rất xa, cành cây chỉ phất qua mặt cô. Cô bị vật màu xanh lò xo ấy quét phải, sợ đến nỗi khóc toáng lên, quay đầu chạy đi tìm mẹ. Cô biết mẹ mình ở trong căn phòng lớn bên cạnh, vừa khóc vừa đập cửa, nhưng người mở cửa lại là Chu Bân Lễ, ông bế bổng cô lên hỏi: “Tiểu Manh, sao vậy?”

Cô cắn môi khóc nức nở, một mực kêu lên: “Mẹ ơi!”

“Mẹ đi làm rồi.” Ông Chu Bân Lễ một tay ôm cô, một tay móc khăn mùi soa ra lau nước mắt cho cô: “Sao thế con? Ngoan, đừng khóc nữa...” Cô thút tha thút thít chỉ tay về phía cửa phòng mình, ông bèn ôm cô về phòng, vừa đúng lúc Chu Diễm Chiêu móc người trên chạc cây, ném một viên đá vào cửa sổ. “Cạch!” một tiếng, viên đá đập phải

bệ cửa sổ bật lên, suýt nữa bay trúng mặt ông. Chu Tiểu Manh lại sợ hãi khóc toáng lên, còn ông Chu Bân Lễ dùng dưng nổi giận quát: “Chu Diễm Chiếu!”

Chu Diễm Chiếu hiển nhiên không ngờ ông Chu Bân Lễ lại đột nhiên ôm Chu Tiểu Manh bước vào, bị ông quát cho một tiếng, nhất thời hoảng hốt, thân hình loạng choạng rơi xuống.

Chu Tiểu Manh còn nhớ loáng thoáng, sau đó Chu Diễm Chiếu bị ngã gãy tay, nằm viện một thời gian dài, lúc về nhà vẫn phải bó bột. Khi ấy Chu Diễm Chiếu đã đi học, ba tháng bỏ lớp, toàn bộ đều do mẹ cô giúp anh ta phụ đạo từng chút từng chút một. Lúc học bài, Chu Diễm Chiếu ghét nhất là cô cứ quanh quẩn bên cạnh, nhưng anh ta lại không dám bắt nạt cô trước mặt mọi người, chỉ nhân lúc không có ai mới mắng cô “Đồ sao chổi!” “Đồ con hoang!” Có một lần bị ông Chu Bân Lễ nghe thấy, lúc đó ông vẫn còn trẻ, tính khí rất nóng nảy, lập tức cầm một chiếc bình sứ màu thời Đường to tướng để cạnh chân mình ném về phía con trai.

Cái bình sứ to tướng tưởng như sắp đập trúng người Chu Diễm Chiếu, thì mẹ cô đột nhiên bổ nhào tới ôm lấy anh ta kéo vào lòng. Món đồ sứ ba màu đời Đường đập mạnh lên lưng mẹ cô, khiến bà phải nhập viện khâu mười mấy mũi. Sau sự kiện này, ông Chu Bân Lễ không đánh Chu Diễm Chiếu lần nào nữa. Mà từ đó trở đi, Chu Diễm Chiếu cũng dần dần tử tế với cô hơn, tới khi cô vào tiểu học, hai người đã như anh em ruột thịt.

Hồi mười mấy tuổi, Chu Diễm Chiếu đã làm mưa, làm gió cả nửa khu thành Đông, toàn thành phố có mười mấy trường trung học, không ai không biết đến anh ta, còn có biệt hiệu gọi là cậu Mười bạt mạng. Chu Bân Lễ lúc bấy giờ đã làm ăn rất lớn, ông bỏ ra một khoản ketch xù, đưa anh ta đến học ở trường danh tiếng, nhưng vẫn là thành tích hạng bét, đánh nhau hạng nhất. Chu Tiểu Manh nhỏ hơn anh ta mấy tuổi, nhưng cũng thường nghe các học sinh nam lớp trên lén lút thì thầm kể về những sự tích huy hoàng của anh ta. Chẳng hạn, vì một đứa con gái, anh ta đã gây chuyện đổ máu với lão đại nào đấy... là đổ máu thực sự, một đám nhãi con mới lớn học theo phim Hồng Kông, cầm dao bổ dưa xông ra phố chém nhau loạn xạ. Đêm đó không ai mất mạng, đúng là một kỳ tích, bởi may sao lúc trận chiến vừa nổ ra, có một vị thuộc hàng cha chú trong giới nghe được phong thanh, mang người chạy đến, xách cổ Chu Diễm Chiếu lên đá cho một cái, rồi tổng vào xe, đưa thẳng tới phòng làm việc của ông Chu Bân Lễ. Sau khi nghe vị này nói rõ ngọn ngành, Chu Bân Lễ tuy không đánh con trai, nhưng cũng không nương nhẹ. Anh bị phạt quỳ trên con đường rải sỏi ở vườn hoa sau nhà suốt một đêm, không được ăn cơm, chỉ có Chu Tiểu Manh nửa đêm lén lút mò vào nhà bếp, trộm bánh bao mang ra cho.

Khi ấy Chu Tiểu Manh mới chừng mười tuổi, tóc cắt ngắn giống cô nhóc Maruko, mặc quần áo trẻ em hàng hiệu mà Chu Bân Lễ mua ở Hồng Kông về cho, ngồi xồm bên cạnh nhìn Chu Diễm Chiếu ăn bánh bao nhồm nhoàm như hổ đói. Cô vừa ngáp vừa tò mò hỏi: “Anh à, bọn họ đều nói bạn gái của anh đẹp lắm lắm, thật thế à?”

Chu Diễm Chiêu bị nghẹn bánh bao, trợn cả mắt lên, trừng trừng nhìn Chu Tiểu Manh trắng trẻo mũm mĩm như cô búp bê nhỏ, hồi lâu sau, miếng bánh bao mới trôi qua cổ họng được. Anh ta nói: “Bạn gái gì chứ?”

“Thế hôm nay sao anh lại đánh nhau với người ta?”

“Chuyện người lớn, em đừng có hóng hót.”

Đôi mắt long lanh của Chu Tiểu Manh nhìn chăm chăm vào Chu Diễm Chiêu, đến nỗi da mặt anh ta nóng bừng lên, thoáng sau, ngượng quá hóa giận, anh ta mới đáp: “Được rồi! Lần sau có cơ hội sẽ cho em gặp.”

Đáng tiếc, tính nhẫn nại của Chu Diễm Chiêu quá kém, Chu Tiểu Manh còn chưa kịp có cơ hội, anh ta đã chia tay với cô gái kia rồi. Đến khi Chu Tiểu Manh thực sự nhìn thấy Chu Diễm Chiêu dẫn con gái đi nghênh ngang khắp nơi thì cô đã mười bốn tuổi, sắp tốt nghiệp cấp II.

Chu Diễm Chiêu bấy giờ không hay đánh nhau nữa, nghe nói anh ta đã trở thành “lão đại” trong lòng hầu hết lũ con trai mới lớn, xử sự càng lúc càng ra vẻ ông cụ non, cả ngày cưỡi trên chiếc Harley đi ra đi vào. Ông Chu Bân Lễ tuy đã vô số lần nói sẽ dỡ xe máy của anh ta ra, nhưng cuối cùng đều bị mẹ Chu Tiểu Manh thuyết phục, không ra tay thật.

Mẹ Chu Tiểu Manh tên là Diệp Tư Dung, ông Chu Bân Lễ kết hôn với bà đã mười năm, hết sức ân ái. Đám huynh đệ kết nghĩa với ông đều biết, những lời ông nghe không lọt tai, chỉ cần nhờ bà nói hộ, mười phần chắc đến tám chín là thành công.

Bà Diệp Tư Dung nói: “Con trai tầm tuổi này đang là lúc tinh lực dồi dào, lại có tâm lý chống đối rất mạnh, anh không cho nó đi xe máy, nó nổi điên lên đi làm chuyện xấu gì khác thì chẳng phải càng tệ hơn sao?”

Ông Chu Bân Lễ cũng đồng tình, nên rốt cuộc không động đến xe máy của con trai nữa.

Chu Tiểu Manh gặp bạn gái của Chu Diễm Chiêu cũng hết sức ngẫu nhiên. Cô vừa lên lớp 9, liền bị mấy đứa con trai học cấp III để ý. Chu Tiểu Manh mười bốn tuổi tuy vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng càng lúc càng giống mẹ. Vẻ đẹp của bà Diệp Tư Dung, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “kinh người”. Vẻ non nớt mập mập của cô nữ sinh cấp II Chu Tiểu Manh đã biến mất từ lâu. Bài vở nặng nề, ngày ngày phải gò lưng học tập khiến gương mặt cô tóp lại thành mặt trái xoan, da trắng như tuyết mới, thân hình dong dỏng như một đóa sen thanh khiết. Giữa đám con gái miệng còn hôi sữa, trông cô tựa như hạc giữa bầy gà.

Bị mấy tên con trai cấp III ác ý chặn đường mấy lần, sau một lần bị đối phương động chân động tay, Chu Tiểu Manh không nhịn được, đi mách với Chu Diễm Chiêu. Chu Diễm

Chiếu hung hăng dẫn một đám người phóng xe Harley thẳng vào sân trường, thái độ ngang ngược, làn khói bụi bốc lên mù mịt. Ngồi sau xe anh ta là một cô gái rất xinh đẹp, đương nhiên chính là bạn gái mà anh ta vừa cưa đổ. Vào buổi hoàng hôn mang tính truyền kỳ nhất trong lịch sử trường Trung học Huệ Từ số 4, giữa giờ tan học, đám học sinh như nước triều tràn ra bị dồn vào sân tập thể thao, quây xung quanh tận mắt chứng kiến Chu Diễm Chiếu giẫm lên cánh tay một tên con trai, cúi người cầm điện thoại di động to như cục gạch gõ lên đầu nạn nhân: “Hôm nay không chặt tay mày là vì nể tình bố mày mẹ mày cực khổ nuôi mày đến mười bảy tuổi, nếu mày tàn phế rồi, bố mẹ mày sẽ phải chịu tội chịu nợ. Có điều, từ rày trở đi, em gái tao mà thiếu đi một cọng tóc, tao sẽ chặt chúng mày thành tám miếng ném cho chó ăn!”

Chu Tiểu Manh từ đó được yên thân, nhưng cũng từ đó trở thành người nổi tiếng, mãi đến khi học hết cấp III không ai dám theo đuổi cô. Trông thấy cô, ngay cả những tên con trai quậy phá nhất cũng hết sức khách khí cụp mắt xuống, chỉ sợ nhìn cô thêm một lần sẽ chuốc lấy phiền phức.

Chương 4

Lúc Chu Tiểu Manh tỉnh lại, chỉ thấy toàn thân mềm nhũn yếu ớt, khắp người dính nhớp nháp mồ hôi. Dì Lý đỡ cô dậy, bón cho cô nửa cốc sữa, rồi nói: “Cô chủ, cô bị sốt rồi.”

Cô mộng mị suốt đêm, lúc này vẫn mơ màng như đang trong mộng, dì Lý kê đầu giường lên cao một chút để cô nằm dễ chịu hơn, đoạn lại hỏi tiếp: “Cô muốn ăn chút gì không?”

Cổ họng Chu Tiểu Manh đau rát, không biết là di chứng của thuốc mê hôm qua hay do bị cảm phát sốt, chỉ cất giọng khàn khàn hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Mười giờ rưỡi.” Dì Lý biết thói quen của cô, bước tới kéo tấm rèm cửa chắn sáng dày nặng ra, nhưng chỉ mở một cánh cửa sổ nhỏ, nói: “Cô chủ, cô vừa hạ sốt, không nên ra gió thì hơn.”

Cả người Chu Tiểu Manh mềm nhũn, cô dựa lưng vào đầu giường, thấp giọng nói: “Có giờ học.”

“Tiểu Quang gọi điện tới trường, xin cho cô nghỉ hai ngày rồi.”

Chu Tiểu Manh mệt lử người, chỉ muốn nhắm mắt lại. Cửa sổ phòng cô đối diện với góc tường phía Đông Nam của khu nhà, ánh mắt cô tình cờ lướt qua, nhìn thấy trên ngọn cây bên ngoài bức tường có mắc một vật xanh xanh lốm đốm, liền hỏi: “Cái gì thế?”

Dì Lý thò đầu ra xem, rồi đáp: “Không biết trẻ con nhà nào thả bóng bay, bị mắc vào cành cây thôi.” Bà ta ngoảnh đầu lại trông thấy Chu Tiểu Manh bò dậy khỏi giường, vội vàng chạy tới nâng cô dậy: “Cô chủ, ngủ thêm chút nữa đi.”

Chu Tiểu Manh nhìn thấy quả bóng bay kia có hình của cừu con Vui Vẻ mắc trên cành cây, khe khẽ lắc qua lắc lại trong gió. Cô nhắm mắt lại, nói: “Không có gì đâu, tôi ra mồ hôi, muốn tắm một cái.”

Dì Lý biết cô sẽ tắm rất lâu, vì vậy chỉ đưa áo choàng tắm cho cô rồi lui ra ngoài. Chu Tiểu Manh khóa trái cửa phòng, rồi khóa trái cửa phòng tắm, mở vòi nước ở bồn tắm để nước chảy ừng ực, sau đó mới gọi điện cho Tiêu Tư Trí.

“Thầy giáo Tiêu ạ, em bị ốm, người nhà có giúp em xin nghỉ hai ngày, em nghĩ cũng cần báo cho thầy một tiếng.”

“Được rồi. Em vẫn ổn chứ? Tối qua tôi ra ngoài ăn cơm, thấy em bị người ta giật túi xách, bọn chúng đông người, tôi lại có một mình, thấy tình hình bất ổn nên mới kêu lên

‘cháy nhà’, may mà có rất nhiều người xông tới, bọn lưu manh ấy mới bỏ chạy đấy.”

Chu Tiểu Manh biết đây là lời giải thích của anh ta với những người khác, vì vậy cô nói: “Cảm ơn thầy giáo Tiêu, may mà có thầy đi qua.”

“Đừng khách khí, tối hôm qua anh trai em đã cảm ơn tôi rồi.”

Chu Tiểu Manh thoáng ngẩn người, Chu Diễm Chiêu? Anh ta gặp Tiêu Tư Trí rồi ư? Đây mới là mục đích Tiêu Tư Trí thả bóng bay? Chu Diễm Chiêu hoàn toàn không để tâm tới việc cô ấy bị cướp, tại sao anh ta lại đi gặp Tiêu Tư Trí?

“Anh trai em quan tâm em lắm, hỏi tôi rất nhiều chuyện về em, thành tích học tập thế nào, quan hệ với bạn bè ra sao, bình thường ngoài giờ học thích chơi với những ai.” Tiêu Tư Trí ngừng lại giây lát, đoạn tiếp lời: “Anh trai em nói, không ngờ ở gần trường học như vậy mà vẫn gặp cướp, hy vọng nhà trường chú ý thêm đến sự an toàn của sinh viên. Vậy nhé, khi nào em khỏi bệnh thì đến phòng làm việc của tôi một chút.”

Tiêu Tư Trí rõ ràng còn có chuyện muốn nói với cô, nhưng sợ cô ở trong nhà bị giám sát, nên nói chuyện hết sức mập mờ khó hiểu.

“Vâng, cảm ơn thầy Tiêu.”

“Em dưỡng bệnh cho tốt nhé. Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại thầy.”

Cô tắm rửa, khoác lên chiếc áo choàng tắm sạch sẽ, cảm thấy cơ thể thoải mái hơn rất nhiều. Trên tủ đầu giường có một cốc nước và mấy viên thuốc vương vãi. Cô cầm lên xem thử, là thuốc cảm và thuốc hạ sốt, cô đã uống một lần, nhưng hoàn toàn chẳng có ấn tượng gì. Chắc hẳn là đêm qua ngủ say quá, dì Lý vào phòng mà cô cũng không hề hay biết.

Mặc dù đã hạ sốt, nhưng Chu Tiểu Manh vẫn thấy người mệt mỏi rã rời, cô lật chăn lên, định ngủ thêm một giấc, đột nhiên trông thấy trên chiếc gối trắng như tuyết có một sợi tóc. Sợi tóc ngắn, vừa đen vừa cứng.

Cô có bệnh ưa sạch sẽ, ga trải giường mỗi ngày đều thay một lần. Sợi tóc này rõ ràng không phải của cô. Cô nhón tay cầm sợi tóc lên, bần thần trong giây lát, sau đó cầm điện thoại, gọi cho Chu Diễm Chiêu.

Người nghe máy là Tiểu Quang, cô hỏi: “Anh tôi đâu?”

“Anh ấy có việc, đang bận.”

“Bảo anh ấy nghe điện thoại.”

Tiểu Quang hoàn toàn không hề động lòng, nhắc lại một lần nữa: “Anh Mười đang bận.”

Cô gác máy, đột nhiên cảm thấy mọi ý niệm đều nguội lạnh như tro tàn. Cô mở tủ quần áo, tùy tiện lấy một bộ mặc lên người, đi xuống dưới nhà.

Dì Lý trông thấy cô, không khỏi ngẩn người ra trong giây lát: “Cô chủ? Cô xuống rồi ạ, cô muốn ăn gì không?”

“Tôi muốn ra ngoài một chút.”

“Để tôi đi gọi lái xe.”

“Tôi bắt taxi cũng được.”

Dì Lý vội nói: “Cậu Mười đã dặn dò, nói dạo này bên ngoài rất hỗn loạn, bảo lái xe phải theo sát cô.”

“Anh ấy nói lúc nào thế?”

Dì Lý ngây người, đáp: “Cũng mấy ngày rồi...”

“Tối qua anh ấy về lúc mấy giờ?”

Dì Lý chợt dạ cười đáp: “Tối qua tôi ngủ sớm lắm, cũng không biết cậu Mười có về hay không nữa.”

“Thôi bỏ đi, đi gọi lái xe cho tôi.”

Thực ra cô cũng chẳng muốn chạy ra ngoài, chỉ là không muốn ở lại trong nhà. Sau khi lên xe, lái xe hỏi cô: “Cô chủ muốn đi đâu?” Chu Tiểu Manh bấy giờ mới phát hiện lái xe đã đổi người mới, không phải lão Dương thường ngày vẫn đưa đón mình, mà là lái xe của Chu Diễm Chiếu. Chu Tiểu Manh chỉ biết người này họ Giả, bình thường trầm mặc ít nói, rất giống Tiểu Quang.

“Đến bệnh viện.”

Đã mấy ngày cô không đến bệnh viện, mỗi tháng cô có thể đến thăm mẹ hai lần, nếu lén lút đến, có lẽ còn có thể nhiều hơn, nhưng Chu Diễm Chiếu có vô số cách khiến cô hối hận, vì vậy cô không dám vượt qua ranh giới dù chỉ một bước. Tháng này cô vẫn còn một chỉ tiêu, hôm nay dùng là hết luôn.

Trong bệnh viện lúc này cũng vậy, phòng bệnh của bà Diệp Tư Dung rất sạch sẽ, chỉ có âm thanh đơn điệu của các thứ máy móc. Y tá vừa giúp bà rửa ráy xong xuôi. Đầu bà từ khi tiến hành phẫu thuật mở hộp sọ vẫn sưng phù lên, phần mặt biến dạng ghê gớm, hoàn toàn không thể nhận ra được dung nhan xinh đẹp năm nào nữa.

Chu Tiểu Manh nắm chặt túi ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, khẽ gọi một tiếng “mẹ.”

“Con sống tốt lắm, trong trường cũng rất ổn... có một cậu đang theo đuổi con, cậu ấy học khoa Dược, nhưng con vẫn chưa quyết định có nhận lời cậu ấy không. Dẫu sao con cũng cảm thấy mình vẫn còn nhỏ... Mẹ, nếu mẹ tỉnh lại được thì tốt quá, có thể giúp con quyết định rồi. Học kỳ này con lại đăng ký thêm hai môn nữa, nhưng chuyên ngành của bọn con, thế nào cũng phải học năm năm mới tốt nghiệp được, tốt nghiệp xong con có thể tự chăm sóc cho mẹ rồi... y tá mới đến không biết có tốt hay không, cô ấy có làm mẹ đau không...”

Cô nói rất nhiều, nói đến nổi mồm miệng khô khốc cả, hầu hết đều là bịa đặt. Cô thường nói được nửa chừng lại ngưng, vì không biết nên nói gì tiếp nữa, cũng không muốn nói nửa câu sự thật. Bác sĩ đã nói từ lâu, màng não của bà Diệp Tư Dung đã chết, không thể tỉnh lại được, tuy tim vẫn còn đập, nhưng chỉ có thể dựa vào hệ thống duy trì sự sống để hô hấp mà thôi.

Trên đời này, có lẽ chỉ mỗi mình cô là vẫn ảo tưởng bà Diệp Tư Dung có thể nghe thấy.

Cô ngồi bên cạnh giường mẹ lâu thật lâu, mãi đến khi sắc trời tối dần. Y tá đi vào truyền dịch dinh dưỡng, trông thấy cô liền chào hỏi: “Cô Chu, lại đến thăm mẹ à?”

“Ừm.”

“Tiền viện phí tháng này đã trả vào tài khoản rồi, nhưng có mấy loại thuốc tăng giá, tiền tháng sau có thể sẽ tăng thêm mấy trăm đồng. Bác sĩ Từ dặn, bảo tôi nói trước với cô một tiếng.”

“Được, cảm ơn.”

Sau khi cô y tá đi ra, cô cũng đứng lên, nói với bà Diệp Tư Dung vô tri vô giác nằm trên giường: “Mẹ, con đi đây, qua một thời gian nữa con lại đến thăm mẹ.”

Cô từ bệnh viện đi ra, vẫn không muốn về nhà, lại bảo lái xe đưa mình tới quán ăn nhanh, mua một cái Hamburger lót dạ. Tay lái xe họ Giả này rất hiếm khi đi cùng cô, thấy cô ăn đồ ăn nhanh thì lấy làm ngạc nhiên, nhưng người của Chu Diễm Chiêu đều biết giữ bốn phận, chuyện không nên hỏi thì một câu cũng không bao giờ hỏi tới. Ăn xong, cô lại bảo lái xe chở mình đến trung tâm thương mại. Lái xe chắc đã được Chu Diễm Chiêu dặn dò từ trước, theo sát cô một bước không rời, thấy cô đi vào cửa hàng chuyên bán đồ lót, cũng vẫn đi theo vào.

“Anh đợi tôi ngoài cửa.”

Tay lái xe cũng không nói là không được, chỉ đáp: “Anh Quang có dặn rồi.”

Chu Tiểu Manh nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của Tiểu Quang, liền có cảm giác như va phải một bức tường vừa cứng vừa lạnh. Sau đó, cô cũng không nhiều lời, chọn mấy món đồ ngủ, rồi cầm ra quầy thu ngân thanh toán.

Tay lái xe muốn giúp cô xách chiếc túi giấy, nhưng cô đã ôm nó vào lòng, y đành lẻo đẹo theo xuống tận nhà để xe. Đột nhiên, từ xa đã trông thấy bên cạnh xe của họ có người đang đứng, phản ứng đầu tiên của y là che chắn cho cô ở đằng sau. Người kia vốn đang đứng cạnh chiếc xe hút thuốc, trông thấy bọn họ, liền ném điếu thuốc trên tay đi. Tay lái xe thở phào nhẹ nhõm: “Anh Mười.” rồi lập tức kêu lên: “Sao anh lại ở đây một mình?”

Cách chỗ họ không xa có một chiếc Mercedes Benz chớp chớp đèn pha trả lời, chính là xe của đám vệ sĩ. Chu Diễm Chiêu lại châm một điếu thuốc, bật lửa chiếu sáng gương mặt nghiêng nghiêng của anh ta, trông không nhìn ra được đang giận dữ hay vui vẻ. Tay lái xe bước đến mở cửa xe, Chu Tiểu Manh ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau.

Chu Diễm Chiêu trông có vẻ uể oải, anh ta không uống rượu, nhưng cũng chẳng muốn nói chuyện, vừa ngồi xuống liền vươn tay gác lên lưng ghế. Chu Tiểu Manh nhét đồng túi giấy xuống dưới chân mình, chợt nghe anh ta nói: “Quần áo em mặc đều là tiền của anh, em cũng không tiếc, một lần mua mà vung tay nhiều vậy cơ à.”

Chu Tiểu Manh không nói gì, ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe. Chiếc xe vừa lái ra khỏi nhà để xe dưới tầng hầm trung tâm thương mại, gặp đúng lúc đường phố đông đúc, ánh đèn đường rọi cả vào xe. Trong xe mù mịt khói thuốc do Chu Diễm Chiêu nhả ra, nhưng lại không thể mở cửa, lái xe đành mở hé cửa sổ trên nóc xe ra một chút mới bớt khói phần nào. Suốt quãng đường, Chu Tiểu Manh chỉ một mực làm thinh, tới khi về nhà họ Chu, người giúp việc mở cửa xe, định cầm mấy túi giấy cho cô, nhưng cô kiên quyết tự xách lấy.

“Bảo bối gì thế?” Chu Diễm Chiêu cười khẩy, giật lấy xem thử, không ngờ lại là mấy món đồ lót ren gần như trong suốt, anh ta móc trên ngón tay, còn bé hơn cái khăn mùi xoa gấp lại. Chu Diễm Chiêu trước tiên thoáng ngẩn người, sau đó cười phá lên ha hả. Lái xe và người giúp việc đứng cạnh đó đều ngoảnh mặt đi giả bộ như không thấy. Chu Tiểu Manh vừa tức vừa khó xử, nhưng dường như Chu Diễm Chiêu rất vui, anh ta dò xét cô bằng ánh mắt tà ác: “Gu ăn mặc kiểu gì vậy, cũng chẳng xem màu sắc gì nữa. Em mặc ấy hả? Xấu chết đi được!”

Chu Tiểu Manh giật lại món đồ lót trên tay anh ta, xách túi giấy lên lầu, cô vừa bước vào phòng ngủ, đang định sập cửa thì bị Chu Diễm Chiêu chặn lại: “Mua cũng đã mua rồi, không mặc cho anh xem à?”

“Ai bảo mua về để mặc cho anh xem?”

“Vậy mặc cho ai xem?”

“Chẳng ai cả, thích thì mua.”

Chu Diễm Chiêu giật lấy mấy chiếc túi giấy cô đang cầm, đổ hết ra giường, chọn lựa hồi lâu, cuối cùng chỉ vào một bộ: “Mặc cái này đi.”

“Không mặc!” Chu Tiểu Manh vợ lấy đồng quần áo, nhét vào trong túi. Chu Diễm Chiêu bật cười, nằm xuống giường cô, ung dung nói: “Hôm nay không phải em đã đến thăm mẹ sao, còn cố ý mua những thứ này, làm bộ kiêu cái nổi gì? Câu kéo đàn ông cũng là một môn học đấy, câu dẫn không tốt sẽ làm người ta phát chán, trộm gà không được còn mất cả nắm gạo, lúc ấy lại trở mặt ra.”

Chu Tiểu Manh lạnh lùng nói: “Tôi làm sao biết được khẩu vị của đàn ông thế nào chứ, nói ra thì, tôi thậm chí còn chưa yêu đương chính thức lần nào cơ mà, đâu có giống anh, bạn gái của anh còn nhiều hơn số phụ nữ mà tôi quen biết cả đời.”

Chu Diễm Chiêu chùng như rất thích thú: “Có tiến bộ, diễn kịch giống lắm, ít nhất, cũng tốt hơn lần trước.”

Chu Tiểu Manh nhìn anh ta tròn ba phút đồng hồ, đột nhiên lật tay kéo dây phéc mơ tuya xuống, tụt váy ra, lục trong túi giấy tìm bộ đồ anh ta vừa chỉ, cởi đồ lót rồi thay vào, thay xong mới ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Hài lòng chưa hả?”

Cửa sổ vẫn chưa đóng, Chu Diễm Chiêu “hừ” một tiếng, chẳng biết là vui hay không. Chu Tiểu Manh nhìn anh ta dựa vào đầu giường, khoanh tay lại, bộ dạng thế nào cũng được, không khỏi tức tối trong lòng, nhặt cái váy dưới đất lên mặc vào, xoay người đi ra ngoài. Nhưng Chu Diễm Chiêu nhanh hơn cô, tay cô vừa vặn nắm đấm cửa để mở ra, anh ta đã “bình” một tiếng, đóng sập cửa lại, xoay mặt Chu Tiểu Manh về phía mình, hôn ngấu hôn nghiền, đến khi để lại hai vết răng sâu hoắm mới buông ta. Hơi thở anh ta phả ra còn bá đạo chiếm lấy đường hô hấp của cô: “Tại sao hôm nay lại đi thăm mẹ em?”

“Để nhắc nhở mình là ai đã khiến bà ấy nằm bất tỉnh nhân sự ở đó.”

“Ha!” Chu Diễm Chiêu cười lạnh: “Vậy thì anh phải cẩn thận rồi.” Vừa nói, anh ta vừa kéo cô vào lòng, giữ chặt cánh tay cô, đẩy cô ngã ra giường. Song Chu Tiểu Manh lại nhoẻn miệng cười nhu mì, vòng hai tay ra ôm lấy cổ anh ta: “Anh à, rốt cuộc anh có yêu em không?”

Chu Diễm Chiêu phá lên cười, vừa hôn cô, vừa cởi bỏ quần áo trên người cô: “Yêu? Chuyện gì khiến em tự dưng mơ hão vậy?”

“Tốt nhất là anh không thích em,” Chu Tiểu Manh hai mắt long lanh, ngân ngấn lệ, ánh mắt lúng liếng đưa: “Để em có thể bớt yêu anh một chút...” Cô ngược mặt lên hôn anh ta, nhưng Chu Diễm Chiêu lại tránh nụ hôn ấy, nói: “Diễm quá đà rồi, không vui

nữa.”

Anh ta buông cô ra, ngồi sang một bên, đốt một điếu thuốc mới. Qua màn khói thuốc, Chu Tiểu Manh chỉ cảm thấy anh ta cách mình vừa xa, vừa cao, cô chậm chậm ngồi dậy, kéo tấm ga trải giường lên che người, hỏi Chu Diển Chiêu: “Vậy anh có yêu Tôn Lăng Hy không?”

“Cô có tư cách gì mà hỏi anh chuyện này?”

Chu Tiểu Manh nói: “Phải rồi, tôi ngu ngốc, anh không cần để ý làm gì.” Cô đứng dậy đi vào phòng tắm, mở vòi nước, bắt đầu đánh răng, đánh răng xong lại tắm rửa, một lúc lâu sau mới đi ra, vốn tưởng Chu Diển Chiêu đã sớm bỏ đi, không ngờ anh ta vẫn ngồi đó hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác. Mặc dù cửa sổ để mở, nhưng trong phòng vẫn nồng nặc mùi thuốc lá.

Cô cũng lười chẳng buồn hỏi, chỉ nhắc chân phía bên kia lên, nằm xuống giường ngủ. Chợt nghe Chu Diển Chiêu hỏi: “Em khóc gì trong ấy?”

“Tôi không khóc.”

“Đừng mơ tưởng nữa, anh không yêu cô, một chút cũng không. Nếu nói đến tình anh em, thì chút tình cảm ấy giữa chúng ta cũng kết thúc từ lâu rồi.”

Chu Tiểu Manh vẫn xoay lưng về phía anh ta, giọng rất cứng rắn: “Anh có muốn hay không nào, không muốn thì xéo ra ngoài!”

Chu Diển Chiêu dập thuốc, xoay mặt cô lại, nhìn thấy vệt nước mắt trên má, không khỏi nheo nheo mắt: “Lau nước mắt đi, thử ra ngoài kia mà xem, có con đàn bà bán thân nào giống cô không chứ, cả ngày cứ chưng ra bộ mặt đưa đám như vậy!”

“Tôi chưa gặp ai bán thân cả,” Chu Tiểu Manh quệt quệt bừa mấy cái lau sạch nước mắt, giọng điệu chợt trở nên chua ngoa: “Nhưng mà anh trai tôi chắc đã gặp nhiều lần rồi, hay anh dạy cho em đi!”

Chu Diển Chiêu bật cười: “Được, anh đây nhất định sẽ dạy dỗ cô em cho tốt!”

Chu Tiểu Manh đau chết đi được, cả người cô bị vặn xoắn như bánh quẩy, phần eo hông cơ hồ sắp gãy đến nơi. Chu Diển Chiêu xem chừng đã nổi giận thực sự, tuyệt đối không nương tình chút nào. Chu Tiểu Manh bấy giờ mới biết, thì ra trước nay anh ta vẫn coi như kiềm chế, hôm nay bao nhiêu trò đều giở ra hết, khiến cô sợ chết khiếp. Chu Diển Chiêu giống hệt ác quỷ, còn cười hết sức ung dung: “Cô run cái gì?”

Chu Tiểu Manh cảm thấy mình giống như một con cá, hồi nhỏ, ông Chu Bàn Lễ từng dẫn cô lên thuyền ăn gỏi cá tươi, chính là loại cá vừa bắt dưới sông, bỏ vào chậu nước đá vẫn không ngừng quẩy loạn, bị đầu bếp ấn xuống, vung dao lên thoăn thoắt cắt thịt

cá thành từng lát từng lát mỏng, đến tận lúc toàn bộ con cá bị xắt thành thịt lát, phần mang cá vẫn đang giật giật, cái miệng không ngừng ngáp ngáp.

Cảnh tượng tàn nhẫn ấy đã để lại một ấn tượng cực kỳ sâu sắc với cô hồi nhỏ, giờ cô cảm thấy mình chính là con cá đó, bị lưỡi dao lướt nhanh từng nhát từng nhát xắt thành lát mỏng, sau đó chầm vào nước tương và dầu hạt cải, bị người ta nuốt vào bụng từng lát một. Đau, đau chết đi được. Nhưng tay cô đã bị Chu Diển Chiêu lấy khăn bông trói chặt, mười đầu ngón tay rã rời chỉ còn biết bấu vào ga trải giường. Toàn thân cô đầm đìa mồ hôi lạnh, nhưng Chu Diển Chiêu vẫn hết sức tỉnh táo, khoan thai giày vò cô: “Sao hả? Khó chịu không? Mặt mũi nhăn nhó thế kia, ca ve bán tiếng cười, thì phải nhớ mà tươi cười, bằng không đàn ông dựa vào cái gì mà trả tiền cho cô chứ?”

Cô đau đến nỗi cả thơ từ ca phú cũng không đọc được nữa, chỉ có thể thầm gọi “mẹ ời”, tựa như hai chữ ấy là thần chú, niệm một nghìn lần, niệm một vạn lần, có thể giảm đau vậy. Tới cuối cùng, cô đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê, bản thân cũng không biết mình đang nắm bắt cái gì nữa, chỉ biết nụ cười gằn lạnh lẽo của Chu Diển Chiêu dường như đang lắc lư trước mắt mình. Sau cùng, cô ngất lịm đi.

Cô chỉ ngất đi giây lát, đã bị Chu Diển Chiêu tát vào mặt cho tỉnh lại: “Chu Tiểu Manh!”

Cô nở một nụ cười thê lương. Chu Diển Chiêu cũng không ngờ lúc này cô vẫn còn cười được, vốn trên trán cô đã sưng một cục to, vừa nãy lại bị đập vào cây cột ở đầu giường, văng trán lại thêm một vết đỏ, nhưng sắc mặt thì trắng bệch, thoát nhìn trông nụ cười này chẳng hề giống cười, mà như là khóc vậy. Anh ta nghe cô lầm bầm: “Anh ời... dù anh có tin hay không, thì em cũng từng... từng thật lòng yêu anh...”

Chu Diển Chiêu nghe thấy câu nói này, không hiểu sao lại càng thấy giận, anh ta mạnh mẽ ưỡn người lên, khiến Chu Tiểu Manh đau đến nỗi run bần bật, oằn lưng lại như con tôm, lại bắt đầu lầm bầm gì đó. Có lúc, Chu Diển Chiêu cũng nghe thấy cô đang nói gì, toàn những điều kỳ quái, lúc thì là bài học trong sách, lúc là thơ, lúc lại là những thứ anh ta chưa bao giờ nghe. Hầu hết thời gian, cô đều nói không thành tiếng, nhưng có khi cô mê man, cũng sẽ khe khẽ thốt lên một câu nửa câu gì đó, như thể đang tụng kinh.

Anh ta nhớ đến lần đầu tiên, cô không hề khóc, chỉ bị dọa cho phát hoảng, mãi tới khi kết thúc, cô dường như mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra, chầm chậm kéo ga trải giường lên che thân, không ngừng co người lại, rúc vào một góc giường, cúi gằm xuống như một con búp bê bị phá hỏng, không ngừng run rẩy. Bấy giờ, Chu Diển Chiêu nghĩ, hẳn cô khóc òa lên, anh ta sẽ cho ăn hai cái tát ngay. Nhưng cuối cùng cô không khóc, mà chỉ khe khẽ gọi một tiếng “Chu Diển Chiêu.”

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng cô gọi tên anh ta. Lúc mới đầu, cô cũng từng làm loạn lên, nhân lúc anh ta ngủ, lẳng lặng cầm lưỡi kéo, đặt đầu mũi kéo lạnh buốt lên cổ anh ta, ép anh ta thả mẹ con cô đi. Nhưng anh ta chỉ cười khê: “Đi đâu hả? Chu Tiểu

Manh, chỉ cần cô đâm anh một cái thì chưa kịp ra khỏi căn phòng này, cô đã bị bắn thủng lỗ chỗ như tổ ong rồi, tin không hả? Anh biết cô không muốn sống nữa, có điều cô mà chết, anh cũng không đảm bảo xác mẹ cô không bị người ta giày xéo đâu đấy.”

Chu Tiểu Manh trợn trừng mắt, đồng tử lập tức co rút lại, trong đáy mắt phản chiếu bóng hình anh ta. Anh ta từng rất nhiều lần nhìn thấy những người tuyệt vọng sắp chết, bộ dạng chính là như vậy. Anh ta còn lo ngày nào đó cô sẽ nhảy lầu, hoặc nhất thời nghĩ không thông mà tự cắt mạch máu. Nhưng không, cuối cùng Chu Tiểu Manh vẫn chấp nhận hiện thực, thậm chí vẫn gọi anh ta là anh trai như trước.

Nói thực lòng, mỗi lần Chu Tiểu Manh ở trên giường gọi mình là anh trai, anh ta đều cảm thấy hưng phấn, sự hưng phấn này không liên quan gì đến tình cảm, mà chỉ thuần túy về mặt nhục dục. Chu Tiểu Manh là em gái anh ta, tuy rằng hai người không có quan hệ ruột rà máu mủ, nhưng đã lớn lên bên nhau từ nhỏ, khiến anh ta có ảo giác như thể đang loạn luân vậy. Đàn ông thường có những suy nghĩ viển vông kỳ quặc như thế, vì vậy, có những lúc, Chu Tiểu Manh có thể khiến anh ta rất ư thỏa mãn.

Nhưng chưa có lần nào thỏa mãn bằng đêm nay, cuối cùng, anh ta cảm thấy mình sắp đánh mất cả lý trí, cú sau còn mạnh mẽ hơn cú trước. Bàn tay Chu Tiểu Manh kiệt sức gác lên người anh ta, hai mắt khép hờ, cuối cùng khi Chu Diễm Chiếu thở hắt ra một tiếng nặng nề, lầm bầm câu gì đó, cô chỉ nghe lảng máng dường như có hai chữ “Lăng Hy”, anh ta đã đổ gục xuống.

Chu Tiểu Manh chậm chậm nghiêng đầu sang bên, cố gắng tách xa anh ta thêm một chút, nhưng Chu Diễm Chiếu không chịu buông tha cô, hai mắt khép hờ, dụi vàng trán đầm đìa mồ hôi xuống gối, hỏi: “Lại khóc cái gì đó?”

“Tôi không khóc.”

Chu Diễm Chiếu cười: “Một lần mới kiếm được năm nghìn, này giờ khóc hai lần rồi, cô còn nợ anh một nghìn đấy.”

“Tôi muốn đi tắm!”

“Cô với gã Tiêu Tư Trí ở trường kia là như thế nào?”

Thân hình Chu Tiểu Manh thoáng dờ ra, cô gắng sức trấn tĩnh lại, chỉ sợ lộ ra sơ hở gì đó: “Thầy giáo Tiêu? Anh hỏi thầy ấy làm gì?”

“Nghe nói anh ta đã cứu cô.”

“Thầy ấy đi ngang qua.”

“Không phải hẹn ăn cơm với nhau à?”

Chu Tiểu Manh cười khẩy: “Nếu tôi mà hẹn thầy ấy ăn cơm, làm sao còn gặp cướp chứ?”

“Thân thủ Tiêu Tư Trí cũng khá lắm, một chọi tám mà không để người ta bắt cô đi.”

“Anh muốn nói gì?”

“Anh kiếm người điều tra rồi, họ Tiêu ấy vốn học ngành thể thao, cha mẹ làm ăn nhỏ, nhờ quan hệ mà vào trường em làm thầy giáo hướng dẫn, mới làm từ học kỳ này thôi.”

Chu Tiểu Manh nhoẻn miệng cười: “Em rất thích thầy giáo Tiêu, thầy ấy đẹp trai lắm!”

Chu Diễm Chiêu chăm chú nhìn cô khoảng hai giây, rồi hỏi: “Thích thật à?”

“Đúng vậy, thầy Tiêu cũng tốt với em lắm...” Cô biết lúc này mình càng nói quanh co mập mờ, Chu Diễm Chiêu càng không nghi ngờ, bèn ôm lấy cổ Chu Diễm Chiêu, làm bộ hồn đổi hỏi: “Anh à, anh ghen không?”

Chu Diễm Chiêu kéo cánh tay cô xuống, nói: “Đừng làm bộ làm tịch nữa, có giỏi thì dẫn thằng họ Tiêu ấy về nhà biểu diễn sex show trước mặt anh xem anh có ghen không?”

Chu Diễm Chiêu chớp chớp mắt, đứng dậy nói: “Em đi tắm.”

“Nếu cô thích thằng họ Tiêu ấy như thế,” giọng nói Chu Diễm Chiêu lại chậm chậm cất lên, “anh sẽ chiếu cố nó thật tốt...”

Chu Tiểu Manh không hiểu, quay đầu lại nhìn anh ta.

“Thầy giáo Tiêu của cô có một sở thích, chắc cô không biết?”

“Gì cơ?”

“Chơi Baccarat, và lại còn chơi rất lớn nữa. Một tẹo tiền lương của nó, có đổ hết vào đấy cũng không đủ.”

Chu Tiểu Manh hỏi: “Vụ bắt cóc này thầy ấy cũng có phần à?”

“Cái đó thì không, lần này anh đã nắm được kẻ nào là chủ mưu rồi.”

Chu Tiểu Manh nói: “Em là sinh viên, cả ngày chỉ đi từ nhà đến trường, đám người ấy bắt cóc em chẳng phải nhằm vào anh ư? Anh ở bên ngoài làm việc, cũng nên tích đức một chút đi, anh chẳng để tâm việc sống chết của em cũng không sao, chỉ sợ đến lúc ấy người ta chuyển mục tiêu sang bảo bối trong lòng của anh thôi.”

“Ai là bảo bối trong lòng anh?”

“Vờ vịt gì nữa?” Chu Tiểu Manh khinh khỉnh nói: “Không phải Tôn Lăng Hy à?”

Chu Diễm Chiêu cười khanh khách, cuối cùng mới vươn tay cầm bao thuốc trên tủ đầu giường lên, châm một điếu, rít một hơi, phả khói mờ mịt, thông thả nói: “Chu Tiểu Manh, cả ngày cô giả vờ giả vịt, có mỗi màn này là diễn giống nhất đấy.”

Chu Tiểu Manh ở nhà hết hai ngày nghỉ ốm mới đi học, vì bỏ mất mấy tiết, cô phải mượn vở bạn cùng lớp đi photo, vừa khéo gặp Tiêu Tư Trí ở cửa hàng photo nhỏ ngoài cổng trường, Chu Tiểu Manh không chắc anh ta cố tình chọn nơi này để gặp mặt, hay chỉ là ngẫu nhiên, đành cười chào một tiếng: “Thầy Tiêu.”

Tiêu Tư Trí đến photo một ít tài liệu, trên người Chu Tiểu Manh lại không mang tiền lẻ, anh ta liền trả hộ cô luôn. Chu Tiểu Manh bèn nói: “Thầy Tiêu, để em mời thầy uống nước nhé.”

Tiêu Tư Trí nheo mắt cười nhận lời, hai người vào siêu thị mini mua nước ngọt, vừa đi vừa uống, thuận miệng nói chuyện gẫu, trong mắt những người khác, dường như hết sức bình thường. Tiêu Tư Trí một tay cầm tập tài liệu đã photo xong, một tay cầm chai trà xanh, vẻ mặt tươi cười song giọng nói lại rất nghiêm túc: “Bảo cô đến phòng làm việc của tôi, sao không đến? Hai ngày nay cô xin nghỉ ốm, có phải ốm thật không?”

Chu Tiểu Manh biết rõ xung quanh trái phải trước sau đều không có người, cũng không ai nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của họ, nhưng vẫn hết sức lo lắng: “Anh trai tôi sai người điều tra anh rồi, tôi sợ anh ấy sinh nghi.”

“Anh trai cô nói gì?”

“Anh ấy nói anh chơi Baccarat, đánh lớn lắm.”

Tiêu Tư Trí cười tươi bảo: “Hắn ta quả là nổi tiếng cẩn trọng, chắc hắn tôi đi vay nặng lãi bao nhiêu tiền hắn cũng điều tra rõ như lòng bàn tay rồi...”

Điều Chu Tiểu Manh vẫn luôn muốn hỏi lại là một chuyện khác: “Sao hôm đó anh lại cứu tôi? Anh vẫn luôn theo dõi tôi đúng không?”

“Sếp đã dặn dò, nhất định phải đảm bảo an toàn của cô. Hôm ấy tôi ra tay có hơi mạo muội, nhưng đám người ấy vừa nhìn đã biết là được huấn luyện bài bản, không phải bọn bắt cóc thông thường, tôi sợ tính mạng cô gặp nguy hiểm.” Tiêu Tư Trí lại nói tiếp: “May mà hồi ở đại học tôi học ngành Thể thao, thân thủ có khá một chút cũng không đến nỗi khiến hắn nghi ngờ, vì vậy tôi mới xông lên.”

“Ngộ nhỡ...” Chu Tiểu Manh hết sức lo âu: “Con người anh trai tôi vui giận thất thường lắm, đêm đó anh ấy gặp anh... có lẽ không phải vì anh đã cứu tôi...”

“Sếp đã có sắp xếp cả rồi, cô không phải lo lắng.” Tiêu Tư Trí nói: “Thực ra tôi nôn nóng

tìm cô là vì một chuyện khác, lý lịch Tôn Lăng Hy có vấn đề.”

Chu Tiểu Manh giật thót mình, hỏi: “Gì vậy?”

Tiêu Tư Trí vẫn cười hì hì, nhắc nhở cô: “Chớ nên căng thẳng, cô đang nói chuyện với thầy giáo hướng dẫn, đừng tỏ vẻ căng thẳng như vậy chứ. Tôi làm gì có quyền đánh cô trượt môn nào đâu.”

“Xin lỗi.” Cô không thể bì được với anh ta, rõ ràng nói chuyện nghiêm túc mà cứ như đang đùa cợt vậy. Người khác nhìn từ xa, nhất định sẽ cho rằng họ đang nói mấy câu chuyện phiếm tầm phào.

“Cô chưa được huấn luyện chuyên nghiệp, vì vậy sếp rất lo lắng, bảo tôi nhất định phải để ý đến cô cho tốt.” Tiêu Tư Trí nói: “Sếp bảo tôi chuyển lời với cô, dặn cô đừng dò hỏi chuyện gì ở nhà nữa, tránh để Chu Diễm Chiêu sinh nghi.”

“Vậy còn Tôn Lăng Hy...”

“Nhìn bề ngoài thì quá trong sạch, phải không? Vì vậy sếp mới cảm thấy cô ta có vấn đề, hiện giờ mấy người ra ngoài điều tra đều đã quay về, tập hợp tư liệu lại, tra được người phụ nữ này thực ra không hề đơn giản. Bố cô ta bị suy thận, năm kia mới làm phẫu thuật thay thận, cô đoán xem ai tìm giúp nguồn thận cho cô ta nào? Là anh họ xa của cô ta, một gã lưu manh hè phố tên là Tôn Nhị. Cô biết đại ca thực sự của Tôn Nhị là ai không, là kẻ thù không đội trời chung của anh trai cô, Tướng Khánh Thành, Tướng môn thần ở Tây thành đấy.”

Chu Tiểu Manh thoáng ngập ngừng: “Anh trai tôi có biết không?”

“Chắc là không, bằng không với tính cách đa nghi của anh trai cô, hẳn mà biết Tôn Lăng Hy có dính líu đến Tướng Khánh Thành thì đã trở mặt lâu rồi.”

Chu Tiểu Manh trầm mặc giây lát, Tiêu Tư Trí lại tiếp lời: “Người của chúng tôi theo dõi lâu như vậy mà không hề phát hiện ra cô ta có tiếp xúc với người của Tướng Khánh Thành, cũng có thể chúng tôi đã suy nghĩ quá nhiều. Có điều, nếu cô ta đúng là người của Tướng Khánh Thành, thì lần này anh trai cô cầm chắc trúng phải mỷ nhân kế rồi.”

Thấy Chu Tiểu Manh cắn môi, Tiêu Tư Trí bèn an ủi: “Cũng không phải chuyện gì xấu, một là cô ta chưa chắc đã phải người của Tướng môn thần, hai là chúng ta cũng chẳng ảnh hưởng gì. Sếp đã dặn người theo dõi sát sao rồi, Tôn Lăng Hy ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, sẽ không có sơ hở gì đâu.”

Chu Tiểu Manh hỏi: “Có thể cho tôi một cái SIM di động mới được không? Cái trước, lúc bấy giờ tôi sợ quá, gọi cho anh xong liền cắt nát ném xuống toa lét xối nước mất rồi.”

“Được, lát nữa quay về tôi kẹp trong sách gửi chuyển phát nhanh đến phòng ký túc xá

của cô.” Tiêu Tư Trí cười hì hì nói: “Lần này tôi chọn cho cô hai quyển của Higashino Keigo, hay lắm đấy!”

Hai ngày sau Chu Tiểu Manh mới nhận được sách, chiếc SIM di động bé xíu được dán bằng băng dính hai mặt ở mé trong đai sách, cực kỳ kín đáo, suýt chút nữa cô không tìm được. Cô cầm hai quyển sách mới tinh của Higashino Keigo lên mở ra xem thử, cảm thấy đoạn mở đầu rất hấp dẫn, liền đọc một mạch luôn. Cô đọc suýt quên cả thời gian, tới khi lái xe gọi điện tới, mới nhận ra đã đến lúc phải về nhà.

Từ sau lần cô xảy ra chuyện, lái xe của cô liền được đổi thành tay họ Giả bình thường vẫn lái xe cho Chu Diễm Chiếu, người họ Dương kia đi đâu không biết, cô cũng không dám hỏi, sợ hỏi xong lại thấy áy náy trong lòng. Mỗi khi cô tùy tiện để xảy ra chuyện, đều làm liên lụy những người xung quanh phải đen đủi. Nếu cô quan tâm đến tung tích của anh Dương kia, không khéo càng chọc giận Chu Diễm Chiếu hơn.

Tay lái xe họ Giả này còn ít lời hơn cả người trước, dọc đường không nói lấy một câu. Chu Tiểu Manh cũng không muốn nói chuyện, kính cửa xe dán màng phản quang sẫm màu, nhìn ra bên ngoài, cả thế giới đều cách cô một lớp cửa, xa xăm mà lạnh lẽo. Kỳ thực, cô rất muốn giống như đám bạn học, bắt xe buýt về nhà, mang theo cả quần áo ga trải giường bẩn về nhà giặt giũ, cầm đồ sạch đến thay. Ôm theo đồng lớn đồng nhỏ quần áo bẩn, thế nào cũng bị mẹ cắn nhằn là đénh đoảng...

Nhưng từ hôm đầu tiên nhập học cô đã không giống những người khác rồi. Người ta toàn được cha mẹ đưa đến báo danh, chỉ mình cô đi cùng lái xe và bảo mẫu. Lúc hai bà giúp việc giúp cô dọn giường chiếu, đám bạn cùng phòng đều biết nhà cô có điều kiện, hằng ngày có lái xe đưa đón.

Chiếc xe đi vào cổng nhà họ Chu, từ xa đã trông thấy cửa ga ra ở mé bên không đóng, xe Chu Diễm Chiếu đậu lù lù trong đó, chắc cũng mới về. Quả nhiên, ngay sau đó dì Lý thông báo với cô: “Cậu Mười về rồi, còn dẫn cả cô Tôn về nữa.”

Nghe nói Tôn Lăng Hy đến, tâm trạng Chu Tiểu Manh không khỏi có chút rối ren. Nhìn Chu Diễm Chiếu như vậy, chẳng lẽ là nghiêm túc thật sao?

Không khí trong phòng khách khá thoải mái, Tôn Lăng Hy ngồi trên xô pha, một chén trà đặt trên bàn. Hôm nay Tôn Lăng Hy mặc váy màu xanh lam ngọc, mái tóc xoắn dài buộc cao lên, nhìn vừa thùy mị dịu dàng lại vừa ngọt ngào quyến rũ. Chu Diễm Chiếu trông khá biếng nhác, áo sơ mi phanh cúc, cà vạt cũng xộc xệch, hai chân vắt lên chiếc bục kê chân, chẳng biết anh ta đang nghe Tôn Lăng Hy nói gì nữa. Chu Tiểu Manh hiếm khi trông thấy anh ta đóng bộ, còn thắt cả cà vạt, không khỏi liếc mắt nhìn thêm lần nữa.

“Em chào anh, chào chị Tôn.”

“Tiểu Manh về rồi đấy hả.” Tôn Lăng Hy mỉm cười đứng dậy, dáng điệu như nữ chủ nhân đón khách.

Chu Tiểu Manh đưa mắt nhìn Chu Diễm Chiêu, nói: “Anh à, không có chuyện gì thì em lên lầu trước đây.”

Chu Diễm Chiêu chừng như không tập trung lắm, chỉ lơ đãng gật gật đầu. Chu Tiểu Manh lên lầu thay quần áo rồi đi xuống, thì ra hôm nay là sinh nhật Tôn Lăng Hy, vì vậy Chu Diễm Chiêu dẫn cô về nhà dùng cơm.

Chu Tiểu Manh biết được, liền nói: “Anh chẳng nói sớm, để em còn chuẩn bị quà cho chị Tôn.”

“Thôi đi, tiền của em không phải toàn moi từ anh hay sao, còn quà cáp gì cho người ta nữa.” Chu Diễm Chiêu vừa nói, vừa cười khế, quay sang bảo Tôn Lăng Hy: “Cô em gái này suốt ngày vùi tiền anh thôi, bao nhiêu cũng chẳng đủ tiêu.”

Chu Tiểu Manh cố nén không run lên, thầm nghĩ sắc mặt mình hẳn đang hết sức khó coi, chỉ nghe Tôn Lăng Hy vừa cười vừa nói: “Các cô nhóc đều thế cả mà, chẳng bao giờ cảm thấy tiền tiêu vặt là đủ cả, hồi trước em cũng thế, chỉ biết hỏi xin bố mẹ...” Chu Tiểu Manh mượn cớ vào bếp xem đồ ăn thế nào, đứng dậy rồi khỏi đó.

Mới ăn được nửa bữa cơm thì thấy Tiểu Quang cầm điện thoại di động vào đưa cho Chu Diễm Chiêu. Nhất định là một cuộc gọi rất quan trọng, vì Chu Diễm Chiêu vừa liếc thấy liền đứng dậy, lên lầu tiếp điện thoại. Thoáng sau, anh ta đi xuống, áy náy xin lỗi: “Công ty có việc gấp, anh phải đi xử lý một chút. Lăng Hy, thật xin lỗi, hôm nay là sinh nhật em...”

“Không sao, không sao mà.” Tôn Lăng Hy rất hiểu ý người: “Công việc cần hơn, với lại sinh nhật năm nào chẳng có, quan trọng gì đâu.”

Chu Diễm Chiêu liền vội vàng vàng bỏ đi, Chu Tiểu Manh không biết anh ta nhận được điện thoại của người nào, hay đi xử lý sự vụ gì, nên không được tập trung cho lắm, cứ lơ lơ đãng đãng. Tôn Lăng Hy tỏ vẻ chăm chú cho cô: “Tiểu Manh, em ăn đi chứ, đồ ăn nguội hết rồi.”

Hai cô gái ăn hết bữa cơm tẻ ngắt, rồi đưa ông Chu Bân Lễ chỉ uống được chút canh về phòng. Tôn Lăng Hy định tạm biệt ra về, nhưng Chu Tiểu Manh lại đề nghị: “Chị Tôn, em mời chị đi xem phim nhé?”

Tôn Lăng Hy không ngờ cô chủ động mời mình, thoáng ngây người, rồi nhoẻn miệng cười: “Được thôi.”

Lái xe nghe nói họ muốn đi xem phim, liền tỏ ra khó xử nói: “Anh Muội có dặn rồi,

trong rạp chiếu phim quá tối...”

Chu Tiểu Manh chỉ chờ câu này, lập tức ngắt lời: “Rạp chiếu phim quá tối? Nói kiểu gì vậy, có rạp chiếu phim nào không tối đâu?”

Tay lái xe không tranh cãi, chỉ nói: “Cô chủ, cô gọi điện cho anh Quang trước đã, nếu anh Quang đồng ý, tôi sẽ đưa các cô đi.”

Chu Tiểu Manh nói: “Vậy anh đi mà gọi cho anh ta, chẳng lẽ còn bắt tôi phải gọi điện cho anh ta chắc?”

Tay lái xe thấy hôm nay tính khí cô chủ nóng nảy khác thường, đành gọi điện cho Tiểu Quang, nói mấy câu rồi đưa điện thoại cho cô: “Anh Quang nói, để anh ấy nói chuyện với cô.”

Giọng Tiểu Quang vẫn bình tĩnh như mọi khi: “Cô chủ muốn xem phim ạ?”

“Phải, tôi muốn xem phim đấy.”

“Rạp XX, phòng chiếu số 7, bảo lái xe đưa cô và cô Tôn tới đó.”

Chu Tiểu Manh dẫn Tôn Lăng Hy đến rạp chiếu phim, quả nhiên mọi sự đã được sắp xếp xong xuôi đâu đó, phòng chiếu ấy nằm riêng một tầng lầu, chỉ có một hành lang đi vào, ngoài cửa có hai người, trong phòng chiếu có 4 người nữa, tất cả đều nhận ra tay lái xe họ Giả. Chu Tiểu Manh vừa ngồi xuống, giám đốc rạp liền tới hỏi: “Hai cô có cần bỏng ngô không ạ? Có muốn chọn đồ uống gì không?”

Chu Tiểu Manh gọi một suất bỏng ngô cỡ đại, Tôn Lăng Hy thì chỉ yêu cầu một bình nước khoáng. Cả phòng chiếu mênh mông chỉ có mấy người bọn họ xem phim, đèn dùng trong trường hợp khẩn cấp ở cửa vẫn bật, ánh sáng trắng như tuyết chói mắt, hắt lên làm màn hình trắng nhợt cả ra. Chu Tiểu Manh vừa ăn bỏng ngô, vừa nói với Tôn Lăng Hy: “Chị thấy chưa, sau này nếu chị với anh em đi xem phim thì còn hoành tráng hơn thế này nhiều, ngoài cửa ít nhất có bốn người, cửa sau bốn người, ngoài ra còn có hai người trong phòng chiếu phim nữa, mười mấy tên vệ sĩ quây ở vòng ngoài. Chị nói xem, rốt cuộc anh ấy sợ chết đến nhường nào chứ?”

Tôn Lăng Hy cười khúc khích đáp: “Bây giờ tình hình bất ổn, người làm ăn lớn thường khiến người ta đổ mắt ghen tị, cẩn thận một chút cũng tốt.”

“Chị quen anh trai em thế nào vậy?”

“Nói ra cũng rất tình cờ, văn phòng của công ty anh trai em không phải ở sát bên cạnh thư viện chỗ chị làm hay sao? Cục nóng của máy điều hòa tổng ở ban công tầng bốn của văn phòng anh ấy vừa khéo hướng về phía cửa sổ phòng làm việc của thư viện bọn chị. Mùa hè, bên ấy mà mở điều hòa tổng thì phòng làm việc của bọn chị sẽ biến thành

cái lồng hấp. Vì vậy sếp của bọn chị đã đi tìm anh trai em, hy vọng anh ấy có thể chuyển cái điều hòa tổng ấy đi chỗ khác. Có điều, ông ấy sang mấy lần mà anh trai em không có ở đó... những người còn lại thì đùn đẩy, nói mình không quyết định được...”

Chu Tiểu Manh thầm nghĩ, dù anh ta ngày ngày ở văn phòng thì cũng có thể giả bộ đi vắng, người nào không muốn gặp thì bảo thư ký từ chối khéo là xong. Quả nhiên Tôn Lăng Hy nói: “Sếp chị đoán anh ấy muốn tránh mặt, bèn nghĩ ra một biện pháp ôm cây đọt thỏ, yêu cầu tất cả nhân viên sắp xếp thời gian biểu, mọi người phải chia ca, ngày ngày theo dõi tòa nhà văn phòng của anh trai em, hy vọng có thể chặn đường anh ấy.”

Tôn Lăng Hy nói tới đây, đột nhiên nhoẻn miệng cười, lúc cười, gương mặt cô hiện ra hai lúm đồng tiền, trông rất duyên dáng: “Hôm ấy đến lượt chị trực ban, bắt gặp anh trai em ra khỏi văn phòng, chị vừa gọi điện cho sếp, vừa chặn anh ấy lại... kết quả, Tiểu Quang vươn tay nhắc chị lên, định lẳng sang một bên... chị sợ khiếp vía, nhưng anh trai em nói, mau bỏ xuống, sao có thể đối xử với con gái nhà người ta như vậy được, thật thô bạo.”

Chu Tiểu Manh cũng cười, Tôn Lăng Hy lại mỉm cười nói tiếp: “Có điều, chị vẫn chưa chặn được anh ấy lại. Sau đó, một hôm, lúc tan sở trời đột nhiên đổ mưa lớn, chị đứng trước cửa thư viện đợi taxi mà mãi không bắt được chiếc xe nào. Vừa khéo khi ấy anh trai em đi qua, bèn hỏi chị có định đi nhờ xe anh ấy không. Chị do dự một thoáng rồi lên xe, sau đó anh trai em nói, thật chưa từng gặp ai to gan như chị, cũng không sợ bị anh ấy đem đi bán...” Nói tới đây, Tôn Lăng Hy ngừng lại, tựa hồ nhớ ra chi tiết ngọt ngào gì đó, khóe miệng vẫn tủm tỉm cười, gò má ửng hồng.

Chu Tiểu Manh cũng không gặng hỏi, chỉ lạo xạo nhai bông ngô. Nhưng Tôn Lăng Hy chỉ ngưng lại giây lát, rồi tiếp lời: “Thực ra anh trai em làm gì, chị cũng biết chút chút rồi. Người làm ăn bình thường, đâu ai cẩn trọng như anh ấy chứ, cả lúc ngủ cũng để một khẩu súng bên dưới gối.”

Chu Tiểu Manh cắn phải đầu lưỡi, cô xuýt xoa rồi tiện thể quay sang gọi người: “Lấy cho tôi chai Coca.”

Coca ướp lạnh nhanh chóng được mang lên, Chu Tiểu Manh uống liền hai ngụm, thứ nước uống có ga làm vết thương nhói lên. Cô đặt chai nước sang bên, phủi mặt bông ngô vương trên quần áo, nói: “Chị không giống những bạn gái trước đây của anh trai em. Trừ một người.”

Rõ ràng Tôn Lăng Hy thoáng ngậy người ra, Chu Tiểu Manh lại nói: “Cô gái ấy tên là Tô Bắc Bắc, lúc quen anh trai em, chị ấy vẫn đang đi học. Anh trai em rất yêu chị ấy, là yêu thật lòng, chị ấy cũng giống chị, không phải người trong giới của anh trai em. Chị ấy không biết gì cả, như một tờ giấy trắng vậy, anh trai em thích kiểu người ấy, anh ấy thích những người con gái đơn thuần, tốt nhất là còn đang đi học. Hồi anh ấy còn đi

học, thích nhất là theo đuổi các nữ sinh trong ban cán sự lớp. Anh ấy bảo, nhìn đám con gái ngoan động lòng, liêu xiêu điên đảo với loại hư đồn đảng điểm như anh ấy, là việc thú vị nhất. Hồi anh ấy với Tô Bắc Bắc yêu nhau, bố em vẫn chưa xảy ra chuyện, nhưng anh em đã giúp ông ấy quản lý một số việc của công ty, vì vậy cũng đắc tội với khá nhiều người. Anh trai em hết sức cẩn thận, nhưng cuối cùng vẫn để kẻ thù biết được, chúng bắt cóc chị ấy để bắt chẹt anh em. Anh ấy không chịu, bọn kia liền mỗi ngày chặt hai ngón tay gửi đến văn phòng anh ấy. Đến ngày thứ ba, anh em rút cuộc cũng chấp nhận điều kiện của đối phương, đến quán trà ngồi xuống nói chuyện. Anh em nói, phải trông thấy người trước đã, bọn kia người đông, nghĩ rằng anh ấy không thể cứu người đi được, bèn nhận lời, đưa Tô Bắc Bắc tới trước mặt anh trai em. Anh em liền rút súng bắn chị ấy chết ngay tại chỗ, sau đó dẫn theo đám thủ hạ, rút lui an toàn.”

Chu Tiểu Manh đưa mắt nhìn Tôn Lăng Hy sắc mặt tái nhợt, tiếp lời: “Chị sợ chưa? Đừng sợ, kể ra cũng là chuyện của năm sáu năm trước rồi, giờ không ai dám làm vậy nữa đâu, vì sau này anh trai em hành hạ lũ người bắt cóc kia cực kỳ thâm hiểm, thậm chí cả cha mẹ vợ con bọn chúng cũng không tha. Vì vậy, người trên giang hồ đều biết, đem đàn bà của anh ấy ra uy hiếp chỉ vô dụng. Mà sự trả thù về sau, có thể còn vượt qua sức tưởng tượng của họ nữa.”

Khóe miệng Tôn Lăng Hy khẽ mấp máy, một lúc sau mới cất tiếng nói: “Dạo trước, không phải... có người muốn bắt cóc em sao?”

Chu Tiểu Manh vờ một nắm bồng ngô, nhai lạo xạo trong miệng, đoạn nói: “Cả chuyện này anh em cũng kể với chị à? Em thì khác, người ngoài đều biết anh ấy ghét em nhất mà. Em với anh ấy không có quan hệ máu mủ, nếu không phải bố em bị thương đến nông nổi này, ngày nào cũng luôn miệng nhắc đến em, chắc anh ấy đã đuổi em đi từ lâu rồi.”

Tôn Lăng Hy lại đờ người ra. Chu Tiểu Manh giải thích: “Bố em bị người ta ám sát, tên bắn tĩa mai phục trên ban công của một tòa nhà trên phố, hôm ấy mẹ em cũng ở trên xe, bà ấy hạ kính xe xuống, để tên bắn tĩa kia nổ súng.”

Tôn Lăng Hy lắp ba lắp bắp hỏi: “Tại... tại sao...?”

“Em không biết nữa.” Chu Tiểu Manh nói: “Trước đó em cũng bị mẹ gạt, mẹ bảo em sang Canada học. Em có chuyện nên phải nán lại Bắc Kinh hai ngày, sau đó lúc ra sân bay thì nhận được điện thoại, nói bố em xảy ra chuyện, em chạy về đến nơi thì đã vậy rồi. Nghe nói, mẹ em đã trả mấy triệu đồng để thuê một tên sát thủ chuyên nghiệp giỏi nhất. Không ai nói cho em biết tại sao bà ấy lại làm thế. Bà ấy và bố em tuy không phải vợ chồng kết tóc, nhưng tình cảm rất tốt, bố em rất yêu thương bà ấy, bà muốn gì ông cũng chiều. Em nhờ thế mà được thơm lây, từ nhỏ đã được ông ấy đối xử như con gái ruột, theo họ của ông ấy, gọi ông ấy là bố.”

Tôn Lăng Hy chùng như hơi bối rối, giây lát sau mới trấn tĩnh lại được, nói: “Anh trai em đâu đến nỗi ghét bỏ em, chị thấy bình thường anh ấy đối xử với em cũng rất tốt mà...”

“Chị Tôn, chị không hiểu anh trai em rồi.” Chu Tiểu Manh đột nhiên bật cười thành tiếng, nói: “Anh ấy thực sự, thực sự... yêu chị đấy.”

Tôn Lăng Hy không ngờ cô lại thành linh thay đổi chủ đề câu chuyện, nói ra một câu như vậy, nên cũng cười theo.

“Chị là người bạn gái đầu tiên anh ấy dẫn về nhà, có lẽ sau này hai người sẽ kết hôn nữa. Anh trai em bị bệnh sạch sẽ, chị đừng nhìn anh ấy trông giống như công tử dân chơi mà nhầm, anh ấy chưa bao giờ đồng thời qua lại với hai người phụ nữ đâu, bao giờ cũng kết thúc với người này rồi mới bắt đầu với người khác. Chỉ là có khi kết thúc hơi nhanh quá, nên nhìn cứ như suốt ngày đổi bạn gái vậy. Anh ấy đi lại với chị một thời gian dài như vậy, đảm bảo chị không hề có cảm giác anh ấy có người phụ nữ khác...”

Tôn Lăng Hy đột nhiên ngắt lời cô: “Có.”

Thấy Chu Tiểu Manh ngó người ra, Tôn Lăng Hy lại nói tiếp: “Mới cách đây vài hôm, chị thấy trên cánh tay anh ấy có vết răng, do phụ nữ cắn. Con người anh trai em như thế, em cảm thấy phải là người phụ nữ thế nào mới dám cắn anh ấy chứ?”

“Em không biết.” Chu Tiểu Manh cười cười: “Em đã bảo chị rồi, thực ra quan hệ của em với anh ấy không tốt đẹp gì, anh ấy không nói chuyện riêng của mình trước mặt em đâu. Ngay cả chị, mãi đến lúc anh ấy dẫn chị về nhà em mới biết đấy. Chị cũng không cần quá đa nghi, có lúc anh ấy phải đi tiếp đãi khách khứa, mấy cô phục vụ trong hộp đêm cắn thuốc vào, nổi điên lên thì chẳng phân biệt nặng nhẹ gì đâu.”

Tôn Lăng Hy mỉm cười: “Cám ơn em đã nói với chị những chuyện này.”

“Chị đừng khách sáo.” Chu Tiểu Manh ngập ngừng vài giây, cuối cùng vẫn nói: “Hôm đó chị đến nhà em, bố em từng nói là, chị rất giống một người.”

Tôn Lăng Hy nhìn Chu Tiểu Manh, Chu Tiểu Manh lại nói tiếp: “Em cảm thấy không nên giấu giếm chị thì hơn, chị rất giống, rất giống với Tô Bắc Bắc, chính là cô gái bị anh trai em tự tay rút súng bắn chết đó.”

Chương 5

Thân hình Tôn Lăng Hy chợt run lên. Chu Tiểu Manh đưa tay ra nắm tay cô, nhón

miệng cười: “Chị Tôn, đều tại em không tốt, lẽ ra không nên kể chị nghe những chuyện này. Chị đừng chấp em nhé. Thực ra em rất quý chị.”

Đúng lúc này, điện thoại của Tôn Lăng Hy đổ chuông, cô nghe điện thoại xong liền bảo Chu Tiểu Manh: “Anh trai em nói, lát nữa sẽ đến đón chúng ta.”

Chu Tiểu Manh cũng không ngờ Chu Diễm Chiêu sẽ tới, nhưng Tôn Lăng Hy đã chủ động nói: “Em yên tâm, những điều em nói hôm nay chị sẽ không nói lại với anh ấy đâu.”

Bọn họ xem xong phim đi xuống, quả nhiên trông thấy xe của Chu Diễm Chiêu. Chu Diễm Chiêu không xuống xe, chỉ có Tiểu Quang ra mở cửa xe cho Tôn Lăng Hy. Sau khi Tôn Lăng Hy lên xe, gã ta liền đóng sập cửa lại. Chu Tiểu Manh không nói không rằng, tự đi về phía xe của mình, chẳng ngờ Tiểu Quang cũng đi theo cô, mở cửa bên phía ghế lái phụ, ngồi xuống.

Chu Tiểu Manh hỏi: “Sao anh không đi với anh trai tôi?”

“Anh Mười cho tôi nghỉ. Vì vậy tôi đưa cô chủ về.”

Chu Tiểu Manh không nói gì thêm, về tới nhà, Tiểu Quang lại đi theo cô vào phòng khách: “Anh Mười có lời muốn tôi chuyển lại cho cô chủ, cô Tôn Lăng Hy là nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Chu, cũng là chị dâu tương lai của cô, anh Mười không thích có người nói năng lung tung, lại càng không thích để cô Tôn nghe được những chuyện không vui gì đó.”

Chu Tiểu Manh chợt bật cười khanh khách: “Tôi đã khiến chị ta không vui cả buổi tối rồi đấy, muốn chém muốn giết tùy ý.”

Nói rồi cô xoay người đi lên lầu, bỏ mặc Tiểu Quang dưới chân cầu thang.

Đêm đó Chu Tiểu Manh ngủ rất ngon, mãi đến khoảng ba bốn giờ sáng, xung quanh đang yên tĩnh đột nhiên “rầm” một tiếng, cánh cửa bị đập bung ra. Chu Tiểu Manh tuy đã tỉnh giấc, nhưng lười chẳng buồn nhúc nhích, bị Chu Diễm Chiêu túm cổ áo nhấc lên khỏi giường, đẩy ngã xuống tấm thảm trải dưới sàn nhà.

Chu Tiểu Manh đập gáy vào thành giường, cơn đau không kịp được nhói lên, song cô lại nhoẻn miệng cười, ngồi yên ở đó: “Anh trai của em, đêm xuân ngắn ngủi, sao lại về sớm thế?”

Chu Diễm Chiêu đập cho Chu Tiểu Manh một phát, trong bóng tối nhìn không rõ, vừa hay đập trúng cằm cô, răng cô bị đá cho cắn bập cả vào lưỡi. Chu Diễm Chiêu đá xong cú ấy, mới cảm thấy hả cơn giận, ngồi xổm xuống, vừa cười cười, vừa bóp cằm cô nâng lên: “Chu Tiểu Manh, cô chán sống rồi chắc?”

Cằm cô vốn đã bị cú đá vừa rồi khiến cho đau đớn khôn tả, cơ hồ trật khớp, bị anh ta

bóp lại càng đau hơn, nói năng cũng ngắc ngứ không rõ: “Tôi chán sống rồi đây...”

“Cô chán sống rồi cũng không được phép chết.” Chu Diễm Chiêu cười gằn: “Để cô chết chẳng phải quá sướng cho cô à, cô đừng hòng nằm mơ.”

Chu Tiểu Manh cũng bật cười: “Từ lâu tôi đã không còn nằm mơ nữa rồi, nhưng mà anh trai của em ơi, anh vẫn đang mơ mộng đây. Tôn Lăng Hy chẳng phải hơi giống Tô Bắc Bắc ư? Anh định cưới chị ta thật đấy à?”

Chu Diễm Chiêu buông tay, ngồi xuống mép giường, tiện tay châm một điếu thuốc: “Anh lấy cô ấy hay không, liên quan chớ gì đến cô.”

“Tất nhiên chẳng liên quan gì đến em cả.” Chu Tiểu Manh dựa lưng vào thành giường, tựa hồ đã sức cùng lực kiệt: “Chỉ là anh sắp kết hôn với chị ta rồi, chúng ta không thể tiếp tục thế này được nữa. Tiền viện phí của mẹ, em biết đi đâu kiếm bây giờ?”

“Vì vậy cô muốn chia rẽ anh và cô ấy...” Chu Diễm Chiêu phả ra một mảng khói, rồi tiện tay dập tắt điếu thuốc: “Hay là, để anh kiếm thằng khác nó bao cô nhé...”

“Được đấy.” Chu Tiểu Manh nói: “Tìm thằng nào vừa ngốc vừa lảm tiền ấy, còn nữa, cũng đừng nên khỏe quá, giống như anh đây thì em không chịu nổi đâu. Chị Tôn chắc cũng không chịu nổi đâu nhỉ, bằng không việc gì anh còn phải tìm em chứ?”

Chu Diễm Chiêu cúi người xuống, bóp chặt gương mặt cô lần nữa, đoạn nói: “Đừng tưởng tôi không nghe ra cô đang chửi người ta, cô tưởng cô ấy cũng là loại bán tròn nuôi miệng như cô chắc?”

Chu Tiểu Manh thậm chí chẳng buồn nghiêng đầu tránh: “Một cái tát một vạn đồng, dù em có đi bán thân thì cũng cao giá lắm. Cám ơn anh trai mấy năm nay đã chiếu cố cho chuyện làm ăn của em, đợi khi nào em gom đủ tiền, em nhất định sẽ học theo mẹ, kiếm một tên sát thủ giỏi nhất, vui vẻ thoải mái cho anh một phát súng. Mà sao lúc ngủ với em anh không mang súng nhỉ? Hay là cảm thấy em không có gan bắn anh?”

Chu Diễm Chiêu cười khẩy: “Cô mà không có gan thì đàn bà con gái trên đời này toàn lũ nhát chết cả rồi.”

Chu Tiểu Manh bật cười hích hích mấy tiếng, Chu Diễm Chiêu gắt gỏng hỏi: “Cô cười cái gì?”

Chu Tiểu Manh thông thả cất tiếng: “Xem ra chị Tôn hầu hạ anh không được tốt lắm, muộn thế này rồi vẫn còn bưng bưng lên, cố tình về tìm em trút giận.”

Chu Diễm Chiêu biết cô đang chọc cho mình nổi giận, chỉ khẽ “hừ” một tiếng, chẳng buồn đáp lời. Chu Tiểu Manh lại được đằng chân lân đằng đầu, ôm lấy hai đầu gối anh ta, giả giọng ngây thơ như trẻ con: “Anh à, hay là để em thử nhé?”

Chu Diễm Chiêu cố nén để khỏi đập thêm cho cô một cú, nửa đùa nửa thật nói: “Cũng đúng, cô còn phải gom tiền thuê sát thủ giết người cơ mà, không bỏ sức ra làm việc sao được?”

Chu Tiểu Manh cũng không nói gì, đẩy anh ta ngã ra giường, chớp chớp mắt, vẫn làm bộ hết sức ngây thơ: “Anh trai, thực ra em luôn muốn hỏi anh, Tô Bắc Bắc rốt cuộc có gì tốt mà bao nhiêu năm nay anh vẫn canh cánh không thể nào quên... chỉ đơn thuần là áy náy thôi đúng không...”

Chu Diễm Chiêu bị cô đè ngửa ra giường, bật cười khùng khục: “Đúng đấy, tôi thích cô ấy đấy.”

Hai cánh tay Chu Tiểu Manh gác lên ngực anh ta, một bàn tay chống cằm, một bàn tay mơn trớn mái tóc của anh ta: “Năm sáu năm rồi... anh cứ thế này, nếu chị Tôn biết được sẽ đau lòng biết mấy.”

“Cô không kể chuyện Bắc Bắc cho cô ấy đấy chứ?”

“Đương nhiên không rồi, bảo bối trong lòng anh, em làm sao dám chọc vào.” Chu Tiểu Manh dẫu dẫu môi: “Vớ lại, em cũng chẳng dám gần gũi chị ấy quá đâu, ngộ nhỡ chị ấy bị người ta bắt cóc đi mất, anh lại nghi em bán đứng chị ấy thì em không rửa nổi mối oan ấy đâu.”

“Vậy mà cô vẫn đi xem phim với cô ấy?”

“Sinh nhật của người ta, anh lại bỏ mặc người ta ở đấy, em là em gái anh, dẫu sao cũng phải thay anh tiếp đãi chứ.” Chu Tiểu Manh cúi xuống, khẽ cắn mái tóc của anh ta: “Ồ, anh trai của em, anh tắm rồi à?” Cơ thể anh ta rất thơm tho sạch sẽ, nhưng không giống mùi sữa tắm ở nhà.

Trong bóng tối, cặp mắt cô tựa như mắt mèo, Chu Diễm Chiêu nhìn chằm chằm vào đôi mắt ấy, rồi tóm chặt tay cô: “Chu Tiểu Manh, tối nay rốt cuộc cô đã nói những gì với Tôn Lăng Hy?”

“Chẳng nói gì cả.” Giọng Chu Tiểu Manh càng lúc càng thoải mái: “Em chỉ nói anh thật lòng với chị ấy, chị ấy là người bạn gái đầu tiên anh dẫn về nhà, có thể thấy anh coi trọng chị ấy tới mức nào. Còn nữa, em nói với chị ấy, quan hệ anh em chúng ta không tốt, anh chỉ mong sao đuổi cổ được em ra khỏi nhà cho sớm.”

“Chỉ vậy thôi à?”

“Đương nhiên.” Chu Tiểu Manh nòng nân ôm chặt lấy Chu Diễm Chiêu, hôn lên môi anh ta, thì thào khe khẽ: “Anh trai à, anh yên tâm, em tuyệt đối không nói với Tôn Lăng Hy rằng chị ấy rất giống Tô Bắc Bắc. Lại càng không bao giờ tiết lộ cho chị ấy, tại sao anh

thích Tô Bắc Bắc.”

Chu Tiểu Manh lại xin nghỉ ốm hai ngày. Biết tin, Tiêu Tư Trí không khỏi lo lắng, nhưng không tiện mạo muội liên lạc với cô thêm lần nữa. Dẫu sao, rất có thể hiện giờ anh đã lọt vào tầm mắt của Chu Diễm Chiêu, nếu liên lạc quá nhiều, nói không chừng Chu Diễm Chiêu sẽ sinh nghi. Tiêu Tư Trí tổng hợp tình hình mấy ngày nay lại, cân nhắc một hồi, cảm thấy Chu Tiểu Manh chắc không gặp nguy hiểm gì lớn, lần trước khi Chu Tiểu Manh xin nghỉ ốm, anh ta đã âm thầm dò hỏi, nghe nói sức khỏe Chu Tiểu Manh không được tốt lắm, học kỳ nào cũng xin nghỉ ốm tám lần mười lần. Vì vậy, Tiêu Tư Trí cũng tạm thời trấn định tinh thần, coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Đến chiều muộn, trời đổ mưa, lại gặp đúng dịp cuối tuần, trường học càng thêm phần ỉu ỉu vắng vẻ. Tiêu Tư Trí ăn cơm xong, ra khỏi căng tin, vừa mới bước vào cổng khu nhà dành cho giáo viên, đột nhiên có người chặn anh ta lại: “Thầy giáo Tiêu!”

Đó là một người lạ mặt, tay cầm ô, thái độ rất lịch sự: “Ông chủ chúng tôi có chuyện, muốn nói chuyện với thầy.”

Tiêu Tư Trí thầm cảnh giác, nhưng ngoài mặt chỉ tỏ vẻ hơi ngạc nhiên: “Ông chủ của anh là ai?”

Đối phương quay người lại, nhìn về phía chiếc Mercedes Benz đậu cách chỗ họ đứng không xa, đáp: “Thầy Tiêu cứ lên xe là biết thôi.”

Tiêu Tư Trí đi theo đối phương đến bên cạnh chiếc xe, gã mở xe, lại đón lấy chiếc ô anh đang cầm. Trời mưa như trút, Tiêu Tư Trí đành cúi người ngồi vào trong xe, cánh cửa lập tức đóng sập lại, thân xe rung nhẹ, rồi lướt êm ru ra khỏi trường học.

Lần thứ hai Tiêu Tư Trí gặp Chu Diễm Chiêu danh tiếng lẫy lừng, chính là trên chiếc Mercedes Benz trong màn mưa mù mịt. Bên ngoài, màn đêm đang sẫm dần, khi chiếc xe ra khỏi cổng trường, đèn đường trên phố vừa khéo cũng sáng lên, tựa như một chuỗi minh châu lấp lánh. Con mưa thu dai dẳng khiến thành phố sạch sẽ hẳn ra, còn đường rải nhựa được xối rửa đen bóng, đến cả vạch sơn cho người đi bộ qua đường cũng bóng loáng như ngọc. Vạn vật bị rửa trôi giữa những sợi mưa mỏng manh dày đặc, hồ như đều hừng hực một sức sống tươi mới.

Chu Diễm Chiêu vẫn rất hòa nhã, hỏi: “Cuối tuần thầy Tiêu không đi chơi sao?”

Từ lúc ngồi lên xe, những suy nghĩ của Tiêu Tư Trí đã xoay chuyển nhanh chóng trong đầu. Lúc này, giọng điệu anh lại ra vẻ hờ hững: “Cũng chẳng có gì vui cả.”

Chu Diễm Chiêu trầm ngâm giây lát, đột nhiên bật cười: “Thầy Tiêu, hôm ấy tôi đã nói rồi, cậu cứu em gái tôi, tôi rất cảm kích, nếu tôi giúp được gì, cậu cứ nói cho tôi biết. Không ngờ thầy Tiêu đây lại khách sáo như thế, có khó khăn mà cũng không nhớ đến

tôi.”

Tiêu Tư Trí gãi gãi đầu, nói: “Bố mẹ tôi phải lấy cả tiền để dành lo hậu sự ra nhờ vả người quen, chạy vạy khó khăn lắm mới tìm được cho tôi công việc này, tôi thật tình là... anh là phụ huynh học sinh, tôi... tôi kỳ thực... ừm... thực ra..., thật ngại quá, có điều nếu anh đã chủ động hỏi rồi, tôi cũng đành mặt dày tro trên một phen vậy... anh có thể cho tôi mượn chút tiền không? Mẹ... mẹ tôi ốm, đang cầm tiền gấp.”

Chu Diễm Chiêu thản nhiên nói: “Cần bao nhiêu vậy?”

“Bốn... bốn vạn...”

Chu Diễm Chiêu cười cười, bảo: “Bốn vạn, khó nghe quá, tôi đưa năm vạn nhé. Nếu không đủ, thầy Tiêu cứ nói thẳng. Cậu là ân nhân cứu mạng em gái tôi, bốn năm vạn đồng có đáng là bao chứ?”

Tiêu Tư Trí như thể giật mình đánh thót, luôn miệng nói: “Thế này thì ngại quá...”

Chu Diễm Chiêu lại cười: “Da mặt thầy giáo Tiêu mỏng thật, bằng này thì có gì phải ngại chứ. Bốn vạn chín nghìn đồng, cậu lại chỉ vay có bốn vạn, nhớ không trả được phần còn lại, công ty cho vay nặng lãi mò đến trường đòi nợ thì chẳng phải bẽ mặt lắm sao?”

Tiêu Tư Trí lại tỏ vẻ giật mình, nhất thời tắc tị. Chu Diễm Chiêu mỉm cười, nói: “Dù tôi không đọc nhiều sách, nhưng có câu này tôi đây rất tán đồng. Nói thế nào ấy nhỉ, không thể kết bạn với người nào không có thói xấu được. Vả lại, cái món Baccarat này, chỉ là một trò chơi, cũng chẳng thể coi là thói xấu gì. Hôm nay để tôi dẫn cậu đi mở mang tầm mắt, xem xem thế nào mới là trò vui đích thực.”

Tiêu Tư Trí ngoài mặt vẫn cười hòa theo anh ta, nhưng trong lòng lại càng bất an. Hơn nữa, chiếc xe đang phóng thẳng ra phía ngoại ô, một mạch ra tới đường vành đai ba, càng đi xung quanh lại càng vắng vẻ. Trong lòng anh không khỏi thấp thỏm, thầm nhủ chẳng lẽ mình hay Chu Tiểu Manh lộ ra sơ hở gì, nên tên Chu Diễm Chiêu này muốn giết người bịt miệng chẳng? Nhưng có lý nào muốn giết người mà hấn lại đích thân ra mặt thế này...

Đến khi chiếc xe tiến vào một cánh cổng sắt chạm trở hoa văn, men theo con đường quanh co ngoằn ngoèo, rốt cuộc cũng thấy đằng xa có một kiến trúc tựa như trang viên, đèn đuốc sáng trưng, chiếu vàng rực cả một vùng sườn núi, chùng như giữa núi non không dung xuất hiện một chiếc khay vàng, bên trên toàn lầu quỳnh điện ngọc lộng lẫy xa hoa. Tiêu Tư Trí thầm thở phào nhẹ nhõm, bất kể thế nào, đây cũng không phải nơi thích hợp để giết người vứt xác.

Chiếc xe dừng lại phía trước tòa nhà chính trên sườn núi, người gác cửa đeo găng tay trắng bước lên mở cửa xe, giọng nói vang vang dễ nghe: “Anh Mười! Anh đến rồi!” Tiêu

Tư Trí đưa mắt nghiêng ngó xung quanh, chỉ thấy những kiến trúc hoa lệ đẹp đẽ trải dài nằm khuất giữa rừng cây triền núi, nhưng không có bất cứ cột mốc hay bảng hiệu gì. Lúc họ vào tới đại sảnh, thấy một hàng các cô gái xinh đẹp nhất loạt khom người cúi chào, đồng thanh cất giọng nũng nịu: “Anh Mười, chúng em chào anh ạ!”, Tiêu Tư Trí mới lờ mờ đoán ra được đây là nơi nào. Chỉ thấy tay quản lý cười xun xoe bước lên đón: “Bọn ngoài cổng bên dưới gọi điện lên, bảo anh Mười đến, em cũng không dám tin. Đã hơn nửa tháng anh Mười không lên núi, nhất định là tại rượu của bọn em không ngon, bị anh Mười chê rồi.”

Chu Diễm Chiêu nói: “Ai lên chỗ này của mấy chú uống rượu chứ? Lần trước con bé ấy đã đắc tội với khách của anh chú đây, mấy chú lại còn mặt dày đem tặng rượu tặng hoa quả, để lát nữa gặp ông chủ của chú, xem anh có đập cả cái khay hoa quả vào mặt nó hay không!”

Tay quản lý vừa cười nịnh vừa nói: “Mấy con bé thiếu hiểu biết, anh Mười chấp nhận chúng nó làm gì, hôm ấy ông chủ biết chuyện lập tức nói với bọn em rồi, sau này đứa nào dám chọc giận anh Mười, thì cắt nó ra bày lên khay hoa quả mà tạ tội với anh.”

Chu Diễm Chiêu bấy giờ mới nở nụ cười, sáu chiếc đèn pha lê cực lớn trong đại sảnh tỏa sáng lung linh, soi rõ gương mặt anh ta. Ở trong xe, Tiêu Tư Trí không nhìn rõ, lúc này mới thấy khóe miệng anh ta có một vết máu, tựa như bị móng tay cào rách, vết rách vừa sâu vừa dài, kéo đến tận bên gò má. Vì vậy, khi anh ta cười, vết máu cũng tựa như nhếch lên, càng như cười mà chẳng giống cười.

Vào trong phòng VIP, tay quản lý ân cần gọi người mang rượu, bung hoa quả lên. Chu Diễm Chiêu nói: “Hôm nay chủ yếu là dẫn một người bạn mới đến đây mở mang tầm mắt, ai cũng bảo chỗ các chú hay ho, anh thấy ngoài đất ra thì chẳng có cái quái gì cả.” Anh ta ngồi xuống xô pha, nệm ghế rất mềm, cả người như lún vào trong đó vậy, khí chất uể oải lười nhác tựa hồ một con báo đang cuộn mình trong hang, chùng như sắp ngủ gật đến nơi. Nhưng đôi mắt anh ta lại sắc sảo lạ thường, sáng rực lên kỳ dị trong ánh sáng tù mù của gian phòng.

Tay quản lý đưa mắt đánh giá Tiêu Tư Trí, đoạn che miệng cười: “Ông chủ này trông lạ quá, nhưng thật nho nhã lịch sự, giống y như người trong giới văn hóa văn nghệ, nếu không phải anh quá trẻ, chắc thẳng em đã đoán anh là giáo sư đại học rồi.”

“Cũng sắp thành giáo sư rồi.” Chu Diễm Chiêu nghiêng đầu sang một bên: “Đi, tìm mấy đứa biết điều đến đây, đừng để giống như lần trước, lập dị quái đản!”

Tay quản lý cười giả lả nói: “Anh Mười, lần trước tại anh nói người bạn đó của anh thích loại nào quai quái một chút, em mới để con bé Tô Na ấy tiếp đãi...”

“Nhưng nó cũng không thể chỉ vì bạn anh nói không thích Bút ký trộm mộ, chỉ thích Ma thối đèn mà không chịu uống ly rượu nào... quái đản đến mức ấy thì còn lý lẽ gì nữa?”

“Ôi dào, anh Mười ơi là anh Mười! Anh cũng biết con bé Tô Na ấy là fan của Nam Phái Tam Thúc, người bạn kia của anh lại nói không thích Bút ký trộm mộ, tất nhiên nó sẽ trở mặt ngay...”

“Xéo đi, đừng lảm lời nữa!”

“Vâng vâng, anh Mười yên tâm, lần này em đảm bảo chọn cho anh mấy đứa thông minh hiểu chuyện, lại còn ngoan ngoãn biết điều!”

Đội tay quản lý ra ngoài, Tiêu Tư Trí mới lắp bắp: “Anh... anh Chu... thế... thế này không ổn lắm.”

“Gì hả?”

Tiêu Tư Trí đỏ mặt tía tai, nói: “Trường chúng tôi có quy định, thầy giáo... nếu... nếu như đi chơi gái... sẽ bị đuổi việc!”

Chu Diễm Chiêu phì cười: “Ai bảo cậu đi chơi gái? Chẳng phải chỉ gọi mấy cô em phục vụ lên giúp uống rượu đánh bài thôi sao?”

Thấy Tiêu Tư Trí vẫn ngại ngần, Chu Diễm Chiêu lại tiếp lời: “Yên tâm đi, dù cậu muốn chơi thật, cũng không ai dám bắt cậu ở đây đâu. Không nhìn thấy chiếc xe đậu ở sân sau hả, tuy biển số bị người ta nửa vô tình nửa cố ý che đi, nhưng cả thành phố này cũng chỉ có mấy cái Bentley, màu sâm banh lại duy nhất có một. Công tử nhà họ Thẩm ở đây, đứa nào dám đến bắt hả?”

Mặt Tiêu Tư Trí càng nóng bừng lên, phục vụ mang xì gà vào, rồi quỳ xuống cắt đầu, châm lửa, lần lượt dâng lên bọn họ. Tiêu Tư Trí lần đầu hút xì gà, có hơi lúng túng, song Chu Diễm Chiêu không chế giễu mà còn hướng dẫn: “Đừng hút vào như thuốc lá bình thường, cứ ngậm trong miệng rồi nhả ra là được.” Anh ta vừa dứt lời, tay quản lý đã ở bên ngoài gõ gõ lên cửa, một đám gái đẹp ủa vào. Mặc dù riu ra riu rít, nhưng cũng rất quy củ, người nào người nấy đều ngượng ngùng vừa sợ hãi chào hỏi: “Em chào anh Mười, chào ông chủ!”

“Ông chủ này họ Tiêu.” Gương mặt Chu Diễm Chiêu thoáng ẩn thoáng hiện trong làn khói xì gà: “Hôm nay em nào khiến anh ấy vui vẻ, anh sẽ tặng cho một chiếc Birkin.”

Cô gái đi đầu dẫu môi nói: “Anh Mười quả nhiên rộng rãi, một chiếc Birkin là tổng được bọn em đi rồi. Ai thêm chứ?”

Chu Diễm Chiêu cũng chẳng lấy làm bức mình, nheo mắt cười hỏi: “Birkin cũng không thêm, thế muốn gì nào?”

“Anh Mười dẫn em đi ăn đêm thì cho em bao nhiêu chiếc Birkin em cũng không thêm đổi!”

“Ồ, cô em dẻo mỏ quá, tên là gì vậy?”

“Cơ Na.”

“Hay, tên hay lắm, qua đây ngồi với anh nào.”

Cơ Na vui vẻ ngồi xuống, những người khác ngồi quây thành vòng tròn trên xô pha, có cô tính ưa ồn ào ham vui, liền kéo Tiêu Tư Trí ra chơi đồ súc sắc. Cơ Na dựa vào bên cạnh Chu Diễm Chiêu, nũng nịu hỏi: “Anh Mười hát trước hay đánh bài trước đây? Hay em chọn mấy bài hát trước nhé?”

“Đánh mệt chượt đi, lâu lắm không chơi mệt chượt rồi.” Chu Diễm Chiêu nói: “Anh Thắm đang ở đây đúng không? Hôm nay tâm trạng anh ta thế nào? Nếu không vui thì để anh qua thua cho anh ta ít tiền.”

“Thôi đừng anh.” Cơ Na ghé miệng vào tai Chu Diễm Chiêu, rì rầm thủ thủ: “Thắm công tử hôm nay không vui đâu, cả ông chủ cũng phải đích thân ra mặt bồi tiếp anh ta đấy. Anh chớ nên qua đó, thua tiền cũng chẳng đáng gì, chỉ sợ anh ta ăn tiền của anh cũng chẳng vui lên được đâu.”

Chu Diễm Chiêu thì thầm hỏi cô ta: “Sao anh ta không vui?”

“Ai mà dám hỏi, nhưng nhìn bộ dạng ấy giống như bị đàn bà chọc tức thì phải.”

“Ồ, con đàn bà nào lại dám chọc tức Thắm công tử nhỉ?”

“Hỏi thế gian tình là vật gì, chẳng qua vỏ quýt dày có móng tay nhọn thôi.” Cặp mắt Cơ Na lúng liếng đưa tình, trông hết sức quyến rũ. Cô ta nở một nụ cười tươi tắn: “Giống như vết ở khoe môi anh Mười đây... cho em một vụn lá gan, em cũng không dám hỏi là cô gái nào cào anh đấy?”

Chu Diễm Chiêu thoáng ngẩn người, rồi lập tức phá lên cười ha hả.

Nghe tiếng cười của Chu Diễm Chiêu vang lên sang sảng, Tiêu Tư Trí bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía anh ta, Chu Diễm Chiêu vừa khéo trông thấy, bèn vẫy tay gọi Tiêu Tư Trí, nói: “Công tử nhà họ Thắm đang ở đây, tôi phải qua chào hỏi một tiếng, cậu cứ chơi thoải mái nhé, tôi quay lại ngay.”

Tiêu Tư Trí vội vàng đáp: “Vâng, anh cứ tự nhiên.”

Chu Diễm Chiêu đứng dậy, liền có mấy người mở cửa phòng VIP cho anh ta, Tiểu Quang cũng theo anh ta ra ngoài, số người trong phòng lập tức giảm đi một nửa. Tiêu Tư Trí và mấy cô gái chơi oẳn tù tì uống rượu, được một lúc, anh ta đề nghị: “Trò này nhàm chán quá, chúng ta đánh bài đi.”

“Được ạ! Ông chủ Tiêu thích chơi trò gì? Đấu địa chủ được không? Hay là đánh tiến lên?”

Tiêu Tư Trí cười khì khì bảo: “Đấu địa chủ thì chơi được ít người quá, không vui, chúng ta chơi trò gì cho nhiều người cùng chơi ấy, mấy cô em biết chơi xì tố không?”

“Không...”

“Xì tố là cái gì?”

“Hay là ông chủ Tiêu dạy chúng em đi!”

“Phải đấy! Đi mà đi mà! Em đi lấy bài nhé, ông chủ Tiêu, cần mấy bộ bài vậy?”

Cả đám mồm năm miệng mười cãi nhau ầm ĩ, Tiêu Tư Trí bị bọn họ lôi kéo ngồi xuống cạnh chiếc bàn, tự động có người tắt chiếc đèn disco đang trải những đốm sáng vàng ra khắp phòng đi, bật ngọn đèn treo bên trên bàn đánh bạc lên. Ngọn đèn này được thiết kế riêng cho việc đánh bài, chao đèn thả xuống rất thấp, chiếu lên mặt bàn phủ nhung xanh, trông như một khối ngọc. Cả một bày oanh yến lả lơi, vừa tráo bài thoăn thoắt vừa quây lấy Tiêu Tư Trí làm bộ nũng nịu.

“Ông chủ Tiêu, chúng ta đánh bài ăn gì nhỉ, ai thua phải uống một ly rượu nhé?”

“Không được không được! Ai thua phải cởi một món đồ! Cởi đến cuối cùng, ai không chịu cởi nữa, hoặc không còn quần áo mà cởi nữa, thì phạt uống Hottoddy...”

“Cái con Vân Na này ghê quá! Sao thế được chứ! Ông chủ Tiêu đừng nghe lời nó!”

Mấy cô gái nói nói cười cười rôm rả, có người còn khe khẽ hích nhẹ vào Tiêu Tư Trí nhõng nhẽo: “Ông chủ Tiêu nói đi chứ, rốt cuộc là cược gì nào?”

Tiêu Tư Trí cười hì hì vỗ bàn quyết định: “Chơi lột quần áo!”

“Ông chủ Tiêu hư quá à!”

“Mau lên mau lên, bọn em đều không biết chơi, ông chủ Tiêu phải dạy bọn em đấy nhé!”

“Đúng, đúng, không được giấu nghề, không được thiên vị...”

Tiêu Tư Trí ngồi xuống, vừa giảng giải quy tắc cho mấy cô gái, vừa xếp bài ra làm mẫu cho họ xem. Cô gái tên Vân Na kia tỏ ra hết sức ân cần, ngồi trên tay vịn ghế của anh ta, hơi nghiêng nghiêng người xem bài giúp anh, mấy cô bên cạnh chưa hiểu, quây lấy Tiêu Tư Trí hỏi nọ hỏi kia, cả bọn đang tít tít thì Chu Diễm Chiêu quay lại. Thấy tất cả quây quanh bàn đánh bài, anh ta liền hỏi: “Chơi cái gì vậy? Ai thắng rồi?”

Phòng VIP có bật điều hòa, nhưng Tiêu Tư Trí vẫn cảm thấy rất nóng bức, bèn cởi bớt cúc áo cổ ra, cười cười đáp: “Xì tố, bọn họ đều không biết chơi, tôi đang dạy họ đây...”

Cơ Na bưng một chén trà cho Chu Diễm Chiêu, anh ta mới nhấp được một ngụm thì nghe thấy câu này, suýt nữa phun cả trà ra ngoài. Cơ Na vội đưa khăn mùi soa của mình cho anh ta, một tay đón lấy chén trà đặt lên bàn, tay kia nhè nhẹ vỗ lưng cho Chu Diễm Chiêu, phòng anh ta bị sặc. Chu Diễm Chiêu bình ổn lại hơi thở, rồi bật cười mắng: “Mấy con bé xấu xa này, thấy ông chủ Tiêu mới đến lần đầu nên bắt nạt người ta hả?”

Cả đám gái đẹp ngồi quanh bàn đánh bạc đều cười khúc khích, bấy giờ Tiêu Tư Trí mới như bừng tỉnh đại ngộ: “Chẳng trách... anh thấy thủ pháp tráo bài của các em thành thạo thế... thì ra tất cả đều giả bộ không biết...”

Vân Na nhẹ nhàng bóp vai cho ta, chúm chím cười nói: “Ông chủ Tiêu đừng giận, bọn chúng em chỉ muốn chọc cho anh vui thôi mà, nhưng nói thật chứ, vừa nhìn ông chủ Tiêu đã biết là người sành chơi, mấy trò vặt vãnh của chị em chúng em, có đánh thật cũng chỉ tổ thua thôi.”

Thấy Tiêu Tư Trí lộ vẻ ngượng ngùng, Chu Diễm Chiêu biết anh ta vẫn còn canh cánh chuyện vay nặng lãi, liền cất tiếng: “Đằng nào cũng chẳng có việc gì, chơi với mấy cô em đây coi như luyện tập thôi. Mà cược gì thế? Lột quần áo à?”

“Ơ kìa anh Mười này, lột quần áo cái gì chứ, khó nghe chết đi được, chúng ta gọi là Phù dung tam biến được không?”

Tiêu Tư Trí không hiểu gì cả, vẫn là Vân Na ghé vào tai anh nói: “Các cô ở đây thông thường chỉ mặc ba món đồ trên người, nếu thua liền ba ván thì không còn gì để cởi nữa, vậy nên mới gọi là Phù dung tam biến.” Hơi thở cô thơm tho như hoa lan, phả vào bên tai Tiêu Tư Trí nóng rực, làm vành tai anh cũng đỏ bừng cả lên. Tâm Na ngồi bên cạnh kêu toáng lên: “Nhìn hai người kia kìa, lại thì thà thì thầm với nhau! Xem chừng con Vân Na hôm nay quyết tâm lấy cho được chiếc túi Birkin của anh Mười rồi đấy!”

Vân Na bị chế giễu nhưng chẳng hề ngượng ngập, ngược lại còn thẳng thắn thừa nhận: “Phải đấy, chị cô thích ông chủ Tiêu đấy, ông chủ Tiêu rất giống một anh khóa trên trong khoa chị cô mà lại.”

“Ông chủ Tiêu đừng nghe nó, đừng bị con Vân Na này lừa, nó còn bảo anh là đàn anh khóa trên của nó cơ đấy!”

“Phải rồi phải rồi...”

Tiêu Tư Trí thoáng ngẩn người ra, hỏi Vân Na: “Đàn anh khóa trên của em à, em học trường nào thế?”

Vân Na vẫn cười chúm chím, cầm một ly rượu đưa lên miệng anh ta, đáp: “Ông chủ à, em không thể nói được, đó là quy tắc ở đây. Anh cũng đừng hỏi hoài như vậy nữa, anh xem ở đây cảnh đẹp rượu ngon, gặp nhau tức là có duyên rồi, cần gì phải phí thời gian vào mấy chuyện vật vãnh đó làm gì.”

Tiêu Tư Trí vẫn đang ngơ ngác, đã bị cô nàng đổ cho một ly rượu, Vân Na nhón tay lấy một miếng dưa mật đút tận miệng để anh ăn giải rượu. Tiêu Tư Trí thấy cả đám đàn bà con gái này người nào người nấy đều xinh đẹp lanh lợi, giỏi trò ve vãn, chỉ sợ mình bị họ chuốc cho say, lại sợ Chu Diễm Chiêu sinh nghi, vì vậy chỉ ứng đáp qua loa một lúc rồi kiếm cớ ra xô pha ngồi nói chuyện với Chu Diễm Chiêu.

Mặc dù Chu Diễm Chiêu dẫn Tiêu Tư Trí đến cái ổ đốt tiền này, nhưng bản thân anh ta dường như không hề hứng thú chút nào, chỉ ngả người nửa nằm nửa ngồi trên xô pha, nhắm mắt dưỡng thần, để mặc Cơ Na day day hai bên Thái dương cho mình. Lúc mở mắt ra trông thấy Tiêu Tư Trí ngồi xuống, anh ta liền hỏi: “Sao vậy?”

Tiêu Tư Trí tựa hồ rất ngại ngùng, nói: “Anh... anh Chu... anh chiêu đãi tôi thế này, tôi...”

Chu Diễm Chiêu bật cười: “Tôi đã bảo rồi, cậu từng cứu em gái tôi, đừng khách sáo thế làm gì. Vả lại, con bé em tôi từ nhỏ đã được nuông chiều quen thói, ở trường học thế nào chẳng có lúc phải phiền đến cậu.”

“Vâng, vâng, hân là thế.”

Chu Diễm Chiêu đang định nói gì đó, đột nhiên điện thoại di động rung lên ù ù, anh ta cầm lên ngó nhưng không nghe máy, mà đặt lại xuống bàn uống trà. Tiêu Tư Trí trông bộ dạng anh ta có vẻ không vui, nên cũng không dám nói thêm gì nữa. Chu Diễm Chiêu ngồi thẳng dậy ăn một miếng dưa hấu, Tiểu Quang lại đưa điện thoại qua, vẻ khó xử: “Cô Tôn tìm anh...”

“Bảo tôi đang họp.”

Tiểu Quang cầm điện thoại đi ra, lát sau đã quay vào, ghé tai Chu Diễm Chiêu nói mấy câu gì đó, Chu Diễm Chiêu có vẻ giận dữ, quăng ngay cái xiên hoa quả trên tay vào đĩa đánh “choang” một tiếng. Âm thanh tuy không lớn, nhưng cả căn phòng lập tức chìm vào tĩnh lặng, tiếng cười đùa bên bàn đánh bài vụt tắt lịm, tất cả đều nín hơi, không dám thở mạnh.

Chu Diễm Chiêu ngẫm nghĩ giây lát, đoạn chậm chậm nhếch miệng cười: “Được rồi, đừng ngăn cản bọn họ, để cho đến đây đi. Tôi cũng muốn xem xem trò này là ai bày ra.”

Tiêu Tư Trí dấu đang giả bộ hồ đồ, cũng phải khẽ cất tiếng hỏi: “Sao vậy?”

Chu Diễm Chiêu cười nhạt đáp: “Để cậu chê cười rồi, bạn gái tôi, cô ấy không hiểu chuyện, hai hôm nay tôi bận quá không có thời gian gặp nhau, hôm nay nghe nói tôi đang ở đây, bèn nằng nặc đòi đến.”

Tiêu Tư Trí nghe anh ta nói úp úp mở mở, trong lòng lại càng thắc mắc, nhưng cũng chỉ biết cười hùa theo: “Các cô gái bây giờ đều thế cả mà.”

Nụ cười trên mặt Chu Diễm Chiêu càng thêm thoải mái: “Vậy nên thầy Tiêu sau này nhất định phải rộng lượng một chút... cậu biết bạn gái tôi vì sao biết tôi đang ở đây không? Chu Tiểu Manh nói cho cô ấy biết đấy, chẳng những nó bép xép với cô ấy, còn ra vẻ chính nghĩa đi cùng cô ấy tới đây nữa... cậu nói xem, đưa em gái này... biết rõ chị dâu tương lai của nó là hũ giấm chua, mà vẫn cứ kích động cô ấy...”

Tiêu Tư Trí nghe tới ba chữ “Chu Tiểu Manh” thì thót cả tim, nhưng bề ngoài vẫn hết sức bình tĩnh, cười cười bảo: “Tôi tiếp xúc với Chu Tiểu Manh không nhiều, nhưng nghe các bạn cùng lớp nói, em ấy đối đãi với mọi người rất nhiệt tình, năm trước, mẹ một bạn trong lớp bị máu trắng, cả lớp tổ chức quyên góp, Chu Tiểu Manh đóng góp nhiều nhất, có thể thấy bản chất em ấy là một người thích giúp đỡ người khác...”

Chu Diễm Chiêu cười cười, nói: “Lẽ ra hôm nay không nên rủ cậu đến, lát nữa để nó gặp cậu ở đây, chẳng phải rất khó nêu gương cho học trò hay sao?”

Tiêu Tư Trí cũng cười theo: “Hay là, để tôi lánh mặt đi nhé?”

“Đừng, đừng.” Chu Diễm Chiêu nói: “Có cậu ở đây, em gái tôi mới không dám quậy tung lên. Một cô bạn gái đã đủ khiến tôi nhức đầu rồi, nếu thêm cả em gái tôi nói giúp chị dâu nó mấy câu nữa, thì tôi phải dỗ tặn hai người đàn bà cơ đấy, đáng sợ quá. Có cậu ở đây trấn giữ, ít nhất nó cũng không dám làm tôi mất mặt.”

Tiêu Tư Trí thấy ánh mắt toát lên nét cười cợt của anh ta đang nhìn chằm chằm vào mình không chớp, đành cười cười đáp lại: “Vâng, tôi ở lại với anh vậy.”

“Cậu nói xem, phụ nữ bọn họ cả ngày nghĩ cái gì không biết?” Chu Diễm Chiêu lại xiên một miếng lê lên ăn: “Cậu ở bên cô ta suốt ngày thì cô ta cảm thấy cậu không chăm lo sự nghiệp. Cậu bận rộn không có thời gian chăm sóc thì cô ta lại cảm thấy trong lòng cậu không có cô ta. Bàn chuyện làm ăn thỉnh thoảng cũng phải đi xã giao, gặp dịp cũng phải góp vui lấy lệ, cậu nói xem, chuyện này hết sức bình thường đúng không. Nhưng cô ta chỉ cần nghe được phong thanh, liền cắn nhả cậu ngay... thầy giáo Tiêu này, cậu có bạn gái chưa ấy nhỉ?”

Tiêu Tư Trí cười ngượng ngập: “Vẫn chưa có.”

“Để sau này tôi giới thiệu cho mấy mối tử tế.”

“Cảm ơn anh Chu.”

“Đừng khách sáo thế, ở trong nhà tôi sắp hàng thứ mười, nếu cậu không chê, thì cũng gọi tôi một tiếng anh Mười giống bọn họ đi.”

“Vâng, anh Mười.”

Chu Diễm Chiêu nói chuyện với Tiêu Tư Trí một lúc, lại đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, lúc trở ra, anh ta bảo: “Nào, chúng ta làm vài ván đi.”

Tiêu Tư Trí gãi gãi đầu, lấy làm ngại ngần nói: “Anh Mười, dù tôi không thông minh cho lắm, nhưng cũng nhìn ra được anh là nhân vật tai to mặt lớn trên chốn giang hồ, tôi làm sao dám chơi với anh chứ.”

“Không sao, chúng ta chơi vài ván mặt chược thôi mà, ai thua phải ăn dưa hấu.”

Tiêu Tư Trí không đoán được Chu Diễm Chiêu đang nghĩ gì, đành ngồi xuống đánh mặt chược với anh ta, hai người cộng thêm Cơ Na và Vân Na, quây thành một bàn. Những người còn lại ở bên cạnh xem đánh bài, bung bê trà nước. Chưa đánh hết một ván, cửa phòng VIP đã bật mở, có người ghé tai thì thầm mấy câu với Tiểu Quang, gã ta liền đi tới bên cạnh bàn đánh báo cáo lại cho Chu Diễm Chiêu: “Anh Mười, xe của cô Tôn và cô chủ đã vào cổng dưới chân núi rồi.”

“Thất Vạn!” Chu Diễm Chiêu thản nhiên đánh ra một quân bài, đoạn tiện tay búng búng tàn thuốc.

Tiêu Tư Trí hôm nay khá may mắn, thắng được hai ván nhỏ, còn Chu Diễm Chiêu thì thua liên tiếp. Trong lòng Tiêu Tư Trí biết rõ Chu Diễm Chiêu nhất định là cao thủ, vì vậy cũng không dám giở trò gian lận, nhưng Chu Diễm Chiêu lại vẫn thua, khiến Tiêu Tư Trí càng không rõ rốt cuộc đối phương có ý đồ gì. Chu Diễm Chiêu thua, song người rầu rĩ ra mặt lại là hai cô gái ngồi đánh bài cùng họ. Có vẻ hôm nay tâm trạng Chu Diễm Chiêu cực kỳ tồi tệ, bài đưa tới tận tay rồi vẫn không chịu ăn, mỗi vòng đều lâm lì tự bốc, mà toàn bốc trượt. Cơ Na và Vân Na đã dốc hết tài nghệ ra cũng không thể khiến anh ta ghép được bộ bài lớn, hai cô gái đẹp đều nghiêng rằng nghiêng lợi, mồ hôi lấm tấm đầy trán.

Tiêu Tư Trí để ý, phát hiện ra Lệ Na ngồi bên cạnh Chu Diễm Chiêu xem bài cứ hí ha hí hoáy gì đó, mỗi lần cô ta làm một động tác, Cơ Na và Vân Na sẽ đánh ra một quân bài tương ứng. Sau mấy vòng chơi, nắm được chút quy luật, Tiêu Tư Trí cũng biết được Chu Diễm Chiêu đang thiếu quân bài gì. Lần này Lệ Na chúm chím cười, ngón trở hơi cong lại, ba người còn lại viết bài của Chu Diễm Chiêu có một hàng quân văn, vì vậy đều đánh quân văn ra. Có điều, Chu Diễm Chiêu lại không chịu ăn bài, cứ lâm lì tự bốc một quân, lại đánh ra một quân, chẳng hiểu trong đầu anh ta nghĩ gì nữa. Cuối cùng, anh ta gieo súc sắc bốc được một quân cầm đúng bộ trên tay, chậm chậm xoay xoay. Lệ Na ở

bên cạnh trông thấy, bùm miệng suýt kêu ré lên, đúng lúc này, cửa phòng VIP bị đẩy ra, có người nói: “Anh Mười, cô Tôn và cô hai đến rồi.”

Chu Diễm Chiêu cười ha hả, ném quân bài trên tay xuống bàn, Lệ Na bấy giờ mới kêu lên thành tiếng: “Tự bốc ù toàn màu! Phen này ăn to rồi!”

Chu Diễm Chiêu cười cười bảo: “Cắt ba quả dưa hấu ra cho họ ăn đi.”

Cơ Na hớn ha hớn hở, tựa như mình không phải người bị bắt ăn dưa hấu vậy: “Em đi bảo chúng nó cắt dưa nhé, nhất định sẽ chọn quả thật to, anh Mười cứ yên tâm đi!”

Tiêu Tư Trí ngoảnh mặt qua, chỉ thấy ngoài cửa có mấy người đứng lố nhố, nhưng vì ngược sáng, nên cả mấy người đó đều mờ mờ mông lung như bao bọc trong một lớp ánh sáng vàng. Da Tôn Lăng Hy trắng muốt, gương mặt thanh tú bị ánh đèn hành lang hắt vào, thoát trông như một khối ngọc nằm vàng, vô cùng thanh lệ quyến rũ. Còn Chu Tiểu Manh, anh không nhìn rõ biểu cảm trên mặt cô, chỉ thấy cô khoác tay Tôn Lăng Hy, bộ dạng hết sức thân thiết.

Chu Diễm Chiêu còn chưa kịp mở miệng, Chu Tiểu Manh đã nhao lên trước, cất tiếng gọi “Anh!” đoạn nói: “Anh đừng giận, hôm nay là em nằng nặc rủ chị Tôn tới đây đó. Dọc đường chị ấy cứ khuyên em quay về, em bảo đến thì đã đến rồi, anh có giận thì bọn em cũng phải đến.”

Chu Diễm Chiêu cười cười bảo: “Tại sao anh phải giận?” Vừa nói, anh ta vừa hờ hững phẩy phẩy tay. Cả đám yến oanh rộn ràng trong phòng VIP lập tức xếp hàng một đi ra trong im lặng. Bọn Tiểu Quang cũng định ra theo, nhưng bị ánh mắt của Chu Diễm Chiêu ngăn lại.

Tiểu Quang ở lại, nhưng gã ta luôn có khả năng khiến người ta không cảm nhận được sự hiện diện của mình. Đám vệ sĩ của Chu Diễm Chiêu đều có năng khiếu ấy, cứ đứng im lừng lững chẳng nói chẳng rằng, như mấy cây cột.

Trong căn phòng VIP tĩnh lặng chỉ còn tiếng Chu Diễm Chiêu vẩy nắp bật lửa “tanh tách” giòn tan. Lúc này Tôn Lăng Hy cũng đã nhìn rõ gương mặt anh ta, sắc mặt không khỏi tái nhợt đi, cô ngậy người trân trân nhìn vết thương nơi khóe miệng Chu Diễm Chiêu khoảng mấy giây, rồi thấp thỏm ngoảnh sang bảo Chu Tiểu Manh: “Tiểu Manh, chúng ta nên về thì hơn... anh trai em đang có việc...”

Chu Tiểu Manh lại liếc nhìn Tiêu Tư Trí, hỏi: “Thầy Tiêu, sao thầy lại ở đây?”

“Anh Chu bảo... muốn nói chuyện với tôi...”

Tiêu Tư Trí cảm nhận được bầu không khí trong phòng lúc này rất tế nhị, đây là lần đầu anh nhìn thấy Tôn Lăng Hy bằng xương bằng thịt, bèn đưa mắt đánh giá thêm mấy

lượt, rồi lại ngoảnh sang phía Chu Tiểu Manh, cuối cùng nở một nụ cười gượng gạo: “Hay để tôi ra ngoài hút thuốc nhé...”

Chu Diễm Chiêu hơi nghiêng đầu, bên cạnh liền có người đưa bao thuốc lên, Tiêu Tư Trí đành nhận lấy, người kia lại châm lửa giúp, Tiêu Tư Trí chỉ còn biết rối rít cảm ơn. Chu Tiểu Manh hơi nhúm mày, nói: “Anh à, có người ngoài ở đây, anh nên nói chuyện riêng với chị Tôn thì hơn...”

“Có chuyện gì xấu xa phải giấu giếm người khác đâu? Vả lại thầy Tiêu đây cũng không thể coi là người ngoài.” Chu Diễm Chiêu mỉm cười, hơi cúi người về phía trước: “Hai người ngồi xuống đi, cất công lên tận trên núi thế này, chắc chắn có chuyện gì quan trọng rồi. Nói đi.”

Tôn Lăng Hy gượng cười nói: “Thực ra cũng không có gì, em vốn chỉ định gọi điện thoại cho anh thôi...”

“Chuyện này làm sao nói qua điện thoại được chứ?!” Chu Tiểu Manh cười xòa ngắt lời, khẽ đẩy cô lên phía trước: “Chị, đến ngồi bên cạnh anh em, từ từ nói cho anh ấy biết đi. Anh ấy chắc sẽ vui lắm đó.”

Nụ cười của Tôn Lăng Hy vẫn hơi gượng gạo, còn vẻ tươi cười trên mặt Chu Diễm Chiêu lại đang nhạt dần, Tôn Lăng Hy khẽ cúi đầu, thẽ thọt nói: “Không có gì... mấy hôm nữa khi nào anh hết bận rồi nói với anh cũng được...”

“Ôi giờ ơi, em sốt ruột muốn chết đi được.” Chu Tiểu Manh cười vui vẻ: “Anh trai, chúc mừng anh! Chị Tôn có bầu rồi, anh sắp làm bố đấy.”

Chu Diễm Chiêu ngẩn người, Tôn Lăng Hy đỏ bừng hai má, ngược lên nhìn anh ta. Tiêu Tư Trí vốn đã lúng túng khó xử, nghe thấy câu nói này, lại đưa mắt liếc sang phía Tôn Lăng Hy một cái. Chu Tiểu Manh cười hì hì nói: “Anh ơi, anh vui quá đến nỗi ngớ cả người ra à?”

“Chứ còn gì nữa.” Chu Diễm Chiêu cười rạng rỡ: “Anh vui đến nỗi ngớ ngẩn mất rồi. Làm thế nào bây giờ, chúng ta đính hôn trước đã nhé, Lăng Hy?”

Tâm trạng Tôn Lăng Hy vốn rất phức tạp, cô kể chuyện này cho Chu Tiểu Manh nghe, vốn muốn nhờ Chu Tiểu Manh thăm dò ý tứ của Chu Diễm Chiêu xem thế nào. Chẳng ngờ Chu Tiểu Manh biết chuyện vô cùng mừng rỡ, nhất quyết đòi kéo cô đi gặp Chu Diễm Chiêu ngay lập tức. Tôn Lăng Hy sợ Chu Diễm Chiêu giận, nên đã liên tiếp gọi cho anh ta hai cuộc điện thoại, nhưng Chu Diễm Chiêu không nghe máy. Suốt dọc đường, cô thấp thỏm không yên, đến lúc này nghe Chu Diễm Chiêu thốt ra câu ấy, tuy không phải kết hôn, nhưng đính hôn cũng coi như là nhắm đến mục tiêu kết hôn rồi, cô mới thấy như trút được gánh nặng trong lòng, vừa ngượng ngập vừa sợ sệt liếc nhìn anh ta, lí nhí đáp: “Vâng ạ.”

“Tốt quá rồi!” Chu Tiểu Manh hăng hái nói: “Phải tranh thủ làm cho sớm mới được, chị Tôn khỏi cần nhọc lòng lo nghĩ làm gì, có một số chuyện cứ để cho anh trai em xử lý. Còn mấy chuyện lật vật em sẽ giúp chị. Nếu đính hôn đương nhiên phải mời thật nhiều khách! Bạn bè của anh nhiều lắm, làm ở nhà không biết có tiếp hết được không... hay là tổ chức ở khách sạn nhỉ...”

Chu Diễm Chiêu vươn tay ra kéo Tôn Lăng Hy vào lòng, nhẹ nhàng xoa lưng cô, đoạn bảo Chu Tiểu Manh: “Nhìn em kìa, làm chị Tôn của em sợ rồi đấy...”

“Em còn vui hơn anh ấy chứ, đàn ông mấy người thì biết cái gì...” Chu Tiểu Manh làm bộ phụng phịu liếc anh ta, nói: “Chị Tôn mau mau quyết định xem hôm đính hôn sẽ mặc gì đi... Dù mặc gì chị vẫn là cô dâu xinh đẹp nhất mà.”

Tôn Lăng Hy cũng không ngờ sự việc lại suôn sẻ như thế, chỉ cười tủm tỉm nói: “Tiểu Manh, em cũng sốt ruột quá đấy...”

“Tất nhiên phải sốt ruột rồi, anh trai, anh nói có phải không? Chọn ngày nào bây giờ nhỉ? Tốt nhất là trong tháng luôn đi, tháng này đính hôn, sau đó lập tức chuẩn bị hôn lễ... ba tháng chắc là đủ rồi...”

Chu Diễm Chiêu nói: “Vậy thì làm trong tháng này đi, để bảo người đi xem hôm nào tốt ngày.”

Đoạn, anh ta nắm lấy tay Tôn Lăng Hy: “Đi, anh đưa em về. Muộn thế này rồi, em phải đi ngủ chứ.” Dứt lời, anh ta lại ngoảnh đầu nói với Tiêu Tư Trí: “Thầy Tiêu, phiền cậu đi cùng em gái tôi về trước, sau đó lái xe sẽ đưa cậu về trường, được không?”

Tiêu Tư Trí luôn miệng nhận lời, cả bọn mấy người cùng đi ra, tay quản lý tiễn đến tận chân bậc cấp, đích thân đưa từng người lên xe, còn cười giả lả chào với theo: “Anh Mười, có rảnh lại ghé qua bọn em nhé!”

Sau khi lên xe, Chu Tiểu Manh liền thu mình vào bóng tối, Tiêu Tư Trí ngồi ở ghế lái phụ, cũng không tiện quay đầu lại nói chuyện với cô. Anh có cảm giác Chu Tiểu Manh tối nay rất lạ, lạ đến mức như một con người khác hẳn. Anh đã được huấn luyện chuyên nghiệp nghiêm ngặt, lại nghiên cứu kỹ lưỡng toàn bộ tư liệu về Chu Tiểu Manh. Hôm nay, rất nhiều động tác nhỏ nhặt của cô thể hiện sự bất an mãnh liệt, mới đầu, Tiêu Tư Trí còn ngỡ rằng cô lo sợ mình bị bại lộ, nhưng về sau, trực giác của anh lại phủ định phán đoán này.

Chiếc xe lướt nhanh nhưng rất êm ái, rốt cuộc Chu Tiểu Manh cũng có vẻ phần chấn tinh thần lên một chút, cất tiếng hỏi: “Thầy Tiêu, sao thầy lại ở cùng với anh trai em?”

“Anh Chu nói... anh ấy muốn cảm ơn tôi...”

Chu Tiểu Manh không hỏi thêm, trên xe còn có lái xe, cô hỏi câu này chắc cũng để cho tay lái xe kia nghe mà thôi. Tiêu Tư Trí chợt nghĩ tới một chuyện khác, bèn hỏi lại: “Em đỡ mệt chưa?”

Chu Tiểu Manh bấy giờ mới sực nhớ ra mình xin nghỉ ốm hai ngày, liền đáp: “Không sao ạ, bệnh cũ ấy mà thầy, nghỉ ngơi hai ngày là đỡ thôi.”

Chiếc xe tiến vào nội thành, mưa đã tạnh từ lâu, nhưng tán lá hai bên đường đang dầm nước mưa, mỗi khi gió thổi qua liền đổ nước rào rào xuống nóc xe, tựa như cơn mưa càng lúc càng lớn vậy. Khi xe dừng lại trước cổng lớn nhà họ Chu, Chu Tiểu Manh nói: “Anh Giả đưa thầy Tiêu về đi, tôi xuống ở đây được rồi.”

“Không, không, tôi xuống đây bắt taxi về cũng được, không cần đưa tôi về đâu.”

“Anh trai em đã dặn rồi.” Chu Tiểu Manh mở cửa xe ra, nói: “Chỗ này không tiện bắt taxi, cứ để lái xe đưa thầy về.” Vừa nói, cô đã ấn chuông cửa. Người giúp việc ra mở cửa, đúng lúc cái cây ở mé tường bị gió thổi qua, rào rào hất xuống một vạt nước mưa làm tóc mai Chu Tiểu Manh ướt dầm. Cô nhẹ nhàng nháy qua bậc cửa của khung cửa nhỏ mở trên cánh cổng lớn, chui vào bên dưới chiếc ô đen to tưởng người giúp việc đang cầm, quay đầu lại tủm tỉm cười: “Em chào thầy!”

Tiêu Tư Trí nhìn dáng vẻ ấy của cô dường như cũng không có gì không vui, bèn vẫy tay chào: “Tạm biệt!”

Vì buổi tối trời mưa khá lớn, vườn hoa đọng đầy nước là nước, con đường rải nhựa cho xe chạy lổng bong những vũng nước trong vắt. Chu Tiểu Manh đi giày cao gót, mỗi bước đều làm nước bắn tung tóe, những vũng nước tựa như mặt gương phản chiếu quầng sáng trên đường, lấp loáng rồi tan biến. Dì Lý trông thấy, không khỏi cảm nhận: “Cô chủ lớn chừng này rồi, sao vẫn cứ như trẻ con vậy, hễ không vui là giẫm vào vũng nước cho bắn tóe lên.” Nói đoạn, bà lại thở dài một tiếng. Lúc Chu Tiểu Manh đến nhà họ Chu, cô mới chỉ hai ba tuổi. Ông Chu Bân Lễ rất nuông chiều cô, mỗi lần trời mưa, cô đều đòi ra vườn hoa chơi, ông lại cầm ô đưa cô ra, nhưng Chu Tiểu Manh cứ nghịch ngợm giẫm vào các vũng nước, làm bắn tung tóe bùn đất lên khắp người ông. Bà Diệp Tư Dung không kìm được mắng cô, nhưng lần nào ông Chu Bân Lễ cũng bênh vực: “Nó còn trẻ con, không hiểu chuyện mà.”

Cuộc sống của Chu Tiểu Manh lúc bấy giờ thật chẳng khác nào một nàng công chúa.

Chu Tiểu Manh từ lúc xuống xe vẫn gắng giữ nụ cười trên môi, nghe thấy câu nói này, dường như không gắng gượng nổi nữa. Lúc vào đến phòng khách, gương mặt cô đã lạnh băng, đi thẳng một mạch lên lầu. Dì Lý nói: “Cô chủ, hay để tôi xả đầy nước vào bồn tắm cho cô nhé, mưa sau tiết Lập thu thế này để thấm vào người là không ổn đâu...”

“Tự tôi tắm được!” Chu Tiểu Manh lên lầu hai, đưa mắt nhìn phòng ngủ chính ở cuối hành lang, đột nhiên bước đến vịn vịn tay nắm cửa. Dì Lý giật bản mình, hỏi: “Cô chủ, cô muốn gì để tôi lấy cho...”

“Không có gì, tôi đợi anh ấy về, dì mở cửa phòng ra đi.”

Dì Lý ngập ngừng: “Thế này không được...”

“Mở ra!”

Xét cho cùng, cô cũng là một nửa chủ nhân của ngôi nhà này, dì Lý thấy cô xẵng giọng, đành rút chìa khóa ra, mở cửa. Chu Tiểu Manh chột dụi giọng nhoèn cười: “Không sao đâu, dì xuống đi, tôi đợi anh tôi về.”

Dì Lý không yên tâm, ra đến cầu thang lại ngoảnh đầu nhìn cô đi thẳng vào phòng ngủ chính, càng lúc càng thêm bất an, vội chạy xuống nhà dưới gọi điện cho Chu Diễm Chiêu.

Chu Tiểu Manh bật hết đèn đóm lên, trước tiên lục lọi trong tủ đầu giường, kéo tung hết mọi ngăn kéo, mở hết các cửa tủ, cả phòng tắm lẫn gian để quần áo cô cũng không bỏ qua. Cuối cùng, cô tìm được trong nhà tắm một gói nhỏ buộc kín, bên trong có mấy viên thuốc. Chu Tiểu Manh mân mê mấy viên thuốc đó, đi xuống hầm rượu, tìm giá để rượu lâu năm nhất, rút ra một chai vang đỏ, rồi vào bếp cầm một cái ly mang lên lầu. Cô rót ra nửa ly rượu, sau đó xé túi thuốc ra đếm, cầm một viên bỏ vào miệng, ngửa cổ chiêu nửa ly rượu vang cho trôi xuống. Sau đó, cô ném hết số thuốc còn lại vào bồn cầu giặt nước, còn cái túi thì vứt vào thùng rác.

Làm xong những việc ấy, Chu Tiểu Manh đã bắt đầu cảm giác hai chân mình mềm nhũn ra, cơ hồ đứng không vững, trần nhà bắt đầu vặn vẹo biến dạng, cô loạng choạng bước đi, rồi ngã vật lên chiếc giường lớn, gắng dùng nốt chút sức lực cuối cùng, lật người nằm ngửa ra.

Trên trần nhà có gắn một tấm gương, cô nhìn thấy mình đang nằm trên chiếc giường lớn, tấm ga trải giường bằng lụa đen tựa như đáy biển tối tăm u ám, còn cô là một con sao biển, cuộn những xúc tu của mình lại, chậm chậm trôi dập dềnh. Trong tấm gương dường như có một hang động, lại như thể trần nhà sập xuống, có yêu ma quỷ quái gì đó từ trong ấy vươn tay ra, chậm chậm vuốt ve xoa nắn gương mặt cô. Chu Tiểu Manh cảm thấy dễ chịu vô cùng, thoải mái vô cùng, chỉ thiếu điều không ngủ thiếp đi mà thôi.

Chương 6

Cũng không biết bao lâu sau, cánh cửa bị đập đánh rầm một tiếng, bật tung ra, Chu Diễm Chiêu sải chân bước tới, nhắc bóng Chu Tiểu Manh lên, vỗ mạnh vào mặt cô: “Chu

Tiểu Manh!"

"Anh về rồi à..." Chu Tiểu Manh cảm thấy đầu lười mình cũng sưng vù lên, nói năng không còn lưu loát nữa, như thể vừa uống rượu say, nhưng uống say cũng không dễ chịu đến thế. Chu Diễm Chiếu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, đột nhiên anh buông tay, Chu Tiểu Manh rơi bịch xuống giường, mà vẫn cười hì hì hà hà, tựa như một chú cá quần quai quẫy mình trong nước, cảm giác khoan khoái dễ chịu khó tả. Chu Diễm Chiếu vào phòng tắm đảo mắt nhìn quanh, rồi lập tức xông ra, xách cô vào trong đó: "Nôn ra!"

"Xin anh hãy trả lại em những gì anh lấy của em... hãy nôn ra những gì đã ăn của em..." Chu Tiểu Manh vừa cười vừa hát, sai cả lời lẫn nhạc: "Ngàn sao lấp lánh chép ghi lại... biến thành lời bệch bạch của hai ta..."

Chu Diễm Chiếu ném cô vào bồn tắm, tự mình cầm vòi hoa sen, mở nước lạnh ra xối mạnh lên đầu cô. Dòng nước lạnh băng quất vào mặt cô đau rát. Chu Tiểu Manh kêu ré lên, nhào tới hung hăng tát cho Chu Diễm Chiếu một cái. Chu Diễm Chiếu dùng dưng nổi giận, nhưng không đánh lại, Chu Tiểu Manh còn toan đánh anh ta thêm một phát nữa, nhưng bị anh ta tránh được, tóm lấy cánh tay cô ấn xuống nước: "Cô tỉnh táo lại đi!"

Chu Tiểu Manh không đánh trúng mặt Chu Diễm Chiếu, liền tóm lấy tay anh ta, cắn vào gan bàn tay một cái thật mạnh, mùi máu tanh xộc lên giữa các kẽ răng, máu men theo khóe miệng cô rỉ ra ngoài. Chu Diễm Chiếu nhíu mày đau đớn, bóp chặt mũi cô. Chu Tiểu Manh bị ngạt, đành phải nhả ra. Lúc này, cô tựa như một con thú, hết sức nhanh nhẹn, bám vào tay vịn nhảy khỏi bồn tắm lao bổ ra ngoài. Chu Diễm Chiếu tóm lấy thắt lưng cô, cô vẫn sống chết vùng vẫy kịch liệt: "Anh buông ra! Buông tay ra!" Đoạn xoay người lại, tay đâm chân đạp loạn xạ, Chu Diễm Chiếu ấn cô xuống bồn tắm lần nữa, làm cô sặc sụa, nuốt phải mấy ngụm nước lớn. Chu Diễm Chiếu gằn giọng rít lên: "Cô uống bao nhiêu viên rồi? Nôn ra mau!"

"Không nôn đấy..." Chu Tiểu Manh lắc lư cái đầu, như thể rất vui sướng: "Đường đường là cậu Mười nhà họ Chu, chắc cũng phải nuôi được em chứ? Chẳng qua chỉ cần mấy viên thuốc của anh thôi mà, anh tiếc nổi gì? Em đền cho anh! Thân xác em đây chẳng lẽ không đền được à?"

"Chu Tiểu Manh, cô đừng điên nữa!"

Chu Tiểu Manh vốn đang cười, cười mãi cười mãi, nước mắt lại chảy xuống giàn giụa: "Chu Diễm Chiếu, anh đối xử với em như vậy sao?"

Chu Diễm Chiếu thoáng ngần người ra, Chu Tiểu Manh đã đổ sập xuống trong bồn tắm, khóc òa lên. Thấy cô khóc nức lên như thế, Chu Diễm Chiếu lại bình tĩnh hẳn, anh ta nhìn sàn nhà tắm ướt sũng nước, đảo mắt tìm quanh một hồi mà chưa tìm thấy thứ gì thích hợp, đột nhiên trông thấy cây bàn chải đánh răng trên bệ rửa mặt, liền rút ra,

ngồi xổm xuống bóp chặt cằm Chu Tiểu Manh: “Há miệng!”

Anh ta bóp đúng vào khớp xương, buộc cô không thể không há miệng, ngay lập tức, cái bàn chải đánh răng xọc vào đến tận cuống họng. Chu Tiểu Manh bắt đầu nôn ọe, Chu Diễm Chiêu nhắc cô ra khỏi bồn tắm, đẩy tới bên cạnh bệ xí, ra lệnh: “Nôn ra mau! Nếu không anh sẽ đút đầu cô vào trong đó đấy!”

Bệ xí tuy đã được cọ rửa sạch bóng, nhưng cơn buồn nôn của Chu Tiểu Manh hết sức dữ dội, rốt cuộc cũng phải xé ruột xé gan mà ộc hết những gì trong bụng ra ngoài. Chu Diễm Chiêu thấy cô quỳ phục ở đó hết nôn lại ộc, liền lạnh lùng nói: “Lần trước anh bảo cô thế nào nhỉ? Không có lần sau đâu! Cô không coi lời anh nói ra gì đúng không? Hay là cảm thấy anh chỉ dọa cô cho vui thôi?”

Nôn xong, Chu Tiểu Manh đã kiệt sức, bèn vùng vẫy bò dậy, xả vòi nước, ra sức tấp nước lên mặt mình. Cô vốn đã ướt sũng từ đầu đến chân, giờ càng giống như mới được vớt từ dưới nước lên, lại chẳng khác nào con ma nước mới bò dưới sông lên bờ. Ngẩng lên nhìn mình trong gương, cô nở một nụ cười yếu ớt: “Chu Diễm Chiêu, anh kết hôn đi, em không cần tiền của anh nữa.”

“Cô nghĩ cô là ai chứ?” Nụ cười của Chu Diễm Chiêu vẫn cay nghiệt như mọi ngày: “Ngủ với anh được mấy đêm làm cô phát bệnh ra rồi hả?”

“Anh, nếu có nợ nần thì những gì em nợ anh, đã trả hết rồi.”

“Cô dám nói ra hai chữ trả hết cơ à?”

“Mẹ em còn thảm hơn bố anh nhiều!”

“Đấy là đáng đời mẹ cô.”

“Vậy em nợ anh cái gì? Em nợ anh cái gì?”

“Cô nợ anh ấy à, nhiều lắm! Ai nuôi cô từ tấm bé đến giờ? Ai coi cô như con gái mình rút ruột đẻ ra? Là bố anh! Nếu không phải ngày nào ông ấy cũng vui vẻ ngắm nhìn cô, cô tưởng mình có thể đứng đây nói chuyện với anh à? Chu Tiểu Manh, anh biết cô đang nổi điên gì rồi, anh tìm đàn bà thế nào cũng không được, mà nhất định phải tìm cô đúng không? Anh nói cho cô biết, cô chỉ là đồ chơi thôi, đồ chơi có hiểu không? Anh lấy tiền ra mua, cô nhận tiền đem bán, cô có tư cách gì mà ở đây nổi điên với anh? Cô có tư cách gì mà làm ầm lên với anh? Anh nói cho cô biết, sau này cấm cô lén lút đi tìm Tôn Lăng Hy, nếu cô còn không ghi nhớ lời anh, anh đánh cho cô gãy chân! Cả đời này cũng đừng hòng đi đâu được nữa, ngoan ngoãn ở nhà mà hầu hạ bố anh!”

Chu Tiểu Manh khóc òa lên một tiếng, là thứ âm thanh phát ra từ đáy cổ họng, âm thanh bi thiết nhất mà con người phát ra trong lúc tuyệt vọng: “Trả lại cho em! Trả lại

cho em!”

Chu Diễm Chiêu hất tay Chu Tiểu Manh ra, cầm vôi sen xối loạn xạ vào mặt cô: “Chưa tỉnh thì tỉnh lại rồi nói chuyện tiếp!”

Chu Tiểu Manh khóc lóc, oằn người lại, vừa thút thít vừa vùng vẫy giãy giụa: “Trả lại cho em...”

Mu bàn tay của Chu Diễm Chiêu bị cô cắn gập vào, nước lạnh làm vết thương đau nhói lên, anh ta nổi điên, vút vôi hoa sen, khóa trái cửa lại, đi xuống lầu tìm hộp thuốc, vừa đúng lúc Tiểu Quang đang lặng lẽ đứng dưới nhà, thấy anh ta đi xuống, gã cũng không hỏi tiếng nào, đưa luôn hộp thuốc trên tay ra. Chu Diễm Chiêu đang bùng bùng lửa giận không có chỗ nào xả, đón lấy rồi ném mạnh hộp thuốc xuống bàn, đổ hết cả chai lọ bên trong ra. Tiểu Quang vẫn không hé răng nửa lời, tìm băng gạc, đổ thuốc bột lên, ấn vào vết thương trên mu bàn tay Chu Diễm Chiêu. Dường như vết thương bị đổ thuốc bột vào rất đau đớn, Chu Diễm Chiêu không nhịn được, nhíu mày nói: “Cậu nhẹ tay thôi, tôi có què tay cụt chân gì đâu!”

“Anh Mười, em thấy anh cũng chẳng mấy nữa là què chân cụt tay đâu.”

Chu Diễm Chiêu nghe Tiểu Quang nói câu này, chẳng hiểu sao lại không hề tức giận, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm gã ta.

“Ban đầu em đã khuyên anh Mười thế nào? Nhưng anh lại mềm lòng không nghe theo.”

“Tôi với cô ta từ nhỏ lớn lên bên nhau...”

“Nếu anh Mười còn niệm chút tình anh em ấy, thì lúc đầu cần phải quyết đoán, giết cô ta cho xong, kết thúc mọi chuyện, mỗi năm đi tảo mộ mua thêm bó hoa là được rồi. Nếu không, thì đuổi cô ta đi thật xa, chẳng phải cô ta muốn đi Canada đấy ư? Tội gì phải lừa cô ta trở về? Để cô ta sống chẳng bằng chết thế này, đấy là anh Mười đang niệm tình anh em sao?”

“Mấy người hôm nay tạo phản hết rồi à?”

“Em không dám.” Tiểu Quang vẫn giữ giọng điệu lạnh như băng: “Ít nhất, em cũng không dám chạm vào anh Mười. Dẫu có nổi điên kiểu gì, nếu không phải anh Mười ngầm cho phép, cô ta có thể gây ra thương tích không chứ? Em biết anh Mười mềm lòng, nhưng áy náy là thứ anh Mười không nên có. Ngày xưa, anh Mười dạy chúng em thế nào, làm nghề của chúng ta, chỉ sợ có lương tâm. Ngay cả lương tâm cũng không nên có, hưởng hồ là áy náy. Anh Mười cứ dung túng cô ta như vậy, thế nào cũng có ngày xảy ra chuyện.”

Ánh mắt Chu Diễm Chiêu sắc như dao, nhưng Tiểu Quang vẫn thông thả nói hết lời, hai

tay cũng không dừng lại, thoáng cái đã băng bó xong. Vẻ tức giận trên gương mặt Chu Diển Chiêu biến mất, anh ta chợt bật cười: “Cậu nói phải lắm, hôm nay tôi dung túng cô ta quá rồi, chắc trong lòng cô ta không thoải mái, khóc một lúc là hết thôi.”

“Những chuyện kiểu này, đàn bà có ai mà không đau lòng đâu.” Tiểu Quang tỉnh bơ, giọng bình tĩnh vô cùng: “Vả lại, quy tắc từ lúc ban đầu anh Mươi lập ra đã sai rồi, từ khi có cô ta, anh không có người nào khác nữa, cô ta còn tưởng anh Mươi thật tình với mình nữa. Cô Tôn đột nhiên xuất hiện, đương nhiên cô ta phải khó chịu thôi.”

“Tôi lười lắm. Đàn bà phiền phức như vậy, cùng lúc bảo tôi đối phó với hai người... vả lại tôi không quen ngủ giường lạ bên ngoài.”

“Vì vậy em mới nói ngay từ đầu quy tắc anh Mươi lập ra đã sai rồi, nếu cô ta chỉ là một món đồ chơi, thì anh Mươi muốn thế nào phải theo thế ấy. Anh không quen ngủ bên ngoài thì dẫn về nhà, không được hay sao.”

Chu Diển Chiêu bị gã ta hết câu này đến câu khác dồn ép, dần dần không còn gì để nói lại nữa, cuối cùng trầm mặc giây lát, đoạn trả lời: “Phải, cậu nói đúng, tôi áy náy.”

“Chẳng phải cô ta đã lấy tiền sao? Anh Mươi cũng trả cô ta không ít rồi, đàn bà bên ngoài đâu có đất thế?”

Chu Diển Chiêu tỏ vẻ hết sức mệt mỏi: “Cậu không cần nói nữa, tôi biết rồi.”

“Anh Mươi không nhập nhằng thì tốt.” Giọng Tiểu Quang không chút vui vẻ, ngược lại còn giống như đang châm biếm. Chu Diển Chiêu nuốt cục tức xuống, nói: “Tôi không lên lầu nữa, cậu kiểm ai đấy lên xem sao, nếu cô ta khóc đủ rồi thì lôi ra khỏi phòng tôi.”

“Vâng.” Tiểu Quang nhận lệnh, nhưng vẫn không cất bước: “Còn một chuyện nữa, anh Mươi từng hứa với em...”

“Chuyện gì?”

“Nếu anh đã quyết ý giả bộ hồ đồ, thì em cũng đành hồ đồ theo vậy, có điều, nếu lần sau anh Mươi sai em đi làm chuyện gì nữa, em sẽ không làm đâu.”

Thấy Chu Diển Chiêu lặng im không nói, Tiểu Quang lại tiếp lời: “Trong lòng anh Mươi cũng tự hiểu rồi, còn bao nhiêu hãy đưa hết cho em đi. Cái thứ ấy, ông cụ đã dặn đi dặn lại bao nhiêu lần rồi, tuyệt đối không thể đụng vào được.”

Rốt cuộc, Chu Diển Chiêu cũng mở miệng, ngữ điệu lạnh băng cơ hồ khiến người ta rét run: “Cậu cũng giỏi lấy ông cụ ra nạt tôi nhỉ, cậu tưởng năm đó ông cụ dùng ít chắt?”

“Đã sai một lần, há lại muốn sai thêm một lần nữa ư? Anh Mươi khi đó nói với em thế

nào? Anh bảo tuyệt đối không thể rơi vào hoàn cảnh như ông cụ được.”

“Hết rồi”, Chu Diễm Chiêu bực dọc nói: “Cô ta nốc hết rồi.”

Đồng tử Tiểu Quang hơi co lại, gã ta hỏi: “Còn bao nhiêu viên? Thứ ấy có thể gây chết người đó.”

“Bảy tám viên gì đấy, tôi bắt cô ta ọe cả ra rồi, cậu lên xem sao, nếu không ổn thì đưa cô ta tới chỗ bác sĩ Hầu.”

Tiểu Quang dẫn đo giấy lát, rồi cầm chùm chìa khóa Chu Diễm Chiêu quăng trên mặt bàn, rảo bước đi lên lầu. Gã ta còn quen thuộc nơi này hơn nhà của chính mình, mở cửa phòng ngủ của Chu Diễm Chiêu ra, gã chỉ nghe trong nhà tắm có tiếng nước chảy róc rách, nhưng không nghe thấy tiếng khóc. Gã dùng chìa khóa mở cửa nhà tắm, vừa đẩy ra, đột nhiên có một luồng gió mạnh thốc tới. Thân thủ Tiểu Quang rất giỏi, một chiêu ném qua vai lập tức quật đối phương ngã ngửa ra đất. May mà gã còn nương tay, không dốc hết sức, nhưng Chu Tiểu Manh vẫn bị quật xuống đất, gáy đập mạnh xuống sàn nhà, suýt hôn mê tại chỗ. Tiểu Quang thấy sắc mặt cô tái nhợt, cả gương mặt đầm nước, quần áo trên người cũng ướt sũng. Cô cuộn tròn người nằm dưới đất, hơi thở vô cùng yếu ớt. Gã đưa tay xem mạch đập ở cổ Chu Tiểu Manh, cảm thấy không có vấn đề gì lớn, thầm nhủ chắc hẳn Chu Diễm Chiêu đã ép cô ta nôn ra hết, bèn nói: “Cô chủ, tôi đỡ cô dậy nhé, cô đi được chứ?”

Chu Tiểu Manh tựa như trông thấy ma quỷ hiện hình, tóm chặt lấy cổ áo Tiểu Quang, rít giọng thét lên the thé: “Trả cho tôi!”

“Cô hai, quậy đủ rồi đấy. Anh Mười đi rồi, đi tới chỗ cô Tôn rồi, tôi khuyên cô, tốt nhất hãy an phận thì hơn.”

Bấy giờ ánh mắt Chu Tiểu Manh dường như mới bớt đờ đẫn, lăm lăm hỏi: “Đi rồi à?”

“Đi rồi.” Tiểu Quang hờ hững gạt những ngón tay cô ra, sau đó dỡ mạng sườn cô, nâng cô đứng dậy: “Đi được không? Hay là gọi dì Lý lên nhé?”

“Không, tôi muốn mẹ.” Chu Tiểu Manh cực kỳ yếu ớt, trên trán đầy những giọt mồ hôi lấm tấm: “Tôi muốn mẹ tôi...”

“Cô chủ thôi đi, anh Mười đi rồi, đóng kịch cho tôi xem cũng vô dụng thôi.”

Chu Tiểu Manh đột nhiên bật cười, từ sau khi ông Chu Bân Lễ xảy ra chuyện, Tiểu Quang chưa lần nào thấy cô cười như thế, rạng rỡ ấm áp, như thể cô vẫn là công chúa được cưng chiều của nhà họ Chu vậy. Tiểu Quang nhớ lại lần đầu tiên gã gặp cô, cũng là lần đầu tiên Chu Diễm Chiêu dẫn gã về nhà họ Chu, cô vừa tan học về, lúc đi qua phòng khách còn khẽ khàng một tiếng: “Em chào anh!” sau đó nhoẻn miệng cười tươi tắn,

xoay người đi lên cầu thang. Khi ấy, cô mặc bộ váy công chúa màu trắng như tuyết, trông như công chúa Bạch Tuyết trên phim vậy. Chu Tiểu Manh cười xong, đột nhiên vùng ra khỏi vòng tay đỡ của gã, xoay người lao về phía cửa sổ. Tiểu Quang cả kinh, vội nhao tới, song vẫn không kịp cản lại, cả người cô đã lộn ra ngoài khung cửa, gã chỉ kịp chụp lấy một cánh tay cô. Chu Tiểu Manh lơ lửng trong không trung, Tiểu Quang lập tức vươn tay kia ra tóm lấy cổ cô lôi trở lại.

Toàn thân Chu Tiểu Manh cơ hồ chẳng còn chút sức lực nào, để mặc cho Tiểu Quang kéo mình vào trong, sau đó mềm nhũn nằm vật ra thảm. Tim Tiểu Quang đập thành thịch vì dùng sức quá độ, gã chững lại một chút, rồi ngồi xổm xuống trước mặt Chu Tiểu Manh, nói: “Chuyện vừa rồi tôi sẽ không nói cho anh Mươi biết, cô chủ đừng làm những chuyện ngu ngốc ấy nữa. Nếu không, người thiệt chỉ có cô thôi. Đây là lần hai, ngã xuống dưới đó chỉ tàn phế chứ không chết, vừa hay đúng ý anh Mươi.”

Tròng mắt Chu Tiểu Manh khẽ chuyển động, chừng như không còn sức nói gì nữa. Tiểu Quang đỡ cô dậy, nửa dìu nửa bế, toàn thân Chu Tiểu Manh rũ ra, dựa hẳn lên người gã, giọng cô rất nhẹ, gọi một tiếng: “Tiểu Quang.”

Bình thường, những lúc khách khí cô thường gọi anh là anh Quang, nhưng đa phần chỉ phớt lờ như không nhìn thấy. Thực ra, Chu Tiểu Manh cực kỳ căm hận Tiểu Quang, bản thân gã cũng tự hiểu. Năm đó, chính gã đã ở trước mặt Chu Diễm Chiêu đề nghị diệt cỏ phải diệt tận gốc, nhưng cuối cùng Chu Diễm Chiêu không nghe theo.

“Anh trai tôi rất tin cậy anh...”

Gã vẫn im lặng, Chu Tiểu Manh tựa như đang thì thầm, càng nói càng nhỏ dần: “Nhưng anh ấy cũng đổ kị ghê lắm, rất ghê... điều này chắc chắn anh biết rồi...”

Tiểu Quang rút cuộc cũng đưa mắt nhìn cô, giọng nói vẫn tỉnh bơ hờ hững: “Cô chủ muốn nói gì?”

“Tôi đánh cuộc với anh... rồi sẽ đến một ngày, anh ấy sẽ lấy mạng anh...”

Tiểu Quang làm lơ, tựa như không nghe thấy cô nói gì.

“Anh ấy tin tưởng anh chừng nào, thì cũng không thể chấp sự phản bội của anh chừng ấy...” Ngón tay lạnh giá của Chu Tiểu Manh nâng gương mặt gã lên, trước khi gã kịp ngạc nhiên, cặp môi mềm mại của cô đã áp lên môi gã.

Trong chớp mắt ngăn ngủi, Tiểu Quang sực hiểu, lập tức đẩy Chu Tiểu Manh ra. Chu Tiểu Manh bị gã đẩy cho loạn choạng, sau khi trụ vững mới nhếch miệng nở một nụ cười khinh miệt, nhìn Chu Diễm Chiêu đứng ở cầu thang. Tiểu Quang không nói không rằng, Chu Tiểu Manh cất tiếng hỏi vặn: “Anh trai, không phải anh đi rồi sao?”

“Anh lên lấy quần áo.” Chu Diễm Chiêu không buồn nhìn cô, chỉ nhìn Tiểu Quang: “Cậu mặc kệ nó, nó cần thuốc phát điên lên đấy.”

Tiểu Quang làm thing, Chu Diễm Chiêu bước tới, cầm cánh tay Chu Tiểu Manh đẩy vào phòng, suýt làm cô ngã nhào: “Chu Tiểu Manh, đừng tưởng vừa nãy anh nhìn cô mà cô được đăng chân lên đangg đầu. Tiểu Quang là người thế nào anh biết quá rõ rồi, cô đừng chọc vào cậu ấy.”

Trong bóng tối, đôi mắt Chu Tiểu Manh sáng rực, như thể dòng suối trong phản chiếu ánh trăng: “Anh à, anh nói câu này nghe oách thật đấy. Nếu chẳng phải em biết anh không hứng thú với đàn ông, không khéo lại tưởng hai người mới là một đôi!”

“Người của anh, cấm cô đụng vào.” Chu Diễm Chiêu gằn giọng nhấn từng chữ một: “Bằng không, cô có nằm trên giường ba tháng thì cũng đừng trách tôi.”

Chu Tiểu Manh khẽ cười, tiếng cười eo éo như mèo vẫy. Cô vươn tay ra, dường như muốn vuốt ve khuôn mặt Chu Diễm Chiêu, nhưng anh ta phản ứng rất nhanh, “rầm” một tiếng đóng sập cửa lại, cánh cửa sém chút nữa đập vào chóp mũi cô. Cô đứng sững ở đó, nghe tiếng bước chân bên ngoài xa dần, cả người tựa hồ bị rút hết sức lực, gục lên cánh cửa, chậm chậm thở hắt ra một hơi.

Đêm hôm ấy cô ngủ không yên giấc, mơ thấy rất nhiều người, rất nhiều chuyện. Người trong mơ có gương mặt xa lạ, cầm tay cô hỏi: “Tiểu Manh, chúng ta cùng đi nhé...”

Cô khẽ chạm vào gương mặt ấy, người kia liền tan thành bột phấn, bị gió cuốn bay tứ tán khắp nơi, chẳng còn lại một hạt bụi.

Hôm sau là một ngày đẹp trời, trời quang mây tạnh, tiết thu mát mẻ.

Chu Tiểu Manh ngủ không ngon giấc, mí mắt hơi sưng lên. Chu Diễm Chiêu không ở nhà ăn bữa sáng. Hôm nay, Chu Bân Lễ dường như vô cùng bất an, ông ngồi đó không chịu ăn cháo, hộ lý khuyên bảo thế nào cũng không nghe. Chu Tiểu Manh thấy mà phát bực, bèn bước tới nói: “Để đấy thôi!”, đoạn đón lấy bát cháo từ tay người hộ lý.

Cháo hơi nóng, Chu Tiểu Manh xúc một thìa, chậm chậm thổi nhẹ, rồi dỗ dành: “Bố ơi, ăn cháo nào.”

Chu Bân Lễ ngây ngô nhìn cô một lúc, đột nhiên hỏi: “Tiểu Manh, ai đánh con thế?”

“Có ai đánh con đâu.”

“Đừng gạt bố...” Chu Bân Lễ bập bẹ nói không rõ tiếng: “Cố con...”

Chu Tiểu Manh xưa nay chẳng bao giờ chịu soi gương, lúc này mới cúi đầu xuống nhìn kỹ, thì ra hôm qua Tiểu Quang tóm lấy cổ, kéo cô lên, đã làm cổ cô tím bầm lại. Cô nói:

“Không có gì, giờ thể dục hôm qua, con nhảy xà đơn nhưng không qua nổi...”

Chu Bân Lễ nhếch miệng cười: “Nhảy xà đơn... Tiểu Manh gốc...”

Chu Tiểu Manh cũng cười theo: “Vâng, con sợ ghê lắm...” Hồi nhỏ cô sợ nhất là đau, không chịu trượt băng, cũng không chịu tập xe đạp, sợ ngã đau. Vì vậy, mỗi lần đến giờ thể dục, nếu phải nhảy ngựa hay xà đơn, cô chẳng bao giờ đạt yêu cầu cả.

“Mẹ con nói... con gái phải cẩn thận... đừng để lại sẹo...”

“Ừm, con biết rồi.” Chu Tiểu Manh vừa nói vừa đỡ dành ông ăn cháo: “Bố ăn nhanh lên nào, không là con lại muộn học đấy.”

“Anh con đâu?”

“Anh ấy đi làm rồi.”

“Không đánh nhau với người ta đấy chứ?”

“Không mà, anh ấy không đánh nhau với người ta từ lâu lắm rồi.”

Ký ức của Chu Bân Lễ lại bắt đầu hỗn loạn, giống như một đứa nhỏ không thể nhớ nổi trình tự thời gian, nhưng được cô đỡ dành, ông cũng nhanh chóng ăn hết bát cháo. Chu Tiểu Manh cầm khăn ướt giúp ông lau mặt, lại nói: “Hôm nay trời đẹp lắm, để chị Từ đưa bố ra vườn hoa nhé, được không ạ?”

“Con đi học... muộn giờ...”

“Không sao, con đi ngay đây.”

“Đừng để muộn...”

Cô cầm cặp sách ra ngoài, lúc đến cửa thay giày mới sực nhớ ra, hôm nay là thứ Bảy. Cô ngồi trên chiếc ghế chỗ tiền sảnh, nhất thời ngẩn ngơ, song rốt cuộc cũng xỏ giày vào, để cặp sách xuống, cầm ba lô bước ra ngoài.

Lái xe hỏi: “Cô chủ đi đâu ạ?”

Kỳ thực, cô cũng chẳng có nơi nào để đi cả, chỉ là không muốn ở trong ngôi nhà ấy. Cô đáp: “Tôi muốn đi xem điện thoại mới.”

Lái xe chở cô đến trung tâm thương mại, rồi theo sát cô như hình với bóng không rời. Toàn bộ tầng bảy đều bán đồ điện tử, có rất nhiều cửa hàng ủy quyền của các hãng khác nhau, cô xem hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, rốt cuộc vẫn không mua được gì. Cô nói với lái xe: “Những cái này đều không hợp, tôi muốn đến chợ đồ điện tử.”

Tay tài xế lộ ra vẻ khó xử, trong thành phố có một chợ đồ điện tử rất nổi tiếng, nguyên bảy tầng lầu chỉ bán máy tính và điện thoại di động. Nhưng ở đó, mỗi tầng đều chia thành các ki-ốt nhỏ cho thuê lại, chẳng những rong rảnh hỗn tạp mà còn giống như mê cung vậy. Lái xe đề nghị: “Hay là cô chủ nói muốn mua điện thoại kiểu gì, để tôi bảo anh Quang sai người đi mua về cho cô.”

“Anh trai tôi không cho tôi tìm Tiểu Quang.” Chu Tiểu Manh sa sầm mặt, dẫu môi lên: “Muốn gọi điện thoại thì anh đi mà gọi, tôi không thềm động vào hạng người xúi quẩy ấy đâu!”

Mặc dù nghe cô nói vậy, nhưng tay lái xe vẫn kiên quyết gọi điện thoại cho Tiểu Quang. Quả nhiên, Tiểu Quang nghe điện thoại, thấy bảo là chuyện của Chu Tiểu Manh, gã thoáng ngập ngừng do dự, cuối cùng mới nói: “Cậu đi với cô ấy, đừng để mất dấu là được.” Tay lái xe xưa nay chưa từng thấy Tiểu Quang do dự như thế bao giờ, không khỏi giật mình khiếp sợ, liền gác máy, đoạn nói với cô: “Anh Quang bảo tôi đưa cô đi...” Anh ta nói tới đây, lại không tìm được bổ sung thêm một câu: “Cô chủ, chỗ đó rất phức tạp, lại đông người nữa, cô không thể đi lung tung, bằng không xảy ra chuyện thì tôi không gánh vác nổi đâu.”

“Tôi chỉ đi mua cái điện thoại di động thôi mà.” Chu Tiểu Manh lấy làm tức giận: “Tôi có phải trẻ con ba tuổi đâu, suốt ngày cứ sợ người ta lừa đem bán là sao.”

Lúc họ đến chợ đồ điện tử mới biết, Tiểu Quang vẫn không yên tâm, vì vậy đã đặc biệt báo cho sếp sòng quản lý khu vực này là La Sĩ Hào, hay còn được gọi là anh Hào. Con người La Sĩ Hào cực kỳ hào sảng thoải mái, y nói: “Cô hai đến chơi chợ, ấy là nể mặt chúng tôi lắm, có điều giờ mới đẹp đường sợ không kịp, để tôi bảo thêm mấy thằng đi theo cô hai là được.” Vì vậy, Chu Tiểu Manh vừa mới xuống xe đã có bảy tám gã cao to bước lên đón, đồng thanh chào một tiếng: “Cô hai!”

Chu Tiểu Manh không vui, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Tay lái xe dính chặt lấy cô, giúp cô xách ba lô, bảy tám người kia tiền hô hậu ủng xung quanh, tựa như lính dẹp đường, vừa đi vào khu mua bán ồn ã tiếng người đã vây kín cô vào giữa, tạo thành lớp tường đồng vách sắt. Mấy người đó thể hình đều vạm vỡ, cao hơn một mét tám, trông như mấy tòa tháp sắt, Chu Tiểu Manh bị bọn họ vây quanh, có kiểng hết chân lên cũng chẳng nhìn thấy gì bên ngoài.

Chu Tiểu Manh dở khóc dở cười, nhưng La Sĩ Hào vẫn chưa yên tâm, còn gọi điện cho lái xe, đặc biệt được yêu cầu nói chuyện với cô: “Cô hai, cô cứ việc đi chơi thoải mái! Bảy tầng nhà này cô vừa mắt cái gì, cứ nói ra là được. Hiếm hoi lắm cô mới tới đây một chuyến, dù thế nào cũng phải cho chúng tôi chút thể diện chứ.”

Chu Tiểu Manh đành cười cười nói: “Cảm ơn anh Hào, lúc về tôi sẽ bảo anh tôi cảm ơn anh!”

“Không cần không cần! Tôi nợ đại ca nhiều lắm mà! Hôm nay dẫu cô có mang xe container đến khuân hàng về thì tôi vẫn giữ trọn được đạo chủ nhà mà, ha ha ha...”

Chu Tiểu Manh nghe anh ta nói năng chẳng ra ông chẳng ra thằng, đành khách sáo cảm ơn rồi đưa điện thoại cho lái xe.

Sau đó, cô được bảy tám tên cao to lực lưỡng hộ tống, chậm chậm đi vào chợ. Thời điểm này đúng dịp ngày khai trương tháng Chín mới qua không lâu, rất nhiều sinh viên mới tranh thủ hai ngày nghỉ đến chợ đồ điện tử để mua máy tính, vì vậy cả khu bán hàng một đều ồn ã tiếng người, chen chúc chật chội vô cùng. Có điều, bảy tám người này đều là thuộc hạ đi theo La Sĩ Hào bảo kê nơi này, vừa đi vừa hò hét vừa đẩy vừa gạt, vẫn rẽ ra được một con đường giữa đám người. Chu Tiểu Manh thấy người đông quá, sợ xảy ra chuyện, bèn nói: “Đừng chen chúc ở đây nữa, tôi lên tầng trên xem.”

Chẳng ngờ tầng hai toàn cửa hàng bán phần cứng máy tính để tự lắp ráp, còn đông người hơn, Chu Tiểu Manh đứng trên cầu thang cuốn nhìn lướt qua, rồi đi thẳng lên tầng ba, tầng bốn, chỗ này chuyên bán máy ảnh, dòng người cũng thưa thớt hơn hẳn. Chu Tiểu Manh không nghĩ ra cách nào để cắt đuôi bao nhiêu người bên cạnh mình, đành chậm chậm lê bước xem máy ảnh một lúc, sau đó lên tầng trên xem điện thoại di động.

Bảy tám gã to con đi bên cạnh cô quả tình rất bắt mắt, chỉ một chốc sau quản lý khu chợ đã chạy đến, cười toe toét chào hỏi từ xa: “Anh Uông! Anh Lưu! Mấy anh hôm nay đến lấy hàng gì vậy? Hay là lên văn phòng trên tầng chín chơi cho mát?”

“Không cần, cô hai đến chơi chợ, bọn tôi đi với cô ấy thôi.”

“Chào cô hai!” Quản lý khu chợ hiển nhiên đã hiểu lầm, cười nói: “Không ngờ em gái anh Hào lại văn nhả xinh đẹp thế này. Cô hai nhắm được món gì chưa, để tôi bảo chủ tiệm mang ra cho cô xem.”

Trong đầu Chu Tiểu Manh lóe lên một ý, liền hỏi: “Văn phòng của anh trên tầng chín hả?”

“Vâng, vâng! Cô hai có muốn lên uống tách trà không ạ?”

“Uống trà thì khỏi cần...” Chu Tiểu Manh cười ngượng ngịu: “Tôi muốn vào nhà vệ sinh...”

“À được được! Cô chủ đi lối này có thang máy lên thẳng trên đó.”

Bảo là thang máy lên thẳng, thực ra là thang máy vận chuyển hàng hóa. Cũng may là thế, nên cả chục người đi vào mới không bị quá tải, mà cũng không đến nỗi quá chen chúc chật chội. Lên đến tầng chín, Chu Tiểu Manh nói: “Tôi vào nhà vệ sinh, mấy anh ở

đây đợi đi.”

Lái xe và đám người kia đều là đàn ông, đương nhiên không thể theo cô vào nhà vệ sinh. Nhưng anh ta vẫn hết sức cẩn thận, gõ cửa trước, đích thân vào nhà vệ sinh nữ xem qua một lượt, bấy giờ mới để Chu Tiểu Manh đi vào, còn bản thân đứng canh ngay ngoài cửa. Chu Tiểu Manh vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, các suy nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu. Nhà vệ sinh chỉ có một cửa ra vào, hơn nữa còn hướng ra phía hành lang, lái xe đang canh bên ngoài, mà bảy tám gã cao to lực lưỡng kia đều đứng ở hành lang hút thuốc. Nhà vệ sinh cũng chỉ có một cửa sổ, ô cửa rất nhỏ, lại có lưới chống trộm, nhìn xuống bên dưới là phố xá, người và xe cộ bé như đồ chơi.

Cô khẽ cắn môi, trèo cửa sổ không xong, xông ra ngoài đánh ngất chín gã to con kia thì không được. Xem chừng hôm nay lại công toi một chuyến rồi. Có điều, cũng chưa chắc đã công toi, cô vừa vịn vôi nước rửa tay, vừa ngẫm nghĩ, cách thì cũng có, chỉ là hơi mạo hiểm chút thôi.

Sau khi cô ra ngoài, tay lái xe cảm thấy tâm trạng cô hai kém hơn rõ rệt, mí mắt cô vốn đã phù lên, giờ chẳng thấy bớt đi chút nào, hơn nữa bộ dạng còn có vẻ rất không vui.

Chu Tiểu Manh hỏi tay quản lý: “Anh là quản lý ở đây hả?”

“Vâng, vâng ạ, tôi họ Trịnh.”

“Quản lý Trịnh, tôi có thể nói chuyện riêng với anh một chút được không?”

“Được ạ, được ạ.” Quản lý Trịnh rõ ràng rất bất ngờ, vội luống cuống dẫn cô vào phòng của mình. Bảo là văn phòng, thực ra chỉ là một gian rất nhỏ, kê được một bộ bàn ghế với một chiếc xô pha bé tí tẹo. Chu Tiểu Manh chau mày nói: “Mấy anh ở ngoài này đợi tôi, tôi có chuyện muốn hỏi quản lý Trịnh.”

Lái xe trông thấy căn phòng bé xíu, bèn cùng đám người kia đợi bên ngoài hành lang. Chu Tiểu Manh hạ giọng, thì thầm hỏi tay quản lý: “Anh quản lý cả khu chợ này đúng không?”

“Đúng vậy, từ tầng một cho đến tầng bảy, đều do tôi quản lý...”

“Có nhà nào bán dụng cụ vô tuyến không?”

“Đương nhiên là có! Nguyên một nửa tầng sáu toàn là...”

“Bé cái miệng thôi, tôi muốn mua chút đồ.”

Quản lý Trịnh nhìn bộ dạng ấy của cô, không khỏi có chút nghi hoặc: “Cô muốn mua gì ạ?”

Chu Tiểu Manh dường như hết sức ngượng ngùng khó xử, hai bàn tay đan vào nhau, giọng nói càng thêm lí nhí: “Tôi nghe nói... nghe nói... có thể sao chép được thẻ sim điện thoại...”

Giám đốc Trịnh hỏi ngược lại cô: “Cô muốn thứ ấy làm gì vậy?”

“Tôi có một người bạn thân, cô ấy... cô ấy... cô ấy hình như... cô ấy lại cùng bạn trai tôi...” Vành mắt Chu Tiểu Manh đỏ lựng lên: “Tôi cũng không biết mình đoán đúng không nữa...”

“Sim điện thoại không thể sao chép được, toàn là mấy trò lừa gạt thôi.” Thấy một vị thiên kim tiểu thư ngân ngấn nước mắt, quản lý Trịnh không khỏi động lòng: “Cô từ bỏ ý định ấy đi thôi, toàn là trò lừa gạt cả, không thể làm được đâu.”

“Anh trai tôi mà biết, chắc chắn sẽ đánh tôi chết mất...” Nước mắt Chu Tiểu Manh sắp sửa tràn ra: “Anh giúp tôi được không...”

Quản lý Trịnh thấy cô nước mắt lưng tròng, dường như vừa xấu hổ vừa quẫn bách, cảm thấy mình rõ ràng có thể giúp được cô tiểu thư này, hào khí lập tức bốc lên ngùn ngụt. Anh ta nhỏ giọng nói: “Sao chép sim điện thoại đúng là trò lừa đảo, có điều, nếu muốn nghe được điện thoại của người khác thì cũng không phải không có cách.”

Chu Tiểu Manh sụt sịt hỏi: “Vậy có cách gì?”

“Cô cứ ngồi đây, để tôi đi lấy mấy chiếc di động cho cô xem.”

“Được.” Chu Tiểu Manh vẫn lo lắng không yên: “Nhưng mấy người bên ngoài kia mà biết được, lại báo với anh trai tôi...”

“Không sao không sao, tôi đảm bảo họ không nhìn ra được đâu, chỉ thấy tôi cầm điện thoại di động lên thôi.”

Quản lý Trịnh chạy đi một lát, rồi tự mình bê lên một thùng giấy lớn, những người bên ngoài nhìn thấy bên trong thùng giấy chất đầy có ngọn các loại hộp điện thoại đủ màu đủ kiểu còn chưa bóc niêm phong nên cũng không hỏi han nhiều. Quản lý Trịnh mang thùng giấy vào phòng, vừa giới thiệu các loại điện thoại cho Chu Tiểu Manh, vừa bới ra một hộp giấy nhỏ dúi cho cô, đoạn dặn dò: “Hướng dẫn sử dụng bên trong, cô xem qua là biết dùng ngay.”

Chu Tiểu Manh tỉnh bơ như sáo, nhanh chóng nhét hộp giấy vào ba lô của mình, khi đòi đi vệ sinh, cô đã lấy lại ba lô từ tay lái xe. Sau đấy, cô lại nhặt ra hai chiếc di động, rồi gọi lái xe vào thanh toán, nhưng bị người của La Sĩ Hào cản lại: “Cô chủ khỏi lo, anh Hào của bọn tôi đã nói rồi, cứ ghi vào sổ của anh ấy, chuyện nhỏ bằng mắt ruồi ấy mà. Cô chủ còn cần gì nữa, cứ bảo bọn họ mang lên xem.”

“Không cần, hai cái điện thoại này là được rồi.” Chu Tiểu Manh cố tình chọn một cặp điện thoại tình nhân, kêu người gói lại. Lái xe giúp cô xách chiếc túi giấy lớn đựng điện thoại, Chu Tiểu Manh đứng lên tạm biệt quản lý Trịnh: “Cám ơn anh nhiều lắm!”

“Không có gì, không có gì.” Quản lý Trịnh cười khà khà: “Lần sau cô lại đến nhé.”

Mua điện thoại xong, Chu Tiểu Manh tiếp tục đến trung tâm thương mại chọn hai chiếc cà vạt, nghĩ ngợi một lúc, lại mua thêm một đôi giày nam, tiện thể chọn luôn một mớ tất. Mặc dù Chu Bàn Lễ không đứng dậy được, nhưng hằng ngày vẫn cần đi giày. Trong nhà tuy có cả đồng người giúp việc, nhưng chỉ mình cô nhớ mua tất cho ông.

Cô ăn bữa trưa ở trung tâm thương mại, đến chiều mới về nhà, không ngờ vừa vào đến cửa, dì Lý đã đón lấy túi lớn túi nhỏ trong tay lái xe, thấp giọng bảo cô: “Cậu Mười và cô Tôn về rồi.”

Muốn lên lầu, Chu Tiểu Manh buộc phải qua phòng khách, dẫu chẳng có bụng dạ nào ngọt nhạt đãi bôi, cô cũng phải ngoan ngoãn đi tới: “Em chào anh, chào chị Tôn.”

Chu Diễm Chiêu đang xem bóng đá trên ti vi, không đếm xỉa gì tới cô, chỉ nói: “Chị Tôn của em sẽ dọn đến đây ở một thời gian.”

Chu Tiểu Manh thoáng ngạc nhiên, rồi lập tức nhoẻn miệng cười: “Thế thì hay quá. Việc đính hôn cứ làm ở nhà luôn nhỉ, càng tung bừng vui vẻ...”

“Làm ở khách sạn đi, trong nhà không có đủ bàn, chẳng lẽ lại bắt chị Tôn của em tự lo sao?” Chu Diễm Chiêu một tay cầm điều khiển từ xa, tay kia mân mê ngọn tóc Tôn Lăng Hy. Cô có một mái tóc đen dài mượt, chất tóc đẹp đến nỗi có thể đi làm người mẫu quảng cáo dầu gội đầu.

Chu Tiểu Manh còn chưa nói gì, Tôn Lăng Hy đã mỉm cười: “Kỳ thực cũng không cần tổ chức lễ đính hôn làm gì... nghi thức chỉ là phù phiếm thôi mà...”

“Ai bảo không cần làm lễ đính hôn chứ?” Chu Diễm Chiêu nói: “Phải làm, phải làm cho thật lớn, thật tung bừng rộn rã vào! Người phụ nữ của Chu Diễm Chiêu này, có làm lễ đính hôn lớn chừng nào cũng không quá đâu!”

“Thế thì nên tìm một công ty tổ chức sự kiện ấy.” Chu Tiểu Manh cười cười nói: “Để chốc nữa em lấy danh sách các công ty tổ chức sự kiện cho chị Tôn xem. Phòng chị Tôn đã dọn dẹp chưa? Hay để em nhường phòng cho chị, em xuống ngủ phòng khách ở tầng một, vừa vặn đối diện phòng bố luôn, cũng tiện chăm sóc cho bố.”

“Phòng em nhỏ lắm.” Chu Diễm Chiêu hờ hững nói: “Lầu hai vẫn còn một phòng, để Lăng Hy ở đó là được.”

“Vậy để em bảo người đi dọn dẹp.” Chu Tiểu Manh xoay người đi lên lầu, nhưng Chu

Diễn Chiêu gọi giật cô lại: “Lại mua một đồng đồ nữa, tiền tiêu vặt tháng này vượt mức, anh không trả nợ cho em đâu đấy.”

Chu Tiểu Manh nén giận đáp: “Mua cho bố mà.”

“Hả, bố còn dùng cà vạt làm gì?”

“Anh đính hôn, bố phải ăn mặc đàng hoàng chứ.”

“Còn một chiếc nữa thì sao?” Chu Diễn Chiêu mắt sắc như dao, sớm đã nhìn rõ đồng túi giấy ấy.

“Mua cho thầy giáo Tiêu.” Chu Tiểu Manh chỉ đợi anh ta hỏi câu này, nên cô đáp rất rõ ràng lưu loát: “Người ta cứu mạng em, em cũng phải có lòng biết ơn chứ.”

Chu Diễn Chiêu phì cười: “Lấy tiền của anh... để bày tỏ lòng biết ơn của em à?”

“Còn hơn anh dẫn anh ấy đến biệt thự ở trên núi kia!”

Tôn Lăng Hy thấy hai người càng nói càng căng, chùng như sắp cãi nhau đến nơi, vội vàng lên tiếng giảng hòa: “Được rồi được rồi, Tiểu Manh mệt rồi, đi mua sắm cũng mệt mỗi lần chứ đùa. Mau lên lầu nghỉ ngơi một lúc đi.” Nói đoạn, cô lại quay sang Chu Diễn Chiêu: “Con gái mà, đang tuổi ăn diện, lúc này không tiêu tiền thì còn tiêu vào lúc nào nữa... Huống hồ em ấy có mua cho mình đâu, toàn mua cho người trong nhà mà... Ông anh trai như anh ấy, thường ngày tiêu tiền như rác, sao lại chặt chẽ với em gái mình thế...”

Chu Diễn Chiêu cười khẩy một tiếng: “Một tháng tiêu của anh gần trăm nghìn đồng còn chê này kén nợ, không biết thế nào là đủ! Anh bằng ấy tuổi đầu đã tự mình kiếm tự mình tiêu từ lâu lắm rồi... cũng không nhìn lại xem mình là cái thứ gì, giờ anh đang nuôi cô đấy, tưởng mình là thiên kim đại tiểu thư thật chắc! Anh nói cho cô biết, nếu cô tốt nghiệp mà anh không cho xu nào, cô tìm được việc chắc? Tự nuôi mình được không?”

Chu Tiểu Manh tức đến nỗi môi run lên bần bật, Tôn Lăng Hy thấy cô như sắp khóc òa đến nơi, vội vàng đẩy cô lên lầu: “Đi lên nghỉ ngơi đã, anh trai em không giận em đâu... nào, để chị lên với em, xem xem em chọn cà vạt gì cho thầy giáo Tiêu...” Cô vừa dỗ dành vừa khuyên giải, cuối cùng cũng kéo được Chu Tiểu Manh đi.

Đi một mạch lên lầu hai, Chu Tiểu Manh mới lau nước mắt, nói: “Chị Tôn, chị không cần theo em đâu, để em bảo người dọn dẹp phòng cho chị nhé.”

“Đừng vội, hẵng còn sớm mà. Em đi rửa mặt đi đã, ngủ không ngon phải không? Trong mắt toàn tơ máu kìa. Con gái mà, giận lẫy với anh trai làm gì chứ? Tính anh ấy thế nào có phải em không biết đâu, miệng sắc như dao, nhưng lòng thì mềm như đậu hũ ấy.”

“Đây là vì anh ấy yêu chị, nên mới thế thôi.” Chu Tiểu Manh nhắc đến chuyện ấy là lại như muốn khóc: “Anh ấy lúc nào cũng ghét em...”

“Đâu có đâu có, anh ấy chỉ không hiểu tâm sự của con gái thôi mà, em mới chừng này tuổi, lại được cưng như trứng mỏng từ bé, đôi lúc tiêu tiền hoang phí cũng đâu có gì. Anh ấy chỉ sợ nhớ ra vậy thôi, chứ chắc gì hàng tháng anh ấy đã xem hóa đơn thẻ tín dụng, chẳng phải là nhân viên ở dưới trả thay hay sao. Em tiêu tám chục hay một trăm nghìn, anh ấy làm sao biết được.”

Chu Tiểu Manh bấy giờ mới tỏ vẻ ngượng ngùng nói: “Chị Tôn vào phòng em ngồi một lát nhé, em đi rửa mặt đã.”

“Được.”

Phòng Chu Tiểu Manh tuy không lớn lắm, nhưng vẫn là một gian phòng khép kín đầy đủ, bên ngoài là gian sinh hoạt, Tôn Lăng Hy ngồi trên chiếc xô pha kê ở đó, Chu Tiểu Manh rót trà cho cô, chợt sợ nhớ ra: “Em quên bưng đi mất, giờ chị không thể uống trà được, em bảo họ mang nước hoa quả lên nhé.”

“Không cần đâu, chị ngồi một lát thôi, em đi rửa mặt đi.”

Chu Tiểu Manh cười xòa, vào buồng tắm rửa mặt. Tôn Lăng Hy đảo mắt nhìn quanh, thấy trên tường có treo mấy bức tranh, bèn đứng lên xem xét. lát sau, Chu Tiểu Manh rửa mặt xong đi ra, Tôn Lăng Hy hỏi: “Mấy bức tranh trên tường này đẹp thật đấy, em mua à?”

“Không, mẹ em vẽ đấy.”

“Ồ.” Tôn Lăng Hy hiển nhiên đã biết mẹ của Chu Tiểu Manh dường như là một chủ đề cấm kỵ ở nhà họ Chu, nên cũng không gắng hỏi gì thêm. Cô chuyển chủ đề, nói sang mấy thứ mới mua. Chu Tiểu Manh liền bóc túi giấy, giở từng thứ ra cho cô xem, món cuối cùng là một cặp điện thoại tình nhân. Tôn Lăng Hy không kìm được nụ cười, hỏi: “Cái này em mua cho ai vậy?”

Chu Tiểu Manh đỏ mặt, đáp: “Em nói cho chị Tôn biết, nhưng chị không được nói cho anh em biết đâu đấy...”

“Mua cho bạn trai à?”

“Không phải, là... là... mua cho thầy Tiêu...”

Tôn Lăng Hy thấy cô đỏ mặt, lại ấp a ấp úng, liền sợ hiểu ra: “À! Chị biết rồi! Thì ra em thích thầy giáo Tiêu...”

“Không phải không phải!” Mặt Chu Tiểu Manh càng đỏ bừng lên: “Không phải như chị

ngĩ đâu mà, chị đừng hỏi em nữa!”

“Được rồi, được rồi, chị không hỏi nữa.” Tôn Lăng Hy cười tí mắt: “Chị xuống trước xem anh em thế nào đã, em đừng để bụng những lời anh ấy nói nhé, hôm nay anh ấy không được vui, khó tránh hơi nóng nảy một chút.”

Chu Tiểu Manh tiễn Tôn Lăng Hy ra tận cửa phòng, rồi mới mỉm cười khép cửa lại. Vừa đóng cửa, cô liền lục tìm hộp giấy nhỏ trong ba lô giở ra xem quả nhiên là máy nghe trộm trong truyền thuyết, chỉ to bằng chiếc sim, mỗi tội dày hơn sim điện thoại một chút. Cô lấy hết các thứ trong hộp ra, đọc kỹ sách hướng dẫn sử dụng, rồi xé vụn cả hộp lẫn sách, đổ vào toa lét. Vì sợ tắc toa lét, cô còn cố tình xả nước hai lần.

Nhìn dòng nước xoáy nhanh trong toa lét, cô ngây ra trong thoáng chốc, rồi lấy một túi giấy vệ sinh đã bóc dùng hết một nửa, rút một cuộn giấy ra, giấu vật kia vào trong, rồi cẩn thận dán lại, đút vào trong túi, nhét trả vào ngăn kéo tủ nhà tắm. Xong xuôi đâu đấy, cô mới gọi điện cho Tiểu Quang, chưa gì đã hỏi phủ đầu: “Anh trai tôi tại sao lại mang người đàn bà ấy về nhà?”

Tiểu Quang ngập ngừng chừng hai giây mới đáp: “Anh Mười muốn dẫn ai về nhà thì dẫn. Cô chủ hãy nhớ rõ thân phận của mình, đừng tự chuốc lấy phiền phức.”

“Vu Tiểu Quang, tôi nói cho anh biết, các người đừng coi tôi như con ngốc nữa! Anh không nói cho tôi, tôi sẽ đi hỏi anh ấy, bây giờ tôi chẳng còn gì nữa rồi, tôi cũng chẳng sợ gì nữa đâu!”

“Cô có bố, có mẹ, có anh trai.” Không thể nhận ra cảm xúc gì từ trong giọng nói chậm rì rì của Tiểu Quang, nhưng Chu Tiểu Manh nghe ra được ý tứ uy hiếp của anh ta, cô nghẹn ngào nói: “Tôi không chịu nổi nữa rồi, tôi muốn đến trường, tôi muốn ở lại trường.”

“Cô chủ trước nay đều không ở lại trường, nên bây giờ cũng không thể trở lại được.”

“Anh bắt tôi ở trong cái nhà này, tôi không chịu nổi!”

“Có được ắt sẽ có mất, cô muốn được thứ này, thì đành phải chịu mất thứ kia thôi.”

“Năm đó không phải anh rất thích tôi sao? Tại sao anh không chịu giúp tôi dù chỉ một chút? Anh trai tôi cho anh ăn bùa mê thuốc lú gì mà anh cứ cung trung thành với anh ấy thế?”

Thấy Vu Tiểu Quang im lặng hồi lâu, Chu Tiểu Manh bắt đầu khóc lóc nỉ non: “Anh giúp tôi đi... coi như tôi cầu xin anh... anh giúp tôi đi mà...”

Gã ta đã gác máy.

Chu Tiểu Manh vùi mặt vào tấm ga trải giường, bắt đầu khóc òa lên thống thiết. Cô cũng không rõ mình đã khóc bao lâu, chỉ thấy mặt mũi, liền thút thít cuộn người lại như đứa trẻ nằm trong bụng mẹ, tựa hồ hy vọng có được một lớp vỏ mỏng manh ngăn cách mình với tất cả mọi khổ nạn trên thế gian này. Cô để mặc nước mắt tuôn đầm đìa, cứ thế ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Chu Tiểu Manh bị người giúp việc đánh thức, vì đã tới giờ cơm tối. Có điều, Chu Diễm Chiếu và Tôn Lăng Hy đã ra ngoài, nghe bảo có một nhà hàng mới mở, đặc biệt mời hai người họ đến thử món. Chu Tiểu Manh xốc lại tinh thần, tranh thủ lúc này bảo người giúp việc thu dọn căn phòng sát vách với phòng mình. Cũng may, hằng ngày đều có người quét tước, nói là dọn dẹp, chẳng qua cũng chỉ thay chăn mền mới, thêm một hai cái bình, bày biện chút hoa tươi mà thôi.

Thông thường, buổi tối Chu Bân Lễ đều ăn trong phòng riêng, Chu Tiểu Manh ăn tối một mình, rồi gọi điện cho Tiêu Tư Trí: “Thầy Tiêu, em muốn gặp thầy.”

Tiêu Tư Trí bất ngờ vì đây không phải phương thức liên lạc thông thường, nhưng anh cũng rất nhanh trí, lập tức trả lời: “Được thôi, ở đâu thì tiện nhỉ?”

“Thầy đang ở trường ạ? Hay gặp nhau ở quán ăn nhanh ngoài cửa Đông nhé.”

“Ừ.”

Chu Tiểu Manh cầm điện thoại di động gọi lái xe đưa mình tới trường, quán ăn nhanh bên ngoài cửa Đông mở cửa 24/24, đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều sinh viên thường hay tới đây làm bài tập. Tiêu Tư Trí đã đợi cô ở trong quán, thấy cô đi vào, liền vẫy tay gọi. Lái xe mặc dù cũng đi theo cô vào trong, nhưng rất biết điều, mua đồ uống xong liền sang một bàn khác ngồi.

“Có chuyện gì vậy?” Giọng nói Tiêu Tư Trí không hề lo lắng, nhưng ánh mắt lại đượm vẻ âu lo.

“Không có gì.” Chu Tiểu Manh lấy cà vạt và điện thoại di động trong ba lô ra, nói: “Thầy Tiêu, em tặng thầy...”

“Cái này...” Tiêu Tư Trí vội vàng xua tay: “Em cầm về đi, tôi không cần...”

“Không được, hôm ấy thầy bị đánh vỡ cả đầu... em vẫn luôn cảm thấy... không có cơ hội cảm ơn thầy. Thầy nhận lấy đi, mấy thứ này cũng không đắt, chỉ là một chút tâm ý của em...”

“Anh trai em đã cảm ơn tôi rồi, thật đấy!”

“Anh trai là anh trai, em là em chứ. Thầy cứ nhận đi! Đẳng nào em cũng mua rồi...” Chu Tiểu Manh tựa như đang làm nũng: “Thầy không chịu nhận, chắc là chê nó không đẹp

rồi...”

“Đâu phải đâu phải!”

Đùn qua đẩy lại một hồi, cuối cùng Tiêu Tư Trí cũng nhận lấy, đương nhiên, ánh mắt anh tràn đầy nghi hoặc, song Chu Tiểu Manh cũng không tiện giải thích, cô nói chuyện phiếm với anh được vài câu, lại hỏi: “Tối nay anh có bận gì không ạ?”

“Không, có việc gì em cứ nói.”

Chu Tiểu Manh nheo mắt cười: “Khéo thật, em cũng không bận gì, chúng ta ra sân vận động tản bộ đi!”

Tiêu Tư Trí hiểu ý, lập tức nhận lời.

Đường dành cho ô tô trong trường học không chạy tới sân vận động, Chu Tiểu Manh quay sang bảo lái xe: “Anh đừng theo nữa, ở trên xe đợi tôi đi, tôi sẽ về nhà trước mười giờ.”

Lái xe gật đầu đồng ý, Chu Tiểu Manh không đi đường chính, mà leo qua khán đài đi xuống. Bệ xi măng ở bậc cuối cùng rất cao, Tiêu Tư Trí nhảy xuống trước, rồi quay lại vươn tay ra đỡ cô. Chu Tiểu Manh từ trên bệ xi măng cao nhảy xuống, lực quán tính làm Tiêu Tư Trí suýt đứng không vững, anh ta ôm chặt cô lảo đảo một chập. Chu Tiểu Manh bật cười khúc khích, cũng không buông tay anh ra nữa.

Tối mùa thu, ánh trăng vàng vạc, họ đi vòng vòng trên sân vận động, bên cạnh thi thoảng có người chạy bộ qua, âm thanh xào xạc thoảng nghe như lá rụng. Hai người đi tới chỗ vắng vẻ, Tiêu Tư Trí mới cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Thầy Tiêu, tôi cảm thấy kế hoạch của thầy có thể thực hiện được.”

“Kế hoạch gì chứ?”

“Giả làm bạn trai tôi.”

“Không phải cô nói...”

“Giờ có thể được rồi.” Chu Tiểu Manh nói: “Anh trai tôi sẽ không phản đối đâu.” Cô bổ sung thêm: “Anh từng cứu tôi, nếu chúng ta liên lạc dồn dập, anh ấy ngược lại sẽ nghi ngờ, chỉ bằng làm bạn trai bạn gái, qua lại công khai luôn.”

Tiêu Tư Trí ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói: “Được đấy.”

“Vậy chúng ta bắt đầu qua lại từ bây giờ luôn đi...” Giọng Chu Tiểu Manh nghe như thể rất thoải mái: “Em xưa nay chưa yêu đương ai bao giờ, thầy Tiêu phải chỉ dẫn nhiều

đẩy nhé!”

Tiêu Tư Trí cũng cười cười nói: “Yên tâm đi! Anh sẽ bảo vệ em!”

Mười một giờ đêm Chu Tiểu Manh mới về đến nhà họ Chu, đêm xuống gió lạnh, trên người cô còn khoác chiếc áo của Tiêu Tư Trí. Đó là áo khoác thể thao, tay áo vừa dài vừa to, cô mặc trên người trông như chiếc váy ngắn vậy. Chu Tiểu Manh nhẹ nhàng rảo bước lên lầu, đẩy cửa phòng mình ra, chợt ngửi thấy mùi thuốc là quen thuộc.

Trong bóng tối, chỉ thấy đốm lửa trên đầu đèn thuốc sáng lên như một viên hồng ngọc.

Cô vươn tay ra bật đèn, thấy Chu Diễm Chiêu đang nửa nằm nửa ngồi trên giường mình hút thuốc, bộ dạng xem chừng rất thoải mái, cả giày cũng chẳng buồn cởi ra.

Chu Tiểu Manh hỏi: “Chị Tôn đâu?”

“Ngày mai cô ấy mới dọn đến.” Chu Diễm Chiêu hỏi ngược lại cô: “Sao hả? Không đợi được nữa rồi hả? Nghe Tiểu Quang nói, cô làm nặng lên đòi đến ở nội trú trong trường?”

“Em không ở trường thì còn ra thể thống gì nữa?” Chu Tiểu Manh cười khẩy: “Anh trai ơi, buổi đêm đừng có vào làm phòng, lại thành ra trò cười đấy.”

“À, sợ tôi vào làm phòng hả? Không phải để tiện cho cô với thằng họ Tiêu kia yêu đương à?”

“Em yêu đương với ai anh đừng hòng quản! Em đã đủ mười tám tuổi, là người trưởng thành rồi, anh cũng chẳng phải là người giám hộ của em nữa đâu!”

“Cô không sợ tôi lột da thằng họ Tiêu ấy ra à?”

Chu Tiểu Manh châm chọc: “Không phải anh từng nói, dù em có đóng phim sex với Tiêu Tư Trí trước mặt anh, anh cũng chẳng quan tâm sao! Đằng nào anh cũng sắp kết hôn rồi, em cũng phải tính toán cho mình chứ.”

“Thằng họ Tiêu ấy nuôi được cô chắc?”

“Tất nhiên không được rồi, nhưng chẳng phải còn anh đấy sao? Năm nghìn một lần, vẫn giá cũ.”

Chu Diễm Chiêu vươn tay kéo cô vào lòng mình, giọng điệu cợt nhả, nhưng ánh mắt lại sắc bén như dao, cay nghiệt lướt qua mặt cô: “Cô cũng tự tin lắm, có điều, giờ tôi nhìn cô là thấy chán ghét, nhất là khi nghĩ đến chuyện nhờ nhờ giữa cô và thằng họ Tiêu ấy... bắn thủ lắm...”

“Tôi còn chưa chê anh bẩn nữa kìa!” Hai tay Chu Tiểu Manh chống lên ngực anh ta, gắng sức ngửa mặt ra phía sau: “Có câu này đến giờ tôi vẫn nhịn không nói ra... Chu Diễm Chiêu... trong lòng tôi anh chính là một thằng khốn khiếp vô sỉ đê hèn... từ trong ra ngoài đều như nhóp thối nát... mỗi lần nhìn thấy anh tôi đều thấy tởm lợm buồn nôn... mỗi lần tắm rửa, tôi chỉ muốn bóc da mình ra vì đã bị anh chạm phải... hể nghĩ đến anh là tôi thấy buồn nôn! Tôi nhịn đến giờ không thể nào nhịn được nữa rồi! Anh không cho tiền thì thôi, tôi chẳng cần nữa! Mẹ tôi chết rồi thì tôi chết theo là xong! Tôi thà chết còn sướng hơn sống như bây giờ!”

Chu Diễm Chiêu đã thực sự bị chọc tức, bỗng cười phá lên: “Được lắm! Chửi nữa đi! Chửi nữa đi!”

“Chửi anh tôi cũng thấy bẩn cả miệng!” Gân xanh trên mu bàn tay Chu Tiểu Manh gồ lên, cô dồn hết sức đẩy Chu Diễm Chiêu ra, xoay người toan bỏ ra ngoài. Vừa đi một bước, đã bị Chu Diễm Chiêu tóm lấy vai, đẩy ngã ra giường. Chu Tiểu Manh co chân đá lên, nhưng Chu Diễm Chiêu tránh được, anh ta ấn chặt cánh tay cô, đè cô xuống giường, cúi người ghé sát vào tai cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chửi sướng miệng nhỉ, rốt cuộc cũng không nhịn được mà nói lời thật lòng rồi đấy hả? Khi xưa ai đòi sống đòi chết cũng phải ở bên cạnh tôi? Thì ra trong lòng cô nghĩ như vậy, chẳng trách khi ấy lại lừa tôi đi Canada, hai mẹ con cô tính toán cũng thật giỏi đấy, tôi đi với cô, mẹ cô ở nhà hại bố tôi thành ra thế này! Đến Canada rồi cô định như thế nào? Cũng học theo mẹ cô, cho tôi một phát súng vào đầu hử?”

Cánh tay anh ta cứng như gọng kìm, Chu Tiểu Manh dốc hết sức vùng vẫy cũng không nhúc nhích được chút nào, cô lại bật cười lên: “Ai đòi sống đòi chết cũng phải ở bên anh chứ? Chính vì anh ở nhà, mẹ tôi thấy anh chướng mắt không tiện ra tay, nên mới bảo tôi gạt anh đến Bắc Kinh, ai thèm bỏ trốn cùng anh hả? Phải đấy, anh đoán đúng rồi, là tôi gạt anh đấy, chẳng phải anh vẫn bị lừa ư? Anh tưởng năm đó tôi yêu anh thật chắc? Tôi cứ thấy anh là buồn nôn rồi! Buồn nôn! Có kẻ nào bệnh hoạn như anh chứ, từ bé đã mê luyến em gái mình! Tại sao anh lại yêu Tô Bắc Bắc, chẳng phải vì cô ta...” Cô rít lên một tiếng ngắn ngủi chói tai, bởi Chu Diễm Chiêu đã tức giận đến cực điểm, lật cô lên tát cho một cái. Cô vừa đá loạn xạ vừa chửi ầm ĩ, Chu Diễm Chiêu tiện tay vớ lấy cái hộp chưa bóc bên cạnh, rút chiếc cà vạt mới tinh kia ra, thoáng cái đã trói nghiền tay cô lại. Thấy Chu Tiểu Manh vẫn chưa thôi chửi rửa, Chu Diễm Chiêu lại cầm gối hung hăng ấn lên mặt cô thật mạnh.

Chừng mấy chục giây sau, Chu Tiểu Manh bắt đầu thấy tức thở, cô ra sức vùng vẫy giãy giụa Chu Diễm Chiêu càng đè chặt, khiến quả tim cô như muốn nổ tung, hai tai ong ong, đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Cô không biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ cảm thấy một dòng nước lạnh buốt táp lên mặt, có người bóp chặt cổ cô, bóp đến nỗi cô không thể thở được. Cô ho lên một tiếng, phải dồn hết sức lực mới thở được một hơi, cuối cùng mới dần dần nhận ra đó là ảo

giác, không ai bóp cổ cô cả, cúc áo cổ của cô đã được cởi ra hết, lồng ngực đau dữ dội, nhưng đã tỉnh táo, đang nằm thẳng đờ trên giường, đầu tóc ướt sũng, tay chân cứng đờ như thể vừa chết một lần vậy.

Chu Diễn Chiêu đang đứng trước giường, trên tay anh ta vẫn cầm chiếc cà vạt vừa dùng trói tay cô, Tiểu Quang đứng bên cạnh, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi li ti, đang cố thủ khuyên Chu Diễn Chiêu: “Anh Mười, đi thôi! Em đi uống rượu với anh.”

“Cút ra!”

Cơn tức của Chu Diễn Chiêu không hề giảm bớt, ngược lại còn thêm thậm tệ. Tiểu Quang thở dài một tiếng, rút chiếc cà vạt khỏi tay anh ta, ngẫm nghĩ giây lát, lại cầm cả hai chiếc gối trên giường đi luôn. Lúc ra đến cửa, gã đột nhiên quay lại, kẹp gối vào dưới nách, vươn tay vén áo khoác của Chu Diễn Chiêu, rút lấy khẩu súng giắt sau lưng anh ta.

Chu Diễn Chiêu cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, quay người lại cười gằn: “Cậu làm trò đủ chưa vậy?”

“Anh Mười cũng làm trò đủ rồi.” Tiểu Quang lên đạn khẩu súng, nhét vào tay Chu Diễn Chiêu: “Ban đầu em khuyên thế nào anh Mười cũng không nghe, nên mới đến nông nỗi hôm nay. Vừa rồi vốn đã sắp làm cô ta chết ngạt, anh lại kinh hoàng nhất quyết phải cứu bằng được cô ta. Cứu được rồi anh Mười lại thấy bức bối, bức bối thì cho cô ta một phát súng là xong. Vẫn là câu nói ấy, cùng lắm đến lúc tảo mộ, mua thêm một bó hoa thôi!”

Sắc mặt Chu Diễn Chiêu càng lúc càng u ám: “Cút!”

Tiểu Quang đi tới bên cửa, song vẫn ngoảnh lại bồi thêm một câu: “Anh Mười nếu định nổ súng thật, thì nhớ bắn chuẩn một chút, chớ làm máu bắn khắp phòng, người bên dưới không dễ thu dọn hiện trường.”

Dứt lời, mặc cho Chu Diễn Chiêu tức đến run lên bần bật, Tiểu Quang đã đóng cửa bỏ đi mất. Toàn thân Chu Tiểu Manh cứng đờ, nhưng vẫn gắng gượng trở mình, nhìn Chu Diễn Chiêu, khóe miệng như cười mà không phải cười. Chu Diễn Chiêu cười khẩy: “Cô tưởng anh sẽ không nổ súng chắc?”

“Anh trai của em, đương nhiên anh sẽ nổ súng rồi, chỉ là bây giờ anh vẫn chưa nỡ để em chết, em chết rồi, anh đi đâu tìm được món đồ chơi hay ho như vậy nữa đây? Giày vò cho em sống không bằng chết, há chẳng phải thích thú hơn cho em một phát súng gọn ghẽ hay sao?”

“Những lời anh nói, cô cũng nhớ rõ lắm.”

“Lời anh trai từng nói, em đều không dám quên.” Mắt Chu Tiểu Manh đã long lanh lệ, nhưng vẫn cố ghìm lại: “Huống hồ mấy câu này, em càng không dám quên. Đây là những lời anh nói khi buộc em đến bệnh viện năm đó, em đảm bảo đời này kiếp này, vĩnh viễn không bao giờ quên!”

Chu Diễm Chiêu hoàn toàn không để ý đến cô, cũng chẳng muốn nhìn thẳng vào cô: “Anh biết mấy hôm nay cô phát bệnh thần kinh gì rồi, chẳng phải vì Tôn Lăng Hy có thai, nên mới lên cơn vậy sao. Cô nhớ được thì tốt rồi!”

Chu Tiểu Manh nuốt thứ tanh tanh mằn mặn trong cổ họng xuống, cười nói: “Anh trai, anh không thấy áy náy chút nào sao? Dù anh không yêu em nữa, dù anh hận em đến tận xương tận tủy, thì đứa bé cũng có một nửa là của anh...”

“Bất cứ ai cũng có thể sinh con cho tôi, nhưng cô thì không.” Chu Diễm Chiêu khôi phục lại vẻ trầm tĩnh và lạnh nhạt: “Cô lên cơn điên tôi cũng chẳng ngăn cản cô, nhưng cô mà dám đụng đến Tôn Lăng Hy, cô ấy chỉ cần thiếu một cọng tóc thôi, tôi sẽ khiến mẹ cô mất một ngón tay. Cô ấy mà thấy khó chịu ở đâu, tôi sẽ sai người đến bệnh viện rút ống dưỡng khí của mẹ cô. Cô cứ thử mà xem.”

Toàn thân Chu Tiểu Manh đang run lên, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười: “Anh trai yên tâm, em không có bản lĩnh lớn như vậy mà đi đụng đến nửa sợi tóc của chị Tôn đâu. Có điều, anh làm bao nhiêu là chuyện thất đức như thế, người ta muốn làm gì thì chẳng liên quan đến em đâu!”

Chương 7

Chiều hôm sau, Tôn Lăng Hy dọn vào ở nhà họ Chu, Chu Tiểu Manh đứng dưới hàng hiên, nhìn lái xe giúp cô lấy từng va li hành lý trong cốp xe ra. Người giúp việc trong nhà ra giúp một tay, xách lên trên lầu. Chu Tiểu Manh đứng trông coi, đồng thời quay sang hỏi Tôn Lăng Hy: “Chị Tôn lên xem phòng đi, không biết còn thiếu thứ gì không, em chỉ ách chừng thêm bữa vào mấy món thôi.”

Tôn Lăng Hy cười cười cảm ơn, thấy mí mắt cô sưng phù lên, lại hỏi: “Không ngủ được à? Lát lên lấy sữa lạnh thoa vào đi.”

Chu Tiểu Manh sờ sờ mặt, cười xòa nói: “Vâng, để lát nữa em thử.”

Tôn Lăng Hy lên lầu thấy căn phòng chuẩn bị cho mình ở sát vách phòng Chu Tiểu Manh, có điều còn rộng hơn phòng Chu Tiểu Manh một chút, là một căn phòng khép kín tiêu chuẩn, hoa trong bình ở buồng khách rõ ràng mới được thay, rung rinh nhưng vẫn còn đọng sương. Chăn mền trong buồng ngủ được xếp ngăn nắp sạch sẽ, trong buồng tắm treo toàn khăn bông mới tinh, trong buồng thay đồ còn có áo choàng tắm và đồ ngủ mới. Chu Tiểu Manh nói: “Chị Tôn cứ yên tâm mặc, lấy ở tiệm về đấy, đã giặt tẩy là khô sạch sẽ rồi.”

“Cảm ơn!” Tôn Lăng Hy rất thành thực: “Thật phiền em quá!”

“Đều là người một nhà, chị không cần nói những câu khách sáo thế làm gì. Kỳ thực... em cũng có chuyện muốn nhờ chị Tôn.” Chu Tiểu Manh tựa hồ rất bền lên: “Chị có thể giúp em nói với anh trai được không, em muốn ở nội trú trong trường.”

Tôn Lăng Hy thoáng ngần người, hỏi: “Ở nhà không phải tốt lắm sao? Hay là vì chị...”

Chu Tiểu Manh vội nói: “Không phải không phải, chị đừng hiểu lầm.” Cô chừng như ngượng ngùng lắm lắm, thấp giọng lí nhí: “Em... em và Tiêu Tư Trí... thầy giáo Tiêu đồng ý với em... em mới muốn ở lại trường...”

“À!” Tôn Lăng Hy hiểu ra, nhoẻn miệng cười nói: “Sợ anh trai không đồng ý hả? Thực ra hằng ngày anh ấy có ở nhà mấy đâu, em cũng cần thận quá rồi...”

“Có khi về muộn quá, anh ấy sẽ nói đấy.” Chu Tiểu Manh dẫu môi lên vẻ hờn dỗi: “Năm nay em có phải mới mười sáu tuổi đâu... với lại bao nhiêu bạn học đều ở nội trú, ngày nào em cũng đi đi về về, thậm chí còn chẳng nói chuyện được với bọn họ...”

“Vậy để chị nói giúp với anh em nhé.” Tôn Lăng Hy cười cười bảo: “Con gái lớn, càng cần nhiều không gian riêng tư hơn. Điều này chị rất hiểu, có điều anh trai em có đồng ý hay không thì chị không chắc đâu.”

Chu Tiểu Manh khoác lấy cánh tay cô, cười títt mắt: “Chỉ cần chị mở miệng, anh trai em nhất định sẽ đồng ý thôi! Anh ấy yêu chị nhất mà, huống hồ giờ chị còn có em bé nữa, anh ấy sẽ càng nghe lời chị hơn.”

Gương mặt Tôn Lăng Hy lại thoáng lộ vẻ âu sầu, nói: “Tiểu Manh, kỳ thực chị dọn qua đây ở tạm, là có nguyên nhân.”

Chu Tiểu Manh ngớ ngàng.

Tôn Lăng Hy nói: “Nhà chị, từng nợ một họ hàng xa một ân tình rất lớn, trong lòng chị luôn cảm thấy áy náy không yên, mỗi lần muốn bày tỏ lòng biết ơn, người đó đều nói chẳng thiếu gì cả. Nhưng mới ngày hôm kia, người ấy đột nhiên đến tìm chị, còn dẫn chị đi gặp ông chủ của anh ta nữa, bấy giờ chị mới biết ông chủ của anh ta và anh trai em luôn có tranh chấp. Ông ấy bảo cho chị một triệu đồng, chỉ cần chị gạt được anh em đến một nơi nào đó. Lúc đó chị hoảng lắm, bèn giả vờ tạm bằng lòng, bảo muốn nghĩ cho kỹ đã. Sau đó chị về đến nhà, liền gọi điện báo cho anh trai em ngay, vì vậy anh ấy mới bảo chị dọn qua đây ở tạm một thời gian...” Cô nắm chặt tay Chu Tiểu Manh, đầu ngón tay hơi lạnh lạnh: “Đêm qua cả đêm chị nằm mơ thấy ác mộng, chị cứ không ngừng nghĩ đến... nghĩ đến cô Tô Bắc Bắc em từng kể...”

Chu Tiểu Manh mỉm cười an ủi: “Chị Tôn, lần trước lẽ ra em không nên nói chuyện Tô Bắc Bắc với chị. Thực ra hồi anh em quen với chị ấy, anh ấy vẫn còn trẻ, chưa hiểu gì cả, chuyện chị Tô cũng là ngoài ý muốn thôi. Anh em sẽ không đối xử với chị như thế đâu. Chị là người bạn gái duy nhất anh ấy dẫn về nhà, anh trai em, thật lòng với chị đó.”

Nụ cười của Tôn Lăng Hy thoáng vẻ ngẩn ngơ: “Thật sao? Đêm qua dù chị cầu xin thế nào, anh ấy cũng không chịu ở lại, bảo là có chuyện quan trọng...”

“Hôm qua anh em về muộn lắm, em cũng ngủ mất rồi, chẳng biết mấy giờ anh ấy mới về nữa, chắc chắn là có chuyện quan trọng thật đấy.” Chu Tiểu Manh nói: “Đều tại em không tốt, lại đi nói chuyện Tô Bắc Bắc với chị, thực ra cũng là chuyện từ mấy năm trước rồi, giờ không giống như thời đó nữa, không ai dám đụng đến người của anh trai em nữa đâu.” Cô nhỏ nhẹ thì thầm: “Chị Tôn, chị đừng lo lắng nữa. Anh trai em để chị về nhà ở, tất nhiên cũng vì lo cho chị. Nhất định anh ấy đã sắp xếp ổn thỏa mọi sự rồi.”

Tôn Lăng Hy nghe vậy có vẻ cũng yên lòng phần nào: “Phải rồi, anh trai em để lái xe của anh ấy cho chị dùng, bảo chị thời gian này đừng đến chỗ đông người.”

“Cẩn trọng một chút thì tốt.” Chu Tiểu Manh nói: “Chị Tôn nghỉ ngơi trước đi nhé, em ở ngay phòng bên cạnh, nếu thiếu thứ gì hay cần thứ gì, cứ gõ cửa gọi em một tiếng là được.”

“Ừ.”

Chu Tiểu Manh quay về phòng mình, lấy tai nghe ra thử máy nghe trộm, chỉ có điều, ngoài những tiếng lạo xạo ra, cô không nghe thấy thứ gì khác nữa. Chắc phải đợi đến lúc nói chuyện hay gọi điện thoại mới được. Cô hồi tưởng lại hành động của mình một lượt, vẫn thấy không yên tâm, bèn ra phòng thiết bị ở vườn sau, đầu cuối của mọi thiết bị giám sát đều ở đây, bình thường luôn có người thay phiên nhau trông chừng. Cô vừa bước vào, người trực ban liền cười đứng dậy chào hỏi: “Cô chủ!”

“Sáng nay tôi đánh rơi cái bờm tóc ở vườn hoa, chẳng biết là rơi ở đâu nữa, nên đến mở lại băng ghi hình xem sao.”

Người kia nghe cô nói vậy, liền mở hết phim ghi hình buổi sáng trên máy tính ra, lại đặc biệt kê riêng một chiếc ghế cho cô ngồi xuống xem xét kỹ càng. Chu Tiểu Manh đợi người kia quay đi, liền mở đoạn phim giám sát hành lang tầng hai ra, nhanh chóng tua lại một lượt, xác nhận buổi sáng nay mình không bị ghi lại sơ hở gì, bấy giờ mới đóng cửa sổ, lại mở mấy đoạn phim ở ngoài vườn hoa tùy tiện xem lướt một lượt, nói: “Không tìm được rồi... có khi đánh rơi ở bên ngoài cũng nên, bỏ đi, để mua cái khác.”

Ra khỏi phòng thiết bị, cô chỉ sợ Tiểu Quang biết chuyện này, sau khi về phòng, lại len lén lấy một chiếc bờm tóc giấu vào phòng sách ở tầng một. Quả nhiên, lúc hoàng hôn, dì Lưu dọn dẹp phòng sách xong liền chạy lên lầu hỏi: “Cô hai, có phải bờm tóc của cô không, rơi trong phòng sách này.”

“Đúng rồi, đúng rồi, tôi tưởng là rơi trong vườn hoa cơ đấy.” Chu Tiểu Manh đón lấy chiếc bờm tóc. “Đang định bảo phải đi mua cái khác.”

“Đồ ở trong nhà mất làm sao được.” Dì Lưu cười lấy lòng:

“Tôi vừa nhìn là biết ngay của cô, ngoài cô chủ ra, trong nhà này còn ai dùng thứ này nữa đâu!”

Chu Tiểu Manh cười cười bảo: “Giờ chị Tôn dọn vào ở rồi, lần sau nhặt được thứ này cũng chưa chắc là của tôi đâu.”

“Thêm một người đúng là khác thật.” Dì Lưu cảm thán: “Cậu Mười sắp lấy vợ rồi, lại thêm một hai đứa bé nữa, nhà này sẽ tưng bừng lắm đây.”

“Đúng đấy.” Chu Tiểu Manh thờ ơ đáp: “Sắp rồi.”

Phỏng chừng vì hôm nay là ngày đầu tiên Tôn Lăng Hy dọn đến nhà họ Chu, nên Chu Diễm Chiêu về nhà đúng giờ, hiếm hoi có một bữa nhà họ Chu bắt đầu ăn tối từ lúc sáu giờ. Nhà bếp muốn lấy lòng vị nữ chủ nhân tương lai, đã làm cả một bàn đầy thức ăn ngon. Chu Diễm Chiêu không thường xuyên về nhà ăn cơm tối, vì vậy cũng mời cả Chu Bân Lễ ở trong phòng ra, bữa tối hôm nay, có thể coi như bữa tiệc gia đình nhỏ. Tôn Lăng Hy có thai chưa được 40 ngày, không bị ghen ngấm gì, ăn uống vẫn thấy ngon

miệng. Chu Diễm Chiêu vừa ăn vừa nói chuyện với cô, Chu Tiểu Manh lại tỏ vẻ gia giáo, ăn cơm không nói chuyện, nên bữa cơm này rất trầm mặc. Chỉ có một khúc nhạc đệm nho nhỏ là Chu Bân Lễ quên mất Tôn Lăng Hy là ai, ăn cơm xong, giúp việc mang hoa quả lên, ông nói Chu Tiểu Manh: “Khách của anh trai con... là ai thế nhỉ?”

“Là chị Tôn.” Chu Tiểu Manh nhẩm lại đáp: “Lần trước anh con dẫn chị ấy về nhà rồi, bố quên à?”

Cũng chẳng rõ Chu Bân Lễ có nhớ ra hay không, chỉ nghe ông ậm ờ một câu gì đó. Hộ lý dứt cho ông ăn hết bát hoa quả nghiền, bèn đẩy ông về phòng. Chu Tiểu Manh nói với Chu Diễm Chiêu: “Anh à, em ra ngoài một lát.”

“Tối muộn thế này rồi còn đi đâu?” Chu Diễm Chiêu lúc nào cũng nói với cô bằng giọng điệu ấy, không nóng cũng chẳng lạnh: “Có sinh viên nào giống em không, nửa đêm nửa hôm rồi còn đòi ra ngoài? Ngày mai không phải đi học à?”

“Em hẹn thầy giáo Tiêu.” Chu Tiểu Manh thản nhiên đáp: “Anh à, anh dành nhiều thời gian ở bên chị Tôn đi, chị ấy ở nhà một mình buồn chán cả ngày rồi. Còn nữa, danh sách các công ty tổ chức sự kiện, em để cả trên bàn anh ấy, anh có thời gian thì xem cùng chị Tôn đi, bàn bạc xem nên chọn công ty nào.”

Thấy Chu Diễm Chiêu khẽ chau mày, Chu Tiểu Manh biết anh ta nghi kỵ điều gì, liền bổ sung thêm một câu: “Anh yên tâm, em không vào phòng anh đâu, em bảo dì Lý mang vào đấy.” Nói rồi, cô làm bộ giận dỗi, cầm túi xách lên: “Em đi đây, em chào chị Tôn!”

Cô và Tiêu Tư Trí vẫn hẹn gặp nhau ở bên ngoài cửa Đông trường học, sau đó đi tản bộ trên sân vận động. Tối Chủ nhật, một số sinh viên về nhà dịp cuối tuần đã trở lại trường, vì vậy trong sân đông đúc ồn ào hơn đêm trước. Trên khán đài cũng có vài cặp tình nhân ngồi rải rác. Vì đây là một sân vận động tiêu chuẩn xung quanh khán đài toàn là cây, bình thường lại không bật đèn, thành thử cũng khá u nhã tĩnh mịch. Hai người họ chọn một vị trí trên khán đài ngồi xuống, ngọn gió đêm thu đã hơi lành lạnh, Tiêu Tư Trí vòng tay ôm eo cô, thân thể Chu Tiểu Manh thoáng cứng đờ, nhưng vẫn bị anh kéo vào lòng. Tiêu Tư Trí nói: “Này, lái xe của anh trai cô liệu có cố tình đi qua đây xem hai chúng ta có phải đang yêu đương thật hay không nhỉ?”

“Có lẽ đấy, con người anh trai tôi rất biến thái.”

“Tôi cũng cảm thấy hắn ta rất biến thái.” Tiêu Tư Trí dường như có đôi phần cảm thán: “Biết không, hồi trước tôi từng xem tư liệu về hắn ta, dày hơn cả thước đấy...”

Chu Tiểu Manh không muốn nói nhiều về Chu Diễm Chiêu, chỉ lấy điện thoại ra, bảo: “Cái điện thoại tôi tặng anh đâu rồi?”

“Ở đây.” Tiêu Tư Trí rút máy ra, Chu Tiểu Manh lại đổi cái điện thoại trên tay với chiếc

của anh ta, nói tiếp: “Sim điện thoại mua ở ngoài phố, không cần giấy chứng minh, anh trực tiếp gọi vào số được lưu sẵn trong máy là có thể nghe được nội dung trong máy nghe trộm...”

Cô còn chưa dứt lời, thân thể Tiêu Tư Trí đã cứng lại, giọng nói trở nên hết sức nghiêm khắc: “Máy nghe trộm gì chứ? Ai đưa máy nghe trộm cho cô?”

“Anh không phải lo.” Chu Tiểu Manh nói: “Tôi đã dùng kẹo cao su dính máy nghe trộm vào mặt sau khung giường trong phòng ngủ của Chu Diễm Chiêu rồi, anh trai tôi thích nhất là nằm trên giường hút thuốc gọi điện thoại, anh nhất định sẽ nghe rõ mồn một.”

“Chu Tiểu Manh, làm như vậy rất nguy hiểm! Một khi bị anh ta phát hiện, hậu quả sẽ thế nào cô có biết không?”

Giọng điệu của Chu Tiểu Manh trái lại rất bình tĩnh: “Anh ấy sẽ không phát hiện ra đâu, cho dù có phát hiện, cũng không nghĩ là tôi làm.”

Tiêu Tư Trí nén giận, cố gắng tìm cách thuyết phục cô: “Rốt cuộc cô lấy thứ này ở đâu, mua ở chợ đen à? Một khi xảy ra chuyện, Chu Diễm Chiêu chỉ cần truy xét lại, có thể tra ra cô ngay. Cô hiểu không? Với thế lực của anh ta ở thành phố này, anh ta sẽ tra ra được rõ ràng cái thứ này do xưởng điện tử ngầm nào sản xuất lậu, mỗi lô hàng được bán đến đâu, cuối cùng làm cách nào lại vào được nhà họ Chu. Cô không nên tự đặt mình vào vòng nguy hiểm như thế!”

“Nhưng tôi cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn.” Chu Tiểu Manh ngẩng đầu nhìn trời, bầu không khí thưa vài ngôi sao tỏa sáng, nhưng bị ánh đèn của thành thị hắt lên làm cho lu mờ ảm đạm. Cô nói: “Thầy Tiêu, anh yên tâm, dù anh trai tôi có phát hiện là do tôi làm, tôi cũng có lý do bào chữa. Anh ấy sẽ không nghĩ đến chuyện khác đâu.”

Tiêu Tư Trí nói: “Cô có lý do gì để bào chữa cho mình?”

Chu Tiểu Manh cười cười: “Đây là bí mật, không nói cho anh biết.” Thấy Tiêu Tư Trí vẫn nhìn chăm chăm mình với ánh mắt nghiêm túc, cô phì cười một tiếng: “Tôn Lăng Hy vào ở nhà chúng tôi rồi, vì vậy tôi lắp máy nghe trộm, cũng là để bảo vệ anh trai tôi, phải không?”

“Đây là logic kiểu gì vậy?”

“Logic của nhà họ Chu chúng tôi.” Chu Tiểu Manh thản nhiên nói: “Mẹ tôi bị bố tôi nghe trộm mười bốn năm trời, cuối cùng bà ấy cũng phát hiện ra, suýt nữa thì sụp đổ, lúc chất vấn bố tôi tại sao lại làm thế, bố tôi nói, thì chỉ muốn bảo vệ bà ấy thôi... rất đáng sợ phải không, tình yêu, đôi khi có thể giết người.”

Tiêu Tư Trí thoáng ngây người, Chu Tiểu Manh bó gối ngồi ở đó, ánh mắt mờ mịt xa

xăm, tựa như đang kể chuyện của người khác: “Bấy lâu nay tôi vẫn không hiểu, bố tôi yêu bà ấy như thế, tại sao bà ấy lại muốn giết ông... nhưng đến giờ, tôi đã hiểu được rồi.”

Tiêu Tư Trí thoáng trầm mặc giây lát, đột nhiên quay đầu lại, nghiêm túc đánh giá Chu Tiểu Manh. Chu Tiểu Manh bị anh ta nhìn lom lom, không chịu được, lại bật cười thành tiếng: “Sao hả? Không quen tôi à?”

“Lúc sắp phái tôi đến, nói thực lòng, tôi cũng không mặn mà cho lắm.” Giọng Tiêu Tư Trí nghe đều đều, tựa hồ không có cảm xúc gì: “Tôi cứ cảm thấy ông chủ đi nước cờ này quá mạo hiểm, cũng không hiểu sao ông ấy lại bị cô thuyết phục nữa. Cô là người ngoài ngành, lại là em gái của Chu Diễn Chiêu, cho dù cô có lòng giúp chúng tôi làm việc, cũng chẳng qua chỉ là se chỉ luồn kim, dây dưa dặt mối mà thôi. Biện pháp thỏa đáng nhất, đương nhiên do tôi chấp hành cụ thể. Có rất nhiều cách để dành được tín nhiệm của anh trai cô, thông qua cô để tiếp xúc với hắn ta tuy vừa nhanh vừa hiệu quả, song lại quá nguy hiểm, không đáng chút nào. Nhưng mà...” Anh ta không nói những lời phía sau, chỉ ậm ờ cười cười: “Về sau, tốt hơn vẫn không nên làm những chuyện kiểu này nữa. Dẫu cô có cách để chối trách nhiệm trước mặt Chu Diễn Chiêu chẳng nữa, lần đầu tiên có thể miễn cưỡng cho qua được, lần thứ hai thì chưa chắc đâu. Chu Diễn Chiêu lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn bạo, nếu thực sự để hắn biết cô đang làm gì, cô sẽ cực kỳ nguy hiểm. Cô là con gái, sau này ngày tháng còn dài mà, chú ý giữ mình là việc hàng đầu.”

Chu Tiểu Manh biết anh ta thực sự có ý tốt, bèn gật gật đầu. Tâm trạng Tiêu Tư Trí chùng như cũng thoải mái hơn: “Có biết quán đồ nướng mới mở bên phố Tây không? Bàu dục nướng ở đấy ngon lắm.”

“Tôi không ăn nội tạng...”

“Không sao! Thịt xiên nướng ở đấy cũng rất ngon!” Tiêu Tư Trí có vẻ rất hào hứng, thực sự cũng khá giống như thúc giục bạn gái: “Đi thôi đi thôi! Chúng ta đi ăn thịt nướng nào!”

Đối với Chu Tiểu Manh, phố Tây ít nhiều vẫn còn chút ám ảnh, dù sao thì lần trước cô cũng suýt bị người ta bắt cóc ở đây. Có điều, lần này có Tiêu Tư Trí ở bên, cảm giác rất an toàn, thêm nữa quán thịt nướng này cách quán internet Long Tường không xa lắm, bọn họ vừa mới ngồi xuống chọn món, người bên quán Long Tường đã biết tin, đặc biệt cho người sang dặn dò, chủ quán ăn này là chỗ thân quen, cứ ghi vào sổ của quán Internet Long Tường là được.

Chu Tiểu Manh ăn đầy một bụng thịt nướng, lại bị Tiêu Tư Trí ép uống một cốc bia, đầy bụng tâm sự đều bị thức ăn thức uống lấp hết, thành thử cũng nhạt đi phần nào, đến lúc về nhà, tâm trạng cô đã nhẹ nhõm hơn nhiều.

Có điều, việc Chu Diễm Chiêu ở trong phòng cô hút thuốc thì vừa nằm trong dự liệu của cô, lại vừa nằm ngoài dự liệu. Chu Diễm Chiêu cũng không hỏi cô đi đâu, ngược lại còn có vẻ rất thích chí, đưa mắt đánh giá cô từ đầu đến chân một lượt.

Tửu lượng của Chu Tiểu Manh rất kém, vừa uống chút bia mà hai má đã ửng hồng, thoát nhìn khỏe mắt đầu mày đều nhuốm mấy phần xuân sắc. Cô cũng rất thản nhiên, chẳng hỏi tại sao nửa đêm nửa hôm Chu Diễm Chiêu vẫn ở trong phòng mình, mà mở cửa buồng thay quần áo chọn một chiếc áo choàng bông đi tắm. Vì cô mở cửa buồng thay đồ, Chu Diễm Chiêu chợt nhớ ra một việc, nổi u ám trong lòng bất giác lộ ra mặt. Anh ta hỏi: “Cô cũng tử tế với chị Tôn của cô quá nhỉ?”

“Người anh trai em yêu, em làm sao dám không tử tế với chị ấy chứ.” Chu Tiểu Manh mượn rượu giả điên, cười toe toét liếc anh ta: “Chị Tôn ở phòng bên cạnh mà? Không phải anh vào lộn phòng đấy chứ?”

Chu Diễm Chiêu chẳng để ý đến cô, có điều, nụ cười trên mặt lại lạnh thêm mấy phần: “Cô cũng thật chu đáo lắm, còn mua cả đồ ngủ cho chị Tôn nhà cô nữa.”

“Cả khăn tắm khăn bông áo choàng tắm dép đi trong nhà em đều mua hết rồi...” Chu Tiểu Manh làm bộ trịnh trọng điểm lại: “À, còn cả sữa tắm, mùi dầu gội đầu của em rất dễ chịu hay sao, em đặc biệt chọn thứ đó cho chị Tôn đấy.”

Chu Diễm Chiêu biết cô đang khích cho mình nổi giận, hai mắt hơi nheo lại: “Cô cũng không sợ cô ấy hỏi, tại sao mấy thứ cô mua đều giống hệt như đồ cô đang dùng hả?”

“Chị Tôn làm sao biết em mặc đồ ngủ gì chứ.” Chu Tiểu Manh cãi: “Vả lại, em cũng chọn thứ mà anh trai em thích cơ mà, không phải anh muốn kiếm một thể thân sao? Nếu là thể thân, em phải đảm bảo cho từng chi tiết đều giống y hệt, không để anh trai em mất hứng chứ...” Nói tới đây, cô lại tự sửa lời mình: “À, không phải, không phải thể thân, mà là anh trai em từ xưa đến nay đều thích người như thế.”

Sự nhẫn nại của Chu Diễm Chiêu lúc này mới bộc lộ ra, bị Chu Tiểu Manh nói cho một tràng như vậy, anh ta vẫn không nổi giận, ngược lại còn như đang trầm ngâm suy nghĩ: “Cô định nghiêm túc với thằng Tiêu Tư Trí kia đấy hả?”

“Đúng thế.” Chu Tiểu Manh thản nhiên trả lời: “Anh đừng làm khó anh ấy. Em nghĩ rồi, em vẫn còn trẻ, dầu sao cũng phải sống cho ra sống, ngày sau gả cho một người thật thà, để một hai đứa con biết nghe lời...”

Chu Diễm Chiêu bấy giờ mới thả lỏng cơ thể bảo: “Để một hai đứa con biết nghe lời... Chu Tiểu Manh, giấc mơ này của cô cũng đẹp thật.”

“Cũng không hẳn là mơ.” Chu Tiểu Manh nói: “Mặc dù bác sĩ bảo sau này em khó có cơ hội sinh con, nhưng cũng không phải là tuyệt vọng, nếu thực sự không ổn, thời buổi

này bỏ tiền kiếm một cô để thuê dễ lắm.”

“Nếu anh làm khó thằng họ Tiêu kia thì làm sao?”

“Vây cũng chẳng sao cả.” Chu Tiểu Manh nói: “Đằng nào em cũng chẳng thật lòng yêu anh ấy, chẳng qua là ở thời điểm hiện tại anh ấy thích hợp mà thôi. Anh muốn làm khó làm dễ anh ấy thì cứ việc, không có Tiêu Tư Trí, sau này em từ từ kiếm người thích hợp cũng không vội.” Nói tới đây, cô đưa mắt liếc nhìn Chu Diển Chiêu: “Anh phải làm đám cưới với chị Tôn chứ, hai người cưới nhau rồi, anh cũng không tiện tìm em làm phiền, mà kể cả anh không ngại canh ba nửa đêm đợi trong phòng em như hôm nay, em chỉ cần ngoác miệng ra kêu cứu mạng, thiết nghĩ dù chị Tôn có ngủ rồi, cũng bị đánh thức thôi.”

Nói tới đây, Chu Diển Chiêu rốt cuộc đã hiểu ra, anh ta nửa cười nửa không nhìn Chu Tiểu Manh, nói: “Giỏi lắm, trước đây anh không nhìn ra, cô cũng giỏi lắm.”

“Em thì giỏi giang gì.” Đêm nay Chu Tiểu Manh thẳng thắn khác thường: “Em mà giỏi giang thật, thì đã cao bay xa chạy từ lâu rồi.”

Nói đến câu này, khoe miệng Chu Diển Chiêu mới từ từ hạ xuống, đến cuối cùng, cánh môi mỏng mảnh hơi cong, không ngờ lại nhếch cười, có điều nụ cười này giống như một lưỡi dao, lại giống như một con dã thú hung tợn đang từ từ giương ra nanh vuốt sắc bén chí mạng nhất của mình: “Cao bay xa chạy? Tôi hiểu cô tính toán thế nào rồi, chỉ cần mẹ cô tắt thở, tôi có vô số cách cắt đôi cánh của cô xuống.”

“Tùy anh thôi.” Chu Tiểu Manh ngồi xuống giường, ánh mắt trong veo như nước, nhìn cốc sữa đặt trên tủ đầu giường: “Anh đừng ngại học theo bố, mỗi tối thường cho mẹ uống một cốc sữa trước khi đi ngủ, sau này anh cũng có thể mỗi ngày cho em uống một cốc sữa trước khi đi ngủ là được rồi.”

Chu Diển Chiêu cuối cùng cũng không kiềm chế được, vớ lấy cốc sữa ném lên người cô, Chu Tiểu Manh không né tránh, mặc cho sữa hắt tung tóe khắp người. Cô dùng tay áo của chiếc áo choàng tắm đang cầm lau lau mặt, bộ dạng như thể mả mai của Chu Diển Chiêu: “Anh trai à, đừng tưởng em chẳng biết tí gì về chuyện năm xưa.”

Chu Diển Chiêu tức điên lên, nhưng cái cốc rơi xuống thảm trải sàn lại không vỡ, mà lăn lông lốc đến chỗ anh ta. Anh ta thành linh giẫm mạnh chân xuống, cốc thủy tinh “rộp” một tiếng vỡ vụn ra. Chu Tiểu Manh ngồi yên không nhúc nhích trên giường, chỉ nhìn anh ta với ánh mắt châm chọc.

Sắc mặt Chu Diển Chiêu trở nên âm trầm, nhưng Chu Tiểu Manh lại chẳng hề né tránh ánh mắt anh ta, hai người cứ giằng co như vậy hồi lâu, chợt anh ta nói: “Anh sẽ không làm vậy.”

Chu Tiểu Manh hoàn toàn hờ hững, ngáp một cái: “Phải rồi, anh trai em sẽ không làm vậy.”

Chu Diễm Chiêu biết cô đang đáp lấy lệ, nhưng cục tức trong lòng kia rốt cuộc cũng khó nuốt trôi, anh ta vươn tay ra bóp cằm Chu Tiểu Manh, nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào hồi lâu, đoạn nói: “Vì cô không xứng đáng. Bố anh làm vậy, là vì không có cách nào khác nữa, ông ấy thật lòng yêu mẹ cô, còn anh sẽ không vì cô mà làm chuyện như thế đâu.”

Chu Tiểu Manh gật gật đầu lấy lệ, như đang nghe những lời nhạt nhẽo vô vị: “Em biết rồi, anh không yêu em.” Đoạn cô nói: “Em mệt rồi, ngày mai là thứ Hai, anh về phòng ngủ sớm đi, em phải đi tắm nữa.”

Đồng tử Chu Diễm Chiêu từ từ co rút lại, nhưng Chu Tiểu Manh còn nở một nụ cười khinh bạc, ôm lấy cổ anh ta, hôn lên môi: “Anh trai, chị Tôn ở ngay sát vách, nếu anh muốn cưỡng ép, em cũng không ngại làm chị ấy thức giấc đâu... đến lúc ấy anh giải thích quan hệ anh trai em gái của chúng ta như thế nào đây...”

Chu Diễm Chiêu chậm chậm hôn nhẹ lên vành tai cô, dường như tâm tình đã khá hơn rất nhiều, giọng nói cũng như tình nhân đang rủ rỉ: “Cô vòng vo Tam Quốc cả một buổi tối, chỉ muốn khích cho anh mở miệng đáp ứng để cô dọn ra ngoài chứ gì... anh nói cho cô biết, cô đừng nằm mơ nữa. Chu Tiểu Manh, cả đời này cô phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh... còn nữa, cô quý hóa chị Tôn của cô như thế, đương nhiên anh phải giữ cô ở nhà để xem anh với cô ấy nồng thắm như thế nào chứ.”

Anh ta vừa nói, cặp môi vừa du di chuyển động, chậm chậm hôn từ sau tai dọc xuống dưới, hôn đến cổ áo hé mở của cô, bàn tay đột nhiên vận sức, ép cô vào lòng mình. Chu Tiểu Manh nhận ra có điều bất ổn, đang định há miệng kêu toáng lên, Chu Diễm Chiêu đã đoạt lấy áo choàng tắm trên tay cô, vo ống tay áo thành một nắm, mạnh mẽ nhét vào miệng cô. Sau đó, anh ta đẩy ngã cô rồi lật sấp lại, nhanh chóng trói quặt hai tay cô lại.

Chu Tiểu Manh không kêu được một tiếng, chỉ có cánh mũi khe khẽ chuyển động, hai chân cô vẫn có thể chuyển động, nhưng biết dù có đá loạn xạ cũng chẳng ích gì, thà rằng đợi khi Chu Diễm Chiêu không đề phòng cho anh ta một đòn chí mạng còn hơn. Nhưng Chu Diễm Chiêu lúc này lại không hề nôn nóng, anh ta cởi quần áo cô, vừa thông thả nói: “Thân thiết với thằng họ Tiêu kia phải không? Hai người trốn vào trong sân vận động ôm ôm ấp ấp, mới có mấy ngày, em gái anh đã quyến rũ thằng họ Tiêu ấy vậy rồi cơ đấy...”

Chu Tiểu Manh phần nộ đến tột cùng, đạp mạnh chân vào thành giường, chỉ hy vọng có thể phát ra tiếng động lớn hơn, khiến Tôn Lăng Hy thức giấc. Nhưng dù hai gian phòng cách nhau một bức tường, lại đang khi đêm khuya thanh vắng, song các cửa ra vào cửa sổ đều đóng kín mít, cách âm lại tốt, dù cô đạp mấy cái liên, chiếc giường cũng chỉ rung

rinh khe khẽ, tiếng động càng chẳng cách nào truyền sang được tới vách tường bên kia.

Chu Diễm Chiêu chừng như rất hào hứng, chậm rãi mút mạnh lên cổ cô, rồi chẳng để cô kịp phản ứng, anh đã hung hãn cắn mạnh, để lại một vết răng sâu hoắm. Chu Diễm Chiêu ngẩng đầu lên, hài lòng đánh giá một lượt, nói: “Đến lúc nồng nàn thắm thiết với thằng họ Tiêu kia, nó nhìn thấy dấu răng này, không biết sẽ đoán là ai cắn nhỉ?”

Chu Tiểu Manh không thể nói năng, chỉ biết vùng vẫy phát ra những âm thanh ú ớ, Chu Diễm Chiêu rờ nhẹ lên vết cào nơi khoe miệng mình, cười hả hê: “Em gái à, trò này là cô dạy cho anh đấy nhé. Không thích đồ của mình bị kẻ khác dòm ngó, thì đánh dấu một cái trước đã. Chu Tiểu Manh, cô dám để Tiêu Tư Trí chạm vào, nó chạm vào cô chỗ nào, anh sẽ lột da chỗ ấy xuống.”

Tròng mắt Chu Tiểu Manh chuyển động, rõ ràng có lời muốn nói, Chu Diễm Chiêu biết cô đang nghĩ gì, bèn vỗ nhẹ tấm lưng trơn bóng như ngọc của cô: “Cho dù cô lừa được anh móc cái thứ trong miệng của cô ra, thì cùng lắm cô cũng chỉ kêu được một tiếng thôi. Anh bảo thực cho cô biết, cốc sữa rót cho cô thật ra chẳng thêm gì cả đâu, có điều Tôn Lăng Hy cũng uống một cốc sữa rồi mới đi ngủ. Cô ấy mới chuyển nhà, chỉ sợ không quen giấc, thế nên anh cô bèn nghĩ cách để cô ấy ngủ say thêm một chút. Cô có thể gọi cô ấy tỉnh dậy hay không là một chuyện, cô đánh thức cô ấy rồi, cô ấy có sức mà qua đây xem hay không là một chuyện khác. Còn nữa, cô đúng là không hiểu gì về con người Tôn Lăng Hy, cô ấy mới tới đây, vừa lạ lẫm lại vừa nhát gan, dù có nghe thấy cô kêu la cứu mạng, cũng chỉ cho là cô nằm mơ thấy ác mộng thôi, nói không chừng, thậm chí còn chẳng buồn dậy, trở mình một cái rồi lại ngủ tiếp ấy chứ.”

Nửa gương mặt Chu Tiểu Manh vùi trong gối, không ngờ lại phì cười.

Trời bắt đầu mưa từ tảng sáng, rả rích không ngừng. Mùa thu vốn là mùa mưa ở vùng này, trời vừa mưa, tiết trời liền u ám hẳn đi. Phòng ăn nhà họ Chu vốn có ba mặt đều là cửa sổ kiểu Pháp hướng ra vườn hoa, nhưng bị cây cối che mất, vì vậy lúc ăn sáng vẫn phải bật đèn. Ánh sáng từ ngọn đèn pha lê rực rỡ làm các món ăn trên bàn đều trở nên đẹp mắt khác thường. Đây là lần đầu tiên Tôn Lăng Hy ăn sáng ở nhà họ Chu, cô xuống nhà muện nhất, không khỏi áy náy: “Thật không hiểu làm sao nữa, vừa đến đây đã dậy muện rồi.”

Chu Diễm Chiêu không hiểu đang nghĩ gì, vẻ lơ đãng tựa như không nghe thấy cô nói chuyện. Chu Bân Lễ thì như đứa trẻ, làm loạn lên đòi ăn trứng chần, nhà bếp đành phải đi làm riêng cho ông. Chu Tiểu Manh thấy lộn xộn như vậy, sợ Tôn Lăng Hy khó xử, vội vàng tiếp lời: “Hôm nào mưa là dễ ngủ quá giấc lắm.”

Tôn Lăng Hy thấy hôm nay cô ăn mặc rất đoan trang, đứng đắn, bên trong vận áo sơ mi lụa cao cổ, lại mặc thêm áo cardigan ngoài, chỉ hai màu đen trắng đơn giản nhưng rất trẻ trung, gương mặt xinh đẹp như một đóa hoa vậy. Chu Tiểu Manh cúi đầu cắt bánh

sandwich, vô ý để lộ vết bầm lớn bên cổ, dưới ánh đèn hiện lên rõ mồn một, lại thêm da dẻ cô trắng như tuyết nên vết bầm ấy càng thêm đậm nét, cả vết răng cắn sâu ngấp kia cũng lộ ra, trông như bị ma cà rồng hút máu vậy. Tôn Lăng Hy cười thầm, bụng bảo dạ chẳng trách hôm nay cô nàng lại mặc áo cao cổ, thì ra tối qua đi hẹn hò với Tiêu Tư Trí rồi.

Sáng nay Chu Tiểu Manh có giờ học, nên ăn xong bữa sáng thật nhanh, rồi đi luôn. Tôn Lăng Hy cũng phải đi làm, Chu Diễm Chiêu tỏ ra hết sức quan tâm, đích thân đưa cô đi. Tôn Lăng Hy thoái thác, bảo không cần, nhưng Chu Diễm Chiêu lại nói: “Đằng nào anh cũng phải đến công ty, tiện đường mà.”

Sau khi lên xe, Tôn Lăng Hy nhớ đến vết hôn vừa nhìn thấy, vẫn còn cảm thấy tức cười... con gái trẻ yêu đương quả nhiên tình nồng như lửa, một giờ một khắc nhớ nhung cũng không chịu nổi. Cô cũng nhớ lại chuyện Chu Tiểu Manh nhờ vả mình, bèn nói với Chu Diễm Chiêu: “Em gái anh có chuyện, không dám nói, nhờ em nói với anh.”

Chu Diễm Chiêu từ lúc lên xe mặt mũi vẫn lạnh như tiền, nghe cô nói vậy, cũng không thể hiện cảm xúc ra mặt, chỉ lạnh nhạt nói: “Em cứ mặc chuyện của nó.”

“Con gái da mặt mỏng, em cũng không phải lo chuyện bao đồng, mà em ấy cứ hết lần này đến lần khác nhờ em, nói là muốn ở nội trú trong trường.”

Chu Diễm Chiêu vẫn lạnh tanh nói: “Phàm là chuyện của Chu Tiểu Manh, em không cần quản đến, cứ bảo nó tự đến nói với anh.” Tôn Lăng Hy tuy quen biết anh ta mới được mấy tháng, nhưng nhìn bộ dạng này cũng biết anh ta đang rất bực mình, xem chừng Chu Diễm Chiêu quả thật không yêu quý gì cô em gái này. Cô bèn ôm lấy cánh tay anh ta, dịu dàng nũng nịu nói: “Em cũng nói với em ấy rồi, em sẽ nói giúp, còn anh có đồng ý hay không lại là chuyện khác.”

Chu Diễm Chiêu rút cuộc cũng cười một tiếng, đưa tay vỗ nhẹ lên gương mặt cô, nhưng không nói gì thêm nữa.

Tôn Lăng Hy vốn lo chuyện này sẽ khiến anh ta bực mình thật, không ngờ hôm nay Chu Diễm Chiêu lại hết sức săn sóc cô, sau khi xuống xe còn đích thân che ô, đưa cô vào tận hàng hiên cơ quan, rồi dặn dò: “Không có chuyện gì thì đừng đi lung tung, buổi trưa ăn cơm luôn ở trong nhà ăn đi, có gì khó chịu thì gọi điện cho anh ngay.”

“Vâng.” Tôn Lăng Hy đưa tay chỉnh lại cà vạt cho Chu Diễm Chiêu: “Sao hôm nay anh ăn mặc nghiêm chỉnh thế?”

“Phải họp với khách.” Chu Diễm Chiêu hiếm hoi mới có một lần cho cô biết anh ta đi đâu làm gì: “Vì vậy tối nay em gọi điện cho lái xe, bảo cậu ta đưa em về nhà, đừng đợi anh nữa.”

Mãi tới lúc lên trên xe, nụ cười trên môi Chu Diễm Chiêu mới biến mất, anh ta bảo Tiểu Quang ngồi ở ghế lái phụ: “Gọi điện thoại cho Tiêu Tư Trí...” Vừa nói anh ta vừa gỡ cà vạt xuống, gỡ được một nửa thì nhìn trong gương chiếu hậu thấy cổ áo sơ mi bị lệch, lộ ra một vết răng nhỏ tím bầm bên dưới yết hầu, tuy không lớn nhưng cắn rất sâu, dù thế nào thì cũng không thể che được nếu không đeo cà vạt. Sắc mặt anh ta càng thêm khó coi, tiện tay gỡ luôn cái cà vạt ra, rồi đeo trở lại.

Làm đi làm lại như vậy, Tiểu Quang đương nhiên trông thấy, khóe miệng hơi mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn nén nhịn được. Chu Diễm Chiêu nói: “Tôi biết cậu muốn nói gì, hôm qua tôi không đề phòng...” Thực ra anh ta có đề phòng, nhưng Chu Tiểu Manh có rất nhiều cách khiến anh ta điên đảo thần hồn. Mà một khi cô đã muốn làm anh điên đảo, thì nhất định là muốn bất ngờ giành được thứ gì đó. Chu Diễm Chiêu biết rõ mình sẽ mắc bẫy, nhưng lúc ấy anh ta thực sự quá mê mẩn, không nỡ đẩy cô ra, kết quả là liền bị cô cắn cho một phát.

Cắn xong Chu Tiểu Manh còn ôm lấy anh ta, hà hơi vào bên tai, rủ rủ nói: “Sau này anh còn cắn em nữa, em sẽ cắn lại cho anh xem!” Chu Tiểu Manh hiếm khi nào phối hợp với anh ta trên giường như thế, khiến cả người anh ta cơ hồ sắp tan chảy, chỉ nhớ đầu lưỡi mềm mại của cô liếm vào thùy tai mình ướt nhẹp, quên luôn cả tức giận vì chuyện kia. Sáng sớm nay lúc đánh răng anh ta mới để ý thấy, cũng may mà đeo cà vạt che được, bằng không để Tôn Lăng Hy trông thấy, chỉ sợ sinh ra đủ thứ rắc rối vô cùng tận. Nghĩ đến ý đồ thâm độc của Chu Tiểu Manh, anh ta thầm cười khẩy trong lòng.

Chu Diễm Chiêu đeo cà vạt cả ngày, đám thuộc hạ đều thấy không quen mắt, đặc biệt là La Sĩ Hào, gã ta gần như lột cả tròng mắt ra ngoài: “Anh Mười, anh có đi cắt băng khánh thành với chủ tịch thành phố đâu mà đeo cái thứ ấy cả ngày thế!”

Anh ta đập tay La Sĩ Hào ra: “Đừng có mó chân mó tay vào! Lát nữa tôi còn phải đi gặp lão đại.”

La Sĩ Hào thở dài một tiếng: “Tôi biết ngay mà, anh bị thằng cha Mạch Định Lạc ấy tẩy não rồi... cái gì mà phải làm ăn đàng hoàng... phải tẩy trắng công ty... người chết dưới tay anh ta còn ít chắc? Bận này mặc đồ Tây đeo cà vạt, coi mình là người bình thường cơ đấy. Không phải anh ta đang yên đang lành ở Bắc Kinh sao, chạy đến chỗ chúng ta làm quái gì?”

“Anh em kết nghĩa với nhau, anh ta đến thì tôi phải tiếp đãi cho tốt, bảo đám thuộc hạ của cậu bớt phóng túng đi, mấy ngày này đừng làm loạn lên đấy. Ông anh kết nghĩa này của tôi kỹ tính nhất đấy, anh ta mà còn nhìn ra chúng ta vẫn còn làm ăn, chắc chắn sẽ lại cắn nhả, tôi chán nghe anh ta lải nhải lắm rồi.”

La Sĩ Hào lăm bầm một câu: “Chẳng bằng cứ như anh Tư Giải ấy, làm phản là xong.”

“Tôi khác với anh Tư, anh Tư ở cùng một thành phố với anh ta, làm gì chẳng có đụng

chạm. Tính cách như lão ấy, nhìn được hai ba lần thì không kiềm chế nổi trở mặt với anh ta luôn. Tôi ở xa, anh ta cũng chẳng quản được, cả năm mới phải qua quýt lấy lệ một hai lần, có gì không miễn cưỡng cho xong, cũng coi như giữ thể diện cho anh em.” Chu Diễm Chiêu nhìn bộ dạng bất cam của La Sĩ Hào, lại dạn dò thêm một câu: “Lát nữa cậu đừng theo tôi ra sân bay, buổi tối ăn cơm cũng nói ít thôi!”

Chu Diễm Chiêu đích thân đến sân bay đón Mạch Định Lạc, hai người đã hơn nửa năm không gặp nhau, gặp lại vẫn rất thân thiết nồng nhiệt. Chu Diễm Chiêu từ đằng xa đã dang hai cánh tay, Mạch Định Lạc cũng cười cười mở rộng vòng tay. Hai người ôm nhau, vỗ vỗ lên vai đối phương, Mạch Định Lạc đưa mắt đánh giá một lượt, đoạn nói: “Gầy đi, nhưng khí sắc tốt lắm, sao rồi hả?”

“Tốt lắm.” Chu Diễm Chiêu nói: “Tối nay thiết tiệc tẩy trần cho anh, chúng ta ăn cá tươi, sau đó lên biệt thự trên núi.”

Ăn cá tức là ăn cá sông, đưa thuyền ra giữa dòng, bắt cá tại chỗ thì không kịp, nhưng đều là cá mua của ngư dân lúc sáng sớm, nuôi trong lồng sắt để dưới sông. Nước sông xanh biếc, ánh đèn hai bên bờ lấp lánh như sao, nước thu trong vắt, mạn thuyền đón gió lồng lộng, tạo nên một nét đặc sắc rất riêng. Họ bao trọn cả một con thuyền, mở tiệc trên tầng cao nhất, chiếc bàn tròn cỡ siêu lớn ngồi chật người. Trước tiên, cả bọn uống một tuần rượu, rồi đợi cá tươi mang lên, mọi người thoải mái khoa tay múa chân nói chuyện, không khí dần trở nên ồn ã náo nhiệt.

Chu Diễm Chiêu uống rượu rất tốt, còn Mạch Định Lạc mấy năm nay lại chú trọng dưỡng sinh, ít uống rượu mạnh, nên uống mấy chén rồi đổi sang rượu vang. Bấy giờ, Chu Diễm Chiêu mới hỏi: “Chị dâu vẫn khỏe chứ? Tiểu Hỷ nữa, lần này sao anh không đưa bọn họ tới chơi luôn?”

“Đừng nhắc nữa, bỏ rồi.”

Chu Diễm Chiêu giật thót mình, còn nhớ khi xưa Mạch Định Lạc rất thương yêu người vợ ấy, anh ta đang tính nghĩ mấy câu an ủi, thì Mạch Định Lạc đã nói: “Đừng nhắc chuyện này nữa, nghĩ đến là nhức cả đầu, bỏ nhau cũng sắp được hai tháng rồi, thằng bé suốt ngày khóc quấy, bằng không tôi cũng dẫn theo cho cậu xem, sắp biết nói rồi đấy.”

Chu Diễm Chiêu an ủi: “Trẻ con mà, qua một thời gian nữa là ổn thôi. Đẳng nào sang năm em cũng có việc cần đi Bắc Kinh, đến lúc ấy sẽ tặng cho thằng cháu một món quà thật lớn!”

Nhưng Mạch Định Lạc vẫn tỏ ra phiền não, thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn nước sông xanh biếc đang cuộn chảy dưới ánh đèn nơi mũi thuyền, ngây ngẩn xuất thần, Chu Diễm Chiêu vỗ vỗ lên vai anh ta, chân thành nói: “Lão đại, đừng buồn nữa. Người xưa đã bảo rồi, chân trời góc biển đâu chẳng có hoa thơm cỏ lạ, anh tốt với cô ta như

vậy mà cô ta vẫn không biết ơn, đấy là do cô ta vô phúc. Tối nay chúng ta lên biệt thự trên núi, em ấy à, sớm đã bảo chúng nó sắp xếp cho anh mấy con bé rồi, đứa nào cũng mơn mớn xinh tươi!”

“Tối nay tôi có việc nghiêm túc muốn nói với cậu.” Mạch Định Lạc mân mê ly rượu trên tay: “Lần này tôi đến gấp như vậy, là vì không thể nói qua điện thoại được. Ngày mai tôi phải về rồi, thằng con ở nhà, bảo mẫu cũng không trông được, tôi mà đi nó lại càng quấy phá hơn.”

Chu Diễm Chiêu biết anh ta rất quý con trai, vừa ly hôn lại bỏ đứa con chưa đầy năm đến đây gặp mình, có thể thấy thực sự có chuyện quan trọng, liền nói: “Được, lát nữa chúng ta về khách sạn sớm vậy.”

Hai vị đàn anh đều quyết ý không uống nữa, đám người bên dưới tuy vẫn chè chén vui vẻ, song cũng kết thúc bữa ăn trước chín giờ tối. Thuyền cập vào bờ, Chu Diễm Chiêu đích thân đưa Mạch Định Lạc đến khách sạn. Khi đến khách sạn, Mạch Định Lạc nói: “Đi, lên sân thượng hút thuốc.”

Sân thượng khách sạn không phải nơi người bình thường có thể lên được, Chu Diễm Chiêu đã đặt cho Mạch Định Lạc một phòng suite. Tổng thống có hai ban công rộng rãi hướng ra bờ sông ngắm cảnh, nghe Mạch Định Lạc nói vậy, biết là anh ta cần trọng, bèn đi tìm người lấy chìa khóa riêng, mở cửa lối đi an toàn thông lên tầng thượng.

Hai người bước tới trước lan can sân thượng, cả Tiểu Quang cũng tránh sang một mé khác, cách một quãng xa. Chu Diễm Chiêu rút bật lửa ra, châm thuốc cho Mạch Định Lạc, hai người từ trên cao cúi nhìn thành thị phồn hoa, nhất thời không nói năng gì.

Một hồi lâu sau, Mạch Định Lạc mới cất tiếng: “Cậu Mười này, tôi khuyên cậu không biết bao nhiêu lần rồi, có một số thứ, thực sự không thể dính vào đâu.”

Chu Diễm Chiêu biết không giấu nổi anh ta, bèn cười cười bảo: “Chẳng còn cách nào, em cũng là nợ ân tình của người ta thôi. Làm nốt năm nay rồi không làm nữa. thật đấy, anh Cả, anh cũng biết mà, khi xưa bố em xảy ra chuyện, mọi sự rối ren trăm đầu vạn mối, em không thể xử lý hết, thật không còn cách nào khác, đành phải nợ ân tình của một đám người, mấy năm nay em vẫn trả dần dần, nhưng có một số ân tình vẫn chưa trả được lợi tức cho người ta...”

Mạch Định Lạc thở dài một tiếng, búng đầu mẫu thuốc trên tay ra xa, đầu mẫu thuốc tựa như sao băng, từ tầng lầu thứ ba mươi vạch lên một đường cong, rồi nhanh chóng rơi xuống biến mất giữa bầu trời đêm. Một lúc sau, anh ta mới cất tiếng: “Tôi đến để báo cho cậu biết một chuyện, có tin này rất quan trọng, phải thông qua một kênh đặc biệt mới lấy được, cậu Mười, có người để ý đến cậu rồi đấy.”

Chương 8

Tiểu Quang không biết Mạch Định Lạc nói gì với Chu Diễm Chiêu, tóm lại từ lúc ở trên sân thượng xuống, hai người đều có vẻ tràn trề tâm sự. Chuyến bay của Mạch Định Lạc cất cánh vào sáng sớm hôm sau, nên Chu Diễm Chiêu không về nhà nữa, lấy một phòng trong khách sạn ngủ lại. Hôm sau, anh ta dậy từ sớm, lại đích thân đưa Mạch Định Lạc ra sân bay.

Tiền Mạch Định Lạc đi rồi, tâm trạng Chu Diễm Chiêu dường như mới tốt lên phần nào, anh ta hỏi Tiểu Quang: “Bảo cậu hẹn Tiêu Tư Trí, đã hẹn chưa?”

“Đã nói với nó rồi, chiều nay nó đến.”

“Tôn Lăng Hy đang làm gì?”

“Đi làm, tối qua ra ngoài ăn với cô hai.” Tiểu Quang hơi ngập ngừng, đoạn nói tiếp: “Còn có cả Tiêu Tư Trí nữa.”

Chu Diễm Chiêu cười khẩy: “Coi nhau như người một nhà rồi đấy à?”

Tôn Lăng Hy đi làm chẳng qua cũng chỉ ở văn phòng uống trà lên mạng, chiều hôm ấy Chu Tiểu Manh không có giờ học, liền hẹn cô đi xem lễ phục. Lái xe đến đón Chu Tiểu Manh trước, sau đó qua thư viện đón Tôn Lăng Hy. Vừa lên xe, Chu Tiểu Manh đã dúm cho Tôn Lăng Hy một gói đồ ăn vặt nóng hôi hổi: “Em mua ở cổng trường đấy, không đắt nhưng ngon lắm.”

Bọn họ mở cửa sổ trên nóc xe ra để ăn, gió thổi lùa vào xe hơi lành lạnh, Tôn Lăng Hy quăn một chiếc khăn quàng, bị gió thổi phất pha phất phơ, cơ hồ sắp quết vào hộp nhựa đựng thức ăn đầy dầu mỡ. Chu Tiểu Manh bèn nói: “Để em buộc lại cho.” Dứt lời liền đưa tay ra giúp cô kéo tấm khăn ra sau vai, thắt nút lại. Tôn Lăng Hy chùng như hơi ngần ngại, cười cười bảo: “Thì ra hồi đi học, toàn thích ăn mấy thứ này.”

“Em cũng thế, hồi học trung học, em cực kỳ thích ăn bánh cuốn trong một ngõ nhỏ bên ngoài trường, mà mẹ em từ bé đã không cho phép em ăn linh tinh ngoài đường, mỗi ngày tan học nhìn thấy đám bạn ăn, em lại thèm chảy dãi ra... khổ nỗi ngày nào nhà em cũng có lái xe đến đón, muốn lên lút mua một phần cũng không được. Càng không được ăn, thì lại càng thèm...”

Tôn Lăng Hy bật cười “hích” một tiếng: “Thế thì len lén nhờ người mua hộ chứ!”

Chu Tiểu Manh cũng cười, lúc đó đương nhiên có người mua hộ cô. Cô học môn Toán không được tốt, tối nào cũng phải mời gia sư phụ đạo, lúc gia sư đi về thì đã khoảng mười giờ rồi. Nhà họ Chu tuy là dân xã hội đen, nhưng ông Chu Bân Lễ quản con cái rất chặt, mười giờ là giờ giới nghiêm, nếu không về sẽ bị ăn đòn. Chu Diễm Chiêu thường

rất hay giẫm đạp lên lệnh cấm này, có lúc về muộn quá, ông Chu Bản Lễ ngồi canh ở phòng khách. Chu Diễm Chiêu đòi nào chịu thua, hể lên vào trong vườn liền leo cây lên tầng hai, giả bộ như đã về từ sớm. Bên ngoài phòng ngủ của Chu Tiểu Manh vừa khéo có một cái cây, hồi nhỏ Chu Diễm Chiêu từng ngồi trên cành cây đó hù dọa cô. Về sau lớn lên, thường thường là khi cô đang làm bài tập, hể nghe thấy tiếng lá cây sột soạt khe khẽ, ngẩng đầu lên liền trông thấy Chu Diễm Chiêu đang từ cửa sổ chui vào một tay bám cành cây, một tay còn xách túi bánh cuốn mua về cho cô.

“Anh lại trèo cây rồi!” Cô tròn tròn đôi mắt sáng, thở phì phì vì tức, đón lấy túi bánh cuốn nóng hổi, rồi lại vội vàng vàng vợ lấy đồng sách vở: “Đừng giẫm lên vở bài tập của em!”

“Có đồ ăn rồi mà vẫn không bites miệng em!” Chu Diễm Chiêu thường hay véo má cô một cái, sau đó nháy từ trên bàn xuống, chỉnh lại quần áo, nở một nụ cười xảo quyệt: “Anh xuống nhà báo bố một tiếng đã, không lại tưởng anh vẫn chưa về.”

Năm Chu Diễm Chiêu mười sáu tuổi, ngôi sao mà cô mê nhất từ Hồng Kông qua tổ chức đại nhạc hội. Tất cả đám con gái trong lớp đã hẹn nhau cùng đi xem, mọi người đều góp tiền mau vé trước, nhưng Chu Tiểu Manh biết mình chẳng thể ra khỏi cửa, cứ ủ ê rầu rĩ suốt mấy ngày liền, mãi đến một hôm Chu Diễm Chiêu chui từ cửa sổ vào như thường lệ, trông thấy cô mặt mày ủ châu, cả túi bánh cuốn cũng chẳng buồn đón lấy, liền hỏi: “Sao thế? Ai bắt nạt em à?”

“Nói ra anh cũng chẳng giúp được em đâu.” Chu Tiểu Manh năm mười sáu tuổi vẫn còn trẻ con ngang bướng, đầy một bụng tâm sự mà không biết nói từ đâu, uể oải nằm rạp người xuống mặt bàn.

“Này!” Chu Diễm Chiêu thời học cấp ba đã cao một mét tám, giờ ngồi trên mặt bàn của cô, hai cẳng chân dài không biết gác vào đâu. Trên miệng anh ta ngậm một điếu thuốc nhả nhúm, nhưng không châm thuốc, bộ dạng có vẻ rất thích thú, vò vò mái tóc như mì sợi của cô: “Em còn không nói cho anh nghe, làm sao biết là anh không giúp em được?”

“Em muốn đi xem ca nhạc!”

“Không có tiền mua vé hả?” Chu Diễm Chiêu móc ví ra, “Đây! Để anh trai tài trợ cho em, năm trăm đồng đủ không?”

“Em có tiền.” Chu Tiểu Manh rất ấm ức: “Mẹ bảo chỗ đại nhạc hội ấy rồi ren hỗn loạn lắm, không cho em đi! Nhưng bọn con gái trong lớp đều nói là sẽ đi cả mà!”

“Xời, còn tưởng chuyện gì to tát lắm chứ.” Chu Diễm Chiêu nhét ví tiền vào túi, hỏi cô: “Lúc nào biểu diễn?”

“Tối ngày kia đấy, ngày kia bố mẹ đều ở nhà, em có trốn cũng không trốn ra được...”

“Yên tâm đi, anh giúp em đối phó!”

“Bốc phét!”

“Hừ, em thấy anh bốc phét bao giờ chưa hả.” Chu Diễm Chiêu thông dong bước xuống khỏi bàn: “Đến tối hôm ấy, em chỉ cần bảo không được khỏe, muốn đi ngủ sớm là được rồi.”

Lần đầu tiên trốn ra khỏi nhà trong đời Chu Tiểu Manh chính là một vụ mạo hiểm với sự giúp đỡ của Chu Diễm Chiêu. Đến tối hôm ấy, Chu Diễm Chiêu lên tới phòng cô, lặng lẽ gõ cửa. Cô để anh ta vào trong, anh ta thấy cô mặc váy liền chau mày lại: “Em mặc cái thứ này đi à?”

“Sao lại không được?”

“Thay quần bò đi!” Chu Diễm Chiêu thúc giục: “Nhanh lên!”

Sau khi cô thay quần bò xong đi ra, Chu Diễm Chiêu từ cửa sổ leo lên cây trước, sau đó giơ tay về phía cô: “Qua đây, anh giữ em cho!”

Chu Tiểu Manh cũng hơi sợ, dù đây chỉ là lầu hai, nhưng vẫn rất cao, từ bậu cửa sổ tới cành cây ít nhất cũng cách nhau một sải tay. Nhưng Chu Diễm Chiêu đã tóm lấy cánh tay cô, kéo ra ngoài: “Đừng sợ! Nhanh lên nào!”

Chu Tiểu Manh run lấy bầy, đánh liều bổ nhào ra ngoài, kết quả trán cô đụng vào cằm của Chu Diễm Chiêu, trượt chân một cái, suýt nữa thì ngã xuống dưới, cũng may Chu Diễm Chiêu kịp thời tóm lấy thắt lưng cô nhắc bổng lên, mới giữ cho cô trụ vững được thân hình. Anh ta hít vào một hơi, nói: “Sao em ngu thế không biết!”

“Em đâu có...” Cô vừa thốt ra ba chữ ấy liền bị anh ta bịt chặt miệng lại, phòng ngủ chính ở sát vách đột nhiên sáng đèn. Phóng chừng nghe thấy tiếng lá cây xao động, bà Diệp Tư Dung đi tới cạnh cửa sổ, mở cánh cửa nhìn ra bên ngoài. Cũng may, trong phòng đèn sáng trưng, nhưng bên ngoài thì tối mịt, bọn họ lại nấp dưới tán lá, bà đảo mắt nhìn mấy lượt, cũng không phát hiện ra điều gì. Nhưng chính vì trong phòng sáng trưng, nên họ có thể nhìn rõ mồn một nét mặt của bà Diệp Tư Dung, Chu Tiểu Manh sợ đến nỗi không dám thở mạnh, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Hai người chết cứng tại đó, không dám nhúc nhích. May sao, bà Diệp Tư Dung rút cuộc cũng đóng cửa sổ lại, buông rèm cửa xuống. Quả tim Chu Tiểu Manh gần như sắp nhảy ra ngoài, tai cô vừa khéo léo áp lên lồng ngực Chu Diễm Chiêu, bấy giờ mới phát hiện, tim anh ta cũng đập thành thịch vừa nhanh vừa gấp.

Cô đang định chế giễu Chu Diễm Chiêu mấy câu, không ngờ vừa ngẩng đầu lên, đúng lúc

Chu Diễm Chiêu muốn cúi đầu xuống nói gì với cô, môi anh ta vừa hay chạm vào trán cô, cảm giác mềm mại khiến Chu Tiểu Manh giật nảy cả mình, thân hình nghiêng đi, suýt chút nữa lại rơi xuống dưới, cũng may cánh tay Chu Diễm Chiêu ôm chặt, níu giữ cô lại. Anh ta nói: “Em đừng có cựa quậy lung tung!”

Chu Tiểu Manh hơi ngượng ngùng, từ nhỏ ông Chu Bân Lễ đã đối xử với cô rất tốt, thường hay ôm cô đặt lên đùi. Nhưng khi cô bảy tám tuổi, ông Chu Bân Lễ đã coi cô như con gái lớn, không hay ôm ấp cô nữa, chắc để tránh ngò vục, dẫu sao thì ông cũng chỉ là cha dượng của cô mà thôi. Chu Diễm Chiêu là anh trai, có lúc nhéo nhéo má cô một cái, cô cũng chưa từng nghĩ ngợi linh tinh bao giờ. Chỉ có điều, được Chu Diễm Chiêu ôm như thế này, cũng là lần đầu tiên từ khi trưởng thành, cô ở gần một người khác giới đến thế, mà người đàn ông này lại là anh trai cô, cô cảm thấy mình lẽ ra không nên đỏ mặt.

Chu Diễm Chiêu dường như cũng cảm nhận được, bèn nói: “Em ôm chặt lấy cành cây này, anh xuống trước, sau đấy em leo xuống theo.”

“Vâng.”

“Thế anh buông tay ra nhé?”

“Vâng.”

Sau khi tụt xuống gốc cây, mọi chuyện trở nên rất đơn giản, Chu Diễm Chiêu ngựa quen đường cũ, móc chìa khóa cửa sau ra mở cửa, rồi cùng cô lên ra khỏi biệt thự. Chu Diễm Chiêu đưa cô tới tận bên ngoài sân vận động, tìm chỗ hẹn, cả đám con gái trong lớp cô đều tụ tập ở đó, người nào người nấy hưng phấn như con chim nhỏ sổ lồng, lách cha lách chích. Cô hân hoan tìm tới đám bạn học, loáng cái đã quên sạch nỗi sợ hãi khi leo cây ban nãy.

Chu Diễm Chiêu không đi xem đại nhạc hội với cô, chỉ bảo: “Đồ trẻ con!” Anh ta hẹn người đi uống trà nói chuyện, khi buổi biểu diễn kết thúc mới đến đón cô. Khi ấy, Chu Diễm Chiêu vừa đổi chiếc mô tô Harley thứ ba, chở cô xuyên qua thành phố trong màn đêm, phố lớn ngõ nhỏ nhanh chóng bị quăng lại sau lưng. Gió lửa phàn phật làm vạt tóc mai bên dưới mũ bảo hiểm của cô rối bời, chọc cả vào mắt. Chu Diễm Chiêu phóng xe quá nhanh, hoàn toàn chẳng để ý gì đến đèn xanh đèn đỏ và luật lệ giao thông, lúc rẽ ngoặt, thân xe gần như áp sát mặt đất, Chu Tiểu Manh sợ đến nỗi ôm chặt lấy eo anh ta. Lúc đi qua đầu con ngõ quen thuộc, có người huýt sáo miệng vỗ tay, còn có người gọi “Anh Mười”, hiển nhiên đều là người quen biết. Thoáng sau, liền có mấy chiếc xe khác chạy tới, theo sát phía sau bọn họ. Chu Tiểu Manh mới đầu không để ý, về sau càng lúc càng có nhiều xe hơn, cô mới phát hiện, không ngờ có đến mấy chục chiếc mô tô từ các ngõ nhỏ phố lớn tụ tập lại, theo sát phía sau hai người bọn họ.

“Anh ơi!” Cô muốn nhắc nhở Chu Diễm Chiêu, nhưng xe chạy quá nhanh, dù cô có hét

lớn thế nào, âm thanh cũng bị gió cuốn đi mất. Đó là lần đầu tiên cô gặp Tiểu Quang, bấy giờ chỉ có xe của anh ta là cuối cùng vượt qua được bọn họ, đồng thời giữ vững ưu thế đó đến phút chót. Đích đến của cuộc đua xe là một đoạn cầu vượt chưa thông lộ, tất cả đều phanh lại trước khối xi măng trơn phản quang, Chu Diễm Chiêu chống một chân xuống, cởi mũ bảo hiểm ra nói: “Được lắm, Tiểu Quang, cậu lại thắng rồi!”

“Anh Quang thắng lần thứ ba rồi!”

“Nào nào! Hôn một cái đi!”

Cả đám người xung quanh đều làm rộn lên, Chu Diễm Chiêu xoay người lại, nói: “Hôm nay không được, hôm nay là em gái tôi.”

“Nói bậy! Không phải mới bao được em này, không nỡ nhường đấy chứ?”

“Hôn một cái cũng có mất miếng thịt nào đâu!”

“Phải đấy! Dám chơi thì dám chịu! Anh Mười, anh có phải loại người mất mặt thế đâu!”

Chu Tiểu Manh hoàn toàn không nghe rõ bọn họ đang nói gì, tiện tay gỡ cái mũ bảo hiểm xuống, đám người này vừa nhìn thấy mặt cô, lại càng làm dữ hơn, có kẻ còn huýt sáo miệng: “Thảo nào anh Mười không nỡ, quả nhiên vừa trắng lại vừa non!”

Sắc mặt Chu Diễm Chiêu sa sầm, còn chưa nói năng gì, Tiểu Quang đã lên tiếng: “Đừng làm loạn lên nữa, đây đúng là em gái anh Mười đấy, lúc tôi đến nhà anh ấy đã gặp rồi.”

“Em gái tôi, Tiểu Manh.” Chu Diễm Chiêu tiện tay vuốt mái tóc cô: “Sau này có gặp nó, phải ra dáng đàn anh đấy nhé.”

“Anh Quang không được nhẹ tay với anh ấy, thắng một trận hôn kiểu Pháp một cái, không thể vì là em gái mà bỏ qua được!”

“Đúng thế đúng thế!”

Chu Diễm Chiêu cũng không bực, cười hì hì hỏi Tiểu Quang: “Hôm nay đúng là phải xin lỗi cậu rồi, tôi thật tình không muốn đua đâu, vì có em gái ở trên xe. Có điều, nếu thế rồi, thì cứ theo quy củ mà làm, hay là, tôi với cậu hôn nhau kiểu Pháp nhé?” Nói xong liền nhảy xuống xe, làm bộ đi hôn Tiểu Quang thật, Tiểu Quang xụ mặt vừa né tránh vừa nói: “Ghi nợ! Ghi nợ! Lần sau anh bảo bé nào ngồi sau xe anh hôn em là được rồi!” Cả bọn đều cười rộ lên, Chu Tiểu Manh cũng không nhịn được cất tiếng cười theo.

Sau cùng, vẫn là Chu Diễm Chiêu cảm thấy mắc nợ, vì vậy liền lên tiếng mời tất cả đi ăn đêm. Chu Tiểu Manh chưa bao giờ ngồi trên xe máy phóng vèo vèo trên đường phố Nam Duyệt vào lúc đêm khuya như vậy. Tận khi ấy, cô mới biết thì ra thành phố Nam Duyệt về đêm khác hẳn ban ngày. Vẻ phồn hoa náo nhiệt của ban ngày đến khi đêm

buông, lại lắng đọng thành một phong cảnh khác. Những ngõ phố tầm thường kia, dưới ánh đèn đường dường như cũng mang một nét phong tình rất riêng.

Bao nhiêu mô tô của bọn họ gầm rú phóng vọt qua, tựa như một đàn cá bơi vun vút trên đường phố trống trải, lại tựa như nghìn vạn mũi tên cùng bắn vọt đi, nhưng những mũi tên này biết rẽ ngoặt, men theo những dải ban công trên con phố cũ, ngoặt chỗ này rồi lại ngoặt chỗ kia, cuối cùng đến chợ đêm bên bờ sông, đúng lúc náo nhiệt tưng bừng. Bọn họ dừng xe dưới gốc cây, rồi đi đến cửa tiệm quen thuộc.

Mỗi gã trai trẻ trên xe đều dẫn theo một cô bạn gái, người nào người nấy chỉ hơn Chu Tiểu Manh một hai tuổi là cùng, nhưng cô nào cũng như người lớn, coi Chu Tiểu Manh thành đứa con nít ranh, vừa vào tiệm đã phát thuốc cho khắp mọi người, thuốc lá quăng qua quăng lại. Chu Diễm Chiêu còn tiện tay cầm cái cốc trước mặt cô đi: “Trẻ con uống nước hoa quả được rồi.”

“Để em.” Một cô gái ngồi bên cạnh chìa đôi tay sơn móng đỏ son đẹp đẽ, đổ đầy nước cà rốt vào cốc, sau đó đưa cho Chu Tiểu Manh: “Em Mười, cái này cho em.”

“Gọi bậy gọi bạ cái gì đấy!” Chu Diễm Chiêu vừa buồn cười vừa tức: “Tôi đứng thứ Mười chứ nó có đứng thứ Mười đâu.”

“Em gái của anh Mười, thôi thì gọi tắt là em Mười cho xong.” Cô gái kia chẳng hề để tâm, bỏ điếu thuốc đang ngậm trên môi ra, búng tàn thuốc, rồi tiện tay đưa cho gã trai bên cạnh mình, liếc mắt đánh giá Chu Tiểu Manh: “Chà, anh Mười, anh đừng nói nhé, cô em gái này của anh đúng là xinh đẹp thật đấy, cũng may chẳng giống anh tẹo nào, chứ giống anh thì xong phim luôn rồi!”

“Đệch!” Gã trai bên cạnh cô ta phá lên cười: “Anh Mười, con này nói móc anh không đẹp trai kìa!”

“Đàn ông cần đẹp mã làm cái gì?” Chu Diễm Chiêu tùy tiện vỗ lên tay gã kia: “Còn nữa, em gái tôi ở đây, đừng có mở mồm ra là chửi bậy, giữ mồm giữ miệng một chút không được à?”

“Hầy, chẳng ra làm sao cả, đến nói chuyện cũng sợ làm hư em gái anh, cô bé mà biết những chuyện xấu anh làm bên ngoài, e là sợ đến phát khóc lên mất!”

“Tôi làm chuyện xấu gì chứ?” Chu Diễm Chiêu cười hết sức thoải mái: “Bớt nói nhăng nói cuội đi, em gái tôi mà sợ thật, để xem tôi lột da cậu như thế nào!”

Chu Tiểu Manh chưa từng thấy Chu Diễm Chiêu như vậy bao giờ, trong lòng cô, anh trai chỉ là anh trai mà thôi, tuy có nghịch ngợm, nhưng những lúc ở nhà, bị ông Chu Bân Lễ quản thúc nên đành phải làm bộ làm tịch, cũng không xuất chúng cho lắm. Nhưng Chu Diễm Chiêu đêm nay hoàn toàn khác, anh ta ngông cuồng ngang ngược, lại thoải mái

ung dung, so với lúc ở nhà thì như thể hai con người khác nhau vậy. Ở anh ta, có một thứ thần thái kỳ dị, đám trai trẻ này đều tựa như những mũi nhọn, nhưng tất cả đều rất ngưỡng mộ anh ta, phục tùng anh ta. Chu Diễm Chiêu tựa như con sói có uy lực nhất trong đàn, lần nào cũng chỉ cần thông thả ung dung là chiếm được ưu thế, đứng trên vách đá cao xa nhất cúi nhìn xuống cả thảo nguyên mênh mông.

Dáng ngồi của Chu Diễm Chiêu cũng không giống ở nhà, trong nhà dẫu sao cũng còn có bà Diệp Tư Dung, ông Chu Bân Lễ không quản con cái chắt chẽ lắm, nhưng bà Diệp Tư Dung cả ngày cứ ở đằng sau hai đứa con ân cần dặn dò. Chu Diễm Chiêu cũng rất tôn trọng và khách khí với bà. Xét cho cùng, anh ta từ nhỏ đã mất mẹ, bà Diệp Tư Dung lại dốc rất nhiều tâm sức vào anh ta, từ nhỏ đã dạy anh ta ngồi cho ra dáng ngồi. Những lúc ở nhà, Chu Diễm Chiêu đều ngồi rất nghiêm chỉnh, lưng eo thẳng tắp, hai gối khép lại, bộ dạng như một đứa con ngoan ngoãn lắm. Khi ở sạp hàng ngoài chợ đêm, đương nhiên anh ta buông thả hơn nhiều, một tay đặt trên lưng ghế của Chu Tiểu Manh, tay còn lại kẹp điếu thuốc, chân thì ngoắc lên thanh ngang bên dưới mặt bàn, tưởng như toàn thân chẳng có tí xương cốt nào vậy, bộ dạng uể oải lờ đờ như con chó hoang mà bà Diệp Tư Dung nhặt về... Chu Tiểu Manh nghĩ tới đây, liền không nhịn được cười trộm, lại ngó nhìn Chu Diễm Chiêu, thấy chân anh ta duỗi ra thật dài, sao mà giống con chó ấy lúc ngáp quá chừng. Cô cứ ngây ra đó cười một mình,, bất thành hình, gò má bị nhéo cho một cái, thủ phạm chính là Chu Diễm Chiêu: “Ngây ra cười cái gì đó?”

“Không có, ngao xào ngon quá.” Cô nhanh nhẹn trả lời, Chu Diễm Chiêu mà biết cô nghĩ anh ta giống chó, nhất định sẽ nhéo đứt tai cô mất.

“Ăn mấy thứ cay nóng này ít thôi, kéo về lại kêu mọc mụn rồi.”

Hai tháng trước, Chu Tiểu Manh mọc mấy cái mụn, cả ngày cứ rầu rĩ ủ dột, thở ngắn than dài, nằm trên giường mà cứ dấm nệm thùm thụp. Một hôm, Chu Diễm Chiêu về muộn, trèo qua cửa sổ chui vào, vừa hay trông thấy cô nằm khóc, liền giật nảy cả mình, còn tưởng cô tủi thân chuyện gì ghê gớm lắm, bèn ngồi xổm bên giường nhẩn nại dỗ dành hồi lâu mới hỏi được, thì ra trên trán cô mọc hai cái mụn to tướng, Chu Tiểu Manh cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

“Ai mà chẳng mọc mụn chứ!” Chu Diễm Chiêu đã yên tâm, liền hung hãn chọc cho cô một cái: “Nghĩ ngợi lung tung cái gì, mấy hôm nữa là nó lặn mất thôi!”

“Có phải anh mọc mụn đâu mà!” Chu Tiểu Manh đang ở tuổi dậy thì, trái tính trái nết, tròn mắt đỏ lựng, cứ xuýt xoa mãi không thôi: “Anh biết cái gì chứ!”

“Ai bảo anh chưa từng mọc mụn.” Chu Diễm Chiêu hy sinh bản thân, bắt đầu dỗ dành cô em trái tính: “Bây giờ vẫn còn đây này, không tin cho em xem!”

“Ở đâu?”

Chu Diễm Chiêu vạch tai ra: “Ở sau tai ấy, xem đi!”

Chu Tiểu Manh đưa mắt nhìn, quả nhiên có thấy một cái mụn cơm, lại càng ẩn sâu hơn: “Đến tận bây giờ anh vẫn còn mọc mụn à? Vậy tức là kể cả khi em già giống anh, cũng vẫn bị mọc mụn ư... hu hu hu hu...” Cô vừa khóc được mấy tiếng, Chu Diễm Chiêu đã thò tay ra chọc lét: “Cái gì mà già giống anh chứ hả!” Hồi nhỏ bọn họ thường chơi đùa với nhau, Chu Diễm Chiêu biết cô có máu buồn, ngón tay còn chưa chọc vào nách, cô đã cười rũ ra, nên đây là chiêu hiệu quả nhất để cô đổi khóc thành cười. Quả nhiên, tay anh ta còn chưa chạm đến cánh tay cô, cô đã cười đến nổi oằn người lại: “Anh ời em sai rồi... được rồi...” Chu Diễm Chiêu cù thêm mấy cái nữa, toàn thân cô mềm nhũn cả ra, nói năng cũng lắp ba lắp bắp: “Xin lỗi rồi mà... anh tha cho em đi... anh... xin anh đấy... được rồi... người ta đã xin anh rồi mà...”

Cô cười đến nỗi sắp chảy cả nước mắt, muốn nói cũng thở không ra hơi, đành ngược đôi mắt long lanh đắm nước lên nhìn Chu Diễm Chiêu, tỏ ý xin tha, đồng thời đẩy cánh tay anh ta ra, cong người lại cười lên mấy tiếng khúc khích, chợt thấy Chu Diễm Chiêu đỡ người ra đó, hai bàn tay nắm chặt tấm ga trải giường bên cạnh cô, trên trán thậm chí còn có cả mồ hôi rịn ra. Chu Tiểu Manh không khỏi lấy làm kỳ lạ: “Sao thế ạ?”

“Không có gì, anh nhớ ra một chuyện quan trọng.” Sắc mặt Chu Diễm Chiêu hết sức khó coi: “Em ngủ trước đi, anh đi đây.”

Chu Tiểu Manh thấy anh ta như thế đang chạy trốn, đẩy cửa đi luôn thì thầm nhủ, chắc chắn lại quên chuyện gì quan trọng của ông Chu Bân Lễ rồi, bằng không sao lại cuống cả lên như thế.

Nhưng đối với Chu Tiểu Manh năm mười sáu tuổi, có thể trốn ra ngoài xem biểu diễn ca nhạc đã là khoảnh khắc tốt cùng vui sướng, tốt cùng rục rờ của quãng đời thiếu nữ rồi. Niềm hưng phấn của buổi biểu diễn, cộng với sự kích thích khi đua xe, giờ lại ngồi ở đây ăn đêm, xung quanh toàn những người trẻ tuổi ngông nghênh ngạo ngược, cảm giác này thật quá thích thú, giống như thể trong đêm tối đột nhiên nở đầy hoa tươi, khiến cô cảm thấy mình đang ở giữa một thế giới mới mẻ. Dù Chu Diễm Chiêu nhắc nhở sẽ mọc mụn, nhưng cô cũng chẳng buồn nhớ lại buổi tối quái lạ cách đây hai tháng, chỉ quay sang Chu Diễm Chiêu làm mặt quỷ, rồi ăn sạch chỗ gaio còn lại.

Chu Diễm Chiêu và những người khác đều uống bia, cả két bia được mang lên, mỗi người một chai, thoáng cái đã hết sạch, tựa như uống nước ngọt có ga vậy. Thấy Chu Tiểu Manh lộ vẻ tâm bị đâm chảy máu tay, Chu Diễm Chiêu không cho cô ăn nữa, nói: “Trẻ con buổi tối ăn nhiều quá không tốt đâu.”

“Có anh mới là trẻ con ấy!” Chu Tiểu Manh bưng bưng phần nộ: “Em mười sáu tuổi rồi!”

“Thì đúng rồi, đừng nghe lời anh trai em.” Bên cạnh có người đùa bỡn: “Năm mười sáu

tuổi anh ấy đổi tới mấy cô bạn gái rồi đó!”

“Em gái à, em biết bạn gái của anh trai em bây giờ là ai không?”

“Bông hoa của thành phố Nam Duyệt đấy!”

“Hôm nào bảo anh trai dẫn về cho mà xem mặt!

Một đám mồm năm miệng mười nói cho Chu Diễm Chiêu không xuống thang nổi, dù anh ta như ông cụ non, nhưng đầu sao cũng vẫn còn trẻ, da mặt không được tường đồng vách sắt như sau này. Anh ta đành đối đáp qua loa với họ một hồi, sau đó bảo phải đưa Chu Tiểu Manh về nhà, vì ngày nào cô cũng đi ngủ lúc mười giờ rưỡi, hôm nay thực sự đã muộn quá rồi.

Cả đám người cứ như vậy giải tán, người nào lên xe người ấy, lao vút đi tứ tán trong làn gió đêm. Lúc Chu Diễm Chiêu phóng xe, Chu Tiểu Manh ngáp liên hồi, rồi ôm eo anh ta, gối đầu lên lưng, ngủ thiếp đi. Cô thực sự quá mệt, cũng đã buồn ngủ lắm rồi. Cuối cùng, khi Chu Diễm Chiêu lay cô tỉnh dậy, bọn họ đã vào đến trong vườn, ở ngay bên dưới gốc cây lớn.

Chu Tiểu Manh dụi dụi mắt: “Sao đã đến đây rồi?”

“Anh công em vào đây.” Không hiểu sao, giọng Chu Diễm Chiêu đầy vẻ châm chọc: “Ngủ như heo ấy! Có ném em xuống cống em cũng chẳng biết. Sao không nhìn con gái con đưa nhà người ta xem, có ai giống em đâu, cái miệng mình cũng không quản được, ăn đến nổi béo ú lên! Nặng chết đi được!”

Chu Tiểu Manh cảm thấy những lời này hết sức chối tai, xưa nay cô tuyệt đối không chịu thua ai về miệng lưỡi bao giờ, đảo mắt một vòng, rồi cười hì hì nói: “Anh công nhiều bạn gái lắm rồi nhỉ? Không thì sao biết người khác đều nhẹ hơn em chứ!”

“Tất nhiên người khác đều nhẹ hơn em rồi!”

“Chỉ có Trư Bát Giới mới đi công cô dâu, anh suốt ngày công bạn gái, còn Trư Bát Giới hơn cả Trư Bát Giới nữa, thế mà không biết ngượng nói em là heo! Em mà là heo, thì anh chính là anh trai của heo! Cái đồ heo mập!”

Chu Diễm Chiêu dường như bị câu nói này làm cho nghẹn họng, một lúc sau mới đáp trả: “Em mà không phải là em gái anh thì còn lâu mà anh mới công nhé! Còn nữa anh sẽ bỏ em ở đây một mình, cho em tự leo về phòng đi ngủ đấy!”

Chu Tiểu Manh biết rõ anh sẽ không làm vậy, nhưng vẫn làm bộ sợ hãi vô cùng, kéo kéo ống tay áo Chu Diễm Chiêu nũng nịu: “Anh à...”

Chu Diễm Chiêu không biết làm sao đành ngồi xổm xuống, nói: “Giẫm lên lưng anh, anh

công kênh em lên cây.”

Chu Tiểu Manh giẫm lên lưng anh ta, hai tay ôm chặt lấy thân cây, Chu Diễm Chiêu chậm chậm đứng dậy, nhưng cô lại đứng không vững, anh ta bèn ôm chặt hai cẳng chân cô, dồn sức đẩy lên. Rốt cuộc, Chu Tiểu Manh cũng bám được vào cành cây mọc chĩa ngang ra, cuống cuống leo lên. Chu Diễm Chiêu đẩy cô lên cành cây thứ nhất, tự mình cũng leo lên, hơn nữa còn leo cao hơn cô, rồi đưa tay kéo cô lên cành cây thứ hai, leo lên tiếp nữa là bệ cửa sổ rồi. Chu Tiểu Manh cảm thấy trèo cây cũng rất thú vị, lá gan cũng lớn hơn lúc leo từ trong cửa sổ ra khi này nhiều. Chu Diễm Chiêu trèo qua cửa sổ vào trước, sau đó kéo cô vào. Hai người không dám bật đèn, vừa lần mò vừa sợ đụng phải các thứ bên cạnh bàn, đang dò dò dẫm dẫm, đột nhiên cả căn phòng sáng bừng lên. Bọn họ từ trong bóng tối đi vào, đèn thành linh bật sáng, làm cả hai chói mắt không mở ra được.

Chu Tiểu Manh theo phản xạ đưa tay che mắt lại, còn Chu Diễm Chiêu theo bản năng chặn ngay trước mặt cô, ông Chu Bân Lễ đã vung tay tát tới: “Thằng chó chết! Nửa đêm khuya khoắt mày đưa em gái đi đâu hả?! Dì mày lo đến sắp phát điên lên rồi kia kìa!”

Chu Tiểu Manh cũng không ngờ bị người lớn phát hiện, chỉ trố mắt nhìn Chu Diễm Chiêu bị bộp cho mấy cú, phen này đúng là ông Chu Bân Lễ đã nổi giận thực sự, ông vừa đánh vừa chửi, lại đập cho Chu Diễm Chiêu mấy phát liên. Chu Tiểu Manh sợ đến dờ cả người ra, một lúc lâu sau mới òa khóc thành tiếng, ôm lấy cánh tay ông liên tục van xin: “Bố ơi! Bố đừng giận nữa!”

Ông Chu Bân Lễ vẫn luôn thương yêu cô con gái này từ khi còn bé tí, thấy cô ngồi trên bàn như chú chim nhỏ bị kinh hãi, sợ đến nỗi toàn thân run lên bần bật, dù lòng đầy lửa giận, ông cũng đành nén xuống, hằn học trừng mắt nhìn Chu Diễm Chiêu, rồi quay sang an ủi Chu Tiểu Manh: “Đừng khóc, đừng khóc! Bố không mắng con đâu mà, nào, chậm chậm xuống đây, đừng nháy, cẩn thận trật chân, anh trai con đúng là thằng chẳng ra gì... con đừng học theo nó, mau chạy đi xem mẹ con thế nào, bà ấy sắp phát điên lên rồi kìa...”

Thì ra bà Diệp Tư Dung vốn kỹ tính, vẫn nhớ con gái bảo không được khỏe, đã đi ngủ từ sớm. Bà lo con gái bị lạnh rồi phát sốt, nên mấy tiếng sau, đoán chừng con gái đã ngủ say, bèn sang xem thế nào. Chẳng ngờ phòng Chu Tiểu Manh lại khóa trái bên trong, bà Diệp Tư Dung biết con gái mình đã lớn, có lúc không muốn bị người lớn chăm sóc như đứa trẻ con, lại sợ làm phiền cô ngủ, nên cũng không gõ cửa, mà bảo người giúp việc lấy chìa khóa phụ đến, định lảng lảng vào xem một chút. Bà cũng không bật đèn, lò mờ thấy trên giường có người đang nằm ngủ, liền nhẹ nhàng đi qua sờ thử, vừa lo con gái bị sốt, lại lo chăn quấn chặt quá làm con gái đổ mồ hôi. Kết quả, rờ xuống dưới chăn, không ngờ lại là cái gối, bấy giờ bà mới cảm thấy không ổn, vội bật đèn lên xem, thì ra là cái chăn quấn quanh cái gối giả làm hình người, còn Chu Tiểu Manh chẳng biết đã đi đâu.

Bà Diệp Tư Dung cuống đến nỗi tối sầm cả mặt mũi lại, hôn mê bất tỉnh, làm đám người giúp việc hoảng hồn, lập tức gọi điện ngay cho ông Chu Bản Lễ. Ông đang bận tiếp khách, nghe nói con gái biến mất, cũng vừa kinh hoảng vừa tức giận, lập tức lao về nhà. Ông Chu Bản Lễ nghe người giúp việc kể lại sự tình, lại quan sát tình hình trong phòng một lượt, biết ngay con gái mình không bị ai bắt cóc, mà chắc chắn là lén lút trốn ra ngoài. Đứa con gái này xưa nay vẫn ngoan ngoãn nghe lời, sao lại nửa đêm nửa hôm trốn ra khỏi nhà, dù có ra khỏi được phòng, thì làm sao nó ra cổng được, ông Chu Bản Lễ vừa nghĩ tới đây, liền biết ngay là việc tốt do ai làm.

Chu Tiểu Manh chẳng ngờ mẹ mình lại lo đến nỗi ngất xỉu, vừa thương mẹ, vừa hối hận, vội chạy đến bên giường bà. Ông Chu Bản Lễ đã mời bác sĩ đến, bác sĩ bảo là do nhất thời lo lắng quá nên mới như vậy, bây giờ thân thể hư nhược chỉ có thể nằm trên giường truyền dịch. Chu Tiểu Manh thấy bộ dạng mẹ mình như thế, đương nhiên lại khóc òa lên một trận. Bà Diệp Tư Dung mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẫn lần dò nắm chặt bàn tay cô, yếu ớt cười: “Về là tốt rồi... đừng làm mẹ sợ nữa... mẹ chỉ có một mình con...”

Chu Tiểu Manh phục người bên giường mẹ, lại thút thít khóc thêm một lát nữa, mới nghe lời khuyên đi tắm rửa rồi ngủ. Dẫu sao, cô cũng chỉ mười sáu tuổi, xong chuyện thì đã nửa đêm, được người giúp việc đỡ dành ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau cô mới biết, ông Chu Bản Lễ đánh Chu Diễm Chiêu rất dữ dội, mấy năm nay ông không động tay động chân đánh con trai nữa, nhưng lần này lại phá lệ, hai bố con cãi nhau một trận lớn, Chu Diễm Chiêu tức khí, đã bỏ đi lúc đêm hôm khuya khoắt.

Ông Chu Bản Lễ nói: “Không ai được phép đi tìm nó! Không ai được cho nó tiền! Thăng này làm phản rồi chắc!”

Bà Diệp Tư Dung ốm mấy ngày liền, trong nhà cũng không ai dám khuyên ông Chu Bản Lễ, chỉ có Chu Tiểu Manh âm thầm áy náy trong lòng, cảm thấy tại mình mà liên lụy anh trai. Cô trộm trong nhà một đồng tiền lẻ, đồng thời dốc hết tiền tiêu vặt mình để dành, bỏ vào một phong bì, cho vào cặp sách mang đến trường.

Chu Tiểu Manh có cách của riêng cô, tuy không biết Chu Diễm Chiêu đã đi đâu, nhưng chắc chắn có người biết. Cả trường đều biết cô là em gái của Chu Diễm Chiêu, cô nhờ mấy học sinh lớp trên đi nghe ngóng ở mấy gã du côn hay lảng vảng gần trường học, quả nhiên có tin Chu Diễm Chiêu hiện đang ở phố Chợ Bánh dưỡng thương.

Phố Chợ Bánh cũng là một nét đặc sắc của thành phố Nam Duyệt, ban đầu, cả thành phố này toàn người bán bánh nướng. Tục xưa của đất Nam Duyệt này là bất kể lễ lạt gì, trong nhà làm sinh nhật, hay cưới gả, để con, chuyện vui lớn nhỏ đều ăn bánh nướng, không chỉ ăn bánh, mà còn phải đem tặng thân bằng hảo hữu bánh lễ, vì vậy thời xưa ở thành phố Nam Duyệt này có rất nhiều người lập nghiệp bằng nghề làm bánh. Thời kỳ hưng vượng nhất, cả một dãy phố này toàn tiệm bánh. Phía trước là cửa tiệm, phía sau

để ở, mái nhà san sát cả một vùng, nên gọi là phố Chợ Bánh. Về sau, tục lệ cũ dần mai một, nơi này nằm ở khu phố xá sầm uất, nhưng vì là khu phố cũ, nên đường đi chật hẹp, ngõ ngách quanh co, dần dần trở thành một chốn tệ nạn xã hội nổi tiếng của thành phố. Vì vậy, khi nghe nói Chu Diễm Chiêu đang ẩn náu trong phố Chợ Bánh, Chu Tiểu Manh hoàn toàn không ngạc nhiên. Chu Diễm Chiêu có rất nhiều bạn bè sinh ra ở phố Chợ Bánh, lớn lên ở phố Chợ Bánh, ngay chính ông Chu Bân Lễ cũng sinh ra trong một ngôi nhà giữa phố Chợ Bánh, sau này tay trắng làm nên sự nghiệp mới dọn đến ở trong biệt thự dựa vào núi, mặt hướng ra hồ.

Chu Tiểu Manh nói với mấy gã du côn kia: “Tôi muốn đi gặp anh trai.”

Nghe vậy cả mấy gã đều lộ vẻ khó xử, gã cầm đầu lên tiếng: “Anh Mười mà biết, sẽ mắng chúng tôi đấy.”

“Đó không phải nơi con gái con đưa nên đi đâu.”

“Đúng đấy!”

Mấy người đều nói như chém đinh chặt sắt, cả bọn đã biết chuyện hai năm trước Chu Diễm Chiêu phóng xe máy phi vào sân trường, từ đây có thể thấy Chu Diễm Chiêu che chở cô em gái này như con người mắt mình vậy, thêm nữa, bên trên còn có nhân vật như ông Chu Bân Lễ, hễ ông giậm chân một cái, giới xã hội đen cả thành phố Nam Duyệt này nhất định phải chấn động ba lượt. Ông Chu Bân Lễ đã có lời, không ai được phép lo cho Chu Diễm Chiêu, càng không được phép cho anh ta tiền. Đám thiếu niên ở phố Chợ Bánh đương nhiên bằng mặt không bằng lòng, một mặt thì miễn cưỡng ậm ừ cho qua với người nhà, mặt khác đều đồng thuận một điểm, chuyện nhà của cha con họ Chu bọn họ, dù thế nào cũng không nên tham dự vào, chừa chắp Chu Diễm Chiêu là nghĩa khí, nhưng còn cô hai nhà họ Chu yếu điệu xinh đẹp này thì tuyệt đối không nên dẫn vào phố Chợ Bánh làm gì.

“Tôi muốn đi gặp anh trai tôi cơ.” Chu Tiểu Manh không vui: “Bố tôi sẽ không biết đâu.”

“Vậy cũng không được...”

“Đừng làm khó chúng tôi nữa.”

“Cô yên tâm đi, anh Mười khỏe lắm, chỉ là chút vết thương ngoài da thôi. Mọi người không để anh ấy thiếu ăn thiếu uống đâu...”

Nhưng Chu Tiểu Manh thấy áy náy, sự việc vốn do cô mà ra, nếu không phải vì giúp cô, Chu Diễm Chiêu sao lại bị đánh, nếu không phải vì bị đánh, anh ta cũng không xung đột với bố rồi bỏ nhà ra đi... Chu Tiểu Manh quyết tâm nhất định phải gặp mặt Chu Diễm Chiêu xem sao.

Lần đầu tiên trong đời Chu Tiểu Manh trốn học, chính là vì Chu Diễm Chiếu. Lái xe nhà họ Chu mỗi buổi tối đều đến đón cô tan học, cô chỉ có cách bỏ giờ lên lớp mới có thể đi thăm Chu Diễm Chiếu. Vì vậy, cô xin chủ nhiệm lớp cho nghỉ, lấy cớ là đau bụng. Con gái ai cũng có mấy ngày bất tiện, cô giáo chủ nhiệm là phụ nữ trung niên, cũng có con gái, nghe Chu Tiểu Manh nói thế, liền phê chuẩn cho cô nghỉ nửa ngày.

Chu Tiểu Manh xách cặp đi ra khỏi trường, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến chỗ Chợ Bánh, lái xe nói: “Cô gái trẻ à, chỉ đến được đây thôi, bên trong chật lắm, xe không vào được.”

Chu Tiểu Manh trả tiền, ngẩng đầu nhìn chiếc cổng chào cũ kỹ ấy, bốn mặt xung quanh đều là ban công, khiến đường phố chật hẹp lại càng thêm sâu hun hút, mặc dù đang giữa ban ngày ban mặt, cũng toát lên mấy phần u ám. Thoạt trông, phố Chợ Bánh ban ngày không khác gì những con phố cũ khác của thành phố Nam Duyệt, chỉ hơi quạnh quẽ hơn một chút, các cửa tiệm cắt tóc thư giãn đều chưa mở cửa, lát đặc có mấy chỗ đã mở thì đều bán hàng tạp hóa, rượu thuốc linh tinh, còn có cả một sạp nhỏ bán cau, bày ngay chỗ rẽ vào ngõ, mượn chút bóng râm để che đi ánh mặt trời mùa thu.

Chu Tiểu Manh đứng ngẩn ra một lúc ở đầu ngõ, nơi này ngách ngang ngõ dọc chẳng chít như mạng nhện, làm sao mới tìm được Chu Diễm Chiếu đây? Đúng lúc cô đang ngơ ngẩn, đột nhiên bên cạnh lao ra một bóng đen vươn tay chụp lấy cặp sách trên tay cô. Cô giật lại theo bản năng, nhưng người kia lại không nhằm vào cặp sách, mà nhân lúc cô vươn tay ra, liền sờ vào ngực cô một cái, sau đó bật cười nham nhở. Chu Tiểu Manh bừng bừng nổi giận, tức đến nổi hai tai đỏ bừng lên, giật cái cặp vào lòng, chân đã đá vung lên.

Từ khi Chu Tiểu Manh bị mấy đứa lưu manh bắt nạt một lần hồi cấp II, mặc dù đã trút giận thay cô, nhưng Chu Diễm Chiếu vẫn lo cô bị ức hiếp, nên đã ép cô tập lại Teakwondo cô từng học một thời gian hồi tiểu học. Cứ đến hai ngày cuối tuần, anh ta lại kéo cô đến võ đường Teakwondo tập luyện, có người thầy nghiêm như Chu Diễm Chiếu, dù cô chưa thể coi là trò giỏi, nhưng thân thủ cũng rất khá, cú đá này lập tức làm đối phương lăn quay ra đất. Chu Tiểu Manh vừa đá vừa hét: “Đồ lưu manh thôi! Lưu manh thôi!” Vừa mắng chửi, cô vừa uất ức, chùng như sắp khóc òa đến nơi.

Tên kia không ngờ thân thủ cô lại giỏi như vậy, bị ngã lăn quay ra rồi còn bị đá trúng chỗ yếu hại, đau đớn kêu toáng cả lên, lúc này trong ngõ có bảy tám gã trai trẻ nghe tiếng chạy ra, mỗi người đến cầm trên tay một con dao bấm, mặt mũi hung tợn. Chu Tiểu Manh mặc dù to gan, nhưng nhìn đám người này đột nhiên vây lấy mình, cũng sợ đến đờ người, lùi lại sau một bước, hét lên chất vấn: “Chúng mày định làm gì?”

Có người lòi kẻ nằm dưới đất lên, tên kia oằn người lại chửi: “Con khốn kiếp ở đâu ra, dám đến phố Chợ Bánh này gây sự, hôm nay không dạy cho mày biết ông đây là ai thì không được!”

Chu Tiểu Manh chậm chậm co người lại, dựa lưng vào tường, Chu Diễm Chiêu từng dạy cô, làm như vậy có thể tránh rơi vào cảnh trước mặt sau lưng đều có địch, chỉ cần đối phó với công kích chính diện mà thôi, nhưng đối mặt với bảy tám người cầm dao, rốt cuộc cô vẫn thấy sợ hãi, liền uốn thẳng lưng lên, nói: “Tôi đến tìm anh trai, anh ấy tên là Chu Diễm Chiêu!”

Gã trai cầm đầu thoắt ngáy người ra, Chu Tiểu Manh thấy có hiệu quả, lại bồi thêm một câu: “Bố tôi là Chu Bân Lễ!”

Ba chữ Chu Bân Lễ, có thể nói là biến chữ thành vàng ở thành phố Nam Duyệt, hai đạo hắc bạch đều phải nể mặt. Ở phố Chợ Bánh, cái tên ấy còn vang dội hơn cả tên chủ tịch thành phố. Vì vậy, Chu Tiểu Manh vừa dứt lời, những người có mặt tại hiện trường đều dần thối ra, nhìn cô với ánh mắt nửa tin nửa ngờ, vừa không dám tin, lại vừa không dám không tin, bảy tám gã trai trẻ cầm dao chờ người ra đó, nhất thời không biết nên làm sao cho ổn.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng động cơ nổ giòn tan... phố Chợ Bánh chật hẹp xe tắc xi không vào nổi, nhưng mô tô thì có thể linh hoạt ra vào, đây cũng là phương tiện giao thông của rất nhiều người trong phố. Người lái xe từ trong ngõ sâu phóng ra, nhìn thấy tình cảnh phía này, bất giác cho xe chạy chậm lại. Đến khi nhìn rõ là Chu Tiểu Manh, chiếc xe ấy liền phanh kít lại, Chu Tiểu Manh cũng đã nhận ra, người điều khiển xe chính là Tiểu Quang, gã ta không đội mũ bảo hiểm, hai con mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào cô, tựa như trông thấy quái vật gì đó vậy: “Chu Tiểu Manh?”

Chu Tiểu Manh trông thấy gã ta, mặc dù chỉ mới gặp một lần, nhưng vừa nhìn đã nhận ra người quen, cuối cùng cũng òa khóc thành tiếng. Tiểu Quang thấy cô khóc, vội vàng nhảy xuống xe, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn anh tôi...” Chu Tiểu Manh xét cho cùng vẫn được nuông chiều từ bé, vừa rồi cô vừa tức giận vừa xấu hổ vừa sợ hãi, giờ trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là tìm được Chu Diễm Chiêu: “Tôi muốn anh tôi...”

Tiểu Quang không có em gái, đám con gái bình thường qua lại cũng chẳng khác gì con trai, rất hiếm khi gặp thiếu nữ nào giống như búp bê thể này, thấy cô khóc không ra hơi, gã liền hoảng cả lên: “Cô đừng sốt ruột mà, anh trai cô vẫn khỏe lắm, đang ở nhà tôi đấy. Đừng khóc nữa, tôi đưa cô đi đây!”

Chu Tiểu Manh ôm cặp sách, ngồi lên xe mô tô của Tiểu Quang, dọc đường cứ khóc suốt, khóc đến nỗi Tiểu Quang phải loạng choạng tay lái, con đường bình thường đã quen thuộc như lòng bàn tay mà cũng suýt đi nhầm, khó khăn lắm mới đến được bên dưới nhà mình. Gã ta dừng xe lại, nói: “Đang ở trên lầu ấy.”

Chu Tiểu Manh khóc đến nỗi chớp mũi đỏ ửng lên, còn chưa xuống xe, cửa sổ tầng hai đã bị đẩy bật ra, chính là Chu Diễm Chiêu. Anh ta loáng thoắt nghe thấy tiếng khóc của

em gái, còn tưởng mình nghe lầm, nhưng rốt cuộc vẫn không dẫn được, liền mở cửa sổ ra xem thế nào, kết quả vừa thò đầu ra không ngờ lại đúng là Chu Tiểu Manh thật. Anh ta cuống lên hỏi: “Sao thế?” Vừa hỏi vừa từ trên nhà lao bổ xuống.

Chu Tiểu Manh trông thấy anh trai, mới cảm thấy bao nhiêu uất ức chất đầy trong lòng tựa như nước lũ tuôn ra cuồn cuộn, vừa khóc vừa nhào vào lòng Chu Diễn Chiêu: “Thằng lưu manh...!”

Chu Diễn Chiêu vừa nghe thế, tức đến nổi gân xanh gồ lên, quay lại hung hăng dấm cho Tiểu Quang một cú, khiến gã ta lão đảo suýt ngã, khoe miệng rách toạc. Anh ta chẳng buồn nghĩ ngợi, còn định đánh tiếp thì Chu Tiểu Manh đã nín lại, nghẹn ngào nấc lên: “Không phải anh ta, là... là... đám người lúc này...”

Tiểu Quang liếm liếm vết thương ngay khoe miệng, Chu Diễn Chiêu giận quá mất khôn, bấy giờ mới định thần lại, vội nói: “Không sao chứ? Thật xin lỗi cậu...”

“Không sao.” Tiểu Quang cũng không để bụng: “Em gái anh cũng là em gái em, bọn lúc này em đã trông thấy rồi, chính là Lôi Lâm với mấy thằng khốn nữa, anh lo cho em gái trước đi, để em đi tìm chúng nó tính sổ!” Nói đoạn, gã ta khoa chân nhảy lên xe phóng đi luôn. Chu Diễn Chiêu lòng dạ rối bời, đỡ Chu Tiểu Manh lên lầu, vừa đi vừa hỏi: “Bị thương ở chỗ nào không? Sao em lại đến đây? Hừ, thế này không phải lại càng thêm rắc rối rồi sao...”

Chu Tiểu Manh được Chu Diễn Chiêu đỡ lên lầu, bấy giờ mới thấy anh ta còn chưa đi giày đã lao xuống, hai cái dép lê bị hất văng ở cửa, liền cảm thấy câu này của anh trai mình cũng không đến nỗi nghịch nhĩ, có điều, cô vẫn tủi thân: “Em đến thăm anh mà...”

“Ai bảo em biết anh ở đây?” Chu Diễn Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi, thề đóng đinh vào miệng kẻ lảm lời kia.

Chu Tiểu Manh thấy sắc mặt anh ta như thế, lại khóc nấc lên: “Em có ý tốt đến thăm anh...”

“Được rồi được rồi, là anh không đúng.” Chu Diễn Chiêu thấy cô khóc như thế, trong lòng lo lắng, vội vàng vớ lấy một cuộn giấy đưa cho cô: “Nào, lau mặt đi, đừng khóc nữa. Em muốn đến, thì cũng nên gọi anh đi đón em chứ... sao em không gọi điện cho anh?”

Chu Tiểu Manh tủi thân đến cực độ: “Anh tắt máy mà...”

Chu Diễn Chiêu khi ấy mới sực nhớ ra, đúng là anh đã tắt máy điện thoại, vì sau khi bỏ nhà ra đi lúc nửa đêm, anh ta lại bị ông Chu Bân Lễ gọi điện xạc cho một trận nữa, mới cáu tiết tắt luôn máy đi. Chu Diễn Chiêu nhẫn nại nói: “Thế thì em cũng không thể một thân một mình chạy tới đây được, chỗ này rất hỗn loạn...”

Nói tới đây, Chu Tiểu Manh liền nhớ đến bàn tay đen đúa bẩn thỉu kia ấn lên ngực mình, lập tức cảm thấy buồn nôn buồn mửa, cô khóc rống lên: “Bẩn thỉu quá! Bẩn thỉu quá! Em muốn đi tắm! Em muốn đi tắm!”

“Được rồi, được rồi, đi tắm.” Chu Diễm Chiêu bị tiếng khóc của cô làm cho hoảng lên, nhận lời xong mới nhớ ra, nơi này còn chẳng có bình nóng lạnh, thực sự không tiện để tắm rửa, bản thân mình thì chẳng sao, xối nước lạnh một cái là xong, nhưng em gái thì không thể tắm nước lạnh được, thế nào cũng sinh bệnh chứ chẳng chơi. Anh ta thoáng nghĩ ngợi giây lát, trong đầu nảy ra một ý, định đi ra ngoài nhưng Chu Tiểu Manh cứ sống chết níu chặt lấy tay anh ta không chịu buông. Chu Diễm Chiêu đành cầm điện thoại gọi một lượt, bảo hàng xóm láng giềng bên cạnh mang hết nước sôi trong nhà qua, còn gọi cửa hàng ở đầu ngõ mang chậu và khăn mặt mới vào.

Nhất thời, bảy tám phích nước nóng được mang đến, lại cả một chai sữa tắm mới nguyên. Chu Tiểu Manh bấy giờ mới bỏ cặp sách xuống, thút tha thút thít đi tắm. Chu Diễm Chiêu không yên tâm, đứng ngoài cửa nói với vào: “Mấy thằng đó không ức hiếp em chứ?”

“Như thế mà còn không ức hiếp à!” Chu Tiểu Manh vừa tức vừa cuống, liên tiếp giậm chân, làm tấm ván mỏng mảnh của nhà vệ sinh rung lên bần bật: “Cái thằng lưu manh ấy...!”

Chu Diễm Chiêu cảm thấy yên tâm phần nào... cô nói thằng lưu manh kia... cũng may chỉ là một tên... cũng may chỉ là sò một cái... nhưng ngọn lửa giận ở trong lòng lại lập tức bùng lên, một người hay nửa người cũng không được, kẻ nào dám đụng vào chéo áo của Chu Tiểu Manh, đều phải chặt tay nó đi!

Chu Tiểu Manh tắm hơn một tiếng đồng hồ, kỳ cọ đến nỗi sấp tróc cả da, cuối cùng mới đi ra. Chu Diễm Chiêu từ đầu chí cuối đều không dám đi đâu, đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng khóc của cô nặng dần, nhưng không dám hỏi nhiều, sợ cô lại khóc nữa, cũng sợ bản thân không kiềm chế được mà xông ra ngoài đi giết người.

Chu Tiểu Manh dùng hết cả nửa chai sữa tắm, cọ đến nỗi đỏ cả da lên. Làn da cô vốn trắng như tuyết, sau khi chà xát, trên cổ hiện ra từng vết từng vết ngón tay rõ nét, làm Chu Diễm Chiêu nhìn mà hết cả hồn, một hồi sau mới nhớ ra, lúc Chu Tiểu Manh đi vào, trên cổ cô vẫn chưa có những vết đỏ kia, chắc hẳn là do cô tự gây ra.

Chu Tiểu Manh khóc đã đủ, cũng đã mệt rũ ra rồi, cô không có quần áo để thay, đành mặc một chiếc áo sơ mi sạch của Chu Diễm Chiêu, dài như cái váy, cả quần soóc bãi biển của Chu Diễm Chiêu cô cũng mặc lên người, trông lúng búng lúng túng càng giống một lớp váy, đầu tóc cô vẫn còn đang nhỏ nước rùng rùng. Chu Diễm Chiêu thấy cô em gái yếu điệu thành ra bộ dạng thế này, trong lòng cũng đau nhói lên từng đợt. Chu Tiểu Manh vẫn đang thút tha thút thít, tựa như đứa trẻ khóc lâu quá, mãi chưa lấy được hơi.

Chu Diễm Chiêu vươn tay ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên lưng, cảm giác cô chẳng khác nào một chú thỏ con bị khiếp sợ tột cùng, cơ hồ khiến người ta đau lòng đến độ không sao chịu đựng nổi. Cả đôi tai cô cũng chà xát cho đỏ hồng lên, vệt ngón tay trên cổ kéo dài xuống dưới, bên trong cổ áo hơi hé mở lộ ra làn da ửng hồng. Chu Diễm Chiêu thấy một giọt nước nhỏ từ trên tóc cô xuống dưới, rơi vào trong cổ, men theo vệt ngón tay chậm chậm lăn xuống. Anh ta cảm thấy cổ họng mình khô khốc, không sao kiềm chế nổi hạt hầu kết chuyển động, đành nuốt một ngụm nước bọt. Nhưng Chu Tiểu Manh lại cứ cọ cọ người vào lòng anh ta, nũng nịu gọi lên một tiếng: “Anh ơi!”

Chu Diễm Chiêu cảm thấy mình điên mất rồi, Chu Tiểu Manh cũng cảm thấy Chu Diễm Chiêu đã điên rồi, đột nhiên cô bị anh ta đẩy đến sát tường, đầu đụng vào bức vách, rồi bị anh ta nâng lên, sau đó anh ta gần như hung hãn hôn lên môi cô. Chu Tiểu Manh sợ đến ngậy người, mùi mồ hôi, mùi đàn ông trên người Chu Diễm Chiêu xộc vào khoang mũi cô, khiến cô không thở nổi. Đầu lưỡi Chu Diễm Chiêu tách miệng cô ra, môi răng quấn vào nhau, lòng bàn tay anh ta nóng bỏng như chiếc bàn là, bầu chặt lấy eo hông cô, càng hôn càng chặt, càng hôn càng tham lam, toàn thân căng cứng, niềm khao khát sâu thẳm trong nội tâm tựa như một ngọn lửa thiêu đốt khiến anh ta khó chịu tột cùng, cảm thấy mình như một con dã thú, dục vọng trong lòng gào rít lên, chỉ muốn nuốt chửng cô. Chu Tiểu Manh hoàn toàn không có kinh nghiệm, đối với cô, hôn môi chỉ là cảnh tượng trên ti vi, anh trai cô chưa bao giờ như vậy, chưa bao giờ bá đạo như vậy, đây thuần túy là một sự xâm chiếm, đây là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ với cô.

Chương 9

Tiêu Tư Trí nhận lời gặp Chu Diễm Chiêu, sau đó gọi điện thoại cho Chu Tiểu Manh, thông báo với cô: “Anh trai cô muốn gặp tôi.”

Chu Tiểu Manh đang thử lễ phục. Tôn Lăng Hy là con gái một, nên hết sức thân mật với cô, nói là muốn cô làm phù dâu cho mình trong lễ cưới. Hai người đến cửa hàng để xem quần áo mặc trong tiệc đính hôn, Chu Tiểu Manh là khách VIP ở đây nên giám đốc tiếp đãi rất ân cần, vừa nghe nói thế đã lập tức mang ra một quyển album to các loại áo cưới cho Tôn Lăng Hy xem. Chu Tiểu Manh tạm thời thử lễ phục mặc trong buổi tiệc đính hôn, nhân viên bán hàng quen biết nói: “Số đo của cô Chu chúng tôi đều có cả rồi, nhưng chiếc váy này là của một nhà thiết kế độc lập, có cần ngày mai gọi anh ta dẫn theo thợ thủ đến xem cô mặc thử rồi sửa lại theo không?”

“Không cần.” Chu Tiểu Manh nói: “Giúp cô Tôn thử đồ cho tốt là được rồi, tôi chỉ ăn theo thôi.”

Nhân viên bán hàng cẩn thận giúp cô dùng ghim băng ghim lại chỗ thắt lưng của bộ lễ phục, rồi vuốt vuốt cho vào nếp, nhìn người trong gương nói: “Đẹp thật! Chiếc váy dạ hội năm trước cô mua cũng là của nhà thiết kế này đấy, tác phẩm của anh ta rất kén người, người bình thường mặc vào chẳng ra gì cả, nhưng cô mặc lại càng tôn lên khí chất.”

“Chiếc váy năm trước...” Chu Tiểu Manh nhớ lại, cô mua chiếc váy ấy là vì lễ Giáng sinh, mấy năm gần đây, việc làm ăn của Chu Diễm Chiêu càng làm càng lớn, đến Giáng sinh lại được mời đi ăn buffet do Hiệp hội Thương mại tổ chức. Đàn ông vào dịp đó đều dẫn vợ theo, Chu Diễm Chiêu không có vợ nên dẫn cô đi để đối phó với phe đảng các bà vợ, vì vậy cô đã đến cửa hàng đặt một bộ lễ phục. Đáng tiếc, hôm ấy Chu Diễm Chiêu uống nhiều rượu, về nhà xong nổi cơn điên, xé toang cả chiếc váy ấy của cô, bây giờ nhớ lại, nếu thực sự để nhà thiết kế kia biết được, chẳng hiểu anh ta có tức hộc máu hay không nữa. Đúng lúc này, Tiêu Tư Trí gọi điện thoại tới, báo cho cô biết Chu Diễm Chiêu hẹn gặp anh ta.

Chu Tiểu Manh nói: “Anh ấy muốn gặp thì anh cứ đến, nhưng tính tình anh trai tôi không được tốt cho lắm, anh nói năng phải chú ý một chút.”

“Tôi biết rồi.” Tiêu Tư Trí ngập ngừng giây lát, lại hỏi: “Cô đang làm gì đấy?”

“Thử quần áo, anh trai tôi sắp đính hôn.”

“Ừm.”

“Có muốn tôi chụp ảnh cho anh xem không?”

“Cái gì?”

“Ảnh tôi mặc váy mới ấy.” Chu Tiểu Manh làm vẻ nhõng nhẽo: “Anh phải đặt làm hình nền cho điện thoại đấy nhé!”

“Được.”

Chu Tiểu Manh hướng vào gương chụp mấy tấm ảnh, rồi chọn ra hai tấm gửi MMS cho Tiêu Tư Trí. Một tấm cô đang chống nạnh mỉm cười, trông như người mẫu trang bìa của tạp trí, tấm kia cô lại cố ý vặn eo, chụp hàng ghim băng ghim ở sau lưng. Chỉ thoáng sao, Tiêu Tư Trí gửi tin nhắn hỏi: “Ghim băng ở sau lưng để làm gì?”

“Để đánh dấu kích cỡ, chiếc váy này cả thế giới chỉ có đúng một chiếc, nên có thể tùy theo thân hình mà sửa lại.”

“Trông như con nhím ấy?”

“Hứ!”

Tiêu Tư Trí thấy cô gửi đến một chữ “hứ” hờn dỗi, không khỏi nhếch mép cười cười, đặt tấm ảnh sau lưng toàn ghim băng ấy của cô làm hình nền điện thoại, sau đó kiểm tra lại thời gian, ra ngoài gặp Chu Diễm Chiêu.

Chu Diễm Chiêu sai tài xế đến cổng trường đón, Tiêu Tư Trí vốn tưởng rằng Chu Diễm Chiêu hẹn gặp ở nơi nào đó bí mật kín đáo, không ngờ lại là miếu Quan Âm ở chân núi. Nơi này hương hỏa rất vượng, lại khu phong cảnh nổi tiếng, du khách qua lại nườm nượp như con thoi. Có điều, lúc Tiêu Tư Trí đến nơi thì đã quá giờ mở cửa của khu tham quan, nên cả trong lẫn ngoài đều không có khách dâng hương, kể cả những người trong miếu cũng đã hết giờ làm việc. Bọn họ trực tiếp đi vào qua cánh cửa nhỏ của bãi đỗ xe, thì ra vẫn còn cửa không đi qua chỗ soát vé.

Đi tới bên ngoài cửa miếu, hai vệ sĩ của Chu Diễm Chiêu chặn anh ta lại: “Anh Tiêu, xin lỗi.”

Tiêu Tư Trí thoáng ngẩn người, rồi lập tức hiểu ra, giơ tay lên, một người cầm thiết bị giống như bảo vệ sân bay quét một lượt khắp người anh từ trên xuống dưới, lại yêu cầu anh đưa hết điện thoại di động, ví tiền, chìa khóa ra. Tiêu Tư Trí cũng không thấy làm bực bội, mỉm cười đưa cho bọn họ, rồi đi qua cửa.

Cả gian điện lớn, chỉ có một mình Chu Diễm Chiêu, ánh tà dương chiếu vào đại điện, kéo chiếc bóng của anh ta dài thườn thượt, toát lên một vẻ cô tịch lạ thường, cũng không biết Tiểu Quang xưa nay vẫn theo anh ta như hình với bóng đã đi đâu mất. Tiêu Tư Trí nhìn Chu Diễm Chiêu một mình dâng hương trước bàn thờ Phật, bộ dạng có vẻ hết sức

thành kính. Không biết đứng như vậy bao lâu, Chu Diển Chiếu mới cắm que hương vào bát hương, sau đó quỳ xuống vái ba vái, bây giờ mới đứng lên, xoay người lại nhìn Tiêu Tư Trí. Anh ta không chào hỏi gì, chỉ bảo: “Đến đây, thấp nén hương.”

Tiêu Tư Trí làm theo lời anh ta, dâng hương nhưng không vái lạy, chỉ nói: “Anh Mười, em không tin mấy thứ này.”

“Tin hay không cũng chỉ là một ý nghĩ mà thôi.” Chu Diển Chiếu chăm chú nhìn pho tượng Bồ tát mặt mũi hiền hậu từ bi đang cúi nhìn xuống trên khám thờ, nói: “Giết người phóng hỏa đeo bạc vàng, xây cầu làm đường chết mất xác. Đám người trong hắc đạo chúng tôi, nếu như tin vào nhân quả báo ứng thì đã chết cả vạn lần rồi.”

Tiêu Tư Trí lấy làm thắc mắc: “Vậy sao anh Mười vẫn quỳ bái?”

Chu Diển Chiếu tỏ vẻ mất hứng: “Nói ra cậu cũng chẳng hiểu đâu. Đi thôi, chúng ta vào nhà sau uống trà, trụ trì ở đây có Phật trà thượng hạng đấy.”

Chu Diển Chiếu hiển nhiên là khách quen ở đây, rất thông thuộc đường lối, anh ta dẫn Tiêu Tư Trí đi vào một khung cửa tròn ở sân sau, bên cạnh còn đặt một tấm bảng thông báo đề “Khách quan xin dừng bước.” Thì ra, bên trong khung cửa tròn này là một dãy thiền phòng, Tiểu Quang đứng bên dưới mái hiên, khẽ gật đầu với bọn họ. Bên cạnh gã ta có một tay vệ sĩ bung chiếc khay, rõ ràng là không kiểm tra được gì. Lúc này, thấy bọn họ đi vào, tay vệ sĩ liền đưa chiếc khay tới. Tiêu Tư Trí cầm chìa khóa, ví tiền cho vào túi, còn Chu Diển Chiếu thì lấy làm hứng thú, cầm điện thoại của anh lên xem, thấy ảnh nền của màn hình chưa mở khóa chính là ảnh Chu Tiểu Manh, Chu Diển Chiếu nhìn hàng ghim băng trên người cô trong tấm ảnh, nhướn mày nói: “Như con nhím vậy.”

Tiêu Tư Trí cũng bật cười thành tiếng, nói: “Em cũng bảo cô ấy như thế, kết quả làm cô ấy tức giận, mắc kẹ em luôn.”

Chu Diển Chiếu cười hờ hững, đưa trả lại điện thoại, hai người đi vào thiền phòng, bàn trà đã bày sẵn từ trước, nhưng không có ai khác. Bọn họ ngồi xuống, Chu Diển Chiếu bắt đầu tráng chén nói: “Thực ra cũng không phải vì uống trà, mà chỉ muốn tìm nơi tiện nói chuyện thôi. Lục soát người cậu cũng không có ý gì khác, là vì sợ cậu mang những thứ không nên mang.”

“Anh Mười cũng quá cẩn thận rồi.” Tiêu Tư Trí vội vàng bổ sung thêm một câu: “Có điều, cẩn tắc vô ưu.”

“Cũng hết cách, gần đây tình hình căng thẳng quá.” Chu Diển Chiếu khẽ ngửi mùi trà, chậm rãi nói: “Có chuyện này, tôi cần tìm một người tin cậy đi làm, lại phải là gương mặt mới, vì vậy mới nhờ đến cậu.”

Tiêu Tư Trí tỏ vẻ rất tò mò: “Anh Mười muốn em đi làm chuyện gì ạ?”

“Thực ra cũng không có gì, đưa một món tiền cho một người thôi.” Chu Diễm Chiêu nói: “Chỉ là phải sang Thái một chuyến.”

Tiêu Tư Trí gãi gãi đầu, hỏi: “Bao nhiêu tiền vậy?”

“Tám triệu.” Chu Diễm Chiêu mỉm cười: “Đô la Mỹ.”

Tiêu Tư Trí sững sốt: “Món tiền lớn vậy, làm sao mang ra khỏi biên giới được?”

“Vậy nên mới phải âm thầm thực hiện.” Chu Diễm Chiêu nói: “Khi đến biên giới, sẽ có người tiếp ứng cậu, sau khi qua biên giới, bên Thái Lan cũng sẽ có người đến đón cậu. Cậu yên tâm, tiền tôi bảo mang đi không phải tiền bẩn, cũng không phải tiền hàng gì, chỉ là năm trước tôi hơi túng thiếu, mượn người ta một khoản tiền, bây giờ trả cả gốc lẫn lãi thôi. Làm cái nghề này, chỉ cần nhận tiền mặt, vì vậy mới phải nhờ cậu đi một chuyến.”

“Em sợ làm không tốt, lỡ mất việc của anh Mười.”

Chu Diễm Chiêu cười cười: “Nếu cậu không muốn làm cũng chẳng sao.”

“Không phải, thật tình là không phải.” Tiêu Tư Trí lúng túng nói: “Cả món tiền lớn như vậy, em chỉ sợ mình đánh mất, hay trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, làm lỡ mất việc của anh Mười thì em chẳng còn mặt mũi nào gặp anh Mười, càng không còn mặt mũi gặp Tiểu Manh nữa...”

Chu Diễm Chiêu phá lên cười, tựa hồ rất vui vẻ. Anh ta khẽ gõ ngón tay lên khay trà, hỏi Tiêu Tư Trí: “Cậu biết tôi làm nghề gì không?”

Tiêu Tư Trí nói: “Anh Mười là đại anh hùng, là ông chủ lớn.”

“Được rồi, muốn theo đuổi em gái tôi thì cũng không cần nịnh bợ tôi như thế.” Chu Diễm Chiêu vẫn tươi cười, có vẻ rất vui: “Dù là xã hội đen thì đánh đánh giết giết chỉ là trò chơi của mấy đứa trẻ trong trường mẫu giáo thôi, từ cổ chí kim, kiếm tiền phải dựa vào cái gì chứ? Là đi những nơi người khác không thể đi, làm những việc người khác không thể làm. Cậu đã đến Bình Viễn bao giờ chưa?”

Tiêu Tư Trí hơi ngần người ra, rồi nhanh chóng lắc đầu.

“Đó là thủ đô tài chính của xã hội cổ đại, những tiền trang, hiệu đổi tiền lớn nhất thiên hạ đều tập trung ở huyện thành Bình Viễn nhỏ bé, rất kỳ lạ phải không, nhưng lại không có gì kỳ lạ cả. Người thời xưa khó mang theo vàng bạc ra cửa, vì vậy người Bình Viễn đã nghĩ cách mở tiền trang, phát hành ngân phiếu, để dòng tiền chảy khắp thiên hạ.” Chu Diễm Chiêu nói: “Đó chính là hình thái ban đầu của ngân hàng, đến thời hiện đại, tiền

bạc lưu thông đổi thành tiền giấy, nghiệp vụ ngân hàng lại càng thêm đa dạng, nhưng có một số nghiệp vụ, ngân hàng không thể làm được.”

“Nam Duyệt là thành thị có ngành công thương nghiệp phát triển nhất, lượng tiền mặt lưu hành mỗi ngày ở thành phố này là một con số khổng lồ đến mức không thể tưởng tượng nổi, khi ngân hàng kết toán cuối năm, phải dùng đến những cỗ máy tính khổng lồ mới tính được số liệu họ cần. Mặc dù vậy, việc vay mượn tiền trong dân chúng vẫn hết sức hưng vượng, vì có một số nghiệp vụ, ngân hàng căn bản không thể hoàn thành được, thậm chí luật pháp cũng không cho phép họ thực hiện. Một số tiền của một số người lại không rõ lai lịch, tuyệt đối không thể gửi ngân hàng. Thử nghĩ xem, một người không có thu nhập chính đáng, trong tài khoản lại tăng thêm ba mươi triệu, làm sao có thể không khiến người ta sinh nghi chứ? Số tiền này, nhất định phải nghĩ cách rửa cho sạch.”

Tiêu Tư Trí rút cuộc cũng hiểu ra: “Ngân hàng ngầm?”

Chu Diễm Chiêu mỉm cười nhìn anh ta: “Tôi cũng không biết mỗi năm công ty tôi có thể quay vòng bao nhiêu tiền nữa, có điều mỗi ngày chắc chắn vượt qua tám mươi triệu đô la Mỹ, có mỗi tám mươi triệu đô con con mà cậu cũng sợ làm mất của tôi, sau này làm sao có thể theo tôi làm việc lớn được?”

Tiêu Tư Trí thở hắt ra một hơi, nói: “Anh Mười, chỉ cần anh tin em, em sẽ đi.”

“Em gái tôi rất thích cậu.” Chu Diễm Chiêu vỗ nhẹ lên vai anh ta, ra vẻ thành thật giải bày: “Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ là người một nhà, nếu cậu có lòng, thì tới giúp tôi sớm một chút.”

Lúc hai người bọn họ nói chuyện riêng, Tiểu Quang đứng ngoài hành lang hút thuốc, vì thuốc lá khiến phản ứng của người ta ì trệ. Ngược lại, mấy năm nay Chu Diễm Chiêu lại hút càng lúc càng nhiều. Hồi thanh niên, một ngày chỉ nửa bao là cùng, bây giờ thì một ngày ba bao, nếu Chu Tiểu Manh còn giở quẻ thêm trò gì nữa, anh ta có thể hút đến ho ra máu, lần trước Tiểu Quang không nhin được, nói móc anh ta sớm muộn gì cũng ung thư phổi, nhưng Chu Diễm Chiêu chẳng hề để tâm: “Hút thuốc cậu cũng lải nhải, muốn ép tôi hút thứ khác nữa chắc?” Tiểu Quang không muốn nghĩ đến những chuyện này nữa, gã ném đầu mẫu thuốc đi, dùng mũi giày giẫm nát, rồi bảo tay vệ sĩ: “Tôi đi vệ sinh, mấy cậu để ý một chút.”

Nhà vệ sinh ở rất xa, trời đã tối đen, xung quanh không có một ai, nhưng gã ta vẫn cẩn thận kiểm tra khắp lượt bên trong, xác nhận không có người mới lấy điện thoại cho Chu Tiểu Manh.

Nhận được điện thoại của Tiểu Quang, Chu Tiểu Manh rất bất ngờ: “Anh trai tôi làm sao à?”

“Sao cô không hỏi xem thầy giáo Tiêu làm sao rồi?”

“Nếu anh trai tôi làm gì Tiêu Tư Trí, anh cũng chẳng gọi điện cho tôi làm gì.”

“Chu Tiểu Manh, cô hận anh Mười lắm phải không?”

Giọng Chu Tiểu Manh nghe rất lạnh đậm: “Đây là chuyện nhà của chúng tôi, không đến lượt anh chỗ miệng vào.”

“Cô có hận anh Mười hay không cũng chẳng có can hệ gì, đối xử với anh Mười thế nào cũng chẳng can hệ gì, nhưng không thể coi anh ấy là khẩu súng của cô được.”

Chu Tiểu Manh bật cười: “Anh Quang, anh bận bịu như vậy, gọi điện thoại cho tôi chẳng lẽ chỉ để nói những lời vô vị này thôi sao?”

“Anh ấy nhìn thấy tấm ảnh rồi.”

“Ảnh gì chứ?”

“Người ngay nói chuyện thẳng, chúng ta đừng vòng vo tam quốc nữa, gần đây tình hình rất không ổn, anh Mười còn định tiến cử Tiêu Tư Trí nhập hội, con người này lai lịch chẳng rõ ràng, làm sao dùng được chứ?”

“Anh trai tôi muốn dùng người nào thì liên quan gì đến tôi?” Chu Tiểu Manh lại càng lạnh nhạt hơn: “Những việc các người làm ở bên ngoài xưa nay tôi đều không biết, mà cũng chẳng muốn nghe.”

“Ăn ngon mặc đẹp, tất cả đều do anh Mười chu cấp cho cô. Cô lại nhất quyết khích anh ấy dùng người ngoài trong thời điểm này, nếu xảy ra chuyện sẽ hại chết bao nhiêu người cô biết hay không?”

Chu Tiểu Manh không nói không rằng, đập máy luôn.

Lúc cô đi vào phòng ăn, Tôn Lăng Hy còn tưởng là Tiêu Tư Trí gọi điện tới nên cô mới tránh ra hành lang để nghe, liền trêu chọc: “Yêu đương đường đường chính chính, có gì mà phải ngại ngùng chứ?”

Chu Tiểu Manh biết cô hiểu lầm, nhưng cũng chẳng buồn giải thích, chỉ nường theo ý tứ ấy làm bộ xấu hổ: “Cả chị cũng trêu em nữa sao? Em với thầy giáo Tiêu chỉ mới bắt đầu qua lại thôi...”

“Lúc mới bắt đầu là thời điểm đẹp nhất đấy!” Tôn Lăng Hy nhướn miệng cười: “Người nào lúc mới bắt đầu yêu đương mà chẳng ngọt ngào như mật chứ?”

“Ừm...” Chu Tiểu Manh nói: “Em thật không thể tưởng tượng nổi con người nghiêm

khắc như anh trai em, lúc yêu đương sẽ có bộ dạng như thế nào...”

“Không phải em nói anh ấy trước đây có rất nhiều bạn gái sao?”

“Anh ấy không dẫn về nhà đâu, có lúc tình cờ gặp trên đường, cả bọn chỉ nói chuyện một lúc thôi, em chưa trông thấy bộ dạng yêu đương nghiêm túc của anh ấy bao giờ.”

Tôn Lăng Hy hơi mất tự nhiên, lại có vẻ ngượng ngùng: “Thực ra cũng gần giống với thầy giáo Tiêu của em thôi, chẳng qua chỉ là ăn cơm, đi dạo, uống trà...”

Phần bít tết trước mặt Chu Tiểu Manh đã nguội, một tay cô cầm nĩa chọc chọc vào, một tay chống lên trán, bộ dạng như một nàng thiếu nữ sầu muộn, hỏi: “Chị Tôn, hôm nay chị thức muộn một chút được không?”

“Sao thế em?”

“Anh em không thích thầy giáo Tiêu lắm, lúc này thầy ấy gọi điện cho em, bảo anh em tìm thầy ấy...” Chu Tiểu Manh ấp úng nói: “Em sợ thầy ấy nói chuyện với anh trai em không được êm thấm, buổi tối anh em trở về, nhất định nổi cáu lên với em.”

“Sao lại thế được chứ?” Tôn Lăng Hy có chút nghi hoặc: “Lần trước chúng ta lên núi, anh trai em không phải đang ở cùng thầy giáo Tiêu sao? Chị thấy hai bọn họ rất hợp nhau đấy chứ. Đàn ông mà, có thể cùng nhau đi đến những nơi ấy thì giao tình cũng không đến nỗi nào đâu.”

“Thật không vậy?”

“Đương nhiên rồi.” Tôn Lăng Hy an ủi cô: “Em ấy à, chuyện gì cũng nghĩ quá nhiều, anh trai em nói chuyện nhiều khi không để ý lắm, chị thấy chẳng phải anh ấy không thích em đâu, mà chỉ là ở nhà nói chuyện kiểu ấy quen rồi đấy thôi.”

Chu Tiểu Manh cụp mắt xuống, hàng mi đổ bóng xuống mí mắt thành một quầng bóng mờ mờ, toát lên vẻ âu lo: “Chị Tôn, hay đợi tối nay anh em về, chị nói giúp em và thầy giáo Tiêu mấy câu...”

“Tất nhiên là được rồi.” Tôn Lăng Hy thấy hơi buồn cười, hôm nay cô đã thử lễ phục đính hôn, lại đến tiệm kim hoàn xem đồ trang sức, cả áo cưới cũng đã xem qua một số mẫu, tâm trạng đang rất tốt, vì vậy đặc biệt lấy lòng Chu Tiểu Manh: “Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

Bọn họ ăn xong bữa tối rồi trở về nhà, đợi đến hơn mười giờ, Chu Diễm Chiêu vẫn chưa về. Tôn Lăng Hy quen đi ngủ sớm, cứ nhìn màn hình ti vi ngáp ngáp dài, Chu Tiểu Manh bèn khuyên cô lên lầu đi nghỉ, nhưng Tôn Lăng Hy nói: “Không sao, đợi anh trai em về đã, em đừng lo lắng nữa.”

Đợi đến tận nửa đêm Chu Diễm Chiêu mới về nhà, vừa bước vào cửa thấy đèn đuốc sáng trưng, hai cô gái đều chưa đi ngủ, anh không khỏi lấy làm ngạc nhiên: “Sao giờ này em vẫn chưa ngủ?” Câu này, đương nhiên là nói với Tôn Lăng Hy.

“Anh chưa về, em không ngủ được.” Tôn Lăng Hy đã đứng dậy từ trước, đón lấy áo khoác anh ta vắt lên cánh tay, hỏi: “Có đói không, nhà bếp vẫn hầm cháo đấy.”

“Không cần, buổi tối bàn chuyện với người ta, ăn no lắm rồi.” Chu Diễm Chiêu thúc giục cô: “Em mau lên đi ngủ đi, đừng thức khuya quá.”

“Em lên trước đây.” Chu Tiểu Manh không để lỡ thời cơ nói: “Anh ở với chị Tôn nhé, người ta chờ anh cả buổi tối rồi đó.”

Cô vừa đi, Chu Diễm Chiêu liền đưa tay vuốt ve gương mặt Tôn Lăng Hy: “Sao vậy em?”

“Anh chưa về, em cứ cảm thấy bất an làm sao đó.”

“Uống sữa chưa?”

“Chưa.”

“Anh đi hâm sữa cho em, uống vào cho dễ ngủ.” Anh ta đứng dậy đi về phía nhà bếp, lát sau quả nhiên bưng ra một cốc sữa bò: “Nào, chúng ta lên lầu.”

Đến phòng Tôn Lăng Hy, anh ta tiện tay đặt cốc sữa lên tủ đầu giường, nói: “Em ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi làm nữa đấy.”

Nhưng Tôn Lăng Hy lại ôm lấy vai anh ta từ phía sau, Chu Diễm Chiêu cao hơn cô rất nhiều, vì vậy cô phải kiễng chân lên mới ôm được cổ anh ta: “Không hôn chúc ngủ ngon à?”

Chu Diễm Chiêu quay người lại hôn cô, có điều chỉ chạm khê lên môi cô rồi buông ra ngay, thấy ánh mắt u ám của cô, anh ta bèn nựng nựng lên má, nói: “Cửa không đóng.”

“Làm gì có ai xông vào chứ.” Tôn Lăng Hy làm nũng: “Người ta đợi anh đến nửa đêm, anh lại chỉ qua quýt như vậy thôi à?”

Chu Diễm Chiêu cười cười, đi tới đóng cửa phòng lại, Tôn Lăng Hy chợt nhớ ra Chu Tiểu Manh ở phòng bên cạnh, sợ cô chưa ngủ đi ra trông thấy, lại dặn một câu: “Khóa trái vào!”

Chu Diễm Chiêu khóa trái cửa, bước lại ôm lấy cô, sau đó đặt cô lên giường, nhưng không rút tay ra, chỉ thông thả hỏi: “Khóa trái cửa vào để làm gì thế?”

Mặt Chu Diễm Chiêu áp sát vào mặt cô, Tôn Lăng Hy cơ hồ có thể nhìn thấy bóng mình

trong mắt anh ta, mặc dù anh ta đang cười, nhưng trong mắt lại không có chút ôn nhu dịu dàng nào cả, người đàn ông này chính là như vậy, trái tim anh ta cứng rắn như đá như vàng, rất hiếm khi bộc lộ cảm xúc thật, gần như không bao giờ có ngoại lệ. Cô ngẩng mặt lên hôn vào cằm anh ta, hỏi: “Lại uống rượu nữa à?”

“Một ít thôi.” Chu Diển Chiêu hờ hững đáp, nghịch ngợm mái tóc dài buông xõa của cô: “Bàn chuyện làm ăn sao mà không uống rượu được?”

“Vừa hút thuốc vừa uống rượu, mùi trên người anh sắp hun chết được một con lạc đà rồi.” Tôn Lăng Hy chậm chậm vuốt ve gương mặt tuần tú của anh ta: “Đi tắm đi.”

“Anh về phòng đi tắm.” Chu Diển Chiêu đột nhiên có vẻ mất hứng, buông tay ngồi dậy.

Tôn Lăng Hy ôm lấy eo anh ta, dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

“Em vẫn chưa được ba tháng, không ăn được, chỉ cho anh nhìn thôi, đâu ra chuyện tàn nhẫn như thế chứ. Anh về phòng đây, cho đỡ khó chịu.”

Tôn Lăng Hy cười híp cả mắt lại, xoay mặt anh ta qua hôn một cái: “Thực sự không làm bừa ở bên ngoài đấy chứ?”

Chu Diển Chiêu nửa cười nửa không liếc nhìn cô, ở khoảng cách gần, đôi má Tôn Lăng Hy tựa như ngọc mỡ dề, cơ hồ chỉ thổi khẽ một cái cũng rách toác ra được. Anh ta nói: “Anh mà làm bậy ở bên ngoài thật thì em tính sao?”

“Em còn tính sao được nữa...” Giọng nói Tôn Lăng Hy toát lên vẻ tủi hờn: “Em có quản anh được đâu...”

“Uống sữa rồi đi ngủ đi.” Chu Diển Chiêu đưa cốc sữa cho cô: “Ngoan nào, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, đợt này anh bận lắm, chẳng rảnh đâu mà đi làm bậy.”

Chu Diển Chiêu về phòng mình tắm rửa, rồi lại sang phòng Tôn Lăng Hy, mở cửa nhưng không bật đèn, đứng bên cạnh giường cúi nhẹ chạm vào mí mắt cô. Thấy Tôn Lăng Hy đã ngủ say, anh ta lại đi ra, đóng cửa lại. Chu Tiểu Manh đã đi ngủ từ sớm, cửa phòng cũng đóng chặt từ lâu. Chu Diển Chiêu ngẫm nghĩ giây lát, rồi đi thẳng về phòng ngủ chính, trèo qua ban công, cái cây bên ngoài cửa sổ đã sum suê hơn trước nhiều, anh ta bám vào tán cây, đi trên cành cây to tưởng mọc chĩa ngang, nhẹ nhàng mở hai cánh cửa sổ sát cành cây, giẫm chân lên bệ cửa.

Chu Tiểu Manh dường như đã ngủ, nằm xây lưng về phía cửa sổ, đầu vùi trong gối, lúc Chu Diển Chiêu từ trên bệ cửa bước vào, cô không hề nhúc nhích gì. Ánh trăng chiếu qua ô cửa sổ, một đoạn gáy thon dài trắng như tuyết lộ ra dưới ve áo ngủ của cô, tựa như một chú thiên nga đang cuộn tròn cổ lại. Chu Diển Chiêu có cảm giác mình đã uống hơi nhiều, vì lúc anh ta vươn tay ra vuốt nhẹ lên đoạn gáy ấy, giọng Chu Tiểu Manh cất

lên hết sức bình tĩnh: “Đừng chạm vào!”

Chu Diễm Chiêu ôm siết lấy cô kéo về phía mình, cúi đầu định hôn, cô để mặc cho anh ta hôn hít, chẳng có bất cứ phản ứng gì. Chu Diễm Chiêu giận nhất chính là bộ dáng này của cô, cảm thấy hết sức nhạt nhẽo vô vị, hôn hít một hồi liền buông tay ra, lấy bao thuốc châm lên một điếu, dựa người vào chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, hỏi: “Cô thật lòng với Tiêu Tư Trí à?”

“Yêu hay không yêu, anh quan tâm làm gì chứ?” Chu Tiểu Manh ngồi dậy, hai tay ôm gối, chùng như bị lạnh: “Em nói yêu anh ấy, chỉ sợ anh sẽ đẩy anh ấy đến chỗ chết, con người anh ấy ngốc như vậy, đến lúc ấy có chết thế nào cũng chẳng biết. Mà em nói không yêu anh ấy, anh chắc gì đã tin.”

“Không phải cô nói nó thích hợp sao?”

“Rất thích hợp.” Chu Tiểu Manh chớp chớp mắt, nhìn Chu Diễm Chiêu: “Anh đừng hại anh ấy.”

“Cô đã nói đến câu này rồi, anh có thể không hại nó được sao?” Tâm trạng Chu Diễm Chiêu có vẻ khá lên một chút, nét mặt tựa như đang trêu chọc con mèo con: “Hoặc là, cô hy sinh một chút vì người mình yêu cái nhỉ?”

Chu Tiểu Manh nhìn anh ta trong mấy giây, đoạn đứng dậy kéo anh ta ngã ra giường, bản thân cũng quăng mình leo lên, cởi cúc áo ngủ của anh ta ra, khi cởi đến chỗ thắt lưng, Chu Diễm Chiêu ấn tay cô xuống, nhìn cô giây lát, rồi đẩy cô ra, ngồi ở cạnh giường đốt một điếu thuốc nữa.

Chu Tiểu Manh to gan hơn Tôn Lăng Hy rất nhiều, cô đứng hẳn trên giường, đưa mũi chân đá đá vào thắt lưng anh ta: “Cho em một điếu!”

Thấy Chu Diễm Chiêu phớt lờ, cô liền tự mình vươn tay ra lấy, chưa kịp chạm vào bao thuốc đã bị anh ta thúc cho một cùi chỏ, vừa khéo đánh trúng vào đầu gối, cả người cô khụy xuống, suýt ngã khỏi giường, anh ta ôm cô lên, quăng mạnh lên giường, nói: “Đừng điên nữa!”

Chu Tiểu Manh bị anh ta quăng, đầu đập mạnh vào thành giường “cốp” một tiếng, suýt chảy cả nước mắt. Lúc này, cô thực sự không hề muốn khóc cho anh ta xem, nên chỉ vừa xoa chỗ bị đập trên đỉnh đầu, vừa chậm chậm co người lại, vùi đầu vào gối. Cô không phát ra bất cứ âm thanh nào, nhưng anh ta lại như có mắt sau lưng, cất tiếng hỏi: “Cô khóc cái gì?”

“Em yêu Tiêu Tư Trí đấy thì sao! Anh sắp kết hôn mà vẫn đối xử với em như vậy à?” Chu Tiểu Manh ghen ngào, nói không nên lời: “Anh sắp kết hôn với người đàn bà khác, còn bảo em đi với cô ta xem áo cưới...”

“Cô khóc cũng vô dụng thôi,” Chu Diễm Chiêu hần học dập diều thuốc: “Anh không kết hôn với cô đâu.”

Chu Tiểu Manh lau khô nước mắt, chậm chậm nhoẻn miệng nở một nụ cười dịu dàng quyến rũ, nhồm người dậy ôm lấy cổ Chu Diễm Chiêu từ phía sau, hôn nhẹ lên mái tóc anh ta: “Vậy thì, anh trai của em, anh đừng kết hôn với chị Tôn nữa được không?”

Chu Diễm Chiêu nghiêm mặt nhìn điệu cười nũng nịu của cô, đột nhiên cảm thấy oán giận trong lòng càng dữ dội gấp bội, anh ta nói: “Cô không cần phải làm bộ làm tịch kiểu ấy, Tiêu Tư Trí phải không? Anh thấy cô cũng tốt với nó lắm, cô yên tâm đi, anh đây tuyệt đối không làm gì nó đâu, ngược lại, anh còn định dùng nó, bồi dưỡng cho nó tử tế cơ.” Anh kéo cô lại: “Chẳng phải cô chỉ sợ anh hại nó sao? Cô có biết phải làm sao để hại được một người không? Chính là đưa hắn lên chỗ cao, khiến hắn tưởng rằng mình có thể hô mưa gọi gió...” Anh ta chậm rãi hôn lên đôi môi lạnh lẽo của Chu Tiểu Manh: “Từ nơi cao nhất ngã xuống, thì mới tan xương nát thịt... hiểu chưa?”

Chu Tiểu Manh bật cười thê thảm: “Có gì mà em không hiểu, năm ấy, chẳng phải anh đã trừng phạt em như thế sao?”

Câu nói này khiến Chu Diễm Chiêu thoáng ngẩn ra, anh ta nâng cằm cô lên, lại hôn một cái: “Năm đó cô cảm thấy anh thật lòng thích cô hả?”

“Đúng vậy, khi ấy anh giả bộ rất giống.”

Chu Diễm Chiêu thoáng im lặng giây lát rồi nói: “Khi ấy, cô giả bộ cũng rất giống.”

Chu Tiểu Manh nghiêng đầu, nhìn cái cây ngoài cửa sổ, đêm đã về khuya, bốn phía xung quanh đều không có đèn, cành lá rậm rạp đen kịt tựa như thấm vào cả biển đêm. Tán cây này mọc quá um tùm tươi tốt, cành lá san sát che khuất cả cửa sổ của cả hai căn phòng, vì vậy đây cũng là góc chết duy nhất của hệ thống giám sát trong nhà họ Chu này. Nếu trèo qua cửa sổ phòng cô, rồi leo lên cây, là có thể di chuyển sang phòng ngủ của Chu Diễm Chiêu mà không bị camera quay phải, lần trước cô phải mạo hiểm thử một lần mới dám xác định điều này.

Gió đêm lành lạnh lay động cành cây khẽ đung đưa, gõ nhẹ vào song cửa thành những tiếng xào xạc, cô chợt nhớ lại chuyện từ rất lâu trước đây, lại thấy ngỡ ngàng như vừa mới xảy ra ngày hôm qua, tiếc rằng đó đều là những chuyện từ kiếp trước, còn kiếp này, sớm đã tan tành vụn nát, xa xăm không thể nào với tới. Cô lẩm bẩm nói: “Cây còn như thế, người làm sao đây.”

Đoạn cô ngoảnh mặt lại, cười cười lặp lại một lượt câu nói ấy với Chu Diễm Chiêu, rồi hỏi: “Anh à, anh biết thế nghĩa là sao không?” Không đợi anh trả lời, cô đã nói: “Em biết anh chẳng buồn nghe thứ này đâu, từ bé anh hề thấy sách Ngũ văn là nhức đầu còn gì, mẹ em tốn bao nhiêu thời gian cũng chẳng khiến thành tích môn Ngũ văn của anh tốt

lên được chút nào. Cũng giống như hồi ấy em không hiểu, tại sao anh lại thích đánh nhau với người ta...” Giọng cô đượm vẻ thê lương: “Thực ra có lúc không hiểu, ngược lại còn tốt hơn.”

Chu Diễm Chiêu vẫn không nói gì, Chu Tiểu Manh bèn chậm chậm giảng giải: “Thời xưa có một người tên là Hằng Ôn đi đánh trận, dọc đường đi qua Kim Thành, nhìn thấy cây liễu anh ta trồng ở đó từ thời niên thiếu đã lớn đến mười người ôm không xuể, liền cảm thán rằng: ‘Cây còn như thế, người làm sao đây’, cả cái cây cũng đã như vậy rồi, huống hồ là người...” Cô ngập ngừng giây lát mới nói tiếp: “Anh à, chuyện trước đây, sau này chúng ta đừng nhắc đến nữa, em muốn thương lượng với anh một chuyện.”

“Cái gì?”

“Anh có thể gạt em một lần nữa được không, ví dụ như đêm nay, anh giả bộ thêm một lần, giả vờ anh yêu em giống như năm đó vậy.”

Gương mặt Chu Diễm Chiêu không chút cảm xúc, anh ta nhìn cô một thoáng, rồi hỏi: “Vậy tôi có lợi gì chứ?”

“Em sẽ tốt với anh.” Ngữ khí Chu Tiểu Manh rất khê khàng, như thể đang nói mớ: “Em cũng sẽ giả vờ, vờ như em yêu anh.”

“Tôi không cần.” Chu Diễm Chiêu gạt tay cô ra, đứng lên, nhưng Chu Tiểu Manh bổ nhào tới, ra sức ôm chặt lấy thắt lưng anh ta, toan kéo trở lại. Chu Diễm Chiêu chỉ lật tay quơ một cái, đã vặn cánh tay cô ra sau lưng. Mấy năm rồi hai người không đấu võ, Chu Tiểu Manh vốn do một tay anh ta dạy, thực sự không phải là đối thủ, nhưng lúc này cô đã liều mạng, Chu Diễm Chiêu nhất thời không chiếm được ưu thế. Hai người cứ như vậy lạng lã quần thảo trong bóng tối, đã mấy lần Chu Tiểu Manh bị đập vào cột giường, nhưng cô không kêu một tiếng nào, rốt cuộc, Chu Diễm Chiêu cũng đề nghị cô được ra giường, thấp giọng gầm lên: “Cô điên đủ chưa hả?”

Chu Tiểu Manh nức nở một hồi, Chu Diễm Chiêu mới nhận ra khắp tay mình ướt đầm nước mắt lạnh lạnh, lực dồn lên lòng bàn tay cũng dần nói lỏng. Cô chậm chậm vươn tay ra ôm lấy cổ Chu Diễm Chiêu, vùi mặt vào lồng ngực anh ta, nghẹn ngào khóc nấc lên: “Anh ơi... anh ơi...” Chu Diễm Chiêu chẳng còn sức lực kéo tay cô ra nữa, chỉ có cảm giác nước mắt cô thấm ướt cả áo ngủ mình, đôi môi cô cũng lạnh lẽo như giọt nước mắt. Cô nói: “Không giả vờ... em thực sự không giả vờ mà... trong lòng anh biết rõ... tại sao anh lại đối xử với em như thế...”

“Buông tay!”

“Em không buông!” Chu Tiểu Manh khóc rống lên: “Lúc ở Bắc Kinh anh gạt em! Anh nói em đi trước đi, anh sẽ lập tức đến tìm em, lần ấy anh đã gạt em buông tay, sau đó anh chẳng bao giờ quay lại nữa!”

Chu Diễm Chiêu cương quyết bẻ những ngón tay Chu Tiểu Manh ra, nhưng cô lại như con chó nhỏ cắn lấy mu bàn tay anh ta, không ngừng khóc hu hu, Chu Diễm Chiêu thậm chí còn chẳng cảm thấy đau tay, chỉ chờ đợi cả người, muốn lôi cô ra. Hai người giằng co như vậy hồi lâu, rốt cuộc Chu Tiểu Manh cũng bị anh ta đẩy ra, cô vùi đầu xuống gối, nắm tay thùm thụp đâm lên giường, chân đạp lung tung, tựa như trở về năm mười sáu tuổi, có thể như vậy mà mặc tình buông thả, dung túng bản thân. Chu Diễm Chiêu nghe tiếng cô khóc vùi dưới gối, cuối cùng cũng đưa tay kéo cô dậy, ôm vào lòng, tựa như ôm một đứa trẻ sơ sinh, miệng dỗ dành: “Đừng khóc, đừng khóc nữa...”

Chu Tiểu Manh túm lấy vạt áo Chu Diễm Chiêu, đôi môi khóc đến tái nhợt cả đi, hai tay bầu chặt quần áo anh ta như bị chuột rút, nhưng môi đã tìm môi anh ta. Nụ hôn này, dường như đã đợi từ rất lâu, rất lâu rồi, cả Chu Diễm Chiêu cũng có cảm giác, đời này có lẽ chẳng bao giờ đợi được nữa. Nụ hôn của hai người mặn chát, đắng nghét, hôn thật lâu rồi cũng không chịu nhả ra. Động tác Chu Tiểu Manh rất dữ dội, giật dứt cả mấy chiếc cúc áo ngủ của anh ta, Chu Diễm Chiêu bị cô làm đau, hơi nhăn mặt lại, nhưng vẫn để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Lúc bình minh, trời lại đổ mưa, hai người đều chưa ngủ. Chu Tiểu Manh tựa như con mèo nhỏ lạnh lợi ngoan ngoãn rúc vào ngực Chu Diễm Chiêu, một mực dựa dẫm không cho anh đứng dậy, hễ anh ta hơi nhúc nhích, cô liền như con bạch tuộc áp chặt vào không chịu buông ra. Chu Diễm Chiêu đành nói: “Anh phải về rồi.”

“Không được đi!” Mấy tiếng đồng hồ trước, Chu Tiểu Manh đã vứt hết quần áo của anh ta vào trong bồn tắm xối nước, còn đổ cả chai sữa tắm tạo bọt vào. Khi ấy anh ta còn chưa phản ứng, không giật lại được, nên tất cả đều đã ướt sũng. Anh ta chưa kịp bức bối, thì đã bị Chu Tiểu Manh như con hồ ly tinh nhỏ quấn chặt lấy, chẳng còn sức đâu mà nghĩ ngợi nữa.

“Một chốc nữa là trời sáng rồi.”

“Dù sao cũng không được đi!” Đôi mắt Chu Tiểu Manh long lanh như nước, cô tựa như một con mèo vừa ăn no, lưỡi nhác nằm phục lên người anh ta, tay nắm vào chỗ yếu hại, miệng ghé sát anh ta, đắc ý cười khe khẽ: “Hay là, anh cứ không mặc đồ thể này trèo lên cây mà trở về phòng?”

“Đừng có nắm vào đấy, đồ lưu manh!”

“Lưu manh cũng là do anh dạy thôi!” Con hồ ly tinh nhỏ lảng lơ liếc mắt đưa tình: “Hay là em cho anh mượn ga trải giường, anh quấn vào rồi thông dong đi qua hành lang mà về... Ồi...” Cô chợt phát giác có điều không ổn, nửa chữ sau chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì thấy trời đất đảo lộn, vị trí hai người đã đảo ngược cho nhau. Lần này đến lượt cô tức tối rít lên: “Lưu... manh!”

Trời sáng bảnh Chu Diễm Chiêu mới về phòng, cũng may mà đang mưa, sáng sớm trong

sân không có người đi lại, lại càng không ai để ý đến tán cây. Rốt cuộc, anh ta cũng không thấm đến mức phải quần ga trải giường, nhưng mặc quần áo ướt ngấm trong bồn tắm cả đêm, lúc ở trên cây lại bị mưa xối, đã lạnh càng thêm lạnh. Về đến phòng ngủ chính, anh ta cởi hết quần áo ướt ra, sắm khoái tắm nước nóng một trận, lấy khăn bông lau qua loa, rồi ngã vật ra giường ngủ thiếp đi.

Anh ta ngủ rất lâu, sau cùng, bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc, người gọi là Tiểu Quang: “Anh Mười?”

“Hả?” Chu Diễm Chiêu vẫn chưa tỉnh hẳn, giọng nói đầy uể oải mệt nhọc.

“Buổi sáng anh không đến công ty ă?”

“Ừm, tôi ngủ quên mất.” Chu Diễm Chiêu nhớ ra sáng nay còn có việc, cầm đồng hồ đeo tay ở đầu giường ra xem, thấy đã là hai giờ chiều, không khỏi chửi thề một câu.

“Anh không được khỏe ă?”

“Không có gì, vừa ngủ dậy, người hơi biếng biếng.” Chu Diễm Chiêu cảm giác toàn thân xương cốt đều đau nhức. Đêm qua, con hồ ly tinh nhỏ kia gần như đã bóc lột anh ta đến tận xương tủy, mà bản thân anh ta cũng chưa từng buông thả mình như thế, thật đúng là... giờ nghĩ lại Chu Diễm Chiêu vẫn còn thấy ngạc nhiên. Anh ta bất giác khẽ cười thành tiếng, làm Tiểu Quang ở đầu dây bên kia ngơ ngác: “Anh Mười?”

“Ừm, không có gì. Tôi mệt quá, buổi chiều cũng không đến công ty đâu, có chuyện gì quan trọng thì gọi điện cho tôi.”

“Vâng.”

Chu Diễm Chiêu tắt máy, lại ngẫm nghĩ một lúc, lấy một miếng thuốc ngậm trong miệng, vừa tìm bật lửa vừa gọi điện cho Chu Tiểu Manh.

Thấy di động của Chu Tiểu Manh đổ chuông hồi lâu mà cô không bắt máy, anh ta liền gọi thẳng vào máy bàn phòng cô, quả nhiên cô vẫn chưa ngủ dậy, trả lời điện thoại cũng ú a ú ớ.

Anh ta hỏi: “Hôm nay cô lại xin nghỉ ốm ă?”

“Đáng ghét!” Cô càu nhàu gác máy, rồi chui vào chăn ngủ tiếp.

Anh ta gọi lại, Chu Tiểu Manh chụp lấy ống nghe, gần như nổi đóa lên: “Em muốn ngủ!”

“Đáng đời, ai bảo cô tối qua lưu manh vậy chứ!”

“Anh mới lưu manh!” Chu Tiểu Manh chùng như vừa tức vừa xấu hổ, lại đập máy luôn.

Chu Diễm Chiêu chỉ nghĩ thôi cũng có thể tưởng tượng ra nét mặt của cô, gương mặt trắng bóc ánh lên sắc hồng, tựa như quả trứng gà lột vỏ, ươm, không, là trứng đỏ mà người ở phố Chợ Bánh hay tặng cho hàng xóm láng giềng khi mới sinh con trai, lột hết vỏ ra, vẫn còn nhuộm một quầng hồng nhạt. Anh ta không dừng được, tiếp tục quay số, Chu Tiểu Manh nhắc ống nghe gác sang một bên, nhưng chỉ thoáng sau đó điện thoại di động lại kêu “rè rè”, lặp đi lặp lại như vậy, thực ra cô cũng không ngủ được nữa, đành cầm điện thoại lên, quả nhiên vẫn là Chu Diễm Chiêu. Giọng anh ta nghe như thể con sói xám đang dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ: “Ngoan, trèo qua cành cây sang đây, anh đỡ cô.”

“Không sang!”

“Có cái này hay cho cô đây.”

“Cái hay gì, anh nói trước đi đã.”

“Cô qua đây thì anh nói cho cô biết.”

Chu Tiểu Manh vốn định mặc kệ anh ta, nhưng ngẫm nghĩ giây lát vẫn bằng lòng, mở cửa sổ ra xem, bên ngoài đang mưa rất lớn. Cô đành tiện tay với một chiếc khăn tắm khoác bên ngoài quần áo, nhẹ nhàng leo lên cây. Quãng đường cũng chỉ có mấy bước, quả nhiên đã nhìn thấy Chu Diễm Chiêu mở sẵn cửa sổ đợi cô, vừa nhìn thấy Chu Tiểu Manh, anh ta liền vươn tay ra ôm lấy eo cô, bế cô từ trên cây vào bệ cửa sổ.

Chu Tiểu Manh đẩy anh ta ra, tung cái khăn tắm đầy nước mưa sang một bên, như cười mà chẳng phải cười: “Anh mau nói xem có cái gì hay đi.”

“Cô không sợ anh gạt cô, căn bản là không có cái gì hay à?”

“Đường đường là cậu Mươi nhà họ Chu, anh Mươi của Nam Duyệt đỉnh đỉnh đại danh trong giới hắc đạo, nếu gạt em chẳng phải thành trò cười cho người ta rồi ư?”

Chu Diễm Chiêu bật cười một tiếng, nói: “Anh đau lưng, cô giẫm giẫm lưng cho anh, anh sẽ cho cô biết, cái hay là gì.”

Chu Tiểu Manh chẳng biết làm sao, đành tạm thời đóng vai nữ nhân viên massage, bám vào thành chiếc giường lớn kiểu Âu của Chu Diễm Chiêu, vừa giẫm chân vừa hần học nghĩ, giẫm cho gân xương sống của hắn là tốt nhất. Cô giẫm được một lúc thì Chu Diễm Chiêu cũng không chịu nổi: “Thôi đi thôi đi, thế này mà cô gọi là giẫm lưng à? Cứ như giẫm giặt ga giường ấy.” Theo phong tục xưa ở Nam Duyệt, thời vẫn còn chưa có máy giặt, người ta thường dùng chân giẫm để giặt ga giường, vì thứ ấy dày nặng, tay không thể nào vò vắt được. Chu Tiểu Manh tuổi còn trẻ, chưa từng chứng kiến, chỉ có Chu Diễm Chiêu thời niên thiếu thường hay đánh bạn với đám người ở phố Chợ Bánh, đã từng thấy phụ nữ giẫm lên ga trải giường như vậy.

Chu Tiểu Manh vừa buông tay ra, liền bị Chu Diển Chiêu ôm chầm lấy, nói: “Cái hay hả, ngủ với anh thêm một lúc nữa. Buổi tối cùng anh đi ăn cơm.”

“Anh đừng dính với em nữa thì hơn.” Chu Tiểu Manh lạnh lùng nói: “Chị Tôn đã dậy từ lâu rồi, anh không sợ chị ấy gõ cửa à?”

Chu Diển Chiêu không nói gì, Chu Tiểu Manh lại tiếp lời: “Chuyện đêm qua, em coi như anh đã đáp ứng với em rồi, chơi với em một đêm, đến vừa này là em đỡ cho anh vui thôi. Hai chúng ta kết thúc rồi, sau này anh muốn kết hôn cũng được, sinh con cũng được, em đều không nói thêm dù chỉ một chữ. Anh cũng đừng ngăn cản em yêu đương rồi gả cho người ta là được.”

Chu Diển Chiêu châm điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: “Được thôi, có điều phải nói cho rõ, anh trước nay chưa bao giờ ngăn cản cô yêu đương, sau này lại càng không. Cô thích Tiêu Tư Trí, thì cứ cưới nó đi.”

“Tiêu Tư Trí nhìn bề ngoài có vẻ thông minh, kỳ thực con người rất thật thà, em nói câu này chắc anh không thích nghe, cái nghề của anh, kiếm được nhiều nhưng nguy hiểm lớn, em không muốn sau này phải thấp thỏm lo âu, anh đừng đưa Tiêu Tư Trí đến công ty anh làm việc.”

Nụ cười của Chu Diển Chiêu càng thêm vẻ giễu cợt: “Nếu nó cưới cô thật, thì nó chính là em rể của Chu Diển Chiêu này, dù cô muốn nó sạch sẽ thế nào thì người trong giới cũng đều nhận định như thế, nó là em rể của anh, thì sẽ phải dính líu vào công việc của anh. Nợ của anh, biết đâu lại có người tính lên đầu nó cũng không chừng. Bây giờ không đưa nó đến công ty làm với anh, sau này cũng sẽ có người ta dồn ép nó, khiến nó không thể không đến.”

“Sau khi kết hôn, em sẽ cùng anh ấy ra đi, rời khỏi Nam Duyệt.”

Chu Diển Chiêu cười nhạt: “Rời khỏi Nam Duyệt, cô tình toán cũng hay lắm, cô tưởng rời khỏi Nam Duyệt là chẵn họa được chắc? Không ở địa bàn của anh thì càng tiện cho kẻ khác ra tay, đến lúc ấy chúng nó làm thịt hai đứa rồi đưa đến trước mặt anh, anh đây sẽ không mua đất chôn hai đứa đâu, mà sẽ ném xuống sông cho cá ăn!”

Chu Tiểu Manh có vẻ giận, vành mắt hơi sưng lên, chắc vì không ngủ ngon giấc, hoặc cũng vì tối qua cô khóc, thoát tiên là khóc do thương tâm, sau là do Chu Diển Chiêu đùa cợt cô đến nỗi phát khóc lên. Có điều, chuyện như đêm qua, Chu Diển Chiêu đã cảm thấy, đều giống như mấy năm trước đây, không bao giờ lộ ra, không bao giờ nhắc đến, thậm chí cả nghĩ, anh ta cũng không muốn nghĩ đến nữa.

Anh ta đã quyết định: “Tiêu Tư Trí đi theo anh sẽ không thiệt thòi đâu. Người cô muốn cưới cũng cần phải có năng lực bảo vệ cô chứ.”

Lễ đính hôn của Chu Diễm Chiêu và Tôn Lăng Hy được tổ chức vô cùng long trọng, mấy năm nay ở thành phố Nam Duyệt này, Chu Diễm Chiêu tựa như mặt trời đang buổi ban trưa, so với thời ông Chu Bân Lễ nắm quyền điều hành công ty, chừng như có vẻ con giỏi hơn cha, vì vậy cả hai giới hắc bạch đều rất nể mặt, cả phòng tiệc lớn của khách sạn năm sao chật kín khách khứa.

Tôn Lăng Hy đi giày đế bằng, đồ dạ hội cũng là kiểu Hy Lạp rộng thùng thình, cô khoác tay Chu Diễm Chiêu. Mỉm cười rụt rè, tiếp đãi khách khứa hết sức nhã nhặn khéo léo, khiến cho đám khách cứ xì xầm hỏi han nhau rốt cuộc là tiểu thư nhà nào đã thu phục được cậu Mười nhà họ Chu vậy.

Nhà họ Chu mặc dù không thể coi là gia đình danh giá gì, nhưng tiền nhiều thế lớn, dạo gần đây việc làm ăn ngoài ánh sáng của Chu Diễm Chiêu cũng vô cùng phát đạt. Chu Tiểu Mạnh chợt nghe hai người khách nữ rì rầm với nhau: “Chẳng hiểu anh ta thấy điểm gì tốt ở cô ả nhỉ?” “Đẹp phải không, đàn ông toàn kiểu ấy?” “Người đẹp có thiếu gì, nghe nói nhà họ Tôn kia chỉ bình thường thôi, chị nhìn mà xem ngay cả bố mẹ cô dâu cũng không đến dự lễ đính hôn, không phải là sợ ra mặt đấy chứ?”

Tiếng cười khúc khích ấy làm Chu Tiểu Mạnh thấy chối tai kinh khủng, Tiêu Tư Trí bên cạnh cô không tỏ thái độ gì, chỉ đưa cho cô một ly nước hoa quả, hỏi nhỏ: “Có muốn ăn miếng bánh kem không?”

“Lấy cho em hai miếng.” Chu Tiểu Mạnh thấy đối thực sự, từ chiều đến giờ, bên công ty tổ chức sự kiện không ngừng trao đổi với cô về đủ loại chi tiết vụn vặt, sau đó cô lại phải xử lý các tình huống ngoài dự kiến. Tôn Lăng Hy dù mang tiếng là nữ chủ nhân, nhưng trong một ngày như ngày hôm nay, chuyện lớn chuyện nhỏ đương nhiên đều do Chu Tiểu Mạnh lo liệu hết. Sau khi khách khứa đến đông đủ, nghi lễ kết thúc, bắt đầu rót sâm banh, cô mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Tư Trí mang cho cô hai miếng bánh kem, hai người lánh ra ban công ăn. Bên ngoài ban công gió lớn, Tiêu Tư Trí cởi áo vest ra khoác lên vai cô, rồi hỏi: “Có lạnh không?”

Chu Tiểu Mạnh lắc đầu, nói: “Tôi nhớ chuyện hồi nhỏ thôi.” Cô hồi tưởng lại những lời mấy người đàn bà kia nói với nhau, rầu rĩ tiếp lời: “Lúc đến nhà họ Chu, cũng có một số người nhìn tôi và mẹ bằng ánh mắt lạnh nhạt, mẹ tôi còn đỡ, bà là người lớn, bố tôi lại luôn bảo vệ bà, người ta cũng không dám nói gì trước mặt bà ấy. Còn tôi, hồi nhỏ đã phải nghe không ít những lời nghịch nhĩ, bảo tôi là đồ con ghẻ, được thơm lây nhà họ Chu, đủ kiểu. Lúc ấy tôi vẫn chưa mấy hiểu chuyện, chỉ biết bố đi lâu ơ là lâu mà không về, sau có một người khác đến làm bố mình... trẻ con làm sao biết được nhiều thứ, khi ấy tôi cũng mới có hai ba tuổi đầu...”

“Bố cô bị...?”

“Tai nạn, ông ấy là thầy giáo, dạy trường cấp III, hồi trước trường cấp III trọng điểm làm nghiêm ngặt lắm, mỗi ngày đều có giờ tự học buổi tối. Tối hôm đó, sau khi hết giờ tự học, có mấy thằng lưu manh chặn đường học sinh ở bên ngoài trường để trấn lột, vừa khéo bị bố tôi bắt gặp, ông ấy liền chạy tới ngăn cản, chẳng ngờ một tên trong bọn mang theo dao gọt hoa quả, bố tôi bị đâm mười mấy nhát, chưa kịp đưa đến bệnh viện thì đã tắt thở rồi. Mẹ tôi là bạn học cùng lớp với bố ở trường sư phạm, hai người tốt nghiệp đại học xong liền kết hôn, rồi được phân về cùng một trường. Bố tôi dạy Toán, còn làm cả chủ nhiệm lớp, còn mẹ tôi dạy Ngữ văn. Từ sau chuyện đó, mẹ tôi không thể đến trường dạy học được nữa, hể đi lại gần con đường đó là bà lại đổ mồ hôi lạnh khắp người, sau đó ngất xỉu. Bác sĩ nói đó là chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn. Mẹ tôi nghỉ ngơi khoảng một năm, sau đó dẫn theo tôi đi bước nữa.”

Tiêu Tư Trí hơi tò mò hỏi: “Vậy mẹ cô và Chu Bân Lễ làm sao quen nhau được? Hình như phạm vi cuộc sống của hai người bọn họ cũng không trùng nhau cho lắm.”

“Họ quen biết nhau từ trước, bố tôi... ý là bố Chu Bân Lễ ấy, vợ trước của ông ấy là hàng xóm nhà mẹ, vả lại sức khỏe của bà Chu không tốt lắm, thường tới chỗ ông ngoại tôi khám bệnh, ông ngoại tôi là một bác sĩ Trung y rất nổi tiếng. Quan hệ của mẹ tôi và bà Chu, tức là mẹ ruột của anh trai tôi, rất tốt, nghe nói hồi anh trai tôi đầy tháng, mẹ tôi còn tặng anh ấy một cái khóa bạc nữa. Vì vậy, sau này mẹ cũng rất tốt với anh trai tôi.” Chu Tiểu Manh nói tới đây, giọng đã nghẹn ngào.

Tiêu Tư Trí không biết nên an ủi cô thế nào cho phải, một lúc sau mới đưa tay quệt vụn bánh dính trên khóe miệng Chu Tiểu Manh, nhẹ nhàng nói: “Ăn để lem đầy mặt kia.”

“Không nói chuyện này nữa.” Chu Tiểu Manh đặt nĩa và đĩa xuống, hỏi: “Dạo gần đây anh thế nào?”

“Tốt lắm, anh trai cô bố trí cho tôi đi thu mấy khoản nợ nhỏ, anh ta rất hài lòng với biểu hiện của tôi, bảo là đang định buông tay cho tôi đi Thái một chuyến.”

“Nợ nhỏ là bao nhiêu?”

“Mấy trăm nghìn cũng có, cả triệu cũng có. Thực sự không thể ngờ, thời buổi này vẫn có người dùng nhiều tiền mặt đến thế. Động tí là lái cái ‘xe bánh mì’ tróc sơn đi chở mấy thùng tiền về, đúng là quá kích thích mà.”

Thấy Chu Tiểu Manh cười, Tiêu Tư Trí lại bảo cô: “Cô nói xem cái thứ ở gầm giường kia...” Anh ta hỏi rất mập mờ: “Không bị phát hiện đấy chứ?”

“Cái gì?” Chu Tiểu Manh hỏi: “Anh cảm thấy có gì không ổn hả?”

Hai người đứng vai kề vai dựa vào lang cang, mặt hướng về cửa sổ kính lớn của phòng tiệc, từ bên trong nhìn ra, tựa như một cặp tình nhân đang thầm thì tâm sự. Đây cũng là

nơi rất tốt để nói chuyện, bên ngoài lang cang sau lưng chính là bầu không khí của thành phố, chẳng ai có thể phát hiện bọn họ đang nói gì.

“Tôi không nghe được gì nhiều, đa phần đều là điện thoại cho Tôn Lăng Hy, thời gian anh trai cô nói rất ít, vả lại chưa bao giờ anh ta gọi điện thoại đi cả, tôi cứ có cảm giác anh ta không ở trong gian phòng đó ấy.”

Chu Tiểu Manh vẫn điềm tĩnh như không: “Chị Tôn ở cùng anh ấy trong phòng ngủ chính, có lẽ anh ấy không tiện gọi điện thoại trong phòng ngủ nữa, có điều tôi thấy anh ấy có lúc cũng ngủ ở phòng khách đấy. Hay là để tôi nghĩ cách khác xem?”

“Không, đừng mạo hiểm nữa.” Tiêu Tư Trí ngăn cô lại: “Còn chuyện này, tôi đang định nói với cô đây, tôi không biết cô mua đồ kiểu gì, nhưng pin của thứ ấy cùng lắm chỉ duy trì hoạt động được một tháng thôi, bây giờ pin chắc cũng gần hết rồi, nếu có cơ hội, tốt nhất cô hãy lấy món đồ đó đem tiêu hủy đi, đừng để anh trai cô phát hiện. Chúng tôi vẫn còn cách khác.”

Câu cuối cùng khiến Chu Tiểu Manh rất kinh ngạc, nhưng cô chỉ tỏ vẻ hơi ngạc nhiên: “Cách gì?”

Tiêu Tư Trí nở một nụ cười giảo hoạt: “Cả ngày tôi đều ra ra vào vào văn phòng của anh ta, chẳng lẽ lại không có cách sao?”

Chu Tiểu Manh không cần vặn nữa, cầm ly nước quả trên lang cang, lặng lẽ uống một ngụm. Trong phòng tiệc đã bắt đầu khiêu vũ, từng đôi từng cặp quần áo lượt là ôm nhau nhảy múa, tựa như vô số cánh bướm xinh đẹp đang bay lượn. Ở nơi quần tụ đầy bóng hồng tha thướt này, Chu Diễm Chiêu và Tôn Lăng Hy tự nhiên trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Trước đây, Chu Tiểu Manh chưa từng thấy Chu Diễm Chiêu khiêu vũ bao giờ. Tư thế anh ta rất tao nhã, tựa như hết sức thuần thực, Tôn Lăng Hy ở trong lòng anh ta hai má ửng hồng, cũng không biết vì nóng hay vì uống quá nhiều sâm banh nữa. Cách một lớp kính, tiếng nhạc loáng thoáng vẳng ra, ánh đèn rực rỡ trong phòng tiệc khiến màn đêm bên ngoài càng thêm tịch mịch, bên trong vui vẻ rộn rã như thế, vậy mà chỉ cách một cửa kính đã xa xăm như thế một thế giới khác.

Tiêu Tư Trí nhìn Chu Tiểu Manh, khung cửa sổ kính phản chiếu ngọn đèn chùm pha lê trong phòng tiệc, vừa khéo có một đốm sáng hắt lên khóe miệng cô, trông như lúm đồng tiền, khiến cô không cười cũng như đang cười, nhưng ánh mắt cô lại lạnh buốt, tựa hồ đang xem một màn kịch hay. Thoạt tiên, Tiêu Tư Trí cảm thấy cô gái này chẳng có gì phức tạp, một cô gái hơn hai chục tuổi đầu, thậm chí còn chưa tốt nghiệp đại học, được nuông chiều quen thói nên rất đơn thuần. Hồi đầu, khi bị sắp phái đến, anh cảm thấy đây gần như là một hành động bừa bãi càn quấy, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng một con nhóc miệng còn hôi sữa như thế được? Về sau, anh mới dần dần nhận ra cô đích thực rất đáng tin cậy, còn thận trọng can đảm nữa. Chỉ là, trong khoảnh khắc này

đây, Tiêu Tư Trí căn bản không đoán được cô đang nghĩ gì.

“Có muốn vào trong khiêu vũ không?” Tiêu Tư Trí làm động tác mời, nhưng Chu Tiểu Manh lắc đầu, nói: “Chán chết.”

“Lửa nóng đổ dầu, thêm hoa trên gấm, phô trương quá.” Tiêu Tư Trí nhìn cảnh tượng xa hoa trong phòng tiệc, tựa như thở dài một tiếng.

“Lại chẳng à?” Chu Tiểu Manh có vẻ lạnh, cô kéo lại chiếc áo vest, tiện thể dựa vào vai anh, khẽ hỏi: “Tiêu Tư Trí, sau khi tốt nghiệp, anh định đi đâu?”

Tiêu Tư Trí thoáng ngần ngừ, sau đó hiểu ra Chu Tiểu Manh không phải hỏi dự định sau khi tốt nghiệp của anh, mà hỏi sau khi kết thúc sự việc này anh có dự định gì. Điều khiến Tiêu Tư Trí bất ngờ không phải câu hỏi của Chu Tiểu Manh, mà là ngữ khí của cô, nói thế nào nhỉ, chắc là do uống nhiều nước hoa quả lạnh, cổ họng cô đã hơi khàn khàn, giọng điệu toát lên vẻ mệt mỏi, thậm chí quyến rũ lạ thường. Trước nay Tiêu Tư Trí luôn cảm thấy cô chỉ là con bé vắt mũi chưa sạch, nhưng trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Manh lại rất lăng lơ, rất phong tình, thậm chí có thể nói là một người đàn bà quyến rũ mê hồn.

“Nói đi chứ...” Chu Tiểu Manh cười khì khì, hờn dỗi giơ ngón trỏ chọc chọc lên ngực anh ta. Lúc này, đốm sáng nhỏ kia đã di chuyển lên trán cô ta, giống như một hạt cát vàng dính giữa chân mày, như vàng dương mọc trên chốn đất bằng, như thiên nữ đang rải hoa trong bức bích họa ở Dôn Hoàng, trên trán điểm ấn ký Phật quang. Đôi mắt cô như nước, lại phảng phất như tơ, từng sợi từng sợi đều toát lên một vẻ mờ ám khó tả thành lời, giọng ngọt ngào như thắm mật, chữ sau nhẹ hơn chữ trước: “Anh trai tôi đang nhìn chúng ta.”

Tiêu Tư Trí không ngoảnh đầu, nâng mặt cô lên, khẽ hôn lên môi: “Xin lỗi!”

Vốn chỉ là một cái hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước, chẳng ngờ cô lại đột nhiên vòng tay ôm lấy cổ anh, chủ động hôn sâu hơn. Tiêu Tư Trí xưa nay luôn cho rằng Chu Tiểu Manh chưa từng yêu đương, nhưng cô lại hôn rất giỏi, rất rất giỏi, hơi thở cô đượm hương nước quả, ngọt ngào lạ thường. Tay cô quàng lấy cổ anh, ghì thật chặt, thật mạnh, tựa như muốn dổc trọn bản thân vào trong cái hôn đó vậy. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, đầu óc Tiêu Tư Trí gần như trống rỗng, vô tri vô giác, như một người thiếu dưỡng khí.

“Xin hỏi.” Giọng Chu Diển Chiêu vang lên sau lưng hai người, ngữ điệu bình thản, nhưng lại rõ ràng đến độ không thể hoài nghi: “Chu Tiểu Manh, Lăng Hy đi vệ sinh, bây giờ vẫn chưa thấy quay lại, em đi xem cô ấy thế nào.”

Chu Tiểu Manh hai má đỏ hồng, tựa như thẹn thùng vì vô ý bị anh trai bắt gặp, đưa mắt liếc Tiêu Tư Trí một cái, đoạn nói: “Em quay lại ngay.”

Rồi nhanh như một con cá, cô lách người đi mất, để lại hai người đàn ông bên ngoài ban công.

Chu Diễm Chiêu sờ lần trên người, Tiêu Tư Trí đã biết thói quen của anh ta, liền móc ra một bao thuốc, lại lấy bật lửa châm thuốc cho anh ta.

Chu Diễm Chiêu rút hai hơi thuốc, rồi mới nói: “Em gái tôi còn nhỏ, tôi không muốn nó kết hôn ngay khi vừa mới tốt nghiệp xong.”

“Vâng, anh Mười.”

“Em gái tôi yêu cậu thế nào là chuyện của nó, có điều, nếu bản thân cậu không cố gắng, tôi sẽ không gả nó cho cậu đâu.”

Tiêu Tư Trí ngoan ngoãn đáp lời: “Vâng.”

Chu Diễm Chiêu dập điếu thuốc đi, sau đó lại châm một điếu khác, chậm rãi nói: “Công ty lớn như vậy, người đông miệng lắm, cậu cũng không muốn họ bảo cậu phải bám váy đàn bà mới leo lên được đúng không?”

“Đương nhiên rồi, anh Mười.” Tiêu Tư Trí tỏ thái độ: “Em tự biết chừng mực.”

Chu Diễm Chiêu dường như đã hài lòng với cuộc trò chuyện, anh ta vỗ lên vai Tiêu Tư Trí, rồi quay trở lại phòng tiệc.

Chu Tiểu Manh đi vào nhà vệ sinh nhưng không thấy bóng dáng Tôn Lăng Hy đâu, cô biết khách sạn đã dành ra hẳn một phòng suite để Tôn Lăng Hy trang điểm, bèn vào thang máy đi lên lầu. Quả nhiên Tôn Lăng Hy đang ở đó, bên cạnh cô còn có thợ trang điểm và người phụ trách trang phục.

“Sao vậy ạ?”

“Tại anh trai em đó, lúc khiêu vũ không để ý, giẫm phải váy chị.”

Chiếc váy dạ hội kiểu Hy Lạp trắng như tuyết bị giẫm lên một vết chân màu xám nhạt, nhìn rất nổi bật. Chu Tiểu Manh không khỏi mím môi cười: “Em chưa thấy anh trai khiêu vũ bao giờ đâu đấy, hồi trước còn tưởng anh ấy không biết nhảy nữa cơ.”

Tôn Lăng Hy thở dài một tiếng nói: “Giờ phải làm sao cho ổn đây?”

“Vũ hội mới diễn ra được một nửa, thay bộ váy khác là xong.” Chu Tiểu Manh rất tự nhiên dặn dò người phụ trách trang phục: “Trong cửa hàng còn mẫu nào cô Tôn mặc được không? Kiểu khác cũng được.”

Người phụ trách trang phục cũng rất hiểu chuyện, nói ngay: “Tôi lập tức đi lấy.”

“Bảo lái xe chở cô đi.” Chu Tiểu Manh gọi điện cho tay lái xe, bảo anh ta đưa người phụ trách trang phục đi một chuyến. Tôn Lăng Hy có lẽ đã mệt, cô ngồi trên giường, tay chống hờ vào thắt lưng. Chu Tiểu Manh hỏi: “Chị có đói không, em bảo bọn họ mang thứ gì lên nhé?”

“Đúng là hơi đói thật.” Tôn Lăng Hy nói: “Dạo này chẳng hiểu tại sao, đói nhanh lắm, mà hề cứ đói là lại thấy hoảng hốt không yên.”

Chu Tiểu Manh không tiếp lời, cô gọi điện cho nhà hàng của khách sạn, bảo bọn họ mang lên mấy món ăn thanh đạm. Tôn Lăng Hy thấy son môi màu hồng phấn của Chu Tiểu Manh đã lem hết, bèn hỏi: “Có cần trang điểm lại không?”

Chu Tiểu Manh vào nhà vệ sinh soi gương, vừa tô son vừa hỏi Tôn Lăng Hy: “Anh em có nói là bao giờ tổ chức hôn lễ không?”

“Chắc cũng phải hai ba tháng nữa đấy.” Tôn Lăng Hy dường như có tâm sự gì đó, tùy tiện tìm một lý do đẩy thợ hóa trang ra ngoài, sau đó mới nói với Chu Tiểu Manh: “Tiệc đính hôn cũng không cho bố mẹ chị đến, còn nói là thông cảm vì sức khỏe bố mẹ không được tốt, chuyện lớn như vậy làm gì có chuyện bố mẹ không xuất hiện cơ chứ, em không biết đấy thôi, khách khứa bên ngoài đều xôn xao bàn tán, nghe mà bực cả mình.”

“Chị đừng để ý bọn họ, một đám đàn bà rồi việc ấy mà.” Chu Tiểu Manh đã tô xong son môi đi ra, dù sao cô vẫn còn đang tuổi thanh xuân, ánh đèn trong phòng chiếu vào, cả gương mặt như sáng bừng lên. Cô nói: “Anh trai em cũng có thể coi là quý tộc độc thân, đột nhiên lại rước chị về, đám người ấy có ai mà không phần hận chứ, chị cứ coi họ như lũ cáo không ăn được nho thì chê nho xanh đi! Anh em không để bố mẹ chị đến là có lý do riêng của anh ấy, sức khỏe của bác không được tốt là một nguyên nhân, thứ nữa là người lớn tuổi đều thích an tĩnh, mà anh trai em lại làm cái nghề này, anh ấy sợ những kẻ có ý đồ xấu xa nhắm vào các bậc bề trên trong gia đình chị, vậy thì rất không hay.”

Tôn Lăng Hy bấy giờ mới cười cười, đúng lúc khách sạn mang mấy món ăn nhẹ lên, Chu Tiểu Manh đích thân ra đón lấy, bưng tới cạnh bàn đưa cho Tôn Lăng Hy: “Nào, ăn chút gì đi đã, đừng để cháu em bị đói.”

Tôn Lăng Hy ăn hai cái bánh chẻo nhân tôm, lại chia cho Chu Tiểu Manh một bát cháo: “Em cũng ăn một chút đi.”

“Không cần đâu, em vừa mới ăn hai miếng bánh kem, cũng lưng bụng rồi.”

Chu Tiểu Manh nhìn Tôn Lăng Hy ăn,, mặc dù xuất thân trong gia đình bình thường, nhưng dáng ăn của Tôn Lăng Hy rất thanh nhã, có thể thấy bản thân cô cũng cố gắng rất nhiều. Chu Tiểu Manh hỏi: “Chị Tôn, đính hôn với người mình yêu có phải hạnh phúc lắm không?”

“Đương nhiên rồi.” Tôn Lăng Hy cười cười bảo cô: “Đến lúc đính hôn với thầy giáo Tiêu em sẽ biết thôi.”

Ngón tay Tôn Lăng Hy đeo một viên kim cương lớn, là nhẫn đính hôn, vừa nãy đưa ra khi làm lễ, nó đã thu hút vô số ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh. Chu Tiểu Manh quan sát cô cúi đầu chăm chú nhìn viên kim cương ấy, không khỏi mỉm cười, ít nhất thì viên kim cương lớn như vậy, hẳn là có thể khiến Tôn Lăng Hy hạnh phúc rồi.

Tôn Lăng Hy ngẩng đầu lên, thấy Chu Tiểu Manh đang nhìn chiếc nhẫn của mình, bèn cười nói: “Chị bảo mua cái nhỏ nhỏ thôi, nhưng anh em cứ đòi chọn cái này, nặng quá, lệch hẳn sang một bên, ngày thường cũng chẳng đeo đi đâu được.”

“Đây là tâm ý của anh trai em mà, chị nể mặt cái nhẫn này, người ngoài nói linh tinh gì chị cũng coi như bọn họ đang ghen ghét đi.”

Tôn Lăng Hy nói: “Mấy hôm nữa phải đi khám thai lần đầu rồi, nếu hôn lễ không làm sớm một chút, chắc chị không mặc nổi váy cưới mất. Chuyện này mà lọt vào miệng đám người kia, lại càng chẳng biết bọn họ sẽ nói thành ra khó nghe như thế nào nữa.”

Chu Tiểu Manh cười cười đáp: “Chẳng sao cả, nếu không thì không mặc áo cưới nữa, cứ theo tục lệ cũ, mặc áo long phượng đính ngọc thêu chỉ vàng đi, quần áo kiểu ấy mà mặc lên người thì chẳng còn thấy eo ọt gì nữa cả.”

Tôn Lăng Hy nói: “Cả đời mới có kết hôn một lần, không mặc áo cưới chị cứ thấy nuối tiếc thế nào đó.”

Lúc này, điện thoại di động của Chu Tiểu Manh đổ chuông. Cô cầm một chiếc xác tay nhỏ, cũng chỉ đựng có một cây son và một chiếc di động, bèn cầm máy lên xem, rồi bảo Tôn Lăng Hy: “Tiêu Tư Trí tìm em, em ra ngoài nghe điện thoại đã.”

Tôn Lăng Hy cười cười đáp: “Thầy giáo Tiêu này mới không gặp em có một lúc đã đi tìm rồi.”

Chu Tiểu Manh ngoảnh đầu lại nhoẻn miệng cười, cầm điện thoại đi ra, vừa khép cửa lại, cánh tay cô đã bị người ta nắm lấy, kéo vào gian phòng sát vách. Gian phòng bên cạnh này không bật đèn, chỉ có một chút ánh sáng lọt vào qua cửa sổ, Chu Diễm Chiêu đề cô lên tường, vừa cúi người xuống, Chu Tiểu Manh đã điềm tỉnh nói: “Anh à, nếu anh dám đụng vào em, em sẽ cắn đấy. Mang theo vết răng trong tiệc đính hôn thì cũng không dễ coi lắm nhỉ?”

Chu Diễm Chiêu lại nhích đến gần hơn, nhưng chỉ chìa tay ra, hờ hững vỗ vỗ lên mặt cô: “Ai thèm đụng vào cô chứ? Anh chỉ muốn nhắc nhở cô, đừng có nói nhăng nói cuội gì với Tôn Lăng Hy đấy.”

“Sao anh biết em sẽ nói gì với chị Tôn chứ?” Chu Tiểu Manh ngoảnh mặt đi: “Em phải đi xuống đây, dưới kia chẳng có ai là người nhà gia chủ cả...”

Giọng Chu Diển Chiêu toát lên vẻ giễu cợt: “Ai bảo dưới kia không có ai là người nhà gia chủ, Tiêu Tư Trí vẫn ở dưới nhà còn gì.”

Hôm nay cũng là lần đầu tiên Tiêu Tư Trí xuất hiện ở nơi công cộng, có điều, vẫn là Tôn Lăng Hy thu hút sự chú ý của đại bộ phận khách mời, xét cho cùng, cô cũng là nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Chu. Còn Chu Tiểu Manh, những người có quan hệ thân thiết với nhà họ Chu một chút đều biết, cô chẳng qua là đứa con ghẻ được Diệp Tư Dung dẫn theo khi cải giá vào nhà họ Chu mà thôi. Hồi trước khi ông Chu Bân Lễ nắm quyền còn đỡ, mấy năm nay Chu Diển Chiêu đặc biệt ruồng rẫy cô, một cô em gái thất sủng như vậy, dẫn theo bạn trai đến, thực sự là chuyện không đáng để ý.

Ánh mắt Chu Tiểu Manh sáng bừng trong bóng tối, cô đột nhiên bật cười thành tiếng: “Anh không vui à? Tại sao anh lại không vui? Chắc không thể nào vì em hôn Tiêu Tư Trí chứ? Anh trai à, bây giờ anh đã biết, tại sao em nhìn thấy anh là cảm thấy nôn mửa rồi chứ, anh và Tôn Lăng Hy đã đính hôn rồi, em thật lòng chúc hai người mãi mãi đồng lòng, sớm sinh quý tử, bên nhau đến khi răng long đầu bạc!”

Nói xong những lời này, cô liền đẩy Chu Diển Chiêu ra, đi thẳng ra ngoài.

Vũ hội bên dưới đang lên đến cao trào, tháp sâm banh đã vơi đi quá nửa, ai nấy đều đắm chìm trong niềm hoan lạc của âm nhạc và rượu ngon, bầu không khí náo nhiệt vô cùng. Chu Tiểu Manh thấy Tiêu Tư Trí đang nói chuyện với Tiểu Quang, liền đi tới thân mật ôm cánh tay Tiêu Tư Trí: “Nói chuyện gì thế?”

“Anh Tiểu Quang hỏi anh có thấy anh Mười đầu không.”

“À, anh ấy lên tìm chị Tôn rồi.” Chu Tiểu Manh thản nhiên đáp: “À phải, tôi thấy hình như anh tôi uống say rồi thì phải, mấy anh để ý anh ấy một chút nhé.”

Tiểu Quang đã xoay người đi về phía thang máy, chợt ngoảnh đầu nhìn cô một cái, như nghĩ ngợi điều gì. Chu Tiểu Manh chỉ nhoẻn miệng cười tươi tắn, tiện tay cầm một ly rượu trên chiếc khay của người phục vụ. Tiêu Tư Trí chưa bao giờ thấy cô uống rượu, cảm giác cô uống vừa nhanh vừa gấp, cuối cùng suýt nữa thì sặc, bèn đưa tay vỗ vỗ lưng cho cô. Chu Tiểu Manh dựa cả nửa người vào lòng anh ta, thì thầm hỏi: “Vừa nãy hỏi anh, anh vẫn chưa trả lời tôi, tốt nghiệp xong anh định làm gì?”

Tiêu Tư Trí không tỏ thái độ, nửa đùa nửa đỡ cô vào phòng nghỉ, để cô ngồi xuống xô pha, sau đó mới hỏi: “Xảy ra chuyện gì hả?”

“Không có gì.” Chu Tiểu Manh cúi thấp đầu: “Chỉ là cảm thấy trong lòng... sợ hãi... nên mới muốn nói chuyện với anh.”

“Đây không phải là nơi nói chuyện, hay là chúng ta lại ra ngoài ban công?”

“Không, không cần.” Chu Tiểu Manh nói: “Bên ngoài lạnh, hay là, chúng ta lên bỏ về nhé.”

Tiêu Tư Trí giật mình kinh ngạc: “Thế không ổn lắm thì phải? Anh trai cô đính hôn...”

“Chúng ta nói một tiếng với Tiểu Quang là được, bảo tôi đột nhiên đau dạ dày, chẳng sao đâu, khách khứa đông thế này chẳng có ai chú ý đến chúng ta đâu. Với lại, bỏ trốn khỏi vũ hội thì lãng mạn biết mấy, từ lâu tôi đã muốn làm như vậy rồi.”

Thấy Tiêu Tư Trí hơi do dự, Chu Tiểu Manh lại giục: “Đi thôi, nghĩ ngợi nhiều làm gì.” Cô kéo tay anh ta, mở cửa phòng nghỉ, men theo bức tường lên ra từ cửa ngách của phòng tiệc, quả nhiên không ai chú ý đến họ. Lúc đi tới cửa thang máy, hai người gặp tay vệ sĩ đứng gác bên cạnh thang, Chu Tiểu Manh nói: “Bảo với anh Quang một tiếng, tôi đau bụng, anh Tiêu Tư Trí đưa tôi về trước rồi.”

“Vâng, cô hai.”

Tay vệ sĩ giúp bọn họ gọi lái xe ở dưới nhà, lúc hai người từ sảnh lớn đi ra, xe đậu sẵn bên dưới mái hiên chắn mưa, Chu Tiểu Manh trông như đã uống say, khoác áo ngoài của Tiêu Tư Trí, đầu dựa vào hõm cổ anh ta. Khi còn cách nhà họ Chu không xa lắm, Chu Tiểu Manh đột nhiên nói: “Ngồi cái xe này chóng hết cả mặt, trắng sáng đẹp thế này, chúng ta đi bộ về đi.”

Tiêu Tư Trí không biết cô đang giở trò gì, tay lái xe thấy có Tiêu Tư Trí đi cùng cô, cũng không tỏ ý phản đối. Hai người đang yêu đương, tất nhiên không thích có người lèo đèo theo đuôi, tay lái xe thừa hiểu điều này, hướng hồ chỗ này cách nhà họ Chu không xa, cùng lắm chỉ có vài trăm mét mà thôi.

Chu Tiểu Manh tổng cổ tay lái xe đi, cùng Tiêu Tư Trí tản bộ về nhà. Tiêu Tư Trí thấy cô có vẻ ủ rũ, liền hỏi: “Rốt cuộc là sao vậy? Chúng ta lên đi thế này, anh trai cô sẽ không tức giận chứ?”

“Không đâu, người đang yêu nhất định cảm thấy những chỗ đông người thật nhàm chán vô vị, chúng ta bỏ đi, cùng lắm anh ấy chỉ nghĩ là tôi tùy tiện thôi, chứ không nghi ngờ quan hệ của chúng ta đâu.” Chu Tiểu Manh đứng lại, nói: “Đột nhiên thèm ăn cháo thuyền quá, anh đi với tôi nhé.”

Hàng cháo thuyền Chu Tiểu Manh chọn nằm bên cạnh một chợ rau trong khu phố cổ, bắt taxi qua cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ. Chợ đêm bên sông Nam Duyệt đang khi đông đúc, qua mười giờ bắt đầu cho phép bày sạp hàng ra đường, từ đằng xa đã trông thấy bàn ghế bày đầy trên đường cho người đi bộ ven sông, làm con phố vốn đã chật hẹp càng thêm chật hẹp. Chu Tiểu Manh ngồi trên ghế, nhìn tờ thực đơn lem đầy dầu

mỡ, hỏi Tiêu Tư Trí: “Anh ăn gì không?”

“Cũng ăn cháo đi.”

Chu Tiểu Manh gọi hai bát cháo, rồi lại gọi thêm một phần bánh mã thầy, cơn gió lạnh đêm thu thổi qua làm hai má cô đỏ ửng lên. Tiêu Tư Trí thấy đôi mắt cô sáng rực như mắt mèo, không kìm được hỏi: “Cô không biết uống rượu à?”

Đúng lúc này, chủ hàng bung cháo lên. Cả buổi tối Tiêu Tư Trí chẳng lúc nào rảnh rang mà ăn uống, vừa nếm thử một thìa cháo, thấy thơm ngon hết sức, liền thốt lên: “Mùi vị cũng khá thật đấy.”

“Tiệm lâu năm rồi mà, anh nhìn biển hiệu mà xem.”

Tiêu Tư Trí đưa mắt nhìn tấm biển, quả nhiên rất cũ kỹ, lớp sơn trên tấm gỗ gần như sập tróc hết. Chu Tiểu Manh nói: “Mẹ tôi ngày xưa thường hay dẫn tôi đến đây ăn cháo. Bà nói có lúc bà cảm thấy toàn thân lạnh toát, khó chịu như sắp chết đến nơi ấy, chỉ ăn thứ cháo đang sôi sùng sục thế này mới cảm thấy mình đang sống thôi.”

Tiêu Tư Trí nghe cô nhắc đến mẹ, biết cô đang đau lòng, bèn vỗ nhẹ lên bàn tay đặt trên bàn của cô như an ủi.

Chu Tiểu Manh nói: “Tôi không làm gì quá đáng, có phải không? Đó là mẹ tôi kia mà.”

Tiêu Tư Trí gật gù đầu, nói: “Không quá đáng. Vả lại, là do anh ta sai trước...”

Chu Tiểu Manh trầm mặc giây lát, chậm chậm ăn bát cháo của mình, đúng lúc này, điện thoại của cô đổ chuông. Cô liếc nhìn màn hình, nói: “Tiểu Quang gọi.”

“Chắc gã không yên tâm về chúng ta đấy, bảo với gã là chúng ta về ngay.”

Nhưng Chu Tiểu Manh lại tắt máy đi, nói: “Cháo còn chưa ăn xong, về làm gì chứ?”

Tiêu Tư Trí cảm thấy tối hôm nay cô đặc biệt buông thả, chắc hẳn lại nổi tính tiểu thư, nên chỉ cười cười lắc đầu. Quả nhiên ngay sau đó, điện thoại của anh vang lên, Tiểu Quang hỏi: “Hai người ở đâu vậy? Người giúp việc ở nhà nói cô cậu không ở trong nhà.”

“Ra ngoài đi dạo, ăn cháo với Tiểu Manh.”

Tiểu Quang ngừng một lát, rồi nói: “Nhớ về sớm đấy.”

“Em biết rồi...” Tiêu Tư Trí còn chưa dứt lời, Chu Tiểu Manh đã bất ngờ giật điện thoại của anh, không nói không rằng mở nắp tháo pin, Tiêu Tư Trí không đề phòng, khi giằng lại được điện thoại thì cô đã vung tay ném mạnh cục pin ra ngoài lang cang. Cục pin vừa nhỏ vừa nhẹ, “tôm” một tiếng, liền chìm vào làn nước xanh thăm thẳm của sông

Nam Duyệt. Tiêu Tư Trí hỏi: “Cô làm gì vậy?”

“Chẳng làm gì cả.” Chu Tiểu Manh nhún vai: “Nhìn cái bộ dạng trầm tĩnh bình thản của gã Tiểu Quang ấy là tôi thấy ghét! Để gã ta cuống lên một chút cũng tốt.”

Tiêu Tư Trí cầm chiếc điện thoại di động không có pin, dở khóc dở cười: “Đúng là trẻ con!”

“Tối nay chúng ta đừng về nữa.” Chu Tiểu Manh dựa lưng vào ghế vể hết sức biếng nhác, kim tuyến dính trên ngực chiếc váy dạ hội lấp lánh dưới ánh đèn đường, rõ ràng chỉ là chiếc ghế nhựa rẻ tiền, nhưng khi cô dựa vào ghế, trông lại giống người đẹp đang dựa vào chiếc xô pha nhung trong phòng khách nhà mình, toát lên một vẻ hoa lệ kiêu diễm khó tả thành lời: “Kiếm phòng karaoke nào đấy, hát thâu đêm đi.”

Tiêu Tư Trí nói: “Vẫn nên về sớm thì hơn, cô ném pin điện thoại của tôi đi rồi, sẽ nảy ra vấn đề đấy. Hay giờ cô đi mua pin với tôi đã.”

“Được thôi.” Chu Tiểu Manh phỏng chừng đã uống say thật, thái độ hết sức thùy mị.

Chợ bán đồ điện tử đều đã đóng cửa, Tiêu Tư Trí kéo cô đi một vòng mà chẳng tìm thấy cửa hàng nào bán pin điện thoại di động cả, trong cửa hàng tiện lợi càng không có thứ này. Anh ta không tìm được, than thở: “Đúng là bị cô hại chết rồi.”

“Chẳng lẽ cục pin ấy còn có gì đặc biệt?” Chu Tiểu Manh cười hì hì nói: “Có phải dùng kỹ thuật hàng đầu chế tạo ra không?”

“Chẳng có kỹ thuật hàng đầu gì cả.” Tiêu Tư Trí tìm một buồng điện thoại công cộng, gọi điện cho Tiểu Quang, quả nhiên gã ta cuống cuống hỏi: “Rốt cuộc hai người ở đâu vậy? Sao tắt hết cả di động thế?”

“Không có gì, Tiểu Manh uống say, nằng nặc đòi đi hát, em sẽ nghĩ cách dỗ cô ấy về nhà.”

“Có cần bảo lái xe đến đón không?”

“Không cần, bọn em sẽ bắt taxi về.”

Chu Tiểu Manh sốt ruột giục: “Có đi hay không đây? Anh với Tiểu Quang có yêu nhau đâu mà lằng nhằng nói mãi không thôi thế?”

“Xong rồi, đi luôn đây.” Tiêu Tư Trí vội vàng nói: “Anh Quang yên tâm, có em trông chừng cô ấy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Nhưng Chu Tiểu Manh không phải hạng dễ dỗ dành, cô nằng nặc đòi đi hát, Tiêu Tư Trí vừa phản đối, cô liền nói: “Vậy anh đi mà về nhà một mình, đằng nào tôi cũng không

về.”

Tiêu Tư Trí hết cách, lại không thể dùng biện pháp mạnh kéo cô về giữa phố lớn, đành theo cô tìm bừa một quán karaoke, chọn mấy bài hát trước đã. Chu Tiểu Manh vừa vào phòng, liền chọn một mạch hơn hai chục bài. Tiêu Tư Trí hỏi: “Cô hát karaoke siêu lắm à?”

“Tất nhiên tôi hát hơi bị hay đấy.” Chu Tiểu Manh kiêu ngạo đáp: “Không tin anh nghe thử xem!”

Quả nhiên cô hát rất hay, đặc biệt là bài Tỉnh mộng rồi, gần như không thua gì ca sĩ, khiến Tiêu Tư Trí còn ngỡ là quên chưa tắt tiếng, giọng hát của cô thực sự rất đẹp.

“Em nhớ dáng anh khi tả về thiên đường trong mộng tưởng

Ngón tay chỉ về nơi xa vạch nên những nếp nhà

Nét cười ngây ngô của anh sao mà thành thực

Mọi tin tưởng đều bắt đầu từ khoảnh khắc ấy

Anh cho em một địa chỉ để đến với vùng trời ấy

Chỉ vì cao quá khiến em ngã chảy máu không ngừng

Mang theo vết thương trở về thành phố ban đầu mình phản bội

Nhưng chỉ có chiếc bóng chịu thu nhận em

Muốn theo anh cả cuộc đời

Ít nhất thế giới như thế không có hiện thực

Muốn dựa dẫm anh cả cuộc đời

Trở thành thiên sứ cuối cùng trong xúc cảm của anh

Nếu khi tỉnh mộng vẫn còn ở bên nhau

Xin cho chúng ta được nương tựa trọn đời

Sự rục rĩ có lẽ chỉ thoáng qua, bình đạm đi hết một đời

Là em chọn người đàn ông như anh

Chỉ sợ khi tỉnh mộng đã phân lìa đôi ngả

Không ai có thể vãn hồi được cuộc chia ly

Yêu hận có thể không phân

Trách nhiệm có thể không hỏi

Trời sáng rồi

Em vẫn không phải người phụ nữ của anh..."

Tiêu Tư Trí nhìn mắt cô long lanh lệ, đột nhiên bắt đầu suy đoán, rốt cuộc là kẻ nào đã khiến cô hát nên bài tình ca trầm buồn đến vậy. Lẽ nào là gã Tiểu Quang mặt lạnh lùng cũng lạnh kia sao?

Hát hai tiếng đồng hồ vẫn chưa xong, Chu Tiểu Manh còn gọi thêm mấy chai bia vào uống. Cô vốn đã ngà ngà say, lại uống cả rượu lẫn bia nên càng say hơn, cuối cùng mặc cho Tiêu Tư Trí dở dành nịnh nọt thế nào, Chu Tiểu Manh vẫn sống chết nằm bò ra xô pha, nhất quyết không chịu ra khỏi phòng hát. Tiêu Tư Trí không còn cách nào khác, đành lấy điện thoại của cô ra bật lên, Chu Tiểu Manh đã say khướt, nhao lên giằng mấy lượt đều không được. Tiêu Tư Trí bật máy lên, thấy có thông báo hai cuộc gọi nhỡ, đều là Tiểu Quang gọi, anh ta bèn gọi lại, nói cho gã biết vị trí của mình và Chu Tiểu Manh, đồng thời thông báo chuyện Chu Tiểu Manh đã say rồi.

Giọng Tiểu Quang đều đều không chút xúc cảm: “Hai người ở yên đó, tôi dẫn người đến đón.” Chưa đến nửa giờ sau, quả nhiên quản lý quán karaoke đã theo Tiểu Quang bước vào, còn dẫn theo một đám người đông đúc, nhìn bộ dạng như đến đánh nhau vậy.

Tiểu Quang liếc thấy Chu Tiểu Manh đã ngủ vật ra trên xô pha, bèn bảo Tiêu Tư Trí: “Bế cô ấy xuống nhà.”

Tiêu Tư Trí đành bế ngang Chu Tiểu Manh lên, cũng may cô không nặng lắm, dù đã say khướt, song cô lại hết sức ngoan ngoãn, vừa được Tiêu Tư Trí bế lên, cô liền vòng tay ôm lấy cổ anh, áp đầu vào ngực, mềm mại như một chú mèo đang cuộn mình. Đến khi xuống tầng dưới, Tiêu Tư Trí mới phát hiện có tới mười mấy chiếc xe xếp thành hàng lằng lằng đậu ven đường, cũng may đường phố lúc sáng sớm vắng người xe qua lại, bằng không e rằng cả cảnh sát giao thông cũng phải giật mình hoảng sợ trước thế trận này.

Tiểu Quang đích thân mở cửa một chiếc Mercedes Benz, Tiêu Tư Trí đặt Chu Tiểu Manh xuống ghế sau còn mình thì ngồi lên ghế lái phụ. Tiểu Quang đợi anh lên xe rồi nói: “Đây là nơi nào chứ, cậu dẫn cô ấy đến à?”

Tiểu Quang bình thường vốn ít nói, Tiêu Tư Trí càng chưa bao giờ nghe gã nói với giọng điệu gay gắt như thế, chiếc xe đã khởi động, Tiêu Tư Trí hơi ngượng ngập nói:

“Em cũng không biết đây là nơi nào...”

“Cậu về ký túc xá trường trước đi, ngày mai đến công ty sớm một chút, chắc hẳn anh Mười có chuyện muốn nói với cậu đấy.”

“Vâng.”

Tiêu Tư Trí đổi một chiếc xe khác, trước lúc xuống xe nhìn thấy Chu Tiểu Manh một mình nửa nằm nửa ngồi trên ghế sau, rõ ràng đã say khướt. Sau khi Tiêu Tư Trí đi, chiếc xe càng phóng nhanh hơn, Chu Tiểu Manh thấy cảm giác buồn nôn dâng lên từng đợt, đành bò dậy ngồi lên. Tiểu Quang nói: “Tiêu Tư Trí không biết đó là nơi nào, nhưng cô hai hẳn phải biết chứ.”

“Tôi chẳng qua chỉ đi ăn bát cháo, hát mấy bài thôi, nếu anh tôi không vui, thì muốn chém muốn giết gì tùy anh ấy.”

Đèn đỏ, Tiểu Quang dừng xe lại, chẳng buồn ngoảnh đầu nhìn cô, nói: “Cô muốn làm gì tôi mặc kệ, nhưng đừng có liên lụy đến anh Mười.”

Chu Tiểu Manh cười, giọng điệu thê lương: “Anh xem, bây giờ tôi chẳng có gì cả, hồi trước còn có người đối tốt với tôi, bây giờ, người đối tốt với tôi chẳng còn ai nữa rồi. Ban đầu, tại sao không phải là anh cơ chứ?”

Tiểu Quang không nói năng gì, chỉ nhìn ngọn đèn đỏ trước mặt, ngã tư đường trong đêm khuya thanh vắng, chỉ có những con số trên đèn giao thông đang không ngừng đếm ngược. Dường như có tiếng động cơ mô tô từ xa vang lại, Chu Tiểu Manh cảm thấy mình nghe lầm, thành phố này từ lâu đã cấm mô tô ra đường, tất cả giấy phép lái mô tô trong khu vực thành thị cũng bị thu hồi từ lâu. Cô lẩm bẩm nói: “Tôi muốn đến phố Chợ Bánh.”

Thấy Tiểu Quang không nói gì, cô bèn cao giọng nhắc lại: “Tôi muốn đến phố Chợ Bánh.”

“Muộn quá rồi, vả lại phố Chợ Bánh có quán rượu.”

“Tôi muốn đến phố Chợ Bánh, anh không thể thế này được, bắt tôi về nhà nhìn hai người bọn họ, trong lòng tôi khó chịu lắm. Tiêu Tư Trí không biết, chẳng lẽ anh cũng không biết gì cả sao, anh không thể ép tôi về nhà được, nhìn thấy anh ấy và Tôn Lăng Hy, tôi sẽ chết đấy.” Cô yếu ớt bưng mặt, rấm rứt khóc.

Cuối cùng, Tiểu Quang đành nói: “Để tôi gọi điện cho anh Mười.”

Điện thoại đã thông, Tiểu Quang chỉ nói hai ba câu rồi gác máy. Gã bảo Chu Tiểu Manh: “Anh Mười đồng ý rồi.”

Kỳ thực, Chu Tiểu Manh đã nghe thấy câu Chu Diễm Chiêu nói: “Nó muốn chết ở đâu thì cho nó chết ở đấy đi!”

Anh ta gầm lớn như vậy, cô ngồi ở ghế sau xe vẫn nghe rõ mồn một.

Chương 10

Từ phía Tây thành phố chạy sang phía Đông thành phố, rồi đến phố Chợ bánh, Chu Tiểu Manh ngồi ở ghế sau cứ mơ mơ hồ hồ, hết nghiêng bên này lại ngả bên kia rồi ngủ thiếp đi. Cuối cùng khi đến nơi, cô lại tự tỉnh dậy, phố Chợ Bánh là “làng trong phố” thuộc diện trọng điểm cải tạo, vốn dĩ sắp bị giải phòng mặt bằng đến nơi, nhưng vì không thể đàm phán được vấn đề đền bù di dời, nên bị đình lại. Mấy năm trôi qua, đường phố lại càng chật hẹp hơn, ô tô không thể đi vào được, Tiểu Quang dìu cô đi bộ, quay ra nói với những người còn lại: “Về trước đi, ngày mai tôi đưa cô hai về.”

Chu Tiểu Manh vẫn đi giày cao gót, phần dưới chiếc váy dạ hội bó chặt, bước đi nghiêng nghiêng ngả ngả như nàng tiên cá. Năm kia, Tiểu Quang đã mua một căn chung cư cao tầng nhìn ra bờ sông ở khu đất đẹp của thành phố để hiếu kính bố mẹ, nhưng căn nhà cũ ở phố Chợ Bánh vẫn còn, gã cũng thường xuyên quay về. Giờ đã gần sáng, nhưng các tiệm cắt tóc và quán Internet hai bên đường vẫn sáng đèn, thỉnh thoảng có người đi dép lê qua phát ra những tiếng loẹt quẹt, còn có người chào hỏi Tiểu Quang: “Anh Quang về à?”

Tiểu Quang không hay nói chuyện với người khác, chỉ khẽ gật đầu. Chu Tiểu Manh có vẻ không theo kịp gã, cô cảm giác như mình đang đi giữa một mê cung khổng lồ, lại giống như có từng đợt từng đợt gió lạnh lẽo của ngày hôm qua ủa về, làm trái tim cô rét run lên. Trên người cô đang khoác áo vest của Tiêu Tư Trí, cô không ngừng khép hai vạt áo lại với nhau. Áo kiểu nam rộng thùng thình, cô nắm chặt vạt áo trong tay đến nỗi lòng bàn tay âm ỉm. Chu Tiểu Manh ngẩn ngơ nhớ lại, cô cũng từng khoác áo khoác của một người đàn ông đi qua những ngõ phố chật hẹp ở nơi này, khi ấy cũng có cả Tiểu Quang nữa. Có điều, Tiểu Quang bao giờ cũng không gần không xa, đi sau anh ta và cô một bước. Vì hôm đó Tiểu Quang trở về, đúng lúc bắt gặp Chu Diễm Chiêu hôn cô, sự khó xử của hai người từ đó biến thành sự khó xử của ba người. Chẳng rõ Chu Diễm Chiêu đã nói gì với gã, tóm lại từ lần đó, Tiểu Quang luôn nói với cô bằng một giọng không lạnh nhạt cũng chẳng quá nhiệt tình, ở gần bên cô, nhưng lại cũng rất xa cách.

Hôm nay cô chỉ cần một chốn dung thân tạm thời, cô chưa bao giờ nghĩ, mình sẽ quay lại phố Chợ Bánh trong tình cảnh này. Có lẽ phố Chợ Bánh từ lâu đã không còn là phố Chợ Bánh trong ký ức của cô nữa, cô không ngừng lừa gạt bản thân mình, lừa gạt đến tận hôm nay, thực sự đã cạn kiệt sức lực, đành phó mặc bản thân trôi theo dòng lũ quá khứ, để rồi bị nhấn chìm trong đó.

Căn gác lửng cũ kỹ của nhà họ Dư thậm chí còn chưa đổi cầu thang gỗ, chỉ có chiếc điều hòa hộp kiểu cũ đã thay bằng loại tách rời hai cục nóng lạnh, giờ đã vào thu, nhưng nhà cửa ở đây vẫn nóng như lồng hấp, hàng xóm bật điều hòa làm nước nhỏ tí ta tí tách. Lúc lên lầu, Chu Tiểu Manh bị trượt chân, khi Tiểu Quang đỡ cô dậy, chỉ thấy gương mặt cô đầy vệt nước mắt.

Gã đã quen không hỏi bất cứ điều gì, chỉ đỡ cô dậy, sau đó cúi người xuống cởi giày cho cô, để cô đi chân trần theo mình, từng bước từng bước lên cầu thang. Cuối cầu thang là một miệng hang tối đen, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng người ta, Chu Tiểu Manh đột nhiên cảm thấy hai gối mềm nhũn, bèn nói: “Tôi không lên nữa.”

Tiểu Quang cũng không nói gì, chỉ xoay người lại: “Vậy tôi đưa cô hai về.”

Chu Tiểu Manh nín chéo áo Tiểu Quang, nhìn gã với ánh mắt như van như nài, Tiểu Quang đứng trong bóng tối như một chiếc bóng, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Tiểu Manh, cô phải biết, có một số chuyện ngay từ đầu đã không phải như thế rồi.”

Chu Tiểu Manh thấy sức lực cùng kiệt, bèn chậm chậm thụp người xuống, ngồi trên bậc thang cao đưa mắt nhìn xuống mấy đốm sáng từ đèn đường chiếu lọt vào, vừa hoang mang lại vừa thất vọng: “Anh nói đi, có phải khi đó anh ấy thật lòng với tôi không, dù chỉ một chút chút thôi?”

Tiểu Quang không lên tiếng, chỉ ngồi cạnh bức tường, toàn thân gã lẩn vào trong bóng tối, khiến cô cảm thấy mình tan tác thành muôn ngàn mảnh như những chuyện quá khứ kia, lại giống như những con thiêu thân, bất chấp tất cả lao về nơi có ánh sáng mà chẳng hề hay biết, rốt cuộc đó chỉ là ngọn lửa thiêu đốt chính bản thân mình.

“Tôi thực sự không muốn sống nữa, lại không thể chết được, anh biết cảm giác ấy thế nào không? Đôi khi tôi tự lừa gạt bản thân rằng, có lẽ mấy năm nay chỉ là một giấc mơ, chỉ cần tỉnh mộng, mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp. Bố tôi không xảy ra chuyện, mẹ tôi vẫn sống khỏe mạnh, anh tôi vẫn là anh tôi, tôi vẫn là chính mình. Anh thấy tôi không tốt với anh ấy phải không? Anh cảm thấy tôi đang nghĩ cách giết vò anh ấy phải không? Anh cảm thấy hôm nay chính là tôi cố ý chạy đến ổ của tên họ Trương kia, cố ý làm anh ấy mất mặt phải không? Sao anh không thử nghĩ xem, anh ấy đối xử với tôi thế nào? Anh ấy lừa tôi từ Bắc Kinh về, anh ấy bảo tôi đợi hai ngày, đợi hai ngày anh ấy sẽ trở về cùng tôi đi Canada. Anh ấy đã hứa rồi, khi ấy chúng tôi đã nói rõ với nhau như thế rồi, sao anh ấy có thể đối xử với tôi như vậy được?”

Tiểu Quang đứng dậy mở cửa phòng ra, nói: “Cô vào trong đi, tôi đi mua cho cô cái khăn bông mới.”

“Tôi không cần khăn bông mới, tôi muốn anh tôi.” Giọng Chu Tiểu Manh tựa như người đang nói mớ: “Tôi chỉ cần anh tôi thôi.”

Tiểu Quang đã đi xuống được hai bước, rồi cuộc vẫn quay đầu lại, yên lặng nhìn cô, đoạn nói: “Chu Tiểu Manh, cô hãy nhìn nhận lại sự thật đi, đừng tự gạt mình nữa, anh ấy đối với cô thế nào, trong lòng cô hiểu rõ. Có những lúc anh ấy không tốt với cô, nhưng tự cô đã lựa chọn như thế thì đừng trách ai.”

“Tôi được lựa chọn gì chứ? Anh ta gạt tôi quay về đây, nếu cho tôi một phát súng, để tôi đi theo mẹ có phải xong không? Tại sao anh ta còn làm cái chuyện không bằng cầm thú ấy chứ? Hai năm nay rồi cuộc anh ta coi tôi là gì chứ? Đồ chơi? Dẫu là đồ chơi chẳng nữa, thì cũng có ngày anh ta chơi chán chứ? Tại sao anh ta vẫn không chịu buông tha cho tôi?”

“Cô muốn hỏi thì đi mà hỏi anh Mười.”

Thân thể Chu Tiểu Manh rụt về phía sau, hình như cô đã chẳng còn chút sức lực nào nữa, phải dựa vào vách tường trong góc nhà. Tiểu Quang đi mua hai chiếc khăn bông mới tinh về, thấy cầu thang trống không, chẳng rõ Chu Tiểu Manh đã đi đâu mất.

Gã thầm kinh hoảng, vội đưa mắt nhìn quanh, con ngõ thông đi bốn phương tám hướng vắng tanh vắng ngắt, chỉ có ánh sáng ảm đạm của ngọn đèn đường hắt trên nền xi măng. Tiểu Quang nôn nóng, bèn khum tay làm còi, huýt lên một tiếng, âm thanh sắc nhọn vang lên, mấy nhà lân cận đều lần lượt mở cửa sổ, có người thò đầu ra hỏi: “Anh Quang, xảy ra chuyện gì thế?”

“Có trông thấy một cô gái không? Khoảng hai mươi tuổi, mặc váy dài, trông rất xinh đẹp.”

Có người còn đùa cợt, gãi bụng sồn sột vừa nói: “Anh Quang, sao anh đưa đàn bà về Chợ Bánh rồi lại để lạc mất thế, chuyện này chẳng phải khiến người ta cười vỡ bụng ra sao?”

“Đừng lằng nhằng nữa, nói mau, có thấy không?”

“Kia không phải à!” Một người ở căn lầu bên kia đường thò tay ra chỉ, Tiểu Quang ngoảnh lại nhìn, quả nhiên trên sân thượng có một người đang ngồi trên lan can xi măng hút thuốc, hai chân đung đưa qua lại, chính là Chu Tiểu Manh.

Tiểu Quang xông lên sân thượng, một tay kéo cô xuống, một tay giật lấy điếu thuốc, vừa ngửi liền gặng giọng quát hỏi: “Cô kiếm ở đâu ra?”

“Mua dưới nhà ấy.”

Bốn bề tĩnh lặng như tờ, Chu Tiểu Manh mặc đồ dạ hội lại búi tóc, dáng điệu say xỉn, có người không nhìn thấy Tiểu Quang đưa cô tới, tưởng cô là gái làng chơi đi làm về, bèn chào bán “hàng” với cô, Chu Tiểu Manh vừa nghe đã biết là thứ gì, liền mua một điếu.

“Tôi đưa cô về, cô không thể ở đây được.”

“Anh trai tôi có biết đâu mà, anh sợ cái gì?” Chu Tiểu Manh cười khanh khách: “Vả lại không phải chính anh ấy cũng hút sao? Còn cả ông bố kia của tôi nữa, suốt ngày hòa thứ gì vào sữa của mẹ tôi thế? Hai bố con nhà họ Chu ấy chỉ có phép châu quan phóng hỏa mà không cho dân chúng thấp đèn thôi à?”

“Đừng nói bậy nữa!” Tiểu Quang kéo cô, khiến cô loạng choạng, gã lôi cô một mạch vào trong nhà. Chu Tiểu Manh đột nhiên bừng tỉnh đứng ì ra đó, mọi thứ ở nơi này đều không thay đổi gì lớn, cả chiếc bàn ăn kia cũng vẫn ở nguyên chỗ cũ. Nếu trên thế gian này chỉ có một người từng trông thấy Chu Diển Chiêu xuống bếp nấu ăn, thì người đó chắc hẳn là cô. Chiều hôm ấy cô cứ khóc mãi đến dỗi lả, cuối cùng lại bị Chu Diển Chiêu cưỡng hôn làm sợ nhũn người ra, lại đúng lúc Tiểu Quang đi lên bắt gặp, mặc dù gã ta chỉ ngăn ra một thoáng rồi quay đầu đi luôn, nhưng tâm tính thẹn thùng của thiếu nữ mới lớn khiến cô thực sự cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào mà sống tiếp nữa. Chu Diển Chiêu dỗ dành cô mấy tiếng đồng hồ cũng không xong, gần đến nửa đêm, lòng anh ta nóng như lửa đốt, chỉ sợ cô dỗi quá sinh bệnh, bèn nấu cho cô một bát mì. Bát mì ấy đương nhiên rất khó nuốt, anh ta chần hai quả trứng vào đồng mì sợi trắng ớn, lại thêm rất nhiều dầu, khiến cô không sao nuốt được, cuối cùng Chu Diển Chiêu đành dẫn cô ra chợ đêm ăn cơm.

Lúc đó, dù chỉ là thiếu niên vụng dại, nhưng anh ta đã từng toàn tâm toàn ý, đối xử với cô tốt như thế.

Cô đột nhiên chẳng còn sức mà hồi tưởng nữa, chỉ chầm chậm lần mò, ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn ấy.

Cô nói với Tiểu Quang: “Tôi muốn ăn mì, anh nấu cho tôi một bát, được không?”

“Tôi không biết nấu mì, nếu cô muốn ăn, hay là để tôi bảo người ra chợ đêm mua một bát.”

“Anh thử xem, nấu mì có khó đâu.”

Đôi mắt Tiểu Quang cũng sáng ngời trong bóng tối, gã chầm chậm nói từng chữ một: “Chu Tiểu Manh, trên đời này không có ai là người đó đâu, cô đừng nằm mơ nữa, tỉnh táo lại đi, đừng ép tôi phải nói những lời khó nghe.”

Chu Tiểu Manh cười, có điều, cô cười trông còn khó coi hơn cả khóc: “Tôi không coi anh thành anh ấy đâu, chỉ là, nếu anh không nói vài lời khó nghe, có lẽ tôi sẽ không tìm được mà ảo tưởng, liệu có thể cầu xin anh dẫn tôi bỏ đi được hay không? Tiêu Tư Trí không làm được, nhưng anh thì có thể, dẫn tôi cao bay xa chạy, cả đời không bao giờ quay lại đây nữa.”

Thực ra, lúc Chu Diển Chiếu nhận được điện thoại của Tưởng Khánh Thành, tâm trạng anh ta đang u ám đến cực điểm, anh ta và họ Tưởng kia cũng không phải loại cả đời không qua lại với nhau, ngược lại, thi thoảng cứ độ nửa năm một năm, thế nào cũng có cơ hội gặp mặt. Hai người một ở phía Đông một ở phía Tây, nhưng đám tay chân bên dưới khó tránh khỏi va chạm, có khi làm lớn chuyện thì lúc bày tiệc rượu giảng hòa tự nhiên phải mời hai vị đại ca đích thân ra mặt. Nhưng lúc này mà gọi điện đến, đương nhiên chỉ là cáo chúc tết gà, chẳng có ý gì tử tế.

Vì vậy khi Tưởng Khánh Thành chúc mừng Chu Diển Chiếu đính hôn hạnh phúc, Chu Diển Chiếu chỉ cười ha ha lấp liếm cho qua chuyện: “Tiệc đính hôn của tôi mà anh cũng không đến, thật chẳng nề mặt gì cả.”

“Tôi cũng muốn đến lắm, nhưng chẳng phải xảy ra chút chuyện nhỏ sao... chắc, cậu Mười, cậu bảo xem cái đám tay chân của tôi, sao chẳng hiểu chuyện gì cả! Em gái cậu đến chỗ tôi ăn đêm, thế mà bọn chúng nó đã rối hết cả lên, còn làm ầm ĩ đòi mời cô hai về nhà làm quen nữa chứ. Tôi đã bảo rồi, mẹ kiếp! Bọn chúng mày toàn lũ xấu xa, thấy con gái người ta xinh đẹp, liền muốn bắt quàng vào. Em gái anh Mười có khác gì con gái của Tưởng Khánh Thành này đâu... thằng nào dám đụng đến một sợi tóc của cô bé, thì không xong với tao đâu!”

“Đừng ngại,” Chu Diển Chiếu cười hờ hững: “Anh Tưởng đang định làm bố tôi đấy à?”

“Ôi chà chà! Chỉ tại cái miệng thối này thôi! Cậu thấy đấy, tôi đây tội cái không biết nói năng, ý tôi là, em gái của cậu thì cũng giống như em gái ruột của tôi vậy, cô bé muốn đến đâu ăn đêm cũng được, cấm đứa nào không biết điều đi làm phiền, cậu nói xem có phải không?”

Chu Diển Chiếu lạnh lùng đáp: “Chu Tiểu Manh còn không phải em gái ruột của tôi, sao lại thành em gái ruột của anh Tưởng vậy?”

Tưởng Khánh Thành phá lên cười ha hả, nói: “Được rồi, cậu là người thông minh, chúng ta người ngay không nói chuyện mờ ám. Chuyện của Tôn Lăng Hy, tôi không tính toán với cậu nữa, nhưng em gái cậu đã đưa tới tận miệng tôi như thế, tôi cũng không có cách nào ăn nói với đám người dưới. Số hàng kia cậu trả cho tôi, tôi sẽ để em gái cậu trở về nguyên vẹn không thiếu cọng tóc nào.”

“Anh Tưởng hồ đồ rồi phải không, số hàng ấy vốn là của tôi, chỉ là anh Tưởng giữa chừng thọc gậy bánh xe vào, còn đánh cho người của tôi suýt chết, cũng may bọn chúng nó liều mạng mới không để mất hàng đấy. Anh Tưởng, tôi còn chưa đòi anh tiền thuốc men đâu đó.”

“Cậu Mười, rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt hả?”

“Anh cứ việc băm vằm Chu Tiểu Manh ra rồi vứt xuống sông Nam Duyệt cho cá ăn đi,

anh cũng biết mẹ nó đã biến bố tôi thành ra nửa sống nửa chết thế này, tôi ngửa mặt với nó từ lâu rồi, chỉ là ông già không nhìn thấy nó thì không chịu ăn cơm, nên mới phải giữ nó lại thế thôi.”

“Cậu Mười, có chuyện này tôi lấy làm lạ lắm, mẹ kế của cậu nằm trong bệnh viện, nghe nói một tháng tốn đến sáu bảy vạn tiền thuốc men, lần nào cũng đều do cậu viết chi phiếu, cậu đã hận bà ta như thế, sao vẫn còn chịu bỏ tiền ra?”

Chu Diễm Chiêu cười khẩy: “Anh Tưởng cũng quan tâm chuyện nhà chúng tôi lắm nhỉ? Theo anh Tưởng, nếu anh có một kẻ thù, vậy thì để mẹ ta chết thoải mái hơn hay là toàn thân bất động, cắm ống thở nằm trong bệnh viện sống chịu tội thú vị hơn?”

“Khục khục, cậu Mười, kẻ nào đắc tội với cậu cũng thật xui xẻo, có điều vì một kẻ thù mà mỗi tháng tốn nhiều tiền như thế, có đáng không?”

“Mỗi người một sở thích, giống như anh Tưởng ấy, chị nhà sinh cho anh ba đứa con gái, anh tức khí liền ra ngoài nuôi bà hai, vừa sinh được đứa con trai cưng như trứng mỏng, tiền tiêu hằng tháng chắc cũng không ít hơn tôi tiêu tốn cho kẻ thù phải không? À đúng rồi, tháng trước hình như thằng cháu đầy tháng thì phải? Đã không mời khách, lại cũng chẳng mời tôi, anh thật hẹp hòi quá đấy.”

Tưởng Khánh Thành hít vào một hơi như thể bị đau răng, nói: “Chu Diễm Chiêu, cậu giỏi lắm.”

“Tôi còn biết chị hai với thằng cháu ở đâu nữa cơ, anh Tưởng ạ, thế này không ổn đâu, anh cứ giấu chị dâu, nhưng tính khí của chị dâu như thế, nếu chị ấy biết chuyện này, dễ lại để yên cho anh chắc? Anh vẫn nên đón bọn họ về nhà sớm một chút, như vậy mới yên tâm được.”

Tưởng Khánh Thành bật cười ha hả: “Cảm ơn cậu nhắc nhở.”

“Cảm ơn thì khỏi cần. Em gái tôi không hiểu chuyện, còn tưởng rằng có một số nơi cũng có thể tùy tiện đi được, anh nể mặt tôi thì đừng chấp nhặt với con nhãi con làm gì. Tôi bảo người đi đón nó về luôn đây.”

Tưởng Khánh Thành chợt hờ hững nói: “Hay là thế này, tôi thay thằng em họ cầu hôn, cậu yên tâm, không có ý gì khác đâu, chỉ là cảm thấy hai nhà chúng ta mấy năm nay cứ tranh qua tranh lại, cũng chẳng ý nghĩa gì. Cậu cũng biết đấy, việc làm ăn càng lúc càng khó, hay là chúng ta liên kết làm chung đi, em gái cậu gả cho em trai tôi, từ nay trở đi, chúng ta là người một nhà rồi.”

Chu Diễm Chiêu cười lạnh đáp: “Được đấy, hôm nào hẹn thời gian đi, chúng ta bàn bạc cho tử tế. Hôm nay không được rồi, tiệc đính hôn của tôi mới được nửa chừng, khách khứa đều chưa về.”

“Được, cứ quyết định vậy đi.” Tưởng Khánh Thành nói: “Mấy hôm nữa tôi sẽ hẹn ngày lại với cậu, đến lúc ấy chúng ta để bọn trẻ gặp nhau cho biết, cậu yên tâm, thằng em tôi cũng học đại học rồi, đáng đắp tuần tú lịch sự, rất xứng đôi với em gái cậu.”

“Xứng đôi hay không cũng chẳng sao, quan trọng là anh Tưởng có lòng.”

“Hô hô, sắp thành người một nhà rồi, việc gì phải khách sáo thế. Cậu yên tâm đi, em gái cậu vẫn ổn, không thiếu cọng tóc nào đâu, mau mau gọi người đến đón con bé về đi.”

“Được, để tôi bảo Tiểu Quang đến.”

Anh ta dập máy rồi đi ra ngoài, kêu người tìm Tiểu Quang đến. Tiểu Quang vừa bước vào phòng nghỉ, liền xoay tay đóng cửa lại theo thói quen, gã biết Chu Diễm Chiêu chắc có chuyện mới tìm gọi mình đến.

Chu Diễm Chiêu sầm mặt nói: “Chu Tiểu Manh đi đâu rồi?”

“Tiêu Tư Trí vừa mới gọi điện, báo là bọn họ đi ăn khuya bên ngoài.”

“Đi tìm!”

Tiểu Quang thấy sắc mặt anh ta khang khác, bèn hỏi: “Anh Mười, sao vậy ạ?”

“Sao vậy? Cậu còn mặt mũi hỏi tôi sao vậy à? Mỗi một người cũng không trông nom nổi! Tiêu Tư Trí ngu, cậu cũng ngu theo nó hả? Nếu tôi không hỏi, có phải cậu còn nói với tôi là chúng nó về nhà rồi không? Về nhà rồi mà chúng nó chạy được đến chỗ Tưởng Khánh Thành à?! Chu Tiểu Manh lên cơn điên, cậu cũng điên theo cô ta hả?” Đến câu cuối cùng, anh ta gần như gầm lên: “Tại sao tôi phải dính hôn, chẳng lẽ cậu còn không rõ à?”

Tiểu Quang chầm chậm ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Chu Diễm Chiêu, Chu Diễm Chiêu rốt cuộc nhận ra mình đã thất thố, bèn gạt cà vạt ra, mệt mỏi ngồi trên xô pha, lát sau mới lên tiếng: “Xin lỗi, tôi không nên mắng cậu. Là tôi xử lý không tốt, lại còn đem cậu ra trút giận.”

Tiểu Quang nói: “Anh Mười, có một số lời, thực ra nên nói với cô ta thì hơn.”

“Cậu bảo tôi nên nói thế nào đây?” Chu Diễm Chiêu dường như đã mệt mỏi rồi: “Đi đi, tìm người về đây. Lời của thằng cha Tưởng Khánh Thành ấy nửa thật nửa giả, bị tôi bật trở lại rồi, cậu nghĩ cách tìm người về đây trước đã.”

Tiểu Quang hỏi: “Dẫn theo bao nhiêu người?”

“Dẫn theo nhiều người một chút.” Chu Diễm Chiêu dường như lấy lại chút sức lực, ngồi thẳng dậy trên xô pha, cười khẩy một tiếng: “Họ Tưởng kia mà muốn chơi rắn, tôi sẽ

làm ra chút chuyện cho hắn xem. Tổ chuyên án của bộ Công an vẫn còn ở Nam Duyệt kia kìa, để xem hắn thu xếp vụ này thế nào! Cậu lục soát từng phân từng tấc cho tôi, nếu hắn dám đụng đến người của tôi, tôi sẽ bắt con trai hắn chôn theo!”

Khóe miệng Tiểu Quang hơi mấp máy nói: “Anh Mười, làm vậy họ Tưởng kia sẽ sinh lòng nghi ngờ mất.”

“Hắn nghi ngờ từ lâu rồi, sao tôi không thể dựng một màn kịch cho hắn xem chứ? Nếu tôi không dong trống mở cờ, chẳng phải hắn sẽ cho rằng tôi dấu đầu hử đuôi à?”

Tiểu Quang “vâng” một tiếng, rồi xoay người đi ra, Chu Diển Chiêu đột nhiên gọi giật gã ta lại, dặn: “Vạn nhất Chu Tiểu Manh rơi vào tay kẻ khác thật, cậu biết phải làm thế nào rồi chứ?”

Tiểu Quang không kìm được biến sắc: “Anh Mười!”

“Bản thân tôi không ra tay được, vì vậy cậu nhất định phải làm giúp tôi.” Giọng Chu Diển Chiêu rất bình tĩnh, như đang nói một việc đã được quyết định từ lâu: “Nếu người ta gửi đến một ngón tay của cô ấy, chắc tôi chỉ còn cách tự bắn vào đầu mình thôi, cậu cũng không muốn sự thế thành ra như thế phải không?”

Tiểu Quang không nói năng gì, cuối cùng chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Vì vậy, khi nhận được điện thoại của Tiêu Tư Trí, Tiểu Quang như trút được gánh nặng. Nhìn lại đôi tình nhân nhỏ ngu nga ngu ngo chẳng biết gì, người điềm tĩnh như gã cũng không kìm được cơn giận.

Chỉ là, gã không thể đoán được, cuối cùng Chu Tiểu Manh lại đòi đi phố Chợ Bánh.

Mà gã không ngờ lại dẫn cô đi.

Là ma xui quỷ khiến cũng được, hay là muốn khiến cho bản thân mình tỉnh táo hơn cũng được, kỳ thực nơi cô muốn đến không phải phố Chợ Bánh, cũng giống như nhiều năm về trước, cô ngồi phía sau mô tô, khóc lóc ỉ ôi suốt dọc đường, nặng nề đòi anh trai.

Lúc ấy gã đã nghĩ gì nhỉ, chắc cũng giống như thời khắc này thôi, chỉ thấy ngẩn ngơ buồn bã.

Chu Tiểu Manh đã thiếp đi, hơi thở đều đặn, tấm chăn mỏng mảnh quấn quanh người cô trông như thể một đứa trẻ sơ sinh đang say ngủ. Tiểu Quang lại không sao ngủ được. Căn phòng này rất nhỏ, thực ra chỉ là một gian thông bắc ra từ góc lửng, chỗ sâu bên trong để làm nhà vệ sinh, nhích ra ngoài một chút là chỗ ngủ, còn ngoài nữa là phòng ăn kiêm bếp kiêm phòng khách, tổng cộng chỉ có tám chín mét vuông. Từ khi gã đến tuổi thành niên, bố mẹ gã kê cho một cái giường đơn bằng sắt ở gian ngoài cùng,

gã đã quen ngủ trên chiếc giường sắt này, dầu khách sạn đắt tiền đến mấy cũng không thể thoải mái bằng chiếc giường sắt chật hẹp đó.

Chỉ là hôm nay gã không tài nào ngủ được.

Gã đã cai thuốc từ lâu lắm rồi, lúc này đột nhiên muốn hút một điếu, đành ngồi dậy, ngáy ra nhìn Chu Tiểu Manh đang ngủ thiêm thiếp cách đó không xa. Để mở cửa phòng trong là yêu cầu của cô, cô nói: “Tôi sợ”. Kỳ thực, gã biết không phải cô sợ, mà là cô khó chịu thôi.

Lúc tám, gã nghe thấy tiếng “lộp bộp”, sợ xảy ra chuyện, bèn đứng ngoài cách một lần cửa hỏi cô có chuyện gì, cô đáp: “Có con gián.” Nhưng một thoáng, lại nói tiếp: “Đập chết rồi.”

Tiểu Quang cảm thấy hai năm nay cô đã thay đổi rất nhiều, hồi trước mà nhìn thấy gián, hẳn sẽ nhảy dựng lên khóc đòi anh trai?

Cho dù thế nào, cô cũng không còn là cô tiểu thư nhà họ Chu mặc váy công chúa, xinh xắn đẹp dễ như búp bê ấy nữa. Tiểu Quang chợt muốn lay cô tỉnh khỏi giấc mộng, hỏi cô một câu, nhưng cuối cùng gã chỉ thở dài, lại nằm vật xuống chiếc giường sắt.

Khoảng hơn bốn giờ sáng, gã nghe thấy tiếng người lên cầu thang, bèn khẽ khàng đứng dậy mở cửa, quả nhiên là Chu Diễm Chiêu. Chắc anh ta đến một mình, không biết đã vớt xe ở chỗ nào, phỏng chừng là ở cách đây rất xa, sắc mặt anh ta tái nhợt đầy mệt mỏi, rõ ràng từ tối đến giờ vẫn chưa ngủ.

Tiểu Quang nghiêng người để anh ta vào, rồi nói: “Em đi mua cho anh bao thuốc.”

“Không cần. Tôi nhìn một cái rồi đi ngay.” Chu Diễm Chiêu đứng ngay ngoài cửa, đưa mắt nhìn Chu Tiểu Manh, lúc nửa đêm cô đã trở mình, bây giờ đang ngủ xây lưng ra phía cửa, chỉ thấy một vệt bóng lưng. Quả nhiên anh ta chỉ nhìn lướt qua, đoạn nói: “Tôi đi đây.”

“Em tiền anh.”

“Đừng, đừng để Tiểu Manh ở đây một mình.”

Lúc đi tới đầu cầu thang, Chu Diễm Chiêu đột nhiên quay đầu lại, khẽ khàng hỏi: “Cả cậu cũng cảm thấy tôi sai, phải không?”

“Ngay từ đầu anh Mười đã sai lầm rồi.” Tiểu Quang nói: “Ban đầu không nên gọi điện cho cô ấy, để cô ấy từ Bắc Kinh trở về.”

“Ban đầu nếu tôi để cô ấy đi, thì cả đời này sẽ chẳng bao giờ gặp lại được nữa.” Chu Diễm Chiêu trầm mặc mấy giây, đoạn nói: “Lúc đó tôi đã nghĩ rồi, so với việc cả đời

không gặp, chỉ bằng cứ giữ cô ấy lại bên mình, thêm một ngày cũng được, cho dù vạn kiếp bất phục, hậu họa khôn cùng, tôi vẫn sẽ làm như vậy.”

Chu Tiểu Manh ngủ một giấc rất ngon, lúc cô thức giấc thì trời đã sáng bạch. Tiểu Quang đang phơi quần áo ngoài sân thượng, máy giặt kiểu cũ không có chức năng vắt khô, quần bò áo phong vắt trên dây nhỏ nước lóng bong, trong ánh ban mai, cả người gã ta như bọc trong một viền vàng mềm mại như nhung. Chu Tiểu Manh thấy phố Chợ Bánh vào buổi sớm là yên tĩnh nhất, dường như tất cả mọi người đều chưa ngủ dậy, trên sân thượng nhà hàng xóm, một con mèo đang ngồi chồm hổm, yên lặng nhìn cô. Thấy cô vươn tay ra đùa chơi với nó, Tiểu Quang liền nói: “Mèo hoang đấy, cẩn thận nó cào cô!”

Con mèo kia khéo léo nhảy lên mái nhà, quay đầu bỏ đi. Tiểu Quang lại hỏi: “Sáng cô ăn gì? Tôi đi mua cho, không thì về nhà ăn.”

Chu Tiểu Manh mặc chiếc áo phong cũ của Tiểu Quang tuy là đồ hiệu nhưng đã giặt đến xù cả vải lên, cô mặc vào trông như cái váy ngắn. Quần cộc xắn lên cũng đến đầu gối, đứng giữa ánh nắng, trông như đứa trẻ con, gương mặt vẫn còn thấp thoáng nét hồn nhiên ngây thơ của thiếu nữ. Cô đáp: “Về nhà ăn, đằng nào chẳng bị anh tôi chửi, chửi thì cứ chửi đi, dù sao cũng đã vậy rồi.”

Giọng cô nói rất nhẹ nhàng, như thể đang nói chuyện của người khác vậy. Tiểu Quang cố ý không nhìn mặt cô, khom người nhặt một món quần áo trong chậu lên vắt khô, đoạn nói: “Sau này đừng làm như tối qua nữa, dù không vì người khác, thì cũng phải biết nghĩ cho mình chứ.”

“Đời tôi coi như xong rồi, còn gì mà nghĩ nữa đâu.” Chu Tiểu Manh có vẻ chán chường: “Nếu Tiêu Tư Trí sẵn lòng lấy tôi, tôi gả cho anh ta là xong, nếu anh ta không muốn, thì tôi tìm người khác vậy.”

Tiểu Quang ngoảnh đầu lại, chăm chú nhìn cô hồi lâu mới cất tiếng: “Nếu anh ta không muốn, tôi sẽ lấy cô.”

Khóe miệng Chu Tiểu Manh hơi nhếch lên, rõ ràng là đang cười, nhưng trong mắt lại không giấu nổi vẻ kinh hoàng: “Anh tôi sẽ không chấp nhận đâu.”

Tiểu Quang đột nhiên vươn tay ra, chạm nhẹ lên xoáy tóc trên đỉnh đầu cô, một cử chỉ thân thiết xưa nay chưa từng có. Chu Tiểu Manh ngẩng người nhìn gã ta, lòng bàn tay gã hơi ẩm, cách một làn tóc nhưng cô vẫn cảm nhận được hơi ẩm nơi tay gã. Gã đưa tay xoa xoa đầu cô, nói: “Đồ ngốc.”

Chu Tiểu Manh bần thần đứng đó, nhìn gã phơi hết từng món từng món quần áo, cuối cùng, Tiểu Quang nói: “Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Đêm qua Chu Tiểu Manh mượn rượu giả điên, Tiêu Tư Trí không biết chỗ đó là địa bàn của ai, nhưng cô thì rõ mồn một. Với tính cách của Chu Diễm Chiêu, chắc hẳn sẽ lại gây khó dễ với cô, chẳng ngờ khi cô về nhà thì Chu Diễm Chiêu đã đến công ty từ sớm. Tôn Lăng Hy vẫn chưa ngủ dậy, Tiểu Quang đưa cô về rồi vội vã đi ngay, một mình cô ăn bữa sáng. Qua cửa sổ, cô chợt nhìn thấy ông Chu Bân Lễ ngoài vườn, đang ngồi một mình trên xe lăn, ngẩn ngơ trước một khóm mã đề.

Chu Tiểu Manh bèn đi ra, gọi một tiếng: “Bố!”

Ông Chu Bân Lễ khó nhọc ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn cô hỏi: “Mẹ con đâu?”

“Mẹ ra phố rồi.” Chu Tiểu Manh ngồi thụp xuống, chỉnh lại tấm chăn len đắp trên đùi ông: “Bố đừng ngồi đây nữa, nắng chiếu tới rồi.”

“Ừm...” Ông già ngơ ngác nhìn cô, hỏi: “Tiểu Manh? Sao con gầy thế? Có phải sắp thi không?”

“Vâng ạ, sắp thi rồi.”

“Học hành đến gầy rộc cả người đi thế này.” Ông già thương xót vươn bàn tay ra: “À, bố cho con cái này hay lắm.”

Chu Tiểu Manh biết ông lúc thì ngơ ngẩn lúc lại tỉnh táo, vì vậy chỉ hùa theo dỗ dành: “Vâng.”

“Bố giấu chìa khóa ở bên dưới chậu hoa ấy.” Ông già tỏ vẻ thần bí chỉ vào chậu sơn trà: “Lấy đi.”

Chu Tiểu Manh vâng một tiếng, nhưng không nhúc nhích, ông Chu Bân Lễ lại sốt ruột giục giã: “Mau nhắc chậu hoa lên, mau lên con!”

Chu Tiểu Manh hết cách, đành giả bộ nhích chậu hoa ra một chút, đồng thời thò tay sờ sờ, miệng nói: “Chìa khóa gì chứ...” Đột nhiên tay cô chạm phải thứ gì đó cứng cứng trong đám đất bùn, vội móc ra xem, không ngờ lại là một chiếc chìa khóa, có điều không biết giấu ở đó bao lâu, đã lốm đốm hoen gỉ.

Chu Bân Lễ thấy cô lấy được chìa khóa, liền cười đầy vẻ đắc ý: “Bố với mẹ con cùng giấu vào đây đây, người khác không ai biết đâu. Tiểu Manh, chúc mừng sinh nhật!”

Chu Tiểu Manh thấy mũi mình cay cay, Chu Bân Lễ đã quên hết mọi sự, duy chỉ có một chuyện ông vẫn còn ghi nhớ, hôm nay là sinh nhật cô. Trên thế gian này, có lẽ cũng chỉ còn mình ông là nhớ sinh nhật cô, đã mấy năm nay cô không làm sinh nhật, từ sau khi trong nhà xảy ra chuyện, cô còn tâm trạng nào mà tổ chức sinh nhật nữa đâu.

Mấy năm trước, ngày cô rời nhà ra đi chính là hôm trước sinh nhật, mặc dù bà Diệp Tư

Dung vẫn luôn chủ trương cho cô sang Canada, còn một tay làm thay cô hết mọi thủ tục du học, nhưng bà nằm mơ cũng không ngờ, Chu Diễm Chiêu sớm đã đặt vé bay cùng một chuyến với cô.

Lúc ấy đúng là ngốc, tưởng rằng chỉ cần đi thật xa là thoát khỏi mọi phiền nhiễu có thể có của thế tục, thậm chí, có thể thoát khỏi bố mẹ.

Ở Bắc Kinh, khi nhận được điện thoại báo trong nhà có chuyện, phản ứng đầu tiên của cô và Chu Diễm Chiêu lại là bố mẹ phát hiện bọn họ bỏ trốn với nhau, nên mới bày trò gạt hai người trở về. Nhưng cuộc điện thoại thứ hai là do Tiểu Quang gọi, Chu Diễm Chiêu nghe rất lâu, cô vĩnh viễn nhớ mãi sắc mặt tái nhợt của anh ta sau khi dập máy, anh ta nói: “Tiểu Manh, em đi Canada trước đi, em cứ ở bên đấy, an toàn hơn. Anh về nhà xem rốt cuộc là chuyện gì, nếu không có gì, anh sẽ nhanh chóng sang tìm em.”

Cô đưa anh ta ra sân bay, chỉ mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà cô đã cảm thấy anh ta càng lúc càng rời xa mình, đứng trước cửa kiểm tra an ninh sân bay, anh ta ôm cô lần cuối, nói: “Đợi anh!” chỉ hai chữ ấy thôi đã khiến cô rơi lệ, cô ôm chặt eo anh ta, nhất quyết không chịu buông tay, rốt cuộc vẫn là anh ta lòng dạ cứng rắn, vừa dỗ vừa gạt cô buông tay. Cô nhòa lệ đứng ở chỗ kiểm tra an ninh, trân trối nhìn anh ta đi vào, từng bước từng bước xa dần, bỗng nhiên một cảm giác vô duyên vô cớ trào lên, dường như cả đời này anh ta sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Chu Tiểu Manh nán lại Bắc Kinh hai ngày, hoãn cả vé máy bay, rốt cuộc vẫn không muốn một mình lên máy bay. Cô ôm một tia hy vọng mỏng manh, hy vọng trong nhà không xảy ra chuyện gì lớn, anh ta sẽ quay lại đi cùng với cô.

Sau đó, anh ta gọi điện cho cô, nói ông Chu Bân Lễ gặp tai nạn giao thông, bị thương rất nặng, cả bà Diệp Tư Dung cũng bị thương, cô hoàn toàn không mảy may nghi ngờ, lập tức mua vé máy bay về nhà.

Lúc ấy cô nghĩ gì nhỉ?

Chỉ lo lắng cho bố mẹ, và lo lắng cho cả anh ta nữa, giọng anh ta trong điện thoại đầy âu lo, toát lên vẻ mệt mỏi khôn cùng, nhà họ Chu dù sao cũng ở trong giới xã hội đen, làm ăn lớn, đắc tội cũng nhiều người. Lúc ấy, trong lòng cô chỉ nghĩ, “Các vị thần Phật ở trên trời, nếu các vị nghe được, cầu xin cầu xin các vị hãy phù hộ cho anh trai con, bố mẹ đã gặp chuyện rồi, anh ấy không thể nào gặp chuyện gì được nữa.”

Cô quên cả hôm đó là sinh nhật mình, chỉ nhớ lúc bước qua cửa, trông thấy Chu Diễm Chiêu vẫn bình yên vô sự đứng giữa phòng khác, anh ta ngoảnh lại nhìn cô, đó là lần cuối cùng, anh ta nhìn cô với ánh mắt dịu dàng trìu mến ấy.

Cô nắm chặt chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, quá khứ phủ bụi từ lâu đã bị cô chôn vùi dưới mười tám tầng địa ngục, bất cứ ai cũng không dễ gì lục xem được. Chỉ không

thể ngờ, thì ra nhiều năm trước, bố mẹ đã chuẩn bị quà sinh nhật cho mình, nhưng cô chưa kịp nhận món quà ấy thì đã nảy sinh biến cố.

Ông Chu Bân Lễ nhìn cô đứng ngây ra đó như người mất hồn, còn tưởng cô quá đổi kinh ngạc và mừng rỡ, liền hỏi hê như một đứa trẻ: “Két bảo hiểm trong ngân hàng, mật mã và chìa khóa, ngoài ra còn phải đích thân con ký tên mới mở được, mật mã chính là ngày sinh nhật của con.”

Cô nghe thấy giọng mình xa xăm như thể người khác đang nói chuyện: “Cảm ơn bố!”

“Cảm ơn mẹ của con ấy, là bà ấy bảo giấu chìa khóa ở dưới chậu hoa, sau đó để con tự đi tìm, nhất định rất thú vị, ha ha, ha ha.”

Chu Tiểu Manh thấy ông nhe cả răng ra cười, lòng không khỏi dấy lên cảm giác buồn bã: “Bố à, con đẩy bố vào trong nhé, bố đến giờ ngủ trưa rồi.”

“Được... được...” Ông Chu Bân Lễ nói: “Nhớ đi mở két bảo hiểm đấy.”

“Vâng.”

Chiều hôm ấy cô đến ngân hàng, sau khi ký tên chứng thực thân phận, người của ngân hàng phải dùng dầu máy chà xát chiếc chìa khóa một lúc lâu mới phối hợp với mật mã để mở két bảo hiểm ra được.

Thì ra là dấu tay và dấu chân của cô hồi còn là trẻ sơ sinh trên chiếc khuôn thạch cao bé bé, thời đó, làm mấy thứ kiểu này đều rất sơ sài, không giống như bây giờ đâu đâu cũng đầy các công ty làm đồ lưu niệm. Hồi đó cũng là bà Diệp Tư Dung viết: “Chúc mừng sinh nhật! Tiểu Manh của mẹ!”

Trong khoảnh khắc, Chu Tiểu Manh cơ hồ như bị rút hết toàn bộ sức lực, phải dựa vào chiếc cột, đây là những dòng chữ cuối cùng mẹ cô viết, bà sẽ không bao giờ tỉnh lại, càng không bao giờ viết lách gì được nữa.

Một giọt nước mắt rất lớn rơi xuống tấm thiệp mừng, cô vội vàng đưa tay quệt đi, sau đó giơ tấm thiệp lên áp sát vào môi mình, giống như vô số lần mẹ hôn cô vậy. Tấm thiệp không một nếp gấp, nhưng bấy nhiêu năm trôi qua, Chu Tiểu Manh có cảm giác mình đã sống cả một đời người, những mảnh vụn quá khứ đều xa xôi như kiếp trước.

Chỉ một chút mảnh vụn ấy, cũng đủ làm cô thỏa mãn rất lâu, rất lâu.

Nhân viên bán hàng thấy cô thương cảm nhường ấy, cũng không quấy rầy, cuối cùng khi cô sắp rời đi, người đó mới hỏi: “Cô Chu, vẫn còn một két bảo hiểm nữa đăng ký tên cô, kỳ hạn thuê sắp hết rồi, cô có muốn thuê tiếp không ạ?”

“Gì cơ?” Chu Tiểu Manh ngăn người ra, rồi nhanh chóng định thần lại, tưởng là Chu Bân

Lễ lấy tên mình mở két bảo hiểm, ông đã không còn nhớ mấy chuyện này nữa, bèn nói: “À, tôi quên mất, có thể lấy hợp đồng cho tôi xem không? Cũng cần chìa khóa và mật mã nữa à?”

“Cô ký tên là mở được rồi, giống như thẻ tín dụng ấy.”

Chu Tiểu Manh nói: “Vậy thì mở ra xem đi, xem xong tôi sẽ quyết định có tiếp tục thuê nữa không.”

Nhân viên ngân hàng lấy chứng từ ra cho cô ký tên, sau đó mở két bảo hiểm. Trông thấy trong ngăn két là một hộp giày, tim cô đột nhiên đập rộn lên, bàn tay cũng run rẩy dữ dội, cơ hồ không dám mở ra nhìn.

Cuối cùng cô vẫn mở ra, quả nhiên nó đựng một đôi giày gỗ hết sức tinh xảo, bên trong khoét rỗng trạm hình hoa, bên ngoài lại dùng sơn màu tô vẽ hoa văn. Cô lật ngược hai chiếc giày lại, quả nhiên dưới đế giày có khắc chữ. Bên dưới một chiếc khắc “suốt đời”, chiếc kia khắc “bên nhau”.

Hồi cô mười sáu tuổi, Chu Diễm Chiêu từng đi Hà Lan một chuyến, cô dặn đi dặn lại, đòi anh ta mua cho một đôi giày gỗ, kết quả anh ta vẫn quên mất. Sau khi anh ta trở về, cô không chịu bỏ qua, giận dỗi suốt mấy ngày liền. Chu Diễm Chiêu nói: “Giày gỗ thì có gì khó đâu, để mấy hôm nữa anh làm cho em một đôi.”

Chu Tiểu Manh nói: “Bốc phét!”

“Thề không bốc phét, em đợi đấy mà xem tay nghề của anh đi!”

Chu Diễm Chiêu rất có tài điêu khắc, có lẽ vì anh ta chơi dao rất giỏi, mà điêu khắc lại cần sự khéo léo. Hồi anh ta còn nhỏ, bà Diệp Tư Dung thấy anh ta không chịu học cái này, cũng không chịu để tâm cái kia, cả ngày chỉ cầm con dao nhỏ chạm chạm tro tro, bà đã không hề ngăn cản. Đợi anh ta lớn lên chút nữa, thậm chí bà còn mua công cụ cho, để anh ta đeo tượng, khắc con dấu.

Chu Diễm Chiêu không mấy hứng thú với những chuyện văn nhả như khắc ấn, nhưng tiện tay khắc con chó con mèo gì đấy thì lại rất say sưa hào hứng. Song tính tình của anh ta, dầu có thích cũng chẳng duy trì được mấy ngày. Chu Diễm Chiêu thời niên thiếu rất bận rộn, sở thích nhỏ ấy đã bị anh ta quăng lên tận chín tầng mây rồi.

Đến khi anh ta tìm khúc gỗ để đeo giày, Chu Tiểu Manh lại mê tín nói: “Bạn em bảo không thể tặng giày cho người khác được, tặng giày tức là muốn càng đi càng xa, xui lắm.”

Chu Diễm Chiêu cười phì một tiếng, nói: “Cái gì mà may với chẳng không may, vậy anh khắc mấy chữ ở đế giày là được rồi, khắc chữ suốt đời bên nhau đi, đủ may mắn chưa?”

Sau đó, anh ta bận nhiều việc, chuyện đôi giày gỗ ấy, không thấy anh ta nhắc đến nữa.

Cô cứ ngỡ rằng anh ta không khắc, nhưng thì ra, là anh ta không tặng.

Dù đã khắc suốt đời bên nhau, thì ra cũng không thể một đời bên nhau.

Cô dùng đầu ngón tay chậm chậm ve vuốt vết khắc sâu dưới đế giày, đời người dài đằng đẵng như thế, vận mệnh khó lường như thế, bốn chữ “suốt đời bên nhau” khiến người ta mê đắm xiết bao.

Sau khi ra khỏi ngân hàng, Chu Tiểu Manh không về nhà ngay, mà đi mua một cái bánh ga tô.

Số tiền mặt trong tay cô chỉ có hạn, thẻ phụ mà Chu Diễm Chiêu đưa cho cô lại không thể rút được tiền, có lẽ không ai tin, đường đường cô hai nhà họ Chu mà trên người lúc nào cũng không xu dính túi. Thành tích học tập của cô tuy thuộc loại trung bình khá, nhưng lại thường xuyên nghỉ học nên cũng không thể giành được học bổng, có tiền mặt hay không toàn bộ đều phải trông vào sự cao hứng của Chu Diễm Chiêu, hỏi xin tiền của anh ta là một việc rất khó khăn, trừ phi vận bất đắc dĩ, thông thường Chu Tiểu Manh cũng không mở miệng đề cập chuyện ấy với anh ta. Cảm giác giẫm đạp lòng tự tôn của mình dưới chân quá đối khó chịu, đặc biệt là khi nhận mấy tờ giấy bạc màu hồng phớt từ tay anh ta, lần nào như lần nấy đều khiến cô cảm thấy mình đang bán chính bản thân mình, mà sự thật cũng đúng như thế. Có điều, khi ngay cả việc đối mình đối người cũng trở nên xa xỉ, cô luôn vô thức né tránh sự khó xử ấy.

Có khi Chu Diễm Chiêu nổi hứng lên sẽ đưa cho cô mấy bó tiền mặt, để cô đếm chơi, đếm xong anh ta thường mang đi chẳng để lại cho cô tờ nào, còn châm chọc nói: “Chỉ lúc đếm tiền nom cô còn lạnh lợi một chút.” Thoạt đầu, Chu Tiểu Manh còn cảm thấy khó chịu, về sau khi anh ta nói những lời kiểu ấy, cô cũng tảng lờ như không nghe, chỉ là, đôi khi nhân lúc anh ta ngủ, cô có lén lút lấy một hai tờ tiền trong ví anh ta. Ví Chu Diễm Chiêu thường không có nhiều tiền mặt, hôm sau tự nhiên anh ta sẽ biết, có lúc anh ta sẽ ép cô giao tiền ra, có lúc lại quên mất không truy hỏi. Cô biết mình không nên lấy tiền của anh ta như vậy, nhưng những chỗ cần tiêu tiền lại quá nhiều, không phải lúc nào cũng có thể quẹt thẻ, vả lại chỉ cần cô quẹt thẻ, cô ăn gì, mua gì, đi nơi đâu, anh ta đều sẽ biết rõ mồn một.

Anh ta dùng tiền bạc đan thành một cái lồng, khiến cô chẳng thể nào đi đâu được.

Đến lúc này, toàn bộ tiền mặt trên tay cô chỉ còn hơn ba trăm bốn mươi đồng, những lúc buồn bực, cô thường chỉ muốn ăn một mình, không quẹt thẻ, tựa hồ làm thế có thể chứng minh được điều gì đó. Cô biết mình ấu trĩ, tiền mặt và quẹt thẻ, chẳng phải đề là tiền của anh ta hay sao?

Có gì khác biệt đâu?

Nhưng hôm nay cô vẫn mua cho mình một chiếc bánh ga tô, một chiếc rất nhỏ cũng phải hơn hai mươi đồng rồi. Cô ngồi trong cửa tiệm ăn từng miếng, từng miếng một, sau đó đi vào bệnh viện thăm bà Diệp Tư Dung.

Cô cố ý dành cơ hội đi thăm mẹ tháng này đến ngày hôm nay. Bà Diệp Tư Dung vẫn như vậy, không có bất cứ thay đổi gì. Cô giúp hộ lý rửa ráy cho mẹ. Hôm nay, Chu Tiểu Manh trầm mặc khác thường, không muốn nói gì. Thời còn ẵm ngửa, khi cô vừa mới ra đời, chắc mẹ cũng chăm sóc sô như thế này nhỉ? Cô không biết nói chuyện, ngủ suốt cả ngày, chỉ biết khóc. Còn bà Diệp Tư Dung bây giờ, thậm chí còn không biết khóc nữa.

Đến khi hộ lý ra về, trời đã sâm sẩm tối. Trời hoàng hôn chùng như lại sắp muốn mưa, bên ngoài cửa sổ phòng bệnh có một cây đa, tán lá sum suê rậm rạp, mỗi lần gió thổi qua lại nghe xào xạc.

Cô đứng thật lâu thật lâu trước giường bệnh của mẹ, mãi tới khi trời tối hẳn, mới nói: “Mẹ, con lấy anh trai có được không?”

Ngập ngừng một chút, cô lại tự cười một mình: “Con biết là không được đâu, mẹ đừng giận. Anh ấy đã hại mẹ ra nông nổi này, con làm sao có thể lấy anh ấy nữa chứ?” Cô cúi đầu, vuốt nhẹ ngón tay lên thành giường bệnh bằng sắt, giọng nói thấp trầm đến độ gần như không thể nghe thấy: “Nhưng mà mẹ ơi, cứ nghĩ đến chuyện anh ấy sắp lấy người khác, con vẫn buồn lắm... thực sự rất buồn.”

Không có ai trả lời cô, chỉ có âm thanh đơn điệu của đồng máy móc, và tiếng gió ngoài cửa sổ.

Cô buồn bã tự nhủ, nếu mẹ vẫn còn tỉnh táo thì tốt quá, mình có thể khóc, có thể làm ầm ĩ lên, có thể nhõng nhẽo, thậm chí có thể không nói lý lẽ gì, dù mẹ tát cho cô một cái, có lẽ cô cũng sẽ thấy dễ chịu hơn nhiều.

Rời khỏi bệnh viện, Chu Tiểu Manh một mực đòi bắt xe buýt về nhà, lái xe hết cách, đành mặc cho cô bỏ tiền xu vào hộp rồi lên xe, còn mình thì lái xe đi theo sau xe buýt. Chuyến xe này không đông lắm, lúc lên xe có người đi sát phía sau cô, nhưng lại không có tiền lẻ, đành ngượng ngùng hỏi cô: “Cô à, có thể cho tôi mượn hai đồng không?”

Chu Tiểu Manh chau mày lại, lúc này đây cô không muốn nói chuyện gì hết, càng không muốn để ý đến một người xa lạ, bèn móc ra hai đồng tiền quảng vào trong hộp. Người kia cảm ơn rồi rít, song vẫn theo cô đi tới hàng ghế cuối cùng, cô ngồi xuống ghế sát cửa sổ, y liền ngồi xuống bên cạnh cô. Chu Tiểu Manh lại không kìm được chau mày, vì phía trước còn rất nhiều chỗ trống, người này rõ ràng là cố ý ngồi cạnh cô. Quả nhiên, người kia vừa mở miệng ra đã hỏi: “Có tiện để lại cách thức liên lạc không, để tôi trả tiền lại cho cô.”

Không phải Chu Tiểu Manh chưa từng bị người ta tán tỉnh, cô rất xinh đẹp, từ hồi trung

học đã là hoa khôi của trường, đáng tiếc, cô lại có người anh trai như Chu Diễm Chiêu, nên đám con trai kia đành có lòng mà không có gan thôi. Sau khi vào đại học, cô cũng ít qua lại với bạn học, lại không ở trong trường, nhưng vẫn có các sinh viên nam khoa khác nghe tiếng mà đến, cứ lượn lờ bên ngoài phòng học. Sau này bọn học dần dần biết được gia thế nhà cô không tầm thường, ngày ngày lại có xe xịn đến đưa đi đón về, rất nhiều người mới đánh trống thu quân.

Chu Tiểu Manh rất có kinh nghiệm đối phó với loại người này, chỉ lạnh lùng buông ra ba chữ: “Không cần đâu”, rồi ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Chẳng ngờ tay kia vẫn không chịu buông tha, cười toe toét hỏi: “Tôi thấy cô cũng lên xe ở bệnh viện XX, có phải đang làm việc ở đó không?”

Chu Tiểu Manh lấy điện thoại ra, nhét tai nghe vào, không ngờ người kia lại đột nhiên thò tay định giật tai nghe của cô xuống. Cô phản ứng cực nhanh, cùi trỏ trầm xuống thúc vào ngực đối phương, chẳng ngờ người này cũng là cao thủ cận chiến, xuất chiêu còn nhanh hơn cả cô, cùi trỏ Chu Tiểu Manh chưa chạm vào ngực y đã bị y tóm chặt lấy. Chỉ một chiêu thôi, cô đã biết mình không phải đối thủ của người này, lập tức giơ tay ném điện thoại di động ra ngoài cửa sổ, nhưng đối phương thò tay ra vớt một cái, nắm vào sợi dây tai nghe mỏng mảnh, không ngờ giật lại chiếc điện thoại trở về. Y cười hì hì hỏi: “Điện thoại tốt như vậy, cô ném đi làm gì?”

Chu Tiểu Manh cười gằn: “Hắn không phải anh không biết tôi là ai chứ? Nhìn thấy chiếc Mercedes Benz đằng sau kia không? Lái xe chỉ cần cảm thấy bất ổn, sẽ lập tức gọi người đến ngay.”

Người kia thò đầu ra liếc nhìn, nhưng vẫn cười hì hì như trước: “Có thấy chiếc BMW chạy phía sau chiếc Benz không? Đó là lái xe của tôi, hai chúng ta cũng xứng đôi vừa lứa lắm, cô Mercedes tôi BMW.”

Chu Tiểu Manh liếc nhìn chiếc BMW đang theo sát đằng sau chiếc Mercedes, lái xe phông chừng đã phát hiện bị theo dõi, cô trông thấy rõ mồn một anh ta đang gọi điện thoại đồng thời màn hình điện thoại của cô cũng chớp lên, hiển thị hai chữ “lái xe”.

Người kia đưa trả lại điện thoại cho cô, nói: “Phiền cô mau mau nghe điện thoại, đừng làm lớn chuyện lên nữa, tôi chỉ có qua có lại một chút thôi.”

Đã tới nước này, Chu Tiểu Manh không thể không hỏi: “Cái gì mà có qua có lại?”

“Anh tôi nói, con bé nhà họ Chu còn có gan đến chỗ chúng ta chơi đêm, mày là đàn ông đàn ang, mất cái gì chứ đừng để mất mặt... cô biết đấy, đám xã hội đen bọn họ coi trọng nhất chính là thể diện, hết cách, tôi đành phải đích thân đi một chuyến vậy. Cô nói đi, đang yên đang lành không dung cô chạy đến phía Tây thành phố làm gì, ông anh tôi đang rầu vì không kiếm được chuyện gì để sửa gáy tôi đây, cô làm thế này không phải là hại tôi à?”

Chu Tiểu Manh cuối cùng cũng hiểu ra: “Anh họ Tường?”

“Đúng thế.” Người kia có vẻ thành khẩn: “Mau mau nghe điện thoại của lái xe nhà cô đi, bảo là cô không sao, khỏi cần để ý chiếc xe phía sau. Chuyện này mà làm lớn lên, đối với cả hai chúng ta chẳng có gì hay ho cả, đúng không?”

Chu Tiểu Manh không ngần ngại, lập tức nghe máy: “Tôi không sao.”

Giọng tay lái xe cuống lên: “Cô hai, chiếc BMW phía sau đang theo đuôi chúng ta.”

“Đấy là xe của bạn tôi, chỉ đùa với chúng ta chút thôi mà, mặc kệ nó đi.”

“Nhưng mà...”

“Đây là địa bàn của anh tôi, chừng mười phút nữa là có thể trông thấy tòa nhà công ty anh ấy rồi, anh sợ cái gì?”

Tay lái xe nghĩ thấy cũng phải, ở nửa bên này của thành phố, Chu Diễm Chiêu tuy không dám nói là một tay che trời, nhưng cũng chẳng sợ ai cả. Nhưng anh ta đã quen tính cẩn thận, vẫn hỏi thêm: “Hay là gọi điện cho anh Quang, bảo anh ấy phái thêm một xe nữa đến đón cô.”

“Thôi khỏi, nhìn thấy hấn là bực mình rồi.”

Chu Tiểu Manh không đợi lái xe nói thêm đã dập máy, sau đó bình thần quan sát người kia. Y cùng lắm khoảng hai lăm tuổi, ăn mặc xem chừng rất bình thường. Chu Tiểu Manh nghiên cứu rất sâu về trang phục đàn ông, vì có một khoảng thời gian rất dài, quần áo của Chu Diễm Chiêu và Chu Bân Lễ đều do cô mua. Bởi vậy, cô vừa liếc nhìn đã nhận ra ngay, áo sơ mi đối phương mặc trên người là hàng đặt may tại Nhật Bản, vì sâu bên trong cổ áo có thêu chữ, mà thông thường các nhà may Nhật Bản thường thêu tên khách hàng ở mặt bên trong của bộ đồ Tây. Từ góc nhìn của Chu Tiểu Manh, vừa khéo trông thấy một chữ “trạch”, cô liền hỏi: “Anh là Tường Trạch?”

“Thì ra cô đã biết tôi tên Tường Trạch.” Tường Trạch lập tức cụt hứng: “Anh trai cô chắc không phải đã nói hết bao nhiêu chuyện lớn nhỏ của tôi cho cô nghe rồi đấy chứ? Bao gồm cả chuyện hồi tôi đi học mẫu giáo từng hôn cô bé nằm giường bên cạnh?”

Chu Tiểu Manh chẳng tỏ thái độ gì, chỉ khéo léo nói: “Anh tôi chưa nói.” Câu nói này rất ngắn gọn, lại cũng rất dễ khiến người ta hiểu sang nghĩa khác, làm cho Tường Trạch không biết cô nói anh trai mình chưa nói chuyện gì.

Quả nhiên Tường Trạch liền vắt tréo chân, bộ dạng trông rất nhàn tản: “Nếu cô cũng là người hiểu chuyện, vậy tôi nói thẳng vào đề luôn. Tôi ấy à, chẳng hứng thú gì với mấy chuyện vớ vẩn của anh tôi, nhưng khổ nỗi anh ấy lại chỉ có ba đứa con gái, vì vậy suốt ngày cứ canh cánh trong lòng, suy nghĩ việc đưa tôi lên làm người kế tục. Cô nói xem,

tôi đây đường đường tốt nghiệp đại học Tokyo, sao có thể đi làm xã hội đen với anh ấy được cơ chứ!”

Lời này kỳ thực là nửa thật nửa giả, Tưởng Khánh Thành có ba đứa con gái là sự thật, nhưng bà hai của y vừa mới sinh cho y một đứa con trai, chẳng qua che giấu kín kẽ, nên không có mấy người biết mà thôi. Tuy Tưởng Trạch cũng biết chuyện, nhưng theo ý Tưởng Khánh Thành, con trai mình quá nhỏ, giờ vẫn còn đang quần tã, đến khi nó lớn thì y không biết đã già đến thế nào, trên giang hồ chém chém giết giết, đám thủ hạ bên dưới cũng chưa chắc đã phục theo. Vì vậy, y muốn bồi dưỡng một người đáng tin cậy trước khi con trai mình có thể thừa kế sự nghiệp, nghĩ đi nghĩ lại, đương nhiên chỉ có người trong nhà đáng tin. Tưởng Khánh Thành không có anh em, vì vậy người thân nhất chính là cậu em họ này, không ngờ Tưởng Trạch hoàn toàn không nể nang gì y, vừa nghe nói phải thân cận với cô hai nhà họ Chu liền lập tức hành động, định phá thối chuyện này ra.

Đùa chắc, bảo lẫn lộn trong giới xã hội đen Tưởng Trạch đã không thể chịu được rồi, có điều, hắn đã có tính toán riêng, trước tiên phải dỗ dành cho anh họ mình lơ là cảnh giác, sau đó bỏ chạy ra nước ngoài là xong. Không ngờ, anh họ lại đòi giới thiệu em gái của một đại ca hắc đạo khác làm vợ hắn, như vậy đời này chẳng phải hắn sẽ sa chân vào giới xã hội đen không rút ra được hay sao?

Bấy giờ, khi nghe Tưởng Khánh Thành tính toán chắc như ăn bắp, hắn đã không nhịn nổi cười: “Chỉ nghe nói đến hôn nhân chính trị, hôn nhân thương nghiệp, thời buổi này, không ngờ cả xã xã hội đen cũng tính đến chuyện bắt thông gia với nhau à?”

Tưởng Khánh Thành trừng mắt nhìn hắn: “Nói năng cái kiểu gì vậy? Cái gì mà xã hội đen? Chúng ta rõ ràng là người làm ăn, mà dù là xã hội đen thì sao chứ? Cái xã hội này, muốn làm xã hội đen cũng phải có kỹ thuật, phải dùng đến nhân tài, cậu tưởng dễ ăn chắc?”

“Không dễ, không dễ!” Tưởng Trạch vẫn nheo mắt cười hì hì: “Nhưng anh à, dù không dễ, anh cũng không thể hy sinh hạnh phúc cả đời em, bảo em đi lấy cái cô Hai nhà họ Chu gì đó chứ!”

“Cô hai nhà họ Chu có điểm nào không xứng với cậu?!” Tưởng Khánh Thành nói: “Tôi thấy cậu không xứng với con bé thì có! Chỉ riêng chuyện nó dẫn một thằng nhãi con đến dưới nhà tôi ăn cháo thuyền, tôi đã phải giơ ngón tay cái, khen nó một tiếng gan dạ rồi. Người ta là con gái xinh đẹp yếu điệu, còn có khí phách giang hồ nhi nữ như thế, đâu có giống cậu, suốt ngày học hành đến dần độn cả người ta, lại coi thường đám hắc đạo chúng tôi nữa. Tôi cho cậu đi học, nuôi cậu lớn chừng này, chẳng lẽ cậu còn không bằng một đứa con gái?”

“Anh à, đừng dùng trò khích tướng với e.” Tưởng Trạch rất khôn ngoan, không dễ lừa

phỉnh: “Người ta chạy đến dưới cửa nhà anh ăn cháo thì có gì ghê gớm đâu, đáng để anh khen ngợi như vậy à?”

Tưởng Khánh Thành “hừ” một tiếng, đập một tấm ảnh xuống trước mặt hắn. Tưởng Trạch liếc nhìn, trong ảnh là một đôi tình nhân trẻ, bộ dạng thân mật, hai người đều tầm hai mươi tuổi, dung mạo người con gái có thể nói là xinh đẹp kinh người, quyến rũ khả ái, còn người nam lại hơi bị tầm thường, chẳng có gì nổi bật.

Tưởng Trạch không khỏi lắc đầu cảm thán: “Hoa nhài ơ là hoa nhài, sao lại cắm vào...”

Tưởng Khánh Thành cười đắc ý: “Chẳng phải cậu vẫn khoe khoang rằng trong ba tháng có thể theo đuổi bất cứ cô gái nào đó sao? Kể cả loại hoa đã có chủ. Đây chính là em gái Chu Tiểu Manh của Chu Diễm Chiêu, bên cạnh chính là bạn trai của con bé, nếu cậu theo đuổi được nó, tôi coi cậu như giỏi.”

Tưởng Trạch hoàn toàn không mắc bẫy: “Nhưng mà đối với mỗi cô gái đã cưa đổ được đấy, hứng thú của em cũng sẽ không kéo dài hơn ba tháng đó! Nếu em cưa đổ cô ta rồi lại đã đi, anh trai cô ta lại để yên cho em chắc? Có khi còn liên lụy đến anh nữa ấy chứ.”

“Đừng lãng nhăng nữa, chỉ cần cậu cưa đổ con bé, dù một ngày sau đá nó luôn cũng được, tôi đảm bảo không kiếm cậu làm phiền nữa.”

“Thật không?”

“Đã bao giờ tôi lừa cậu chưa?”

“Xong nhé!”

Có điều Tưởng Trạch đang hứng chí dạt dào không ngờ rằng, Chu Tiểu Manh ngoài đời thực sự rất xinh đẹp, còn đẹp hơn trong ảnh, nhưng hắn không hề bất ngờ trước bản lĩnh quyền cước của cô, thế mới giống em gái của Chu Diễm Chiêu. Nếu Chu Diễm Chiêu không có bản lĩnh thực sự, thì làm sao lấn át anh họ Tưởng Khánh Thành của hắn trên mọi mặt trận từ lúc tuổi còn trẻ như thế?

Xe buýt đã đến bến, Chu Tiểu Manh đứng dậy, nói với Tưởng Trạch: “Tạm biệt.”

Tưởng Trạch vẫn chưa nói hết chuyện, nhưng hắn cũng không lấy làm gấp gáp, cười hì hì nói: “Hẹn gặp lại.”

Đến hôm sau Chu Tiểu Manh mới hiểu câu “hẹn gặp lại” của hắn ta có ý gì, thì ra, hắn sớm đã biết bọn họ sẽ gặp nhau lần nữa.

Chiều hôm sau cô không có giờ học, trưa đã về nhà. Vừa đến nhà, Chu Diễm Chiêu đã gọi điện về, nói: “Tối nay hẹn người nhà họ Tưởng đi ăn cơm, Tôn Lăng Hy không có ở đây, cô đi với anh.”

Dù Chu Tiểu Manh thấy hơi lạ, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, vì Tôn Lăng Hy từng có chút chuyện khúc mắc với Tưởng Khánh Thành. Đến rồi, lái xe trực tiếp đưa cô đến nơi hẹn, đi vào trong sảnh khách sạn mới thấy Chu Diễm Chiêu. Anh ta ngồi một mình trên xô pha trong sảnh hút thuốc, đám vệ sĩ đều đứng cách một quãng xa. Chu Tiểu Manh bước tới trước mặt anh ta, gọi một tiếng: “Anh!”

Chu Tiểu Manh rất hiếm khi tiếp khách với Chu Diễm Chiêu, xét cho cùng, ngoại trừ những trường hợp không thể không dẫn theo bạn đồng hành nữ, thông thường anh ta cũng không tùy tiện dẫn cô đi gặp người khác. Hôm nay Chu Diễm Chiêu có vẻ không tập trung lắm, thậm chí còn chẳng buồn ngước mắt lên, chỉ nói: “Đi thôi.”

Sau khi vào bàn, Chu Tiểu Manh lập tức hiểu ra, đây là một bữa cơm giới thiệu. Vì gã Tưởng Trạch hôm qua quấy rầy cô, giờ đang ngồi ở phía đối diện chiếc bàn, cười hì hì nhìn cô. Tưởng Khánh Thành và Chu Diễm Chiêu gặp nhau, đương nhiên phải tỏ ra thân thiết một phen, hai người bắt tay rồi vỗ vai nhau, bấy giờ mới ngồi xuống uống trà, còn chụm đầu rầm rì trò chuyện, không biết đang nói gì. Tình cảnh này mà để người ngoài trông thấy, chỉ sợ sẽ kinh hãi đến toát hết mồ hôi lạnh. Chu Tiểu Manh quay lại thấy Chu Diễm Chiêu và Tưởng Khánh Thành đều cười khoan khoái, trong lòng bùng lên cảm giác căm tức, nhưng ngoài mặt vẫn không lộ thái độ gì, thậm chí còn chủ động chào hỏi Tưởng Trạch: “Là anh hả, lại gặp nhau rồi.”

Tưởng Khánh Thành ngạc nhiên ra mặt: “Sao hả, hai đứa gặp nhau rồi à?”

“Anh ta đi xe buýt không có tiền lẻ, tôi cho anh ta mượn hai đồng.”

Tưởng Trạch cũng hòa theo, cười rạng rỡ: “Đúng vậy, cô Chu đây đúng là người tốt, còn nói em không cần trả lại tiền nữa.”

“Ừm, cậu đi xe buýt từ bao giờ thế?”

“Ngồi xe buýt thú vị lắm, người như anh không hiểu được đâu!” Tưởng Trạch nói: “Cô Chu không phải cũng đi xe buýt đấy sao? Đấy mới gọi là người hiểu được sự thú vị của cuộc sống.”

Tưởng Khánh Thành rõ ràng hết sức cưng chiều người em họ này, bị hấn đốp chát như vậy cũng không giận, ngược lại còn cười hì hì nói: “Hứng thú của đám người trẻ các cậu, chúng tôi đương nhiên không hiểu rồi.”

Lúc này chủ khách sạn vừa khéo đi vào phòng VIP chào hỏi hai vị đại ca, nên chủ đề câu chuyện cũng chuyển hướng. Tối nay, Tưởng Khánh Thành dẫn vợ và con gái út theo, cô bé rất thích Chu Tiểu Manh, mặc dù mới gặp lần đầu nhưng chẳng hề sợ người lạ, cứ quần lầy Chu Tiểu Manh nói chuyện, hỏi nọ hỏi kia, Chu Tiểu Manh đối đáp với cô bé đâu ra đấy, nhưng không nói chuyện gì với vợ Tưởng Khánh Thành. Vì chị ta là người dân tộc Khách Gia, Chu Tiểu Manh không biết tiếng Khách Gia, mà bà Tưởng lại không

biết nói tiếng phổ thông, hai người đương nhiên không thể trò chuyện. Có điều trông thấy Chu Tiểu Manh nhẩn nại dỗ dành cô bé con như thế, bà Tưởng liền quay sang nói mấy câu với Tưởng Khánh Thành, Tưởng Khánh Thành cười ha hả, bảo Chu Diễm Chiếu: “Nhà tôi khen em gái cậu đấy, bảo thời buổi này, phụ nữ trẻ kiên nhẫn được với trẻ con như thế chẳng có mấy ai. Còn bảo em gái cậu hiền thực như thế, không biết sau này anh có phúc rước được cô ấy về làm vợ.”

Chuyện đã nói thẳng ra như vậy, Chu Tiểu Manh xấu hổ đỏ bừng cả mặt, cúi đầu xuống, trông như con chim cú, còn Tưởng Trạch thì chỉ cười tít mắt nhìn cô, tựa như chẳng hiểu gì cả. Sau khi đồ ăn được đưa lên, cô bé nhà họ Tưởng cứ lèo nhèo đòi ngồi bên cạnh chị, Tưởng Khánh Thành liền chữa lại: “Không phải chị, mà là dì.”

“Không phải dì, là chị cơ!” Cô út nhà họ Tưởng mặt đỏ tía tai: “Dì không tốt, con chỉ cần chị thôi!”

Bà Tưởng liền mắng nó mấy câu, đột nhiên cô bé òa khóc, nói: “Dì là người xấu, con không cần dì! Dì sinh em trai rồi, sẽ cướp mất bố của con!”

“Chẳng ra thể thống gì!” Tưởng Khánh Thành chợt biến sắc mặt, mắng con một câu rồi tuôn ra một tràng tiếng Khách Gia. Y nói rất nhanh, Chu Tiểu Manh hoàn toàn không hiểu gì, chỉ thấy bà Tưởng đỏ mặt đánh cô bé mấy cái, làm cô bé càng khóc gào to hơn, mặc cho Chu Tiểu Manh luôn miệng khuyên giải. Bà Tưởng hết cách, đành ôm cô bé vào nhà vệ sinh, vừa đi vừa không ngừng riu rít, cũng chẳng hiểu đang nói gì. Tưởng Khánh Thành nhíu mày nói với Chu Diễm Chiếu: “Vợ con tôi không hiểu chuyện, thật là hết cách, để cậu chê cười rồi.”

Chu Diễm Chiếu gác một tay lên lưng ghế, tay kia đặt lên bàn, nghịch chiếc giá kê đĩa, hờ hững nói: “Anh Tưởng, không phải tôi nói anh đâu, đàn ông năm thê bảy thiếp cũng không phải chuyện hay ho gì. Chuyện nhà chưa gì đã loạn lên, làm sao ở bên ngoài làm việc được.”

Tưởng Khánh Thành chỉ cười ha hả, sau đó đích thân rót cho Chu Diễm Chiếu một chén rượu: “Cậu làm sao hiểu được nỗi khổ của tôi, bà vợ này tôi cưới từ hồi ở quê, nói theo kiểu ngày xưa là vợ tào khang, tôi cũng không muốn có lỗi với cô ta đâu, nhưng cậu thấy rồi đấy, bà vợ như thế, làm sao dẫn ra ngoài tiếp khách bàn chuyện làm ăn được, nếu cô ta được xinh đẹp giỏi giang bằng nửa cô Chu đây, thì tôi đã ngoan ngoãn ở nhà làm nô lệ cho vợ tôi rồi.”

“Em gái tôi bị tôi chiều quá đâm hư rồi.” Chu Diễm Chiếu mỉm cười: “Đừng nhìn bộ dạng tiểu thư dịu dàng của nó trước mặt người ngoài mà tưởng lầm, thực ra cũng xấu tính xấu nết lắm, tôi nói còn chẳng chịu nghe, tôi chỉ sợ không gả được nó đi đâu thôi. Mà dù có gả đi được, cái tính ấy của nó, cũng chẳng ai chịu nổi.”

“Sao lại thế chứ?”

Hai người nói qua nói lại toàn những câu xã giao kiểu đó, bà Tường đã mang con quay lại mà họ vẫn chưa nói dứt. Chu Tiểu Manh cầm chiếc thìa nhỏ, chậm chậm múc canh uống, đang thầm cười khẩy trong lòng, đột nhiên nghe Tường Trạch hỏi: “Điện thoại của cô không sao chứ? Tôi chỉ sợ mình giật đứt dây tai nghe của cô thôi.”

Chu Tiểu Manh thầm bực tức, nhưng vẫn tỏ vẻ ngượng ngùng đáp: “Không sao”

Chu Diễm Chiêu cuối cùng cũng đưa mắt liếc cô một cái, Chu Tiểu Manh liền bỏ luôn chiếc thìa canh xuống, hỏi Tường Trạch: “Vừa nãy nghe anh Tường nói, anh mới đặt một chiếc xe đua màu lam bạc, ở trong nước không bán kiểu này...”

“Đúng vậy, vừa mới chuyển từ Hồng Kông về, hay mời cô Chu đi thử xe hộ tôi nhé.”

“Được đấy, tôi chưa lái xe đua bao giờ.”

Hai người bọn họ vừa bắt chuyện với nhau, Tường Khánh Thành liền tỏ ra hết sức vui vẻ, kéo Chu Diễm Chiêu qua nói chuyện. Tối hôm nay là nhà họ Tường mời khách, chủ khách đều tưng bừng vui vẻ, cuối cùng người nhà họ Tường ra tận cửa khách sạn tiễn Chu Diễm Chiêu và Chu Tiểu Manh lên xe, Tường Trạch còn bước lên trước, tự tay mở cửa xe cho Chu Tiểu Manh: “Không biết số điện thoại của cô Chu là bao nhiêu, mấy hôm nữa tôi còn phải nhờ cô thử xe giúp tôi mà.”

Chu Tiểu Manh liền đọc số điện thoại cho hắn, sau đó lại cảm ơn. Sau khi Chu Diễm Chiêu lên xe, chiếc xe chậm chậm khởi động, qua gương chiếu hậu, Chu Tiểu Manh thấy người nhà họ Tường vẫn đứng đó nhìn theo, khóe miệng còn chưa tắt nụ cười. Chu Diễm Chiêu thấy cô cười vẻ khoái chí, liền cười khẩy một tiếng: “Sao hả? Nhanh như vậy đã quên thầy giáo Tiêu rồi cơ à?”

“Anh dẫn em đi xã giao với người nhà họ Tường, sao em không dám không làm tốt chuyện anh giao phó chứ.” Chu Tiểu Manh cười nhạt đáp: “Đằng nào thì em thích ai, hay quên ai, anh cũng có để trong lòng đâu.”

Suốt dọc đường Chu Diễm Chiêu không nói một lời nào nữa, về đến nhà thì Tôn Lăng Hy đã đi ngủ, anh ta về phòng hút mấy điếu thuốc, tắm rửa xong đi ra, đột nhiên nghe thấy trong phòng của Chu Tiểu Manh ở bên cạnh phát ra những tiếng ong ong kì quái. Anh ta lắng tai nghe, thấy giống như tiếng khoan điện, bèn đẩy cửa đi ra hành lang, càng lúc càng nghe rõ hơn, chính xác là tiếng khoan điện. Cửa phòng Chu Tiểu Manh không khóa, anh ta vừa vặn nắm nắm, cánh cửa liền mở ra luôn, cô đang ngồi trên giường cầm chiếc khoan điện nhỏ khoan thứ gì đó, nghe tiếng anh ta bước vào cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Chu Diễm Chiêu nhận ra thứ trên tay cô, chính là một đôi giày gỗ, anh ta nằm mơ cũng không thể ngờ được thứ này lại ở trong tay cô, vô thức dẫn lên mấy bước, vung tay giật lấy xem, đôi giày gỗ bị khoan điện khoan thủng lỗ chỗ, vết ngang vết dọc, đã không thể

nào nhìn ra hình dạng chiếc giày nữa, mấy chữ ở đế giày cũng đã bị mài mòn hết. Trên giường vương vãi đầy mặt gỗ, mấy mảnh còn bắn cả lên tóc cô, như những sợi bông mềm mại. Chu Tiểu Manh thản nhiên nhìn Chu Diễm Chiêu tựa hồ đang đợi anh ta nổi cơn tam bành.

Nhưng cuối cùng Chu Diễm Chiêu chẳng nói chẳng rằng, cầm đôi giày ấy ném ra ngoài cửa sổ, nó đập vào cành cây “bốp” một tiếng, tiếp sau đó là một âm thanh trầm đục, hẳn đã rơi xuống đất.

Anh ta quay người đi về phòng ngủ rồi, Chu Tiểu Manh vẫn cầm khoan điện ngồi trên giường, tựa như đang ngẩn ngơ thất thần, lại giống như chẳng hề nghĩ ngợi bất cứ điều gì. Chu Diễm Chiêu rất thính ngủ, nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc, đẩy cửa sổ ra nhìn, thấy khoảng sân bên dưới có một cột sáng nhỏ đang chầm chậm dịch chuyển qua, rồi một bóng người mảnh khảnh hiện lên dưới ánh sáng của ngọn đèn vườn, quả nhiên là Chu Tiểu Manh đang cầm đèn pin tìm kiếm đôi giày gỗ trong vườn. Cô mặc quần áo ngủ, trên nền áo trắng là từng đốm từng đốm hoa, dưới quầng sáng mờ mờ của ngọn đèn đường, cả người cô tựa như một đóa bồ công anh, tưởng chừng chỉ cần ngọn gió đêm kia lớn thêm chút nữa, ắt sẽ thổi cho cô bay tứ tán.

Mái tóc cô đã bị gió thổi tung, nhưng cô vẫn khom người, khẳng khẳng cầm đèn pin quét qua từng khóm hoa, đến khi phỏng chừng không thể tìm thấy nữa, cô bèn ngồi thụp xuống, bất động ở đó, thật lâu thật lâu cũng không đứng lên. Chu Diễm Chiêu có cảm tưởng cô đã thiếp đi, tựa như một chú vẹt con, vùi đầu dưới cánh, ngồi chồm hồm ở đó mà ngủ vậy. Một lúc lâu sau, thấy cô hơi nhúc nhích, anh ta bèn vờn người ra ngoài, khẽ vạt cành cây nhìn xuống, bấy giờ mới phát hiện thì ra cô đang gọi điện thoại.

Đang là lúc đêm khuya thanh vắng, giọng cô không lớn lắm, nhưng cũng có thể nghe thấy câu được câu chăng, dường như cô đang gọi điện cho Tiêu Tư Trí, giọng nói hình như lẫn cả tiếng khóc, tựa hồ đang van cầu: “Anh đưa em trốn đi... em thực sự không muốn ở đây nữa... thực sự khó chịu lắm rồi...”

Nửa câu trước đó, cô cũng từng nói với anh ta, “anh đưa em trốn đi...” năm chữ nghe thật êm tai, chan chứa lòng tin tưởng và ái mộ toàn tâm toàn ý.

Anh ta chầm chậm khép cửa sổ lại, từng chút từng chút một, đóng chặt, một lần nữa ngăn cách tất cả gió đêm nhẹ nhẹ và giọng nói lí nhí của cô ở bên ngoài. Năm ấy, khi cô nói với anh ta câu này, anh ta quả thật đã buông bỏ tất cả để đưa cô đi, nhưng đến cuối cùng, bọn họ lại không thể dứt áo ra đi được.

Hồi ấy thật ngây thơ, cứ tưởng rằng chỉ cần dần lòng xuống, thì có thể đến một thế giới mới, sở hữu tất cả những gì mình muốn có.

Chu Diễm Chiêu nằm trên giường, bên tai dường như vẫn còn văng vẳng giọng nói của

cô, khe khẽ lặp đi lặp lại: “Anh, anh đưa em trốn đi...”

Khi ấy, vì một câu nói này của cô, anh ta đã bỏ nhà đi, chưa đến 24 tiếng đồng hồ sau đó, ông Chu Bân Lễ liền bị trọng thương, lúc anh ta chạy về đến nhà, ông chỉ còn một hơi thở thoi thóp, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông.

Chu Diễm Chiêu nhớ tới bà Diệp Tư Dung, giọng nói của người đàn bà ấy trong suốt một cách lạ kỳ, ánh mắt bà cũng thế. Bà nói: “Tiểu Manh vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho cậu đâu; nếu để nó chọn lựa giữa tôi và cậu, nó nhất định sẽ chọn tôi, vì tôi là mẹ của nó.”

Khi ấy anh ta trả lời như thế nào nhỉ? Chu Diễm Chiêu còn nhớ, mình cười gằn lạnh lẽo: “Vậy sao? Nếu để tôi chọn lựa giữa bố tôi và cô ấy, tôi cũng sẽ chọn bố.”

Bà Diệp Tư Dung bình tĩnh như thể đang đối mặt với một đóa hoa tươi thắm, chứ không phải là họng súng đen ngòm, cuối cùng bà chỉ thốt lên bốn chữ: “Cậu sẽ hối hận.”

Ánh mắt bà chan chứa một thứ gì đó rất kỳ lạ, phải rất lâu rất lâu sau này, Chu Diễm Chiêu mới hiểu ra thứ kỳ lạ ấy hóa ra là sự thương hại, người đàn bà này nuôi dưỡng anh ta đã nhiều năm, anh ta không thể không thừa nhận, thực ra bà ta còn hiểu mình hơn cả bố.

Kỳ thực, Chu Diễm Chiêu không hề hối hận, chỉ có điều, mỗi giây mỗi phút, anh ta đều đau đớn, tựa như trúng phải chất độc ăn mòn xương cốt, mỗi giây trôi qua, đều khiến người ta nhói buốt.

Chương 11

Khi Tôn Lăng Hy gặp chuyện, Chu Tiểu Manh đang ở cùng Tiêu Tư Trí. Tiêu Tư Trí vừa từ Myanmar trở về, công việc Chu Diễm Chiêu giao cho, anh làm rất trôi chảy, vì tất cả đều đã được sắp xếp từ trước, chỉ là lúc giao nhận, đối phương đột nhiên đổi một người mới rất cẩn trọng, quá trình xác nhận thân phận bị kéo dài thêm một chút. Sau đó, Tiêu Tư Trí lại không thể lên máy bay, đành phải bắt xe buýt đường dài từ biên giới Vân Nam trở về, hết sức vất vả. Chu Diễm Chiêu rất khách khí với anh, gặp mặt trong phòng làm việc ở công ty, bảo anh vất vả quá, còn đích thân rút tiền chia cho anh, đoạn nói: “Tiểu Manh có chuyện muốn nói với cậu, trưa nay đi ăn cơm với nó đi.”

Tiêu Tư Trí lấy làm bất ngờ, không hiểu sao Chu Diễm Chiêu lại nói thế, đến khi gặp Chu Tiểu Manh mới biết. Cô nói: “Anh trai dẫn tôi đi xem mặt, đối phương là em họ của Tưởng Khánh Thành.”

Tiêu Tư Trí thoáng giật mình, hỏi: “Anh ta định bắt tay với Tưởng Khánh Thành à?”

“Không biết.” Chu Tiểu Manh đáp: “Có lẽ chỉ là anh ấy cảm thấy, tôi vẫn còn chút tác dụng, chỉ bằng đem ra làm một quân cờ.”

Tiêu Tư Trí có cảm giác chỉ cách mấy ngày mà cô trông tiều tụy hẳn đi, còn tưởng rằng cô bị áp lực vì việc xem mặt, bèn an ủi: “Không sao đâu, cô còn chưa tốt nghiệp đại học, anh trai cô có nôn nóng mấy cũng không thể gả cô đi ngay được.”

Chu Tiểu Manh chỉ cười hờ hững, thần tình như thoáng chút hoảng hốt, một lúc sau mới nói: “Con người anh ấy, thực sự không thể nói chắc được.”

“Vậy bước tiếp theo chúng ta tính sao đây? Ý anh trai cô là bảo chúng ta chia tay à?” Tiêu Tư Trí lo lắng một chuyện khác: “Hay anh ta đã nhìn ra sơ hở gì rồi?”

“Chắc không có đâu.” Chu Tiểu Manh đáp ngắn gọn: “Chỉ là anh ấy cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm anh, hai người chúng ta, đối với anh ấy đều là hạng chẳng đáng để ý. Có thể anh ấy chỉ mong anh không làm loạn lên thôi.”

Đúng lúc này, Tiêu Tư Trí đột nhiên nhận được điện thoại của Tiểu Quang, đối phương hỏi ngay: “Ở đâu?”

“Đang ăn cơm.” Tiêu Tư Trí nghe giọng Tiểu Quang khang khác, lập tức hỏi: “Anh Quang, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Cô hai có ở cùng cậu không?”

“Vâng, cô ấy đang ở đây.”

“Đưa cô ấy về nhà ngay tức khắc.”

Tiêu Tư Trí rất nhạy bén, biết ngay đã xảy ra chuyện, liền bảo Chu Tiểu Manh: “Đi thôi, chúng ta về nhà đã.”

Lái xe đã đợi sẵn bên dưới, bọn họ lên xe là đi ngay, sau khi về đến nhà họ Chu mới biết, thì ra hôm nay Tôn Lăng Hy đến bệnh viện làm xét nghiệm thai sản lần đầu tiên, Chu Diễm Chiêu vốn định đi cùng cô, nhưng lúc chuẩn bị đi thì nhận được một cú điện thoại, phải xử lý một chuyện gấp nên đã đi trước, để tài xế và vệ sĩ đưa Tôn Lăng Hy đi. Sau khi đến công ty, Chu Diễm Chiêu nhận được điện thoại của Tôn Lăng Hy, nhưng chưa kịp nói gì thì đã ngắt máy. Anh ta tức khắc gọi cho lái xe, nhưng điện thoại của lái xe tắt máy. Một tiếng đồng hồ sau, tên vệ sĩ bị đánh vỡ đầu được phát hiện ngã gục bên ngoài trạm thu phí bên đường cao tốc chạy ra khỏi thành phố, bất tỉnh nhân sự, còn lái xe, chiếc xe và cả Tôn Lăng Hy ở trên xe đều đã biến mất không tăm tích.

Thành phố Nam Duyệt có cả chục triệu dân, giấu một chiếc xe hoặc một con người trong thành phố lớn thế này thực sự quá dễ dàng. Chỉ là, kẻ nào dám vuốt râu hùm đây? Chu Diễm Chiêu không về nhà họ Chu mà ở lại công ty, không khí trong nhà tự dung cũng trở nên căng thẳng. Chu Tiểu Manh nghe nói Tôn Lăng Hy mất tích chỉ thoáng ngẩn người ra, còn Tiêu Tư Trí thì cảm thấy, mưa gió sắp sửa ập tới.

Suốt ba ngày liền, cả thành phố Nam Duyệt nhìn bên ngoài có vẻ bình lặng khác thường, thậm chí lũ móc túi trên các phương tiện giao thông công cộng cũng bớt đi nhiều. Mấy người bọn Chu Diễm Chiêu gần như đã lật tung cả Nam Duyệt lên, không nói không rằng lục soát từng góc ngách nhỏ của một nửa thành phố, thậm chí còn dùng đến vài mối quan hệ đặc biệt, tra xét băng ghi hình giám sát giao thông bên ngoài bệnh viện. Người trong giới đều biết sắp xảy ra chuyện lớn, giống như lũ cá tôm biết trước sắp có mưa to bão lớn, thấy đều trốn vào hang ổ của mình, không dám ra ngoài gây chuyện thị phi nữa.

Sang ngày thứ tư, xác Tôn Lăng Hy nổi lên ở một con kênh ngoại thành, đội trưởng đội cảnh sát hình sự đích thân có mặt tại hiện trường. Lúc đến phòng lưu xác của đội hình sự nhận người, Chu Diễm Chiêu bình tĩnh như thể đang đi ăn bữa cơm khách vậy, chỉ liếc mắt một cái rồi nói: “Là cô ấy.” Bố mẹ Tôn Lăng Hy đã khóc đến kiệt sức, được người thân gọi xe cấp cứu đưa vào bệnh viện, đội trưởng đội cảnh sát hình sự tiễn Chu Diễm Chiêu ra ngoài. Anh ta cũng hiểu tính cách Chu Diễm Chiêu, bèn chau mày nói: “Cậu Mười, đừng làm loạn đấy.”

Chu Diễm Chiêu cười gằn: “Một xác hai mạng, anh còn khuyên tôi đừng làm loạn? Đội trưởng Phương, nếu bạn gái anh xảy ra chuyện như vậy, anh có làm loạn lên không?”

Tôn Lăng Hy rốt cuộc bị kẻ nào hại? Nhất thời cả thành phố chìm trong đông bão, tin đồn kiểu gì cũng có. Chu Tiểu Manh vì trong nhà xảy ra chuyện nên cũng xin nghỉ mấy

ngày không đi học, Tiêu Tư Trí được giao việc phụ trách hậu sự của Tôn Lăng Hy, cứ chạy qua chạy lại giữa nhà họ Chu và bệnh viện. Riêng Chu Diễm Chiêu, chắc do thương tâm quá đỗi, đã biến thành một con người hoàn toàn khác, về nhà chỉ vùi đầu ngủ, ban ngày thì ở trong phòng làm việc đóng chặt cửa bàn chuyện với Tiểu Quang. Tiểu Quang hằng ngày ra ra vào vào rất bận bịu, chỉ là không ai biết gã ta bận bịu làm việc gì.

Đến tối hôm thứ năm Chu Tiểu Manh mới gặp Chu Diễm Chiêu. Nửa đêm khuya khoắt, anh ta chắc bị đói, đi xuống tầng hầm lấy rượu, không ngờ lại gặp Chu Tiểu Manh đang ngồi bên chiếc bàn dưới hầm, đã rót một chai vang đỏ lâu năm vào bình cho hả hơi.

Chu Diễm Chiêu mấy hôm nay gầy rộc đi, chiếc áo ngủ khoác trên người như rộng ra mấy số, anh ta chẳng buồn liếc Chu Tiểu Manh lấy một cái, tự tiện cầm bình chiết rượu trên bàn lên rót cho mình một ly, ngửa cổ uống cạn như thể đang uống nước. Lúc anh ta rót ly thứ hai, Chu Tiểu Manh chợt lạnh lùng hỏi: “Anh làm chuyện gì trái lòng, cũng sợ nửa đêm ngủ không được hả?”

Chu Diễm Chiêu chẳng nói chẳng rằng, lẳng luôn cái bình chiết rượu trên bàn về phía Chu Tiểu Manh. Cô sớm biết anh ta sẽ lên cơn, vội nghiêng người né được, bình chiết rượu bằng thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan tành, rượu vang bắn tung tóe trên nền nhà trắng đục, trông như vết máu, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Chu Diễm Chiêu đã lao bổ tới, cầm chặt cánh tay cô hung hăng ấn ngửa cô lên bàn, nghiêng răng kèn kẹt nói: “Cô đã làm chuyện gì trái lòng? Sao cô không nói cô đã làm chuyện gì hổ thẹn với lòng chứ?”

Dù bị đập lưng vào cạnh bàn đau điếng, nhưng Chu Tiểu Manh vẫn cười tươi như hoa, hơi thở của cô dường như còn thoang thoảng mùi thơm của men rượu vang, cô ngửa mặt lên hôn phớt một cái vào má Chu Diễm Chiêu, giọng nói cũng như đôi môi, vừa thơm lại vừa mềm: “Anh đã bày bố xong xuôi cả rồi, em sao có thể không giúp anh đẩy một cái chứ?”

Chu Diễm Chiêu cười gằn: “Anh bày bố cái gì hả?”

“Con mồi hấp dẫn như Tôn Lăng Hy, không phải anh dùng để câu cá hay sao? Có một cái có tốt như vậy, muốn diệt nhà họ Tưởng thì giờ chính là lúc đấy.” Giọng Chu Tiểu Manh toát lên một vẻ khoan khoái khó tả, nhân lúc lực tay Chu Diễm Chiêu hơi lơ lửng, cô bèn rút hai tay ra, sau đó vòng tay ôm lấy cổ anh ta, tựa hồ đang nũng nịu: “Em biết anh ghét tên họ Tưởng đó mà, em cũng ghét, giờ rốt cuộc em không phải gả cho hắn nữa rồi!”

Chu Diễm Chiêu “hừ” một tiếng, đẩy cô ra, tự mình đi tới trước giá để rượu vang, chọn một chai mới, sau đó dùng dụng cụ mở chai bật nắp. Chu Tiểu Manh liếc anh ta: “Bình chiết rượu vỡ rồi, còn uống gì nữa?”

Chu Diễm Chiêu phớt lờ cô, tự rót cho mình một ly rượu, nhưng Chu Tiểu Manh cứ quẩn lấy anh ta như sợi tơ hồng, mềm mỏng nũng nịu hỏi: “Rốt cuộc anh có gả em cho người khác không vậy?”

“Không phải cô muốn lấy Tiêu Tư Trí à?” Gương mặt Chu Diễm Chiêu vẫn trơ trơ không chút xúc cảm, “Con gái mãi không lấy chồng, cũng không ra thể thống gì.”

Chu Tiểu Manh ôm lấy eo anh ta từ phía sau, áp mặt vào lưng anh ta, nhẹ giọng nói: “Em không lấy ai hết, nếu anh muốn em lấy người khác, em sẽ giết anh luôn.”

Chu Diễm Chiêu rốt cuộc cũng bật cười thành tiếng: “Cô giết thử xem.”

Chu Tiểu Manh chậm chậm buông tay ra, nở một nụ cười thê lương, đoạn nghiêng mặt nhìn Chu Diễm Chiêu: “Khinh em không đánh lại anh chứ gì? Hay là khinh em trong lòng vẫn luôn yêu anh?”

Chu Diễm Chiêu không nói gì, chỉ uống thêm ly nữa. Chu Tiểu Manh lại nói: “Con người anh ấy, đúng là lòng gang dạ sắt, chị Tôn yêu anh như vậy mà anh cũng ra tay được. Em yêu anh như vậy, mà anh vẫn muốn gả em cho người khác.”

Chu Diễm Chiêu rót một ly rượu, đẩy cho cô: “Đừng nói nhảm nữa, uống rồi lên lầu đi ngủ đi!”

Chu Tiểu Manh nâng ly rượu ấy lên, chỉ nhấp một ngụm, rồi chau mày dốc nốt vào họng như uống một chén thuốc. Cô đặt ly xuống, thở dài một tiếng: “Đúng là em đã làm chuyện trái với lòng nên không ngủ được, anh đi ngủ với em nhé.”

Chu Diễm Chiêu còn chưa tỏ thái độ, Chu Tiểu Manh đã nhao lên hôn anh ta, nụ hôn đượm mùi thơm nồng của rượu vang, vô cùng quyến rũ. Chu Diễm Chiêu vô thức ôm lấy eo cô, đẩy nụ hôn sâu thêm. Đang khi ý loạn tình mê, đột nhiên anh ta nghe Chu Tiểu Manh nói: “Anh à, anh đừng lấy những người đàn bà bên cạnh chọc tức em nữa có được không?”

Chu Diễm Chiêu như bị một thùng nước lạnh dội từ đầu xuống chân, lửa tình hừng hực lập tức tắt ngấm, anh ta đẩy Chu Tiểu Manh ra, cầm ly lên, lắc lắc chỗ rượu bên trong, nói: “Anh không lấy Tôn Lăng Hy ra để chọc tức cô, cô cũng đừng nghĩ nhiều nữa. Chuyện của hai chúng ta đã trôi qua từ lâu rồi. Cô nên nghiêm túc tìm một người mình yêu mà cưới đi, người mà cô cưới, sau này cũng có thể làm trợ thủ cho anh, Công ty nhiều việc, thêm một người trong nhà dù sao cũng tốt.”

Chu Tiểu Manh vẫn cười, song vẻ hững hờ trong mắt đã không sao che giấu nổi: “Anh đã hại em đến nông nỗi này rồi mà vẫn cho rằng em còn có thể yêu được người khác sao?”

“Thầy giáo Tiêu không phải rất tốt sao? Không phải cô cũng thích nó sao?”

Chu Tiểu Manh cắn môi, mấy giây sau mới nhả ra, để lại một vết răng mờ mờ màu trắng. Cô đáp: “Đúng thế, em thích thầy giáo Tiêu, vì khi anh ta xoay người, trông giống anh nhất.”

Chu Diễm Chiêu chẳng hề xúc động, chỉ nói: “Tiêu Tư Trí ngộ tính hơi kém, may mà không phải thằng ngu, anh dẫn dắt nó một thời gian, chắc hẳn nó cũng học được cách làm ăn. Đến lúc ấy, cô với nó ra ngoài tự lập, sống qua ngày chắc không thành vấn đề.”

“Anh muốn tổng cổ em ra khỏi nhà như vậy à?” Giọng Chu Tiểu Manh bất giác trở nên the thé: “Được thôi, em tốt nghiệp xong sẽ cưới Tiêu Tư Trí luôn, đảm bảo không ở trong nhà làm ngựa mất anh nữa!”

Nhưng Chu Diễm Chiêu dường như đã hạ quyết tâm từ trước, dù cô có châm chọc khiêu khích thế nào cũng không lay động được, anh ta cầm nửa chai rượu còn lại và một chiếc ly, nói: “Anh lên đi ngủ đây, cô cũng uống ít thôi.”

Chu Tiểu Manh tức tối nhặt một chiếc ly ném về phía anh ta. Chu Diễm Chiêu thân thủ cao cường, đương nhiên cô không thể ném trúng, nhưng tiếng chiếc ly rơi xuống đất vỡ tan tành khiến cô thấy lòng đau như dao cắt. Tuồng như hơn dỗi, Chu Tiểu Manh cũng cầm một chai rượu đi lên lầu, nhưng sau khi vào phòng, cô không khai rượu, mà trèo qua cửa sổ, men theo cành cây sang phòng ngủ chính, gõ lên ô kính cửa sổ. Chu Diễm Chiêu kéo một góc rèm cửa ra nhìn cô, nhưng không mở cửa. Chu Tiểu Manh giận dữ vung chai rượu lên đập vào cửa kính, “choang” một tiếng, ô kính vỡ tan, trong đêm tĩnh mịch, âm thanh lại càng thêm vang động. Con chó nuôi trong vườn sau sủa lên ầm ĩ, người trong phòng bảo vệ cũng chạy về phía này.

Chu Diễm Chiêu hết cách, đành mở cửa kéo cô vào trong. Lúc này, tay bảo vệ trực đã tới cạnh gốc cây, ngẩng đầu lên nhìn thấy Chu Diễm Chiêu đứng bên cửa sổ, dưới gốc cây lấp lóa lấp lóa, có thứ gì đó phản chiếu ánh đèn trong vườn, tựa như mảnh kính vỡ. Tay bảo vệ hỏi: “Anh Mười, có chuyện gì vậy ạ?”

“Vỡ kính ấy mà.” Chu Diễm Chiêu đáp: “Không sao, tôi lỡ tay thôi, cậu quay về đi.”

Đợi người kia đi rồi, Chu Diễm Chiêu mới quay đầu lại nhìn Chu Tiểu Manh, vừa nãy vội vàng kéo cô vào cửa sổ làm đầu gối cô bị mảnh thủy tinh cửa rách một vết, máu chảy ra. Cô tiện tay vơ một góc ga trải giường ấn vào, nhưng máu vẫn tuôn như suối, trông rất đáng sợ. Chu Diễm Chiêu chau mày, đi vào phòng tắm lấy khăn bông ném cho cô, rồi xoay người đi ra cửa, một lúc sau anh ta trở lại, trên tay cầm thuốc cầm máu và bông băng.

Anh ta xử lý vết thương cực kỳ thành thạo, Chu Tiểu Manh nhìn Chu Diễm Chiêu ngồi xổm ở đó băng bó cho mình, khẽ hỏi: “Anh à, anh có hối hận không?”

“Có gì mà hối hận?” Chu Diễm Chiêu loáng cái đã băng bó xong chỗ bị thương, để mặc Chu Tiểu Manh ngồi đó, đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ, gạt mấy mảnh thủy tinh vỡ sáng lấp lóa xuống dưới. Những mảnh vỡ ấy phản chiếu ánh đèn huỳnh quang, hắt lên mặt anh ta loang loáng như ánh sáng lạnh lẽo trên lưỡi dao.

“Có những lúc anh không nói, không có nghĩa là em không biết. Tôn Lăng Hy muốn làm gì, trong lòng anh chắc đã nắm được từ lâu, nên mới tương kế tựu kế. Có điều, ra tay trong thời điểm này, anh không sợ người nhà họ Tưởng cắn ngược một phát sao?”

Chu Diễm Chiêu bỏ mấy mảnh kính vỡ vào nhà vệ sinh, sau khi quay trở ra mới lạnh lùng hỏi ngược lại: “Chuyện tôi làm bên ngoài, từ khi nào đến lượt cô hỏi vậy?”

Chu Tiểu Manh thở dài: “Anh không cho em hỏi, rốt cuộc là để hại em, hay vì muốn tốt cho em?”

Chu Diễm Chiêu không nói năng gì, ném một thứ lên giường, cười lạnh lùng: “Thứ này cô lấp trong phòng ngủ của Tôn Lăng Hy hả?”

Chu Tiểu Manh cầm lên xem, quả nhiên là cái máy nghe trộm kia, không khỏi bật cười “hích” một tiếng: “Đúng là anh đã biết trước, đáng tiếc quá, em cũng chẳng nghe được gì cả.”

“Sau này đừng làm thế nữa.” Giọng Chu Diễm Chiêu vẫn lạnh nhạt như trước: “Tôn Lăng Hy rất thông minh, nếu khi ấy bị cô ta phát hiện ra, cô định giải thích thế nào?”

“Có gì mà khó giải thích, đương nhiên là anh sẽ gánh vạ thay em rồi. Không may bị cô ta phát hiện, đương nhiên đây chính là máy nghe trộm do anh lắp đặt.” Tâm trạng Chu Tiểu Manh dường như tốt dần lên, rúc người trong góc giường vươn vai lười nhác như chú mèo nhỏ, chăm chú nhìn đầu gối được băng bó của mình, nói: “Anh, anh còn không thắt nơ con bướm cho em!”

Lần đầu tiên Chu Tiểu Manh băng bó vết thương cho Chu Diễm Chiêu, là hồi ở phố Chợ Bánh, khi ấy cánh tay anh ta không hiểu bị ông Chu Bân Lễ cầm thứ gì quật cho toác cả da. Chu Diễm Chiêu đánh nhau như cơm bữa, hoàn toàn không coi vết thương nhỏ ấy vào đâu, thời tiết bấy giờ lại nóng, mấy ngày sau vết thương liền sưng tấy mưng mủ lên, Chu Tiểu Manh trông thấy mà rợn cả người, nhất quyết đòi Tiểu Quang kiếm bông băng và thuốc chống viêm đến, băng bó lại cho Chu Diễm Chiêu. Khi ấy cô đâu biết cách băng bó, chỉ rắc thuốc chống viêm lên trước, sau đó lấy băng quấn dối vài vòng, cuối cùng còn thắt một cái nơ bướm lên trên nữa. Chu Diễm Chiêu không nói gì, nhưng cô lại lấy làm ngần ngại, thẽ thọt nói: “Thắt nơ bướm đẹp...” Hồi ấy Chu Diễm Chiêu một lòng muốn dỗ cho cô vui vẻ, còn phụ họa theo: “Thắt nơ bướm đẹp lắm mà! Sau này anh sẽ thắt nơ bướm.”

Nghe thế, cô lại hờn dỗi một trận: “Anh còn muốn đánh nhau nữa à?!”

Lúc đó, anh ta đổ dành cô như thế nào ấy nhỉ, cô đã quên mất rồi, chuyện mới mấy năm mà đã xa xăm như tự kiếp nào. Cô vừa nhớ lại, liền cảm thấy thoáng chút ngẩn ngơ, nét mặt lộ vẻ thần thờ như vừa đánh mất thứ gì.

Chu Diễm Chiêu không đáp lại câu nói đánh trống lảng của cô, chỉ hỏi: “Sao cô biết Tôn Lăng Hy có vấn đề?”

Chu Tiểu Manh lại cố tình chọc tức anh ta: “Không nói cho anh!”

Chu Diễm Chiêu dường như hạ quyết tâm gì đó, rốt cuộc nói: “Tuần sau cô đi Thái với Tiêu Tư Trí, đi lễ tạ Phật bốn mặt. Nó đã đi Myanmar một chuyến, cũng đáng tin cậy lắm, con người khá nhanh nhẹn.”

Nụ cười trên mặt Chu Tiểu Manh nhạt dần, cuối cùng mới nói: “Phật bốn mặt linh nghiệm như vậy, muốn trả lễ nhất định phải tự mình đi mới được. Anh đi cầu Phật, thì anh phải tự đi mà lễ tạ.”

Chu Diễm Chiêu ít khi nào dịu giọng như vậy, anh ta đưa tay vuốt tóc cô, nói: “Nghe lời đi!”

Chu Tiểu Manh nghiêng đầu tránh đi, không để bàn tay ấm áp của anh ta chạm lên tóc mình, giọng cô gay gắt hẳn lên: “Muốn lễ tạ thì anh tự mà đi, em chẳng đi đâu hết!”

Chu Diễm Chiêu chậm chậm đốt một điếu thuốc, nói: “Quân cờ Tôn Lăng Hy này chôn sâu như thế, tên họ Tưởng kia nhất định đã bày mưu tính kế từ lâu, đáng tiếc hắn tính đi tính lại, cũng không tính ra được đến lúc này tổ chuyên án vẫn chưa rời đi, nên hắn không dám manh động, cô yên tâm, hắn không làm gì được anh đâu.”

“Vậy tại sao em phải đi Thái!” Chu Tiểu Manh nói: “Em không đi đâu hết, cứ ở lại Nam Duyệt thôi.”

Chu Diễm Chiêu rốt cuộc cũng ngẩng lên nhìn cô: “Vậy cũng được.”

Chu Tiểu Manh biết giai đoạn này không bình thường, nhưng cũng không ngờ sự việc lại biến chuyển đột ngột như thế. Hôm sau Tiêu Tư Trí đến nhà họ Chu, mang cho cô một tin động trời: bà hai nhà họ Tưởng và đứa trẻ bị dìm cả người lẫn xe xuống sông Nam Duyệt. Lúc vớt lên, đương nhiên đã không cứu được nữa, tình hình lúc đó ai cũng nhìn thấy tàn nhẫn khôn tả, đứa trẻ mới hơn tháng tuổi bị sặc nước đến chết. Nhất thời, Tưởng Khánh Thành như phát điên, lập tức lớn tiếng tuyên bố đòi liều mạng với Chu Diễm Chiêu. Tình hình bên ngoài lúc này cực kỳ căng thẳng, giống như dây dẫn hỏa đã sắp cháy đến kho thuốc nổ, mọi người đều cảm thấy mình đang lâm vào cảnh hiểm nguy tột cùng.

Sắc mặt Chu Tiểu Manh thoát tái đi: “Anh tôi không làm chuyện như vậy đâu.”

Tiêu Tư Trí thoáng trầm mặc, đoạn nói: “Vào thời điểm này dù anh ta không làm, mọi người cũng cho rằng anh ta làm.”

Ở trong nhà nói chuyện không tiện, Chu Tiểu Manh cũng không hỏi han gì thêm. Tiêu Tư Trí vừa đi, cô liền gọi ngay cho Tiểu Quang: “Anh tôi đâu?”

Tiểu Quang vĩnh viễn đáp bằng giọng điệu thờ ơ lãnh đạm ấy: “Anh Mười đang bận.”

“Vậy tối nay anh ấy có về nhà không?”

“Anh Mười không nói.”

Chu Tiểu Manh có vô số lời muốn nói, nhưng mỗi câu ra đến miệng rồi lại nuốt trở vào. Cô ở đầu bên này điện thoại im lặng một hồi thật lâu, cuối cùng vẫn là Tiểu Quang hiểu được tâm tư của cô, cất tiếng trước: “Cô yên tâm.”

Chỉ vồn vện ba chữ, nhưng Chu Tiểu Manh hiểu được sức nặng lời hứa của anh ta, bèn nói: “Anh cũng phải cẩn thận đấy.”

“Tôi hiểu.” Tiểu Quang nhanh chóng dập máy, Chu Tiểu Manh ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy ngày nay nhà họ Chu tăng cường thêm bảo vệ, ngay cả góc chết duy nhất của hệ thống giám sát cũng được bổ sung thêm một máy quay, hướng thẳng vào cửa sổ phòng cô. Hiện giờ không ai có thể trèo cây được nữa, chỉ sợ con ruồi bay qua cũng sẽ bị thu vào băng ghi hình.

Chu Tiểu Manh không ngờ Tưởng Trạch lại gọi điện cho cô vào lúc này, giọng điệu dường như còn rất thoải mái: “Tiểu Manh, là tôi đây, Tưởng Trạch.”

Chu Tiểu Manh cẩn trọng hỏi: “Anh Tưởng có chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ hỏi cô có khỏe không thôi.”

“Tôi rất khỏe, cảm ơn anh.”

“Cô đừng giả dối như thế được không! Một câu anh Tưởng hai câu anh Tưởng, anh tôi cũng sắp một mất một còn với anh cô rồi còn gì, sao hả, cô có muốn chuyện này xí xóa cho qua không?”

“Mạng người to bằng trời, không phải tùy tiện một câu là xí xóa được, mà có xí xóa thì sao chứ? Vả lại chuyện của anh trai tôi, xưa nay chưa bao giờ tôi hỏi đến, anh Tưởng, nếu không có việc gì, tôi gác máy trước đây, tôi còn phải làm luận văn...”

“Đừng làm trò nữa, Chu Tiểu Manh, chúng ta nói trắng ra với nhau đi. Con người anh cô quá đa nghi, không chịu nghe điện thoại của tôi nữa, nhờ cô nói hộ với anh ta, nợ hôm rằm trả xong rồi, nhưng mừng một vẫn còn thiếu đấy, bảo anh ta đừng có quên!”

Chu Tiểu Manh còn đang ngây người ra, Tưởng Trạch đã tắt máy. Cô thầm nghi hoặc, đành gọi lại cho Tiểu Quang, kể chuyện Tưởng Trạch gọi điện cho mình, không ngờ Tiểu Quang hết sức căng thẳng, vội nói ngay: “Cô ở nguyên trong nhà đừng đi đâu cả, tôi về ngay bây giờ.”

Tiểu Quang chạy về, cũng không nói gì với Chu Tiểu Manh, chỉ đưa cho cô một cái túi màu đen, dặn: “Cô cầm thứ này mà phòng thân.”

Toàn thân Chu Tiểu Manh lạnh toát, cô không mở túi ra, chỉ truy hỏi Tiểu Quang: “Anh tôi sao rồi?”

“Anh Mười giờ rất an toàn.” Tiểu Quang ngừng lại giây lát, rồi tiếp: “Cô hai đừng nghe điện thoại của Tưởng Trạch nữa.”

“Tưởng Trạch làm sao?”

Tiểu Quang hơi ngần ngừ. Nhưng vẫn nói cho cô biết: “Vốn anh Mười đã bàn trước với Tưởng Trạch, đợi khi Tôn Lăng Hy ra ngoài sẽ cho cô ta cơ hội đi gặp Tưởng Khánh Thành hòng dụ rấn ròi hang, xem xem rốt cuộc bọn chúng có thể giở trò gì. Nhưng không ngờ Tôn Lăng Hy lại chết. Anh Mười ban đầu cho rằng Tưởng Khánh Thành phát hiện ra sơ hở nên giết Tôn Lăng Hy giết khẩu, hôm nay mới biết hóa ra là Tưởng Trạch làm. Con người này, lòng dạ độc ác, thủ đoạn nham hiểm, cả chị dâu cùng đứa cháu của mình mà hắn cũng dìm chết được. Tưởng Khánh Thành hiện giờ chắc cũng khó giữ nổi mình, nhà họ Tưởng sớm muộn gì cũng lọt vào tay Tưởng Trạch kia thôi, chuyện về sau này lại càng khó nói trước được.”

Chu Tiểu Manh cảm giác như sấm nổ giữa trời quang, hết đợt này đến đợt khác rền vang ngay trên đỉnh đầu mình, liền căn vặn: “Tưởng Trạch nói thế là có ý gì? Cái này mà mừng một với ngày rằm?”

“Ban đầu anh Mười nhận lời với hắn, nếu có thể kéo Tưởng Khánh Thành xuống ngựa, thì anh Mười và hắn ta nước sông không phạm nước giếng, từ nay tuyệt đối không bước qua ranh giới đến phía Tây thành phố, ngoài ra còn giới thiệu các ông chủ ở Myanmar cho hắn quen biết, giao hết nguồn hàng trong tay hắn. Không ngờ Tưởng Trạch này tham vọng quá lớn, không chỉ muốn lấy Tưởng Khánh Thành ra khỏi vị trí cầm đầu, mà còn muốn diệt cỏ tận gốc, tự mình lên làm ông chủ. Những việc anh Mười hứa với hắn lúc đầu thực ra đều đã làm cả, chỉ có một việc anh không nhận lời hắn. Không ngờ Tưởng Trạch vẫn không chịu buông bỏ.”

Chu Tiểu Manh hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Quang lại thoáng do dự giây lát, rồi đáp: “Tưởng Trạch nói, hắn ta tin lời anh Mười, nhưng hắn bỏ nhiều công sức, anh Mười cũng phải bày tỏ chút thành ý, gả cô cho hắn. Anh Mười không chấp nhận, bảo là nhà họ Tưởng bọn hắn đến anh em còn trở mặt

với nhau, làm thông gia cũng chẳng thể tin cậy được, hưởng hồ người em gái này lại không phải máu mủ nhà họ Chu, chẳng có ý nghĩa gì. Lúc ấy Tưởng Trạch chỉ cười cười, chẳng ngờ hôm nay hẳn lại nhắc đến chuyện này. Tôi cảm thấy, hẳn không phải thật lòng muốn kết thông gia...”

Nửa câu sau khỏi cần nói nữa, Chu Tiểu Manh cúi đầu nắm chặt cái túi màu đen kia. Tiểu Quang nói tiếp: “Anh Mười hối hận lắm, nói Tôn Lăng Hy chắc chắn không phải người của Tưởng Khánh Thành, mà mười phần có đến tám là người của Tưởng Trạch, lẽ ra không nên đưa cô ta về nhà, nhất định cô ta đã nhìn ra được gì đó, đem nói lại với Tưởng Trạch. Tưởng Trạch giết cô ta, một là để diệt khẩu, hai là để hạ chiến thư với anh Mười... hẳn có thể giết Tôn Lăng Hy, thì cũng có thể đụng đến cô...”

Chu Tiểu Manh cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, đoạn ngẩng đầu lên, chậm rãi nhoén miệng cười: “Anh nói với anh tôi, yên tâm đi, tôi không phải là Tôn Lăng Hy, Tưởng Trạch muốn đụng đến tôi cũng không dễ như vậy đâu. Anh ấy ở chỗ nào, tôi sẽ ở chỗ đó. Dù gì tôi cũng không để anh ấy chết trước tôi đâu.”

Tiểu Quang hoàn toàn hồ hững, tựa như không nghe thấy câu nói cổ quái kia của cô. Anh ta chỉ cầm chiếc túi lên, đổ các thứ bên trong ra, sau đó lần lượt dọn dò Chu Tiểu Manh cách thức sử dụng, rồi lại nói cho cô biết trong nhà họ Chu còn giấu vũ khí ở những chỗ nào, khi cần kíp có thể lấy ra để cấp cứu. Những chuyện này, trước đây Chu Tiểu Manh không hề hay biết, có điều, bây giờ biết rồi cô cũng không lấy làm bất ngờ. Chu Diển Chiêu là người cẩn trọng, sóng lớn ập đến, anh ta nhất định sẽ thu buồm lại từ trước, sau đó điều khiển con tàu xông thẳng lên đỉnh ngọn sóng.

Cô sẽ không đặt mình vào chốn hiểm nguy, bởi vì cô không muốn liên lụy tới anh ta.

Chu Diển Chiêu như thường lệ vẫn về nhà rất muộn, hành lang tầng hai tĩnh lặng như tờ, phòng Chu Tiểu Manh đóng cửa, lúc anh ta đi qua cũng chẳng buồn nhìn lấy một cái, chỉ nghĩ là cô đã ngủ rồi. Không ngờ, vừa đẩy cửa phòng ngủ chính, lại phát hiện ra trên giường có người. Chu Tiểu Manh mặc váy ngủ nằm trên giường của anh ta, chân cũng không đắp, quần áo trên người đã nhăn nhúm hết cả lại. Giường của anh ta lớn, cô lại cuộn tròn người mà ngủ, trông như đứa trẻ con, chỉ chiếm một góc rất nhỏ trên giường.

Chu Diển Chiêu vốn định cúi người xuống đánh thức cô dậy, nhưng anh ta vừa khom người liền trông thấy hai hàng lông mi dài mảnh của cô bình thản phủ lên mắt, hai má hồng hồng, tựa như đang mơ một giấc mơ đẹp. Lại giống như rất lâu rất lâu trước đây, có một lần anh ta về muộn, trèo cây len lén chui qua cửa sổ, còn Chu Tiểu Manh không hiểu sao lại gục mặt xuống bàn ngủ thiếp đi, trên tay vẫn còn cầm bút, trước mặt là cuốn sách tiếng Anh đang mở, bên trên gạch chi chít những đường xanh xanh đỏ đỏ. Trông cô lúc ấy tựa như một chú chim nhỏ gối đầu lên cành ngủ ngon lành vậy. Chu Diển Chiêu cũng không biết mình ngăn người ra đó bao lâu, cuối cùng mới nhẹ nhàng

rút cây bút ra khỏi tay cô, bế cô lên giường, đắp chăn cho cô.

Lúc ấy, đôi má cô tựa như trái táo, bóng bẩy phúng phính, thoang thoảng hương thơm thanh mát, khiến người ta không nỡ chạm vào. Anh ta lặng lẽ rút ngón tay về, quay người trở ra chỗ chiếc sập nhỏ ngồi xuống, châm một điếu thuốc.

Có lẽ tiếng bật lửa làm cô kinh động, cũng có thể do mùi thuốc lá đánh thức cô, không lâu sau Chu Tiểu Manh tỉnh dậy, cô trở mình, hơi ngớ người ra nhìn Chu Diển Chiêu.

Phòng không bật đèn, nhưng trong bóng tối anh vẫn nhìn rõ được bộ dạng cô lúc này, trông như đứa trẻ ngủ mê, lại như vừa tỉnh lại, vẫn còn đôi phần ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Anh ta dập thuốc, nói: “Ai cho cô vào phòng anh?”

Chu Tiểu Manh không nói gì, chỉ bó gối ngồi ở góc giường, nghiêng đầu nhìn anh ta. Chu Diển Chiêu tiện tay bật chiếc đèn cây bên cạnh, giọng nói vẫn toát lên vẻ khắc bạc: “Đừng giả câm nữa, ra ngoài!”

Chu Tiểu Manh vẫn không nói không rằng, ánh sáng của chiếc đèn cây tựa làn nước ấm áp tràn lên người, thứ ánh sáng hơi mờ mờ ấy tỏa ra từng quầng từng quầng như gợn sóng lăn tăn. Cô như bị ánh đèn làm chói mắt, chầm chậm ngoảnh đầu sang bên, kéo chăn, rúc mình vào trong ngủ tiếp. Chu Diển Chiêu bực bội bước tới giật chiếc chăn lên, định kéo cô dậy, không ngờ Chu Tiểu Manh rất nghe lời, ngoan ngoãn bám vào cánh tay anh ta, chỉ là không chịu buông tay. Chu Diển Chiêu hết cách, kéo qua kéo lại với cô mấy cái, rồi hết kiên nhẫn, đành mặc cho cô cởi cúc áo mình.

Nụ hôn của cô vừa nhẹ vừa ấm, chạm lên môi anh ta như bông hoa tuyết, khẽ chạm liền tan chảy. Chu Diển Chiêu ôm chặt cô vào lòng, tựa hồ muốn khảm luôn Chu Tiểu Manh vào trong thân thể mình vậy, đã mấy lần anh ta âu lo tự nhủ, tại sao trời vẫn chưa sáng, nhưng lại cũng âm thầm hi vọng, giá trời mãi mãi không sáng thì tốt biết mấy.

Chu Tiểu Manh mệt lả người, lúc trời sáng, cô còn chẳng trở mình lần nào, vẫn giữ nguyên tư thế lúc đi ngủ nằm bất động ở đó. Chu Diển Chiêu định vào nhà vệ sinh, nhưng cô đã như một chú koala bầu chặt lấy thân cây, níu chặt cánh tay, vùi cả mặt vào lòng anh ta, anh ta thử mấy lần đều không sao tách được tay cô ra. Lần cuối cùng có lẽ dùng sức hơi mạnh, Chu Tiểu Manh đang đắm chìm trong mộng hơi cựa quậy, rồi lại ôm cánh tay anh ta chặt hơn.

Chu Diển Chiêu nghiêng đầu hôn lên vành tai cô, phỏng chừng bị ngứa, Chu Tiểu Manh rúc người vào trong thêm một chút. Anh ta thì thầm: “Anh đi nhà vệ sinh.”

Cô lơ mơ từ chối: “Không được!”

“Nhà vệ sinh.”

“Không được.” Lần này giọng cô càng hàm hồ hơn, nhưng cánh tay đang ôm anh ta lại siết chặt thêm.

Chu Diễm Chiêu hết cách, đành bế bổng cô lên, lắc qua lắc lại như cầm con búp bê: “Vậy em đi nhà vệ sinh với anh nhé?”

Chu Tiểu Manh rút cuộc cũng trở mình, lặn khỏi cánh tay Chu Diễm Chiêu xuống giường, quay lưng lại, thả anh ta đi nhà vệ sinh. Chu Diễm Chiêu ở trong nhà vệ sinh đi ra, đột nhiên phát hiện trên giường không có người, vội giật bản mình xoay người lại, liền trông thấy Chu Tiểu Manh đã dậy, đang mặc áo sơ mi của anh ta đứng trước cửa sổ, hơi hơi nheo mắt ngắm ánh ban mai nơi chân trời phía Đông.

Chu Diễm Chiêu nhìn cô đứng trong ánh nắng, mặt trời sớm thu làm chiếc áo sơ mi gần như trong suốt, khiến cô như đang khoác trên mình một chiếc áo lông, đặt trên nền xanh ngát như muốn phá toang cửa sổ ủa vào kia, trông cô giống hệt một nàng tinh linh giữa tán hoa, bất cứ lúc nào cũng có thể rung đôi cánh trong suốt, bay lên cảnh cao.

Ngấn ngơ mất hai giây, anh ta mới nói: “Đừng đứng trước cửa sổ.”

Chu Tiểu Manh không nhúc nhích: “Gần đây không có điểm bắn tỉa thích hợp, hồi xưa bố chọn mua nhà ở chỗ này, là có lý của ông ấy.”

Chu Diễm Chiêu kéo rèm cửa lại, nói: “Ăn mặc thế này, cũng không sợ bị người ta nhìn thấy à?”

Chu Tiểu Manh bật cười khúc khích, tựa như một chú chim non hân hoan, đập đập cánh bay vút lên, bổ nhào xuống lưng anh ta, thế lao quá nhanh, suýt chút nữa khiến Chu Diễm Chiêu đứng không vững. Cô mượn đà cú nhảy ấy vòng tay ôm cổ anh ta, áp mặt lên lưng, miệng thì thầm: “Đừng đuổi em đi.”

“Anh đã nói với đại ca rồi, anh ấy sẽ bảo cậu Năm ra sân bay đón em, em ở đó mười ngày nửa tháng, cùng lắm là một tháng, rồi trở về.”

“Muốn đi thì cùng đi.”

“Nghe lời.”

“Tại sao anh cứ muốn đuổi em đi thế?”

“Qua đợt này rồi em trở về.” Anh ta nói: “Đợt qua đợt này là ổn rồi.”

“Anh hết tín nhiệm rồi.” Giọng Chu Tiểu Manh vẫn rất thoải mái, nhưng không che giấu nổi nổi thê lương trong ngữ điệu: “Lần trước anh bảo em đợi, anh chẳng bao giờ quay lại cả.”

Chu Diễm Chiêu thoáng trầm mặc, rồi nói: “Nhưng về sau chúng ta vẫn ở chung mà.”

“Sau đấy không tính.” Chu Tiểu Manh nói: “Hai năm nay, đều không tính.” Cô ngừng lại một chút, đoạn tiếp lời: “Anh yên tâm, ngộ nhỡ em thực sự lọt vào tay người khác, em tuyệt đối không để anh khó xử đâu.”

Chu Diễm Chiêu không trả lời, anh ta lấy quần áo đi tắm. Chu Tiểu Manh ra giường nằm đợi anh ta, đợi mãi đợi mãi cũng không thấy quay lại, rồi cô ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Chu Tiểu Manh ngủ giấc này rất sâu, Chu Diễm Chiêu đi lúc nào cũng chẳng biết, mãi đến tận trưa cô mới tỉnh giấc, không hiểu mơ thấy gì mà mồ hôi lạnh đột ngột vã ra đầm đìa khắp người, ngồi dậy mới biết thì ra không phải đang ngủ trên giường mình. Phòng Chu Diễm Chiêu hết sức yên tĩnh, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng chiếc đồng hồ đeo tay trên tủ đầu giường đang chạy.

Anh ta đi mà không đeo đồng hồ. Chu Tiểu Manh nhớ ngày nào anh ta cũng đeo chiếc đồng hồ này. Mặc dù đàn ông xem trọng chuyện trong trường hợp thế nào thì mặc quần áo thế nào phối với đồng hồ đeo tay kiểu nào, nhưng Chu Diễm Chiêu lại không có thói quen ấy, vì vậy trên tay lúc nào cũng chỉ đeo chiếc đồng hồ này.

Chu Tiểu Manh cầm chiếc đồng hồ ấy lên lắc lắc, nghe nó chạy “tích tắc”, liền tiện tay đeo vào cổ tay mình. Dây đồng hồ quá dài, mặc dù cô đã cài vào, nhưng vẫn rất dễ dàng trượt qua trượt lại trên cổ tay. Sau khi về phòng mình tắm gội, Chu Tiểu Manh liền xuống kho tìm dụng cụ, đục lỗ lại cho dây da, cô loay hoay hồi lâu, đục thêm mấy lỗ, cuối cùng dây đồng hồ cũng có thể quấn thêm một vòng nữa, tuy trông hơi xấu, nhưng coi như vừa tay.

Cô xử lý xong chiếc đồng hồ, thấy trên điện thoại có mấy cuộc gọi lỡ, toàn bộ đều là của Tưởng Trạch.

Chu Tiểu Manh không quan tâm, nhưng một lúc sau, điện thoại “tút” một tiếng, có tin nhắn đến, vẫn là Tưởng Trạch, lại chỉ có ba chữ “nghe điện thoại”, ngắn gọn dứt khoát, tựa như đã định sẵn một âm mưu.

Ngay sau đó, điện thoại đổ chuông, cái tên chớp nháy trên màn hình chính là Tưởng Trạch. Chu Tiểu Manh đắn đo khoảng hai giây, rồi vẫn bắt máy. Điện thoại vừa thông, tiếng cười của Tưởng Trạch liền vang lên: “Cô hai, tôi còn tưởng cô cũng giống anh trai mình, cho số điện thoại của tôi vào blacklist rồi chứ.”

“Anh Tưởng có gì thì nói thẳng đi.”

“Được, tôi cũng hiểu cô hai là người dứt khoát, bây giờ tôi đang ở trong bệnh viện, cô có muốn đến không?”

Chu Tiểu Manh biết rõ đáp án, nhưng vẫn không thể không hỏi: “Bệnh viện nào?”

“Cô nói xem? Khí sắc của bác gái cũng tốt lắm, chà, Chu Tiểu Manh, anh trai cô tử tế với mẹ cô quá, tiền viện phí hàng tháng cao như vậy mà xưa nay chưa khát nợ lần nào.”

Chu Tiểu Manh cười gằn: “Liên quan gì đến anh ấy? Đó là tiền tôi tự kiếm.”

“Chắc chắn, Chu Tiểu Manh, chúng ta đừng vòng vo nữa, anh trai cô ức hiếp người quá đáng, tôi cũng đành phải đi bước nào hay bước ấy thôi. Rốt cuộc cô đến hay không đến?”

Chu Tiểu Manh dập máy, mặc dù đang thở dốc, nhưng đầu óc cô vẫn hết sức tỉnh táo. Đầu tiên cô kiểm tra vũ khí, sau đó thay quần áo, cố ý cầm theo một chiếc túi mua hàng dày bịch, bỏ đồ đạc vào trong, rồi thay giày đi ra ngoài. Vừa ra đến sân, không ngờ Tiểu Quang đang đứng bên ngoài, Chu Tiểu Manh không đề phòng, liền bị gã ta trông thấy. Gã hỏi: “Cô hai đi đâu vậy?”

“Tôi đi thăm mẹ.”

Tiểu Quang mặt không đổi sắc, nói: “Mấy hôm nay tình hình không được ổn lắm, đừng ra ngoài, đợi vài hôm nữa hẵng đi.”

“Tôi không yên tâm.”

“Vậy tôi đi với cô.”

“Tôi đi một mình cũng được.”

Tiểu Quang nói: “Đưa túi cô cho tôi.”

Chu Tiểu Manh không nhúc nhích, Tiểu Quang đứng đó chìa tay ra, cũng không nhúc nhích, nhưng đã đứng chắn hoàn toàn đường đi của cô, cô hết cách, đành dần dỗi ném cái túi vào tay anh ta.

Tiểu Quang không mở túi ra, chỉ cầm trên tay ngẫm nghĩ gì đó, rồi nói: “Cô hai tốt nhất hãy ngoan ngoãn ở trong nhà, đừng thêm phiền phức cho anh Mười nữa.”

Chu Tiểu Manh mỉa mai: “Phải đấy, tôi không thêm phiền phức cho anh ấy, mẹ tôi mà chết thì vừa khéo hợp ý anh ấy còn gì.”

Tiểu Quang không chút động lòng trước lời châm chọc ấy, ngược lại còn lùi một bước, nói: “Cô hai vào trong nhà đi.”

Chu Tiểu Manh biết động thủ cũng không xông qua được, đành quay vào nhà. Cô lên lầu đóng cửa lại, gọi điện cho Tưởng Trạch hỏi: “Anh muốn gì?”

Tưởng Trạch bật cười khe khẽ, tiếng cười nghe rất vui vẻ: “Cô là người thông minh, sao cứ giả ngốc làm gì?”

“Nói vào trọng tâm đi.”

“Tôi muốn cô cho anh ta một phát súng chết tươi, cô có làm không?”

Chu Tiểu Manh bực tức ngắt lời đối phương: “Tôi còn chưa kịp ra tay, anh ấy đã cho tôi một phát súng chết ngay tại chỗ rồi, anh nghĩ cách khác đi.”

“Tình cảm hai anh em cô cũng sâu đậm lắm. Anh ta hại cô ra nông nỗi này rồi mà cô vẫn không nỡ đụng đến anh ta hả?”

“Anh Tưởng, nếu anh cứ nói lăng nhăng thì không cần nói chuyện tiếp nữa đâu.”

“Chu Tiểu Manh, cô đi nói với anh cô, cô đồng ý nhân nhượng kết hôn với tôi. Chuyện giữa hai nhà chúng ta coi như xong, giờ đã đến nước này rồi, không ai có thể không chế được đại cục nữa, cũng chẳng ai giữ nổi thể diện đâu.”

“Anh tôi sẽ không chấp nhận.”

“Theo tôi thấy, nếu cô bằng lòng, tám mươi phần trăm là anh cô cũng không ngăn cản.”

“Bản thân tôi cũng không bằng lòng.” Chu Tiểu Manh lạnh lùng nói: “Ngay cả anh mình mà anh còn đâm cho một dao vào tim, lấy người như vậy, chẳng bằng lấy súc sinh.”

Tưởng Trạch chẳng hề thể làm bực: “Con gái con đũa mà chửi người ta thì không còn đáng yêu nữa đâu.”

“Tôi còn nhiều điểm xấu lắm, anh đừng tư tưởng gì tôi nữa.”

“Chắc, bảo tôi không tư tưởng đến cô nữa hình như hơi khó, ai bảo cô hấp dẫn thế cơ chứ? Cô nói xem, mẹ cô thế này, nếu tôi tắt máy dưỡng khí của bà ta, liệu bà ta có tắt thở ngay lập tức không nhỉ? Y học Trung Quốc xác định chết lâm sàng như thế nào ấy nhỉ? Chết não? Hay tim ngừng đập?”

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Chúng ta cứ gặp nhau đi đã. Anh trai cô đúng là chán ngắt, cứ giấu giấu giếm giếm cô em gái thú vị như cô, thật lãng phí của trời.”

“Tôi không ra khỏi nhà được.”

“Tôi tin là cô có cách thoát ra, người giỏi giang như cô, nhất định có thể nghĩ được cách.” Tưởng Trạch lại khẽ cười: “Tôi cho cô bốn tiếng đồng hồ, bốn tiếng nữa, chúng

ta gặp ở đình hóng mát trên đỉnh núi.”

Sau khi gác máy, Chu Tiểu Manh chỉ do dự mấy giây, rồi đi tới phòng ngủ chính. Phòng của Chu Diễm Chiêu rất lớn, bên trong có buồng tắm riêng. Cô mở tủ đựng đồ tắm, liếc qua thấy dao cạo râu để bên trong. Chu Diễm Chiêu xưa nay không bao giờ dùng máy cạo râu điện, vì vậy trong tủ vẫn còn hơn nửa hộp dao lam mới tinh. Cô cầm dao cạo lên, sáng sớm nay chắc anh vừa dùng nó, trên sống dao kim loại lạnh lẽo tựa hồ vẫn còn mùi hương của anh, đặc biệt thân thiết, chỉ thuộc về một mình anh. Cô không dùng lưỡi dao mới, mà lấy luôn mảnh dao lam trên dao cạo râu xuống. Tay phải cô nhón lấy mảnh dao, tay trái giơ ra, cô nhìn cổ tay, dưới làn da mỏng mảnh là tĩnh mạch màu lam nhạt, lưỡi dao hơi lành lạnh, cực kỳ sắc bén, lúc cắt và da thịt hầu như không có cảm giác đau đớn. Cô đặt lưỡi dao dính máu vào trong con dao cạo, sau đó trả về vị trí ban đầu.

Chu Tiểu Manh rời phòng ngủ chính đi về phòng mình, đoạn hành lang này cô đã đi qua vô số lần, hồi nhỏ chỉ cần nghe thấy tiếng mẹ, cô sẽ tung tăng từ trong phòng mình chạy ủa ra, len lén mở cửa phòng ngủ chính. Khi ấy, ông Chu Bân Lễ luôn bế bồng cô lên, gọi cô là “công chúa nhỏ”, hồi đó mẹ cô thật trẻ, bà dịu dàng chăm chú nhìn cô, tựa hồ cô là báu vật duy nhất trên đời này vậy.

Cô chưa về đến phòng mình, thì đã ngã xỉu trên hành lang.

Chu Tiểu Manh mất ý thức không lâu lắm, thậm chí cô có cảm giác chỉ khoảng vài phút đồng hồ, khi tỉnh lại, cả người rơi vào một trạng thái lắc lư khó chịu, tầm mắt trở nên mơ hồ, chỉ thấy mỗi gương mặt Tiểu Quang. Sắc mặt gã ta tái nhợt, gần như cắt không còn hột máu, trong cơn choáng váng, cô được gã ta đặt xuống trở lại, bấy giờ mới dần hiểu ra, vừa nãy gã bế cô chạy, giờ cô đang nằm ở ghế sau ô tô.

Tiểu Quang đặt cô xuống ghế, đang định buông tay ra, đột nhiên nghe thấy cô lẩm bẩm gọi một tiếng: “Tiểu Quang...” Gã tưởng cô muốn nói gì, bèn cúi người ghé sát bên tai cô, giọng cô tựa hồ càng yếu ớt hơn, lại gọi thêm một tiếng: “Tiểu Quang...” Thấy môi cô khe khẽ run rẩy, như thể ngay cả hơi sức nói chuyện cũng đang dần dần mất đi, gã liền nhích tới gần hơn nữa. Chu Tiểu Manh đột nhiên giơ hai tay lên, trên tay cô không biết từ lúc nào đã có một sợi dây thép cực mảnh, như sét đánh không kịp bưng tai quấn một vòng quanh cổ Tiểu Quang, sợi dây hằn sâu vào da thịt, chớp mắt đã rỉ cả máu ra. Tiểu Quang gần như không giãy giụa, chỉ trợn mắt trừng trừng nhìn Chu Tiểu Manh, cô nói: “Xin lỗi!” rồi giơ chân lên đạp trúng người gã, Tiểu Quang ngã vật xuống, cô phải dồn hết sức lực mới bò dậy được, đỡ Tiểu Quang sang một bên. Đám vệ sĩ đứng cách đó không xa đã phát hiện có điều không ổn, nháo nhác chạy về phía này. Chu Tiểu Manh khởi động xe, lao thẳng ra phía cổng.

Máu trên cổ tay cô vẫn nhỏ tong tong, phỏng chừng Tiểu Quang đã băng bó qua loa giúp cô, băng gạc quấn rất chặt, nhưng máu vẫn thấm qua lần vải, chảy dọc cổ tay nhỏ

xuống, làm tấm thảm kê chân bên dưới lấm tấm toàn vết thương đỏ tươi. Đằng sau có xe đuổi theo, Chu Tiểu Manh vượt mấy lần đèn đỏ, tốc độ càng lúc càng nhanh, nhưng vẫn không cắt được đuôi đám người phía sau. Cô cố gắng tập trung tinh thần lái xe, bàn tay cầm vô lăng đang run rẩy, có lẽ vì mất máu kéo dài, cô bắt đầu thấy ong ong hai bên tai, cuối cùng mới phát hiện hóa ra không phải ảo giác, mà là điện thoại này giờ vẫn rung lên bần bật.

Cô căn bản không nhìn rõ là ai gọi tới, lái xe đến trước cổng chào của phố Chợ Bính, vút ô tô lại đó, rồi nắm chặt vết thương trên cổ tay, xông vào con ngõ đan xen chằng chịt.

Tiểu Quang vẫn giấu một chiếc xe ở phố Chợ Bính, cô tìm thấy chiếc mô tô ấy bên dưới mái hiên, gã ta giấu chìa khóa bên dưới chậu hoa trồng hành ở bệ cửa sổ căn gác cũ, thò tay vào mò thấy luôn. Cô biết lái xe là do ngày xưa Chu Diễm Chiêu lén lút dạy cho, bộ ly hợp ở đâu, ga ở đâu, phanh xe thế nào... năm đó cô chỉ chạy một vòng nhỏ đã làm anh ta hoảng hồn không cho cô lái nữa, bảo là quá nguy hiểm.

Chu Tiểu Manh nổ máy suôn sẻ, động cơ xe nổ vang, nhà bên cạnh có người mở cửa sổ ra, nhìn thấy cô liền kêu toáng lên, nhưng cô đã phóng xe xuyên qua con ngõ chật hẹp lao vút đi rồi.

Cô không có mũ bảo hiểm, bị gió thổi tung từng sợi tóc quất vào mặt vừa đau vừa ngứa. Giờ đang là cao điểm tắc đường trong khu nội thành, cô cưỡi xe máy xuyên qua dòng xe cộ như con thoi. Rốt cuộc, trước khi trời tối cô cũng lên được đỉnh núi, từ đằng xa đã trông thấy trong đình hóng mát không một bóng người, cô thậm chí chẳng còn sức lực chống xe nữa, gần như ngã lăn ra đất, chỉ nghe chiếc xe “ầm” một tiếng, đổ vật ra bên cạnh.

Cô không còn sức đứng lên, máu đã thấm ra ướt sũng cả nửa vạt áo, còn vấy cả lên mặt. Vừa rồi phóng xe nhanh quá, máu bị gió thổi bắn lên mặt cô, ấm nóng như mưa bụi. Cô vùng vẫy một hồi, cuối cùng, có người đỡ cô dậy từ phía sau, dường như thở dài cảm thán: “Sao lại ra nông nổi này?”

Cô nhận ra giọng Tưởng Trạch, có điều, lúc này cô đã chẳng còn hơi sức mà giết người nữa, đành mặc cho hắt nửa dìu nửa bế, đỡ cô ngồi xuống một bên. Cô muốn cười, nhưng chỉ hơi nhếch khóe miệng, nghiêng mặt nhìn đối phương hỏi: “Mẹ tôi đâu?”

“Trong bệnh viện.” Tưởng Trạch vẻ rất phong độ, giúp cô ấn chặt vết thương trên cổ tay: “Cô cũng đến bệnh viện đi, xem ra vết cắt rất sâu, mất máu quá nhiều sẽ chết đó.”

“Tôi khát, có nước không?” Tưởng Trạch vẫy vẫy tay, có người mang tới một chai nước, hắt vắn nắp đưa cho cô. Cô uống một hơi hết hơn nửa, đến nỗi sặc nước ho sù sụ. Tưởng Trạch nói: “Chúng ta đánh cược đi, nếu anh trai cô đến đây trong vòng một tiếng đồng hồ, tôi sẽ lấy cô. Nếu anh ta không đến, tôi cũng lấy cô.”

“Anh ấy sẽ không đến đâu.” Chu Tiểu Manh nói: “Lúc tôi chạy ra thì đã biết, anh ấy sẽ không đến. Nếu tôi ngoan ngoãn trốn trong nhà, anh ấy sẽ để tôi bình yên vô sự, còn nếu tôi xông ra thì sống hay chết đều phải dựa vào chính mình thôi.”

Tưởng Trạch tỏ vẻ hết sức chân thành: “Cũng chưa chắc đâu, cô đừng bi quan quá. Theo tôi thấy, cô rất quan trọng, nói không chừng anh ta sẽ đến đây ngay bây giờ cũng nên.”

“Có chuyện này làm tôi tò mò.” Chu Tiểu Manh lại uống một ngụm nước, bộ dạng sáng khoái như thể vừa uống rượu, cô hỏi: “Tại sao anh khẳng định là tôi sẽ đến?”

“Rất dễ hiểu.” Tưởng Trạch nói: “Cô thấy đấy, mẹ cô nằm trong bệnh viện, mỗi tháng anh trai cô bỏ ra một khoản tiền thuốc men lớn như thế, chính là để giữ cho bà ta chút hơi tàn, vậy mà xảy ra chuyện lớn như thế, trong bệnh viện thậm chí còn không bố trí lấy một tên vệ sĩ. Rất bất thường đúng không? Kỳ thực anh ta đang đánh cược, đánh cược rằng cô sẽ không vì mẹ mình mà rời bỏ anh ta.”

Hắn nói hơi ngắc ngứ, Chu Tiểu Manh mất máu quá nhiều, chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, ôm lấy chai nước không ngừng uống. Tưởng Trạch lại tiếp lời: “Cô đến là tôi yên tâm, cô xem, Chu Diễm Chiêu thua là cái chắc.”

“Anh ấy không thua.” Chu Tiểu Manh gượng cười. “Chỉ cần anh ấy không đến, anh ấy sẽ thắng.”

Tưởng Trạch rất trầm tĩnh, cười cười nói: “Vậy chúng ta cứ đợi xem.”

Vàng dương cuối cùng cũng chìm xuống dưới đường chân trời, bầu không tối dần, gió lớn trên núi làm cây cối xào xạc, tựa như có ai đang khóc than. Chu Tiểu Manh ngẩn ngơ một hồi, nằm sấp trên ghế đá băng lạnh, máu vẫn không ngừng chảy, nhưng cô cũng chẳng buồn để ý đến. Dường như cô vừa thiếp đi một lúc, kỳ thực là bị ngất xỉu, cuối cùng được Tưởng Trạch ấn vào nhân trung cho tỉnh lại, hắn chau mày nói: “Cô muốn chết thì đợi khi nào Chu Diễm Chiêu đến hãy chết.”

“Anh ấy không đến đâu.” Cả người Chu Tiểu Manh run lên, có lẽ vì mất máu quá nhiều, cũng có lẽ vì lạnh, cô mê mê man man, chỉ muốn nằm gục xuống lăn ra ngủ.

Dưới chân núi có ánh đèn xe sáng lấp lóa, men theo con đường ngoằn ngoèo chạy lên, Tưởng Trạch phẫn chấn: “Cô nhìn kia, không phải đã đến rồi sao.” Hắn nhìn đồng hồ, nói: “Hai tiếng... xem ra anh trai cô do dự cũng khá lâu, bây giờ mới lên núi.”

Chiếc xe ấy quả nhiên là xe của Chu Diễm Chiêu, nó dừng lại ở phía xa, đèn pin ở xung quanh chiếu lên sáng choang, nhưng trên xe trừ lái xe ra thì chỉ có Tiểu Quang. Gã ta giơ cao hai tay xuống xe, ra hiệu mình không mang theo vũ khí. Tưởng Trạch đã ẩn mình trong chỗ tối, có người quát hỏi: “Chu Diễm Chiêu đâu?”

“Anh Mười bảo tôi mang câu này tới nói cho cô hai.” Tiểu Quang vẫn trấn định như thường, trên cổ gã quấn băng trắng, hẳn là lúc đẩy cô ra tay hơi nặng, đã làm tổn thương đến da thịt. Gã đứng trong vầng sáng của đèn xe, nói: “Cách đây một tiếng bệnh tình của bà chủ đột nhiên chuyển biến xấu, bác sĩ cấp cứu không kịp, đã tuyên bố chết lâm sàng, mong cô hai kìm nén đau thương.”

Chu Tiểu Manh đến cả hơi sức nói chuyện cũng sắp cạn kiệt, nghe thấy tin này, thân hình chỉ lảo đảo một cái. Tưởng Trạch bật cười lên thành tiếng: “Được! Làm tốt lắm! Chiêu này đúng là rất đẹp! Rút củi đáy nồi, Chu Diễm Chiêu nếu không tung ra chiêu này, thì thật không xứng làm đối thủ của tôi.” Hắn quay lại bảo Chu Tiểu Manh: “Cô nghe thấy không? Mẹ cô chết rồi.”

Chu Tiểu Manh đột nhiên bổ nhào tới, sợi dây thép trên tay cô còn chưa kịp quấn lên cổ Tưởng Trạch thì cả người đã bị hắn tung một cước đá bay ra, trong bóng tối không biết ai nổ súng, “pằng” một tiếng, ngọn đèn trong đình nghỉ mát tắt phụt. Đám người cầm đèn pin nháo nhác kêu lên kinh hãi, tay súng trong bóng tối kia nhắm hết sức chuẩn sáng, một phát một mạng, tên nào cầm đèn pin liền bắn trúng tên đó, nhất thời có kẻ ném đèn pin đi, có kẻ kêu ré lên, có kẻ máu me đầm đìa đổ gục xuống, chỉ mấy giây đồng hồ ngắn ngủi, đỉnh núi đã chìm vào tăm tối.

Tưởng Trạch vẫn một mực giữ chặt Chu Tiểu Manh, máu trên cổ tay cô chậm chậm thấm đẫm cả vạt áo của hắn. Chu Tiểu Manh cười khẩy: “Anh mai phục bao nhiêu người? Có đủ cho anh trai tôi thu phục không?”

Tưởng Trạch làm thinh, tiếng súng cũng không vang lên nữa, chỉ nghe tiếng kẻ nào đó bị thương đang không ngừng rên rỉ. Hắn kéo cô chậm chậm lùi về phía sau, sợi dây thép kia siết lại làm tổn thương tay Chu Tiểu Manh, mấy ngón tay không thể nhúc nhích nổi. Tưởng Trạch dùng dây thép quấn hai cổ tay cô lại, tay kia tóm lấy tóc cô, không nói một lời.

Chu Tiểu Manh nói: “Anh tính kế lâu như vậy, không đến nỗi chỉ một trận nhỏ thế này đã bị anh trai tôi lật bàn rồi đấy chứ?”

Tưởng Trạch biết cô không ngừng nói chuyện, là muốn cho đối phương biết vị trí của hai người bọn họ, trong bóng tối kia không biết còn bao nhiêu người, quả thật hẳn mai phục không ít người ở đây, gần như tất cả các cứ điểm có lợi trên đỉnh núi đều bị bọn họ chiếm cứ. Nhưng Chu Diễm Chiêu không ngờ lại có thể xuất hiện một cách thần không biết quỷ chẳng hay, khiến hắn nơm nớp lo lắng. Bà Diệp Tư Dung đã chết, Chu Tiểu Manh không còn cố kỵ điều gì nữa, người phụ nữ này là mầm họa, nhưng tình huống lúc này chưa rõ ràng, hẳn cũng chỉ có thể kéo theo cô làm bia đỡ đạn.

Nếu Chu Diễm Chiêu thực sự chiếm thế thượng phong, trước lúc nổ súng anh ta thế nào cũng phải để ý xem, liệu đạn có bắn trúng người Chu Tiểu Manh hay không.

Hắn kéo Chu Tiểu Manh lùi đến chỗ bậc cấp, đột nhiên cô kêu ré lên một tiếng, dồn sức giơ chân đạp thẳng vào mặt hắn. Tưởng Trạch giơ súng lên bắn luôn một phát, trong khoảnh khắc nổ súng ấy, ánh lửa từ nòng súng cũng làm lộ vị trí của hắn, tiếng súng gần như đồng thời vang lên, Tưởng Trạch lại bắn liền mấy phát. Chu Tiểu Manh chỉ thấy có người siết chặt cánh tay mình, mạnh mẽ kéo cô ra, cô ngã xuống lăn lông lốc như hòn đá, lăn một mạch đến chỗ ngoặt cầu thang mới dừng lại. Tay cô toàn máu là máu, cô run rẩy lần sờ gương mặt của người ôm mình lăn từ trên cầu thang xuống kia, là Chu Diễm Chiếu. Vừa nãy, trong khoảnh khắc anh kéo tay, cô đã biết rồi, có lẽ anh ta đã bị thương, hơi thở rất gấp gáp, cô gọi một tiếng: “Anh!” rồi lại gọi: “Chu Diễm Chiếu!”, anh ta đều không trả lời.

Tiểu Quang nhảy xuống khỏi khối đá trên đỉnh núi, đẩy cô ra, đạn bay vèo vèo suốt qua bắn trúng tảng đá bên cạnh bọn họ, đá vụn bắn lên tung tóe, đập vào mặt cô đau rất, nhưng cô không có cảm giác gì. Tiếng súng ngắt quãng, xa xa vang lên tiếng còi hú của xe cảnh sát. Có thể trông thấy đèn hiệu hai màu xanh trắng, vừa đi vừa hú còi phóng từ lưng chừng núi lên.

“Đi!” Giọng Tiểu Quang rành mạch và rất trầm: “Dẫn cô ấy đi!”

Có người xốc cô lên, nhưng cô sống chết không chịu buông tay, khăng khăng nắm chặt lấy những ngón tay của Chu Diễm Chiếu, nhưng người kéo cô rất khỏe, mạnh mẽ tách được ngón tay cô ra. Cô khóc nấc lên nghẹn ngào: “Anh ơi!”

Có người bịt chặt miệng cô, đạn vẫn rít gào bay vun vút trong bóng tối, cô gần như dốc hết sức lực còn lại để vùng vẫy, nhào về phía có mùi hương của Chu Diễm Chiếu. Người kia bịt tay rất chặt, cô dùng toàn bộ sức lực cũng không giằng ra được, cuối cùng gần như ngất đi vì ngạt thở.

Lúc Chu Tiểu Manh tỉnh lại, trời hình như đã sáng, bên cạnh có người đi lại. Cô mở mắt ra, tầm nhìn mờ hồ, đầu tiên cô nhìn thấy túi đựng máu treo chênh chếch phía trên đang khe khẽ đung đưa, sau đó là ngọn đèn hình tròn gắn trên trần nhà, tỏa ánh sáng dịu dàng, không thể nhận ra là ban ngày hay buổi tối. Cô khó nhọc định cất tay trái lên, nhưng lại bị người khác ấn xuống.

Là Chu Diễm Chiếu, giọng anh ta hơi khàn khàn: “Đừng cử động.”

Tay anh ta lạnh lạnh, nắm lấy đầu ngón tay cô, khiến cô có một thứ cảm giác hư ảo không chân thực, mấy giây sau, mới “òà” lên một tiếng, khóc như một đứa trẻ.

Chu Diễm Chiếu chau mày: “Khóc gì thế?” rồi ghé lại gần hơn nhìn cô, tựa hồ đang xem xét coi nước mắt cô có phải thật hay không.

Cô thút tha thút thít, vùi mặt vào bờ vai anh ta, nức nở nói: “Bọn họ... bẻ tay em ra...”

“Đau hả?” Chu Diễm Chiêu nâng tay trái cô lên nhìn ngắm, sau đó lại đổi sang tay phải, bên trên vẫn còn cắm mũi kim truyền máu, bị băng bó rất chặt.

“Không.” Chu Tiểu Manh nổi tính trẻ con, giằng tay mình lại. Nhưng Chu Diễm Chiêu lại nói: “Lần sau đừng làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa, máu chảy như người chết vậy.”

Chu Tiểu Manh không lên tiếng, chỉ bần thần nhìn chằm chằm vào Chu Diễm Chiêu, vết thương băng bó rất chặt, vì vậy anh ta cũng không mặc gì, chỉ khoác một chiếc áo ngoài, để thấp thoáng lộ ra băng trắng dưới vai. Cô hỏi: “Anh bị thương ở đâu?”

“Không sao, đạn sượt qua rách da thôi.”

“Mẹ em đâu?”

Chu Diễm Chiêu không trả lời. Chu Tiểu Manh lại hỏi thêm lần nữa. Tiểu Quang nãy giờ vẫn đứng đằng xa, khi ấy mới đi tới, nói: “Cô hai, bà chủ đã đi rồi... không đau đớn gì, cũng là chuyện tốt.”

Chu Tiểu Manh ngẩn ra khoảng mấy giây, như đang đoán xem tin tức này là thật hay giả, bờ môi Chu Diễm Chiêu chầm chậm nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo: “Đúng đấy, là anh bảo người rút ống thở ra.”

Chu Tiểu Manh bắt đầu run rẩy: “Anh rõ ràng có thể...”

Tiểu Quang đứng bên cạnh giải thích: “Thực sự không thể chia ra nhiều nhân thủ như thế được, tất cả mọi người gần như đã được sắp xếp lên núi, số còn lại đi bệnh viện, mẹ cô không thể di động, không thể rời khỏi phòng chăm sóc đặc biệt... người của Tướng Trạch lại ở trong phòng, nếu chúng tôi muốn đưa người ra ngoài sẽ gây động tĩnh quá lớn...”

“Vì vậy các người giết bà ấy.” Khóe miệng Chu Tiểu Manh hiện ra một nụ cười băng lạnh: “Anh à, anh đợi cơ hội này rất lâu rồi phải không? Có thể giết bà ấy một cách danh chính ngôn thuận?”

“Phải, anh đợi cơ hội này lâu lắm rồi.”

Chu Tiểu Manh kêu ré lên lao bổ tới bóp cổ Chu Diễm Chiêu, nhưng anh ta chẳng hề nhúc nhích, cuối cùng Tiểu Quang thấy không ổn, mới dùng sức kéo Chu Tiểu Manh ra: “Cô hai! Cô hai! Bác sĩ nói bà ấy không bao giờ tỉnh lại, anh Mười cũng không còn cách nào khác!”

“Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.” Bàn tay Chu Tiểu Manh dường như đang co giật, cô bấu chặt vạt áo của mình, lại tựa như không thở nổi, ho lên rũ rượi một hồi.

“Tiểu Quang, cậu ra ngoài đi.” Chu Diễm Chiêu đứng ở phía xa, nhìn cô với ánh mắt lạnh

lòng.

Sau khi Tiểu Quang quay người đi ra, Chu Diễm Chiêu nói: “Chu Tiểu Manh, không phải bấy lâu nay em vẫn muốn biết, tại sao mẹ em phải giết bố anh ư? Hôm nay em hỏi đi, anh sẽ nói cho em.”

“Em không muốn nghe.”

Chu Diễm Chiêu xoay mặt cô lại, nhấn từng chữ một: “Em không muốn nghe, hay là không dám nghe?”

Nước mắt cô nhỏ từng giọt từng giọt xuống vạt áo anh ta, chỉ nghe cô lầm nhảm gọi “Anh ơi, anh ơi.” Giọng Chu Diễm Chiêu rất khẽ, rất rành rọt: “Hay là em đã đoán ra rồi?”

“Em không muốn nghe...” Chu Tiểu Manh rít lên, bịt chặt hai tai lại: “Em không muốn nghe!”

Chu Diễm Chiêu vươn tay ôm cô vào lòng, cô hung hăng cắn mạnh lên vai anh ta, hàm răng ngấp vào da thịt, máu rỉ qua các kẽ răng, tựa như chỉ có cách này mới trút hết được sự phẫn hận cũng như sợ hãi trong lòng cô vậy. Anh ta ôm siết cô rất chặt, nhẹ vỗ lên lưng cô như đang vỗ về đứa trẻ sơ sinh, đồng thời ghé miệng thấp giọng thì thào bên tai cô: “Đừng sợ, trên đời này không còn ai biết nữa đâu.”

“Anh không thể vì chuyện ấy mà giết chết mẹ em...”

Chu Diễm Chiêu hôn lên vành tai cô: “Không còn ai biết nữa đâu.”

Chu Tiểu Manh khóc một hồi, cuối cùng cũng thiếp đi trong lòng anh ta.

Cô chỉ ngủ được chút xíu, rồi lại giật mình tỉnh giấc: “Anh ơi!”

Chu Diễm Chiêu đáp lời cô, lòng bàn tay ấm áp của anh ta vuốt ve gương mặt cô, làm cô từ từ bình tĩnh lại. Cô ngậy ngẩn nhìn anh ta phút chốc, rồi hỏi: “Có thật vậy không?”

“Kết quả xét nghiệm ADN đang ở trong tay Tưởng Khánh Thành, vì vậy anh cần lấy về. Tưởng Trạch không biết chuyện này, anh nhận lời với Tưởng Khánh Thành sẽ khử Tưởng Trạch, hẳn ta hứa sẽ trả lại bản báo cáo xét nghiệm cho anh. Giờ không còn vấn đề gì nữa rồi, anh cố ý thả Tưởng Trạch đi, hẳn biết được chuyện trên núi là do anh và Tưởng Khánh Thành bắt tay nhau, tự nhiên sẽ trở về giải quyết Tưởng Khánh Thành.”

“Tưởng Khánh Thành sẽ không nói cho Tưởng Trạch biết chứ?”

“Tưởng Trạch không tin tưởng hẳn nữa, hẳn cũng không tin tưởng Tưởng Trạch nữa.” Chu Diễm Chiêu nói: “Em yên tâm, anh đã chuẩn bị cả rồi, theo dõi nhất cử nhất động

của Tướng Khánh Thành, dù Tướng Trạch không giết được hắn, sát thủ cũng sẽ thừa cơ ra tay.”

Chu Tiểu Manh vòng tay ôm chặt cổ anh ta, nói: “Chúng ta cùng bỏ đi đi, đến nơi nào không ai nhận ra chúng ta hết, mãi mãi không trở về nữa.”

“Được, đi Thái Lan.” Chu Diễm Chiêu vuốt tóc cô: “Anh cho người chuẩn bị tàu rồi, đợi mấy ngày nữa sóng gió dịu bớt, chúng ta sẽ đi.”

Chu Tiểu Manh mơ mơ màng màng lại ngủ thêm một lúc nữa. Dường như cô nghe thấy tiếng Tiểu Quang đi vào, bảo Chu Diễm Chiêu: “Tiêu Tư Trí đã quay lại, lúc này cảnh sát chặn hết đường ra vào thành phố rồi, lục soát ghê lắm.”

Vẻ mặt Chu Diễm Chiêu rất thoải mái, anh ta nói: “Cho nó vào, trông chừng Tiểu Manh.”

Tiêu Tư Trí có đôi phần căng thẳng, vừa bước vào đã chào hỏi Chu Diễm Chiêu: “Anh Mười! Thời sự bắt đầu đưa tin rồi, nói trên núi xảy ra đấu súng, cảnh sát bắt đầu lục soát trên diện rộng. Chúng ta có nên đổi nơi khác không?”

“Không cần, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” Chu Diễm Chiêu đáp: “Cậu không phải sợ, cảnh sát lên núi cũng không tra xét được gì cả, vỏ đạn rơi đầy đất toàn là vũ khí chuyển lậu từ Đông Nam Á sang, bọn họ không tìm được đầu mối gì đâu.”

Bọn họ nói rất nhỏ, Chu Tiểu Manh không muốn nói chuyện với Tiêu Tư Trí, nên từ đầu chí cuối vẫn nhắm nghiền mắt bất động. Sau khi Tiêu Tư Trí đi rồi, cô mới trở mình.

Chu Diễm Chiêu ngồi trên xô pha cách giường bệnh không xa lắm hút thuốc, rèm cửa sổ trong phòng buồng kín mít, những lúc anh ta ngồi một mình, bao giờ cũng toát lên vẻ cô độc khôn cùng, chiếc bóng anh ta cũng ngả ra dài thượt dưới ánh đèn. Cô thấy sống mũi mình cay cay, lại gọi một tiếng: “Anh ơi!”

Lần này Chu Diễm Chiêu không trả lời cô, có lẽ anh ta mãi nghĩ gì đó, vẫn đang耿耿 ngơ xuất thần. Một lúc sau anh ta mới ngẩng đầu lên, từ từ đưa mắt nhìn cô. Chu Tiểu Manh nói: “Bây giờ chúng ta đi luôn đi.”

“Đừng ngốc thế, giờ khắp thành phố toàn là cảnh sát.” Chu Diễm Chiêu an ủi cô: “Đợi mấy ngày nữa cũng thể thôi.” Anh ta chỉnh lại mép chăn cho cô: “Đừng lo về Tiêu Tư Trí, đến lúc ấy anh sẽ đánh lạc hướng nó.” Chu Tiểu Manh ngậy người ra, rồi hỏi: “Còn bố thì sao?”

“Tiểu Quang sẽ chăm sóc ông ấy.” Chu Diễm Chiêu có vẻ phiến muộn: “Qua mấy năm nữa, nếu môi trường ở nước ngoài tốt, đón ông ấy đi cũng được.”

“Thực ra em vẫn không hiểu nổi.” Chu Tiểu Manh cúi đầu, giọng dần trở nên mơ màng: “Tại sao bố phải đối xử như thế với mẹ... tại sao ông phải giết chết bố em...”

“Cũng không có gì khó hiểu cả.” Chu Diễm Chiêu lại châm một điếu thuốc: “Ông ấy yêu mẹ em như thế, mà phải trơ mắt nhìn bà ấy lấy người đàn ông khác, có thể nhẫn nhịn ba năm đúng là một kỳ tích rồi. Đối lại là anh, nói không chừng đã ra tay từ trước hôn lễ cơ. Tiêu Tư Trí may mắn, đột trước nếu nó quá phạm thêm chút nữa thôi, không khéo anh cũng sai người đâm nó mười mấy phát, hoặc bỏ vào trong bao tải, buộc thêm khối bê tông quăng xuống sông Nam Duyệt rồi.”

Chu Tiểu Manh trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Đáng ghét!”

Chu Diễm Chiêu véo má cô một cái: “Sau này ngày tháng anh khiến em thấy đáng ghét còn nhiều lắm!”

Chu Tiểu Manh cười cười, nét mặt vẫn đầy vẻ ngẩn ngơ, Chu Diễm Chiêu cũng nhìn ra được. Nhưng điều anh ta có thể làm, chỉ là ôm chặt lấy cô, siết cô vào lòng: “Yên tâm đi, anh đã sắp xếp cả rồi.”

“Em muốn đi gặp mẹ...”

“Giờ vẫn chưa được, đợi cảnh sát đi rồi, anh đi với em.”

“Bà ấy chưa từng được sống ngày nào thoải mái, bấy lâu này vẫn luôn chịu khổ... hồi nhỏ em không hiểu, đến khi lớn rồi, cũng không cách nào chăm sóc cho bà...”

“Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, nếu ban đầu bà ấy chọn con đường khác, có lẽ đã không như thế này.”

“Nếu bà ấy chọn con đường khác, có lẽ trên thế giới này đã không có em rồi.”

“Vì vậy,” nụ hôn của Chu Diễm Chiêu khẽ khàng đậu xuống mái tóc cô: “Đời này gặp được nhau là quan trọng nhất. Những người những chuyện khác, đều mặc cho xuống địa ngục cả đi.”

“Tại sao mẹ lại lấy bố?”

“Chuyện ấy phải hỏi bà mới biết được.” Chu Diễm Chiêu biết trạng thái tinh thần của cô không ổn định, nên nói năng rất nhẹ nhàng: “Chúng ta đừng nói về bà ấy nữa, em muốn ăn gì không? Anh bảo người đi mua.”

“Em muốn ăn mì.” Chu Tiểu Manh rủ rủ: “Mì do anh nấu.”

“Được, anh đi nấu mì.”

Bọn họ đang ở trong một phòng khám tư nhân, bác sĩ mở phòng khám này là người quen cũ, giao tình đã gần mười năm, ông ta dành riêng căn nhà nhỏ của mình ở phía sau phòng khám cho họ ở. Tầng một có bếp, Chu Diễm Chiêu mở tủ lạnh xem thử,

không có mì sợi, nhưng trong tủ bếp có mấy gói mì ăn liền. Anh ta bật bếp ga, tìm cái nồi đặt lên, bắt đầu đun nước, lúc này, Tiểu Quang đi vào, bèn lại giúp anh ta một tay.

“Tình hình bên ngoài thế nào?”

“Tin đồn lan khắp thành phố, nghe nói tổ chuyên án lại điều động thêm người đến, án lớn do bộ Công an giám sát, hạn định thời gian phá án.”

“Ảnh hưởng xấu quá nhỉ.”

“Đúng vậy.” Tiểu Quang mặt không đổi sắc: “Đấu súng trong khu vực nội thành, cũng may không phải khu đông dân cư, nhưng cũng đủ khiến bọn họ bận rộn một phen rồi.”

“Họ Tưởng kia thế nào rồi?” Chu Diễm Chiêu đón lấy gói mì ăn liền đã được Tiểu Quang bóc ra, bỏ mì vào trong nồi nước, nhưng không dùng gia vị gì cả, chỉ tiện tay rửa một bó hành, đặt trên thớt thái bừa mấy phát, khúc dài khúc ngắn.

“Không có động tĩnh gì. Tưởng Khánh Thành là chim sợ cành cong, giờ cả biệt thự hẳn cũng không ở nữa, mà ở trong ngôi nhà cũ tại trung tâm thành phố.”

“Cái nhà phía trên tiệm cháo ấy hả?”

“Đúng.”

“Cũng hoài cựu nhỉ.”

“Anh Mười cũng rất hoài cựu.”

Chu Diễm Chiêu ném đầu mẩu thuốc lá đi, rồi đưa mắt liếc nhìn Tiểu Quang, nói: “Có gì thì nói thẳng đi.”

“Anh không thể linh hoạt một chút mà bảo cô ấy là, kỳ thực lúc chúng ta đến bệnh viện tình hình rất hỗn loạn, không biết ai rút máy thở ra à?”

Chu Diễm Chiêu bật cười, tựa như rất vui vẻ, để lộ hàm răng hổ nhọn hoắt: “Cậu không hiểu sao, nếu cô ấy nhận được câu trả lời hàm hồ như thế, trong lòng không biết sẽ có bao nhiêu suy nghĩ vòng vèo rắc rối nữa. Cậu ấy nói như thế nào nhỉ? Ta không giết người, nhưng người vì ta mà chết? Đẳng nào cũng là lỗi của tôi, nhận là được rồi.”

“Anh không sợ cô ấy sẽ hận anh à?”

“Cô ấy đã hận tôi hai năm nay rồi, còn có thể làm gì chứ?” Chu Diễm Chiêu châm thêm một điếu thuốc: “Vả lại, năm đó tôi bắn mẹ cô ấy một phát, bất luận thế nào, món nợ này tôi cũng không tránh được.”

Mì đã nấu xong, lúc Chu Diễm Chiêu bung lên thì Chu Tiểu Manh đã ngủ. Cô mất máu quá nhiều, lại thêm hôm nay hốt hoảng lo sợ cả ngày, nên rất dễ thiếp đi. Chu Diễm Chiêu đặt bát mì sang một bên, rồi ngồi xuống xô pha. Anh ta vốn định hút một điếu thuốc, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, chỉ ngồi đó nhìn Chu Tiểu Manh. Đã truyền hai túi máu, sắc mặt cô vẫn vàng vọt như cũ, không hồng hào thêm chút nào.

Chu Tiểu Manh chỉ ngủ được giây lát rồi lại giật mình tỉnh dậy, lúc mở mắt ra còn khóc, Chu Diễm Chiêu ôm cô vào lòng, dỗ dành một hồi cô mới dần bình tĩnh lại, nín chặt vạt áo anh ta, trong lòng vẫn không nguôi chua xót.

Chu Diễm Chiêu biết cô gặp ác mộng, vì anh ta nghe thấy tiếng cô gào trong mơ, tiếng rất nhỏ, nhưng cô vùng vẫy rất mạnh. Có lẽ cô mơ thấy chuyện gì đáng sợ lắm, anh ta cũng không nhẫn tâm hỏi lại.

Lông mi Chu Tiểu Manh vẫn ướt đầm nước mắt. Gương mặt cô cơ hồ gầy sọp đi, cầm cô gác lên ngực, khiến Chu Diễm Chiêu cảm giác cộm cộm. Cô thì thảo hỏi: “Bao giờ chúng ta đi?”

“Dăm ba ngày nữa.” Chu Diễm Chiêu nói: “Phải đợi tình hình dịu bớt đã, giờ cảnh sát đang soi kỹ lắm. Không cách nào ra khỏi thành phố.”

“Sau này vĩnh viễn đừng trở lại nữa.”

“Được.”

Chu Tiểu Manh nghe thấy anh ta nhận lời, phỏng chừng đã yên tâm, hồi lâu cũng không nói năng gì. Lúc Chu Diễm Chiêu cúi xuống nhìn, cô đã lại ngủ thiếp đi. Trong khi ngủ cô vẫn chau mày, chân mày gồ lên trên làn da mềm mại giống như mảnh lụa bị vò nát, hằn lên nếp nhăn. Hơi thở cô rất nhẹ, đượm mùi hương mà anh ta quen thuộc, giống như bông gạo, hơi ngòn ngọt.

Chu Diễm Chiêu ôm cô trong lòng, không dám nhúc nhích, sợ cô lại tỉnh dậy. Thời gian dường như ngừng trôi, lại dường như trôi như bay, cuối cùng bản thân anh ta cũng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, Tiểu Quang vào đánh thức anh ta, thấy trên chiếc giường bệnh chật hẹp, Chu Diễm Chiêu mặc nguyên quần áo ngủ cả đêm. Cánh tay anh ta đã tê chồn, cũng may Chu Tiểu Manh trong vòng tay anh ta vẫn ngủ say thiêm thiếp. Nửa đêm truyền hết túi máu, lại ngủ cả đêm, sắc mặt cô đã đỡ hơn rất nhiều.

Anh ta vung vẩy cánh tay tê bại, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Tiểu Quang nói: “Tiêu Tư Trí đến rồi, ở dưới nhà.”

“Đi thôi.”

Tiêu Tư Trí gói ghém mang đến khá nhiều đồ ăn sáng, có phở, có cháo, có há cảo nhân tôm, mấy người lặng lẽ ngồi ăn với nhau. Chu Diễm Chiêu chẳng thấy thèm ăn, xúc vài thìa cháo rồi bỏ xuống, Tiêu Tư Trí hỏi: “Tiểu Manh vẫn ổn chứ?”

“Còn chưa dậy.” Chu Diễm Chiêu nói: “Hay là cậu lên xem thế nào.”

“Vâng.” Tiêu Tư Trí nói: “Em mua bánh cuốn cho cô ấy, cô ấy thích ăn cái này nhất.”

Suất bánh cuốn ấy được gói riêng, Tiêu Tư Trí xách lên lầu. Chu Diễm Chiêu châm một điếu thuốc, Tiểu Quang liếc anh ta, hỏi: “Không xử nó thật à?”

“Sắp đi rồi, còn xử nó làm gì?”

Tiêu Tư Trí lên trên lầu hai, mới phát hiện Chu Tiểu Manh đã thức dậy. Cô không đi giày, để chân trần ngồi trên bệ cửa sổ, quần áo trên người vẫn còn lấm tẩm vết máu, cổ tay tuy đã được khâu lại, nhưng vì quấn băng nhiều vòng, nên càng khiến người ta nhìn mà đau xót. Hôm qua lúc Tiêu Tư Trí gặp Chu Tiểu Manh, cô vẫn còn nằm trên giường bệnh, anh ta chỉ kịp nhìn thoáng qua, đến hôm nay mới trông thấy cô ngồi trong nắng mai, tẩm mình trong ánh dương mùa thu, bộ dạng càng thêm phần tiều tụy.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô cũng chẳng buồn nhúc nhích, dựa đầu vào tấm kính, tựa hồ đang ngẩn ngơ xuất thần.

“Có đói không?” Tiêu Tư Trí mở hộp thức ăn: “Bánh cuốn.”

Chu Tiểu Manh vẫn ngồi yên bất động, chỉ nói: “Bên ngoài có một con chim sẻ.”

Tiêu Tư Trí đi tới cạnh cửa sổ, vừa hay trông thấy con chim nhỏ xám xám đập cánh bay đi. Anh ta thấp giọng nói: “Sếp hỏi, cô có cần gì không?”

Chu Tiểu Manh rớt cuộc cũng quay mặt lại, ánh mắt dừng trên gương mặt anh ta, cô mỉm cười nhàn nhạt: “Không cần.”

“Sau này đừng làm chuyện mạo hiểm như thế nữa.” Tiêu Tư Trí nhìn dải băng trên cổ tay cô: “Có chuyện có thể tìm tôi, thêm một người đưa ý kiến dù sao cũng tốt hơn.”

Chu Tiểu Manh hờ hững đáp một tiếng, nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, cầm đĩa lên ăn bánh cuốn, ăn được hai miếng lại nói: “Anh xuống đi, bằng không anh trai tôi sẽ sinh nghi đấy.”

Tiêu Tư Trí cười cười: “Cô bị thương nặng như vậy, người bạn trai như tôi ở lâu thêm một chút anh ta mới không sinh nghi chứ?”

Chu Tiểu Manh nghe vậy không nói gì nữa, có điều dường như cô cũng không muốn ăn cho lắm, chỉ cầm đĩa lên chọc chọc miếng bánh cuốn. Căn phòng yên tĩnh lạ thường,

Tiêu Tư Trí thấy mắt cô thâm quầng, rõ ràng là ngủ không ngon giấc, đáng dấp lại tiêu tụy mệt mỏi, thật không thể ngờ hôm qua cô lại mạnh mẽ quyết liệt đến thế. Anh ta lẳng lặng quan sát cô, đúng lúc này, Tiểu Quang đi lên, hỏi: “Cô hai có muốn ăn gì khác không?”

“Hạng tôi khô quá, có cháo không?”

“Có, để tôi mang lên.”

“Không cần, tôi tự xuống ăn.”

Suốt ba bốn ngày liền, mấy người đều không bước chân ra khỏi căn nhà ấy. Dù đang ở ẩn song Chu Diễm Chiêu vẫn nắm rõ động tĩnh bên ngoài như lòng bàn tay, chỉ là anh ta không bao giờ nói trước mặt Chu Tiểu Manh, Chu Tiểu Manh cũng không hỏi han gì.

Mấy ngày nay, cô luôn có cảm giác thời gian dài đằng đẳng, lại vừa ngắn ngủi lạ thường. Có lúc cô ngồi trong sân nhìn mây trên trời lững lờ bay qua, tưởng chừng như có thể ngồi mãi ở đó, ngồi tới khi trời tàn đất tận. Có lúc, cô lại thấy chỉ chớp mắt một cái, vừa ăn sáng xong không được bao lâu, đã lại đến lúc ăn tối, một ngày cứ thế mà trôi qua.

Cô chỉ dưỡng thương, vì vậy cũng không có việc gì làm, cứ thế trôi qua hai ngày, cô đột nhiên nổi hứng vào bếp, tuyên bố: “Mọi người chưa ăn đồ tôi nấu bao giờ đúng không, bữa cơm trưa nay để tôi thử nhé.”

Không tính Chu Diễm Chiêu, Tiểu Quang và mấy tay vệ sĩ ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng vẫn thuận theo ý của cô, đi mua một ít rau củ về nhặt rửa, cá thịt đều đã sơ chế sẵn ở chợ, Chu Tiểu Manh một mình ở trong bếp xào nấu cả buổi trưa. Tiểu Quang cứ lo không biết cô có lỡ tay làm cháy bếp không, chẳng ngờ cuối cùng cũng làm được năm sáu món ăn, còn có cả một món canh.

Mùi vị dĩ nhiên cũng chỉ tạm tạm, có điều tất cả đều nể mặt cô mà ăn hết, riêng Chu Diễm Chiêu ném một hai miếng rồi buông đũa, nhăn mặt nói: “Khó ăn quá.”

Hiếm hoi mới được một lần Chu Tiểu Manh không đốp chát lại, chỉ nheo mắt cười nhìn anh ta.

Lúc Chu Tiểu Manh thu dọn bát đĩa vào bếp, Tiểu Quang đi vào giúp cô một tay, đoạn nói: “Thực ra cũng ngon lắm, chỉ có hai món bỏ hơi thiếu nước tương thôi.”

“Mẹ tôi bảo, con gái mà không biết nấu cơm, thì ít nhiều cũng có chút đáng tiếc, vì được rửa tay nấu canh cho người mình yêu, là niềm hạnh phúc giản dị mà cũng khó giành được nhất.” Chu Tiểu Manh ơ hờ nói: “Tiếc thật, bà nấu ăn rất ngon, còn tôi lại chẳng học được chút nào cả.”

Tiểu Quang cúi đầu rửa bát: “Thực ra chuyện của bà chủ, thực sự không thể trách anh

Mười. Có trách, thì phải trách ông Chu năm đó làm hơi quá đáng...”

“Ông ấy là bố tôi.” Giọng Chu Tiểu Manh đờm vẻ thê lương: “Con người ta không có cách nào chọn lựa cha mẹ cho mình.”

“Nhưng người ta dù thế nào cũng có thể lựa chọn đi con đường của mình như thế nào.” Tiểu Quang ngược mắt nhìn cô: “Bao nhiêu năm rồi, cô vẫn chưa hiểu sao?”

Chu Tiểu Manh ngẩn người nhìn anh ta một lúc, cuối cùng cúi gằm mặt: “Tôi sợ... anh luôn cảm thấy tôi không tốt với anh ấy, anh luôn sợ tôi ức hiếp anh ấy, tại sao anh không cảm thấy tôi sợ hãi? Tôi chẳng có gì cả, chỉ có mình anh ấy thôi. Anh ấy tốt với tôi, tôi cũng chỉ có anh ấy, anh ấy không tốt với tôi, tôi cũng chỉ có anh ấy. Bố tôi yêu mẹ tôi như thế, cuối cùng không phải vẫn bỏ thuốc vào sữa của bà ấy hay sao, anh ấy liệu có tốt với tôi kiểu ấy không? Mẹ tôi cuối cùng gần như phát điên lên, bà ấy không nói gì cả, nhưng tôi biết, bà ấy gần như phát điên lên rồi. Tình yêu của bố quá mức bá đạo, mẹ tôi suýt chút nữa đã bị ông ấy dồn bức đến chết. Tôi vẫn luôn nghĩ, không hiểu mình có rơi vào cảnh ngộ giống mẹ hay không, anh ấy liệu có ngày ngày phái người giám sát tôi chăm chăm, nghe trộm điện thoại của tôi, bỏ thuốc vào đồ uống của tôi, khiến tôi mãi mãi không thể rời xa anh ấy, một bước cũng không thể rời hay không?”

Tiểu Quang nói: “Anh Mười và ông Chu là hai loại người khác nhau, anh ấy sẽ không làm thế đâu.”

Chu Tiểu Manh cười cười, ngoảnh đầu nhìn bóng cây xa xa bên ngoài cửa sổ, nói: “Giờ thì không, nhưng tương lai cũng khó nói lắm. Có lẽ anh ấy sẽ gả tôi cho người khác, để rồi đến cuối cùng anh ấy lại không kiềm chế được đi giết chết người đó, vì anh ấy đổ kị. Bố tôi năm xưa, không phải cũng làm thế hay sao?”

Tiểu Quang nói bằng giọng hết sức nghiêm túc: “Cô có thể lấy tôi, anh ấy muốn giết tôi, sẽ phải bắn khoả nhiều hơn.”

Chu Tiểu Manh thoáng ngây người, một lúc sau, nụ cười nhàn nhạt dần hiện lên khóe môi, cô vừa cười vừa nói: “Đúng rồi, anh ấy không đánh lại anh.”

“Cũng chưa chắc.” Nét mặt Tiểu Quang vẫn nghiêm túc như trước: “Cũng mấy năm rồi chúng tôi chưa cọ sát. Mấy năm trước anh ấy quả thật không phải đối thủ của tôi, giờ thì thực sự không biết được.”

“Hay chiều nay thử một trận xem sao?”

Người đứng ngoài cửa rốt cuộc cũng lên tiếng, trên tay còn cầm một chén trà, tựa hồ chỉ tình cờ đi ngang qua.

Tiểu Quang đưa mắt quan sát Chu Diển Chiêu, nói: “Được!”

“Em làm trọng tài.” Chu Tiểu Manh cười rạng rỡ: “Ai thua thì buổi tối phải nấu cơm.”

Chu Diễm Chiêu hỏi: “Nếu hòa thì sao?”

Tiểu Quang nói: “Vậy thì ăn cơm trọng tài.”

Chu Diễm Chiêu chau mày: “Cơm trọng tài khó ăn quá, nếu như đánh hòa, vậy thì trọng tài mời khách, chúng ta gọi bên ngoài mang đến.”

Chu Tiểu Manh hờn dỗi nói: “Em không có tiền.”

Chu Diễm Chiêu đi vào bếp, tiện tay đặt chén trà lên bàn, khom người mở chiếc tủ âm tường, kéo ba ngăn kéo ở dưới cùng ra, bên trong toàn những cọc tiền màu hồng phấn xếp gọn gàng, chật cứng, ít ra cũng phải mấy chục triệu. Chu Tiểu Manh không ngờ bao nhiêu tiền mặt như vậy lại bỏ trong ngăn kéo tủ bếp, nhất thời ghen hòng, hồi lâu sau mới nói: “Đây có phải tiền của em đâu.”

“Giờ là của em rồi.” Chu Diễm Chiêu điềm đạm nói: “Trên lầu còn mấy va li nữa, em lấy bao nhiêu thì lấy.”

Chu Tiểu Manh nói: “Em không cần tiền của anh.”

“Tiền này vốn là của em.” Chu Diễm Chiêu nói: “Lợi nhuận hàng năm của công ty, vốn đều có một phần của em, chỉ là không đưa cho em thôi, lần này xảy ra chuyện, anh rút hết ra rồi.”

“Dù sao em cũng chẳng cần.” Chu Tiểu Manh bỏ cái bát đang rửa dở xuống, xoay người đi ra.

Tiểu Quang tiếp tục cúi đầu rửa bát, Chu Diễm Chiêu châm một điếu thuốc, hỏi: “Cậu muốn lấy em gái tôi thật à?”

Tiểu Quang không đáp.

Chu Diễm Chiêu nói: “Cậu nói xem, nó có gì tốt? Được mỗi gương mặt xinh đẹp, còn thì chẳng chút dịu dàng gì của con gái cả. Tính tình nóng nảy quái gở, hễ nói một câu không vừa ý là sùng mặt lên cho cậu tức cả ngày.”

Tiểu Quang ném cái giẻ rửa bát đi, đánh mặt nói: “Anh muốn đấu một trận thật à? Chúng ta ra vườn đi.”

“Được thôi!” Chu Diễm Chiêu ném đầu mẩu thuốc: “Tôi biết cậu nhịn lâu lắm rồi!”

Tiểu Quang “hừ” một tiếng, lại cầm cái giẻ lên, nói: “Em không thèm đánh với người bị bắn xuyên qua xương bả vai, truyền ra ngoài thì mất hết thể diện!”

Buổi tối, Chu Tiểu Manh ngủ rất sớm, nửa đêm đột nhiên tỉnh dậy mới phát hiện Chu Diễm Chiêu đi vào từ lúc nào chẳng hay, đang ngồi trên chiếc xô pha ở góc phòng hút thuốc. Thấy cô tỉnh dậy trở mình, anh ta mới dập tắt điếu thuốc. Chu Tiểu Manh rất rộng rãi nhường cho anh ta nửa chiếc giường. Giường chật, anh ta lại nặng, lúc nằm lên cả chiếc giường tựa hồ hơi trằm xuống một chút. Anh ta vươn một cánh tay ra ôm lấy cô, tay kia không cử động, chắc là do bị thương ở vai, cô bèn chủ động đưa tay ôm lấy anh ta, áp mặt vào hõm cổ anh ta, nghe rõ mồn một tiếng mạch đập bên tai, khiến cô yên tâm hẳn. Cô hỏi: “Sao lại hút thuốc?”

“Tối mai chúng ta sẽ đi.” Chu Diễm Chiêu nói như đang kể một chuyện hết sức bình thường. Chu Tiểu Manh đột nhiên rùng mình một cái, thì thầm hỏi: “Sau này không trở về nữa?”

“Trong vòng dăm ba năm, tốt nhất đừng về.”

“Sao đột nhiên gấp vậy?”

“Thuyền đã thu xếp xong rồi, ngày mai là một cơ hội, nghe nói ngày mai cảnh sát có việc bận, chúng ta tranh thủ cơ hội đi luôn.”

Chu Tiểu Manh không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên tìm môi anh ta, Chu Diễm Chiêu được cô hôn, nhưng tâm tình dường như vẫn để tụt đầu. Chu Diễm Chiêu dừng lại hỏi: “Sao thế anh?”

“Mẹ em vẫn ở nhà tang lễ, có muốn đến đó không?”

Trong bóng tối, Chu Tiểu Manh không nhìn rõ nét mặt anh ta, có điều, bóng tối có thể che giấu rất nhiều thứ, cô nghe thấy giọng mình lẩm bẩm hỏi: “Có nguy hiểm lắm không?”

“Còn phải xem sắp xếp thế nào đã... cũng chưa chắc cảnh sát đã theo dõi nhà tang lễ suốt ngày đêm.” Chu Diễm Chiêu dường như vừa hạ quyết tâm gì đó, nói: “Ngày mai anh đi với em.”

“Không, mình em đi là được.”

“Tên họ Tưởng kia vẫn chưa cam lòng đâu, anh đi cùng em thì tốt hơn.” Chu Diễm Chiêu vỗ nhẹ lưng cô như an ủi: “Không sao đâu, đừng sợ.”

Chu Tiểu Manh ôm anh ta rất chặt, khiến Chu Diễm Chiêu thấy hơi khó chịu, bèn hôn lên trán cô một cái, lặp lại: “Không sao đâu, đừng sợ.”

Trong bóng tối, đôi mắt Chu Tiểu Manh sáng long lanh, tựa như có ánh lệ, giọng cô rất nhẹ: “Anh ơi...”

“Hả?”

“Em yêu anh.” Tiếng Chu Tiểu Manh bâng lảng trước ngực anh, ấm áp, mang theo mùi hơi thở: “Em vẫn luôn yêu anh. Thực ra em cũng không hiểu nổi, tại sao anh làm bao nhiêu chuyện xấu xa như thế mà em vẫn yêu anh.”

Chu Diễm Chiêu mỉm cười lặng lẽ, không nói gì cả.

Chu Tiểu Manh lại tiếp lời: “Thứ ở trong tay Tưởng Khánh Thành, nếu không lấy về được, thì bỏ đi. Em không quan tâm, bây giờ em bắt đầu thấy hối hận rồi, lẽ ra nên để người khác biết rằng, anh không phải con của bố, em mới là con gái ông ấy.”

“Nói bừa.” Chu Diễm Chiêu siết chặt cô vào lòng như vỗ về: “Anh là con trai của bố, em không phải con gái ông ấy, mọi khoản nợ đều tính vào anh, nhân tình cũng là anh nợ, có thù có oán, đều phải nhằm vào anh.”

Chu Tiểu Manh không nói gì thêm, chỉ dùng đôi môi bịt kín miệng anh ta lại. Nụ hôn của cô kéo dài triền miên, Chu Diễm Chiêu thậm chí còn có cảm giác cô chưa bao giờ dịu dàng như thế, tựa như nước vậy, khiến người ta chết chìm trong đó.

Gió đêm ấm áp là thế, ánh sáng nhàn nhạt của trăng thu chiếu qua cửa sổ, Chu Diễm Chiêu gối đầu lên lồng ngực Chu Diễm Chiêu, anh ta đã ngủ, một tay vẫn còn nắm lấy tay cô, ôm nửa người cô vào lòng mình. Cô nhớ lại rất lâu rất lâu trước đây, vào đêm trước khi hai người quyết tâm bỏ trốn, nửa đêm Chu Diễm Chiêu leo cửa sổ vào phòng cô, lúc cô mở mắt ra, đã thấy anh ta ngồi trong bóng tối nhìn cô bần thần.

“Sao anh không ngủ!” Chu Tiểu Manh nũng nịu: “Sáng sớm mai lên máy bay rồi, anh chẳng bảo phải lên ra khỏi nhà sớm hơn em để ra sân bay đợi em sao?”

“Anh không ngủ được.” Anh ta bật cười, hàm răng lóe lên trong ánh trăng mờ nhạt: “Cứ nghĩ đến chuyện sẽ ở bên em suốt đời, anh lại không ngủ được.”

“Anh không ngủ thì em ngủ đây.” Chu Tiểu Manh đỏ mặt, kéo chăn trùm kín đầu. Thực ra cô cũng không ngủ được, lúc anh ta leo cửa sổ chui vào, tim cô đập mạnh đến nỗi chừng như sắp nhảy vọt ra khỏi miệng.

Lúc đó cô đang nghĩ gì nhỉ? Liệu anh ấy có cúi xuống hôn mình không? Vừa ngọt ngào vừa chờ mong lại vừa ngượng ngùng xấu hổ... cả đời đấy, ngày mai sẽ ở bên nhau rồi, cả một đời. Vậy thì anh ấy hôn mình một cái, cũng không phải là chuyện gì to tát nhỉ? Nhưng cuối cùng Chu Diễm Chiêu vẫn rất thành thực, cứ thế ngồi trên xô pha, suốt cả một đêm.

Có lẽ cô không bao giờ quên được tâm trạng mình trong đêm hôm ấy, vừa mong cho trời sáng, lại vừa hy vọng trời vĩnh viễn không sáng, đó là lần đầu tiên hai người ở với

nhau suốt đêm, trong mắt cả hai đều đầy những tia máu li ti, khi bình minh đến, anh ta leo cây đi ra, cuối cùng còn ngoảnh đầu lại nhìn cô nhoẻn cười.

Tất cả mọi người trên thế gian này đều không thể biết Chu Diễm Chiếu còn có lúc cười ngây ngốc, vui vẻ đến thế, tựa như hết thảy báu vật trên đời này đều dâng tới trước mặt anh ta vậy. Anh ta cười tới độ gần như chỉ thấy răng không thấy mắt, khi ấy Chu Tiểu Manh đã nghĩ, thật đáng tiếc, không chụp nụ cười này của anh ấy lại, khi nào tám mươi tuổi lấy ra cho con cháu xem, chắc sẽ thú vị lắm.

Có điều cô lại nghĩ, cũng may, ngày tháng còn dài. Ngày tháng còn dài, có rất nhiều thời gian và cơ hội khiến anh ta cười vui vẻ như thế, để cho cô chụp ảnh.

Khi ấy, bọn họ đều không biết, số phận sẽ thành linh tung ra một đòn chí mạng. Khi ấy, bọn họ đều không biết, chờ đợi họ phía trước không phải là ngày tháng dài rộng, mà là vọng tưởng sớm chiều.

Chương 12

Ngày hôm sau, bọn họ thận trọng ra khỏi nhà. Tiểu Quang không đi theo, Chu Diễm Chiếu mặc áo khoác có mũ trùm đầu, quần bò và giày đế bằng, trông như học sinh. Chu Tiểu Manh buông tóc mái xuống thành một lớp dày che kín cả trán, rồi trang điểm rõ đậm, Chu Diễm Chiếu nhìn cặp lông mi giả dài cả lông tay của cô cảm thấy tức cười, nói: “Phong cách phi chủ lưu à?”

Chu Tiểu Manh có vẻ cáu kỉnh: “Anh mới phi chủ lưu ấy! Cả nhà anh đều phi chủ lưu!”

Chu Diễm Chiếu cũng không lấy làm bực mình, ngược lại còn bật cười: “Cả nhà anh không phải là cả nhà em à?”

Đường phố bên ngoài vẫn đông đúc ồn ào như thế, vì sắp có triển lãm quốc tế, nên người và xe trên đường đều đông hơn thường ngày. Phần lớn lực lượng cảnh sát đã được điều tới vùng phụ cận nhà triển lãm, những nơi tập trung đông người như ga tàu điện ngầm cũng được tăng cường bảo vệ. Hai người bọn họ ra bến xe buýt đợi xe đi ngoại ô. Giờ đang là mùa đẹp nhất trong năm của thành phố này, trong bầu không khí đượm vị thuần hậu và mùi hương của mùa thu, sạp hoa quả ven đường còn bán cả trà giải khát, các loại hoa quả tươi rói được bày biện gọn gàng ngăn nắp. Chu Tiểu Manh mua một chai nước mía, cắm hai ống hút vào, hai người đứng ở dưới đường uống hết sạch, bộ dạng thân thiết tựa như một cặp tình nhân trẻ. Chu Diễm Chiếu nhớ lại thời thiếu niên, mỗi lần tan học Chu Tiểu Manh hay thêm ăn quà vặt, về sau lần nào anh ta cũng nhớ mang về cho cô một suất bánh cuốn. Giờ chắc cái quán nhỏ ấy đã đóng cửa từ lâu. Nếu tương lai có cơ hội, thế nào cũng phải đi tìm lại một lần.

Trên xe buýt đông người, Chu Tiểu Manh đứng sát cửa sổ, Chu Diễm Chiêu đứng cạnh cô, những lúc xe phanh lại luôn có rất nhiều người huých tới, anh ta bèn ôm lấy vai cô, giúp cô chặn dòng người lại. Mái tóc Chu Tiểu Manh rất thơm, Chu Diễm Chiêu phải nhịn rất lâu mới nhân lúc không ai để ý hôn lên tóc cô một cái, có lẽ bị ngứa, cô ngẩng đầu lên liếc nhìn anh ta.

Họ phải đổi ba chuyến xe mới đến được gần nhà tang lễ, rồi mua vòng hoa và giấy tiền vàng bạc trong cửa hàng, Chu Tiểu Manh mua thêm một bó hoa cúc trắng. Chu Diễm Chiêu luôn nghĩ rằng cô sẽ khóc, song có lẽ thời gian bà Diệp Tư Dung nằm trên giường bệnh quá dài, dài đến mức Chu Tiểu Manh đã dần dần bị động tiếp nhận sự thật này, nên sau khi vào nhà tang lễ, nét mặt cô rất trang nghiêm, khóe mắt ửng đỏ, nhưng không hề rơi nước mắt.

Thi thể Diệp Tư Dung đặt trong phòng số 6, phòng số 5 bên cạnh đang diễn ra lễ truy điệu, có khá nhiều người. Bọn họ giả làm thân hữu đến chia buồn, trà trộn vào đám đông đứng một lúc. Chu Diễm Chiêu cẩn thận quan sát, cảm thấy không có gì khác thường, bèn khẽ khàng kéo kéo góc áo Chu Tiểu Manh.

Chu Tiểu Manh theo anh ta vào phòng số 6. Phòng này là phòng cỡ nhỏ, bên trong không bật đèn, ánh sáng mờ mờ tối, cũng chỉ có một cỗ quan tài đông lạnh tro tro kê ở đó. Chu Tiểu Manh vừa nãy đã để hoa cúc trắng ở phòng số 5, chỉ giữ lại một bông len lén mang sang bên này. Bà Diệp Tư Dung nằm trong quan tài đông lạnh mà như trên giường bệnh, say ngủ, tĩnh lặng dưới tấm kính chắn.

Chu Tiểu Manh rạp người trên nắp quan tài, nước mắt cuối cùng cũng tuôn ra. Từ khi còn rất nhỏ cô đã lờ mờ biết được, bố không còn nữa, đã chết rồi, chết rồi là sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Sau này có Chu Bân Lễ, mặc dù ông đối xử với cô rất tốt, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy khang khác. Trên đời này, người thân thiết nhất, ở gần bên cô nhất vẫn là mẹ, khi bà Diệp Tư Dung xảy ra chuyện, cô đã gào khóc âm ỉ, đến tận bây giờ trên người Chu Diễm Chiêu vẫn còn vết sẹo do cô cào cấu khi ấy. Lúc đó, cô bổ nhào tới cắn xé như một con báo nhỏ, cắn chặt đến nỗi anh ta không sao giằng ra được. Chỉ là, mấy năm trôi qua, vết sẹo đã mờ dần, nhưng cảm giác đau đớn thì không hề giảm bớt. Cô khóc lóc đập đầu vào nắp quan tài, toàn thân đều run lên lấy bầy.

Con người vào lúc đau khổ nhất, thực ra lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Chu Diễm Chiêu nghe thấy tiếng điện thoại cô rung lên, nhưng cô đang phục người trên quan tài không nhúc nhích, mặc cho nước mắt chảy tràn như lũ.

Chu Diễm Chiêu khom người định an ủi cô mấy câu, nhưng lại cảm thấy nói gì cũng không phù hợp lắm. Có điều khi vừa cúi xuống, anh ta chợt nghe thấy tiếng Chu Tiểu Manh lí nhí cơ hồ không thể nghe rõ, gần như phải nhìn khẩu hình mới nhận ra cô đang nói: “Chạy mau!”

Anh ta thoáng ngấn người, cơ hồ chỉ trong khoảnh khắc ngấn ngủ như điện xẹt, đột nhiên hiểu ra. Anh ta đưa tay nắm lấy cánh tay cô: “Đi!”

Chu Tiểu Manh ngoan ngoãn để anh ta kéo lên, nhưng đã quá muộn, bọn họ còn chưa kịp lao ra cửa, bức tường giữa phòng số 5 và phòng số 6 đột ngột nổ tung, chỉ sử dụng công cụ chuyên nghiệp mới đạt được hiệu quả đó. Lựu đạn cay bốc khói mù mịt lẫn vào, trong chớp mắt đã khiến người ta tức thở. Chu Diển Chiêu phản ứng rất nhanh, một chân đạp tung cửa sổ bên cạnh, kéo Chu Tiểu Manh nhảy qua đó. Chu Tiểu Manh bị sốc khói, ho liên tục. Đạn bay vèo vèo sát bên hai người, hỏa lực quá dữ dội, tưởng như kết thành một tấm lưới vô hình, ép bọn họ lùi vào trong phòng. Chu Tiểu Manh bị hun khói không nhìn thấy gì nữa, nhưng vẫn nghe thấy Chu Diển Chiêu nổ súng bắn trả. Trên người anh ta lúc nào cũng mang theo vũ khí, bao nhiêu năm cẩn trọng rồi cuộc đã có lúc dùng đến. Chu Diển Chiêu kéo cổ áo Chu Tiểu Manh lên bịt chặt mũi miệng cô lại, Chu Tiểu Manh tức thở nhưng chẳng biết làm sao, liền sau đó bỗng lạnh toát cả người, không biết đã bị anh ta đẩy vào đâu, chỉ cảm thấy không khí vừa khô vừa lạnh, khói mù cay sè mắt cũng không còn nữa. Cô mở mắt ra mới phát hiện mình bị đẩy vào trong quan tài, xung quanh đều là khói mù, không nhìn thấy gì cả. Bà Diệp Tư Dung nằm sát bên cạnh cô, gương mặt lạnh lẽo quen thuộc mà xa lạ, Chu Tiểu Manh khóc òa lên, đập mạnh vào nắp quan tài, nhưng Chu Diển Chiêu chẳng rõ đã đè vật nặng gì bên trên, cô dốc hết sức cũng không đẩy ra được.

Điện thoại vẫn đang rung lên bần bật, cô vừa khóc vừa nghe máy, giọng Tiêu Tư Trí lộ rõ vẻ lo lắng: “Tại sao không ra trước như kế hoạch?”

“Tôi muốn ở bên anh ấy!”

“Cô...” Tiêu Tư Trí chắc hẳn rất bất ngờ, nhất thời tắc tị không nói được lời nào.

Chu Tiểu Manh đập máy, điện thoại lại rung lên không ngừng nghỉ, cách một lớp thủy tinh, tiếng súng vang lên trầm đục mà xa xăm. Cô dồn hết sức đẩy nắp quan tài, lần sau mạnh hơn lần trước, nhưng quan tài đông lạnh ấy làm bằng thủy tinh hữu cơ, vừa dày vừa cứng, cô đẩy đến nổi tím bầm cả tay, máu chảy đầm đìa mà nó vẫn chẳng hề nhúc nhích, Chu Tiểu Manh khóc hụt cả hơi, mới đầu còn gọi: “Anh ơi!” về sau liền gọi: “Chu Diển Chiêu!” hết lượt này đến lượt khác gào lên: “Chu Diển Chiêu!”

Cô chưa bao giờ dốc sức gào lên như thế, gào hét cái tên ấy, nhưng không ai trả lời cô, tiếng súng thưa thớt dần, chỉ còn lại âm thanh thê thiết của chính cô văng vẳng trong chiếc quan tài. Cổ họng cô khản đặc, không còn chút sức lực nào nữa, nhưng hai tay vẫn cào loạn lên nắp quan tài. Không khí trong quan tài có hạn, Chu Tiểu Manh vùng vẫy hồi lâu, dưỡng khí dần dần tiêu hao hết, rồi cuộc cô cũng chìm vào hôn mê, các động tác chậm dần lại, ấn tượng sau cùng là mình vẫn ra sức đẩy nắp quan tài, móng tay bật tung hết, đầu ngón tay toàn máu là máu, rồi không tài nào nhúc nhích nổi nữa.

Có lẽ là không bao lâu sau, cũng có lẽ là rất lâu sau đó, rốt cuộc cô cũng tỉnh lại, trong cơn choáng váng chỉ nhìn thấy ánh đèn chói mắt, mọi thứ xung quanh đều đang khe khẽ lay động, mặt nạ dưỡng khí chụp lên mặt làm cô ngâm ngấm đau, bên cạnh ngoài bác sĩ và y tá còn có Tiêu Tư Trí mặc cảnh phục, trông xa lạ như một người không hề quen biết vậy.

Trên tay cô đã quấn băng, cũng may không bị còng, cô được đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ cấp cứu cắt áo cô ra, vừa hỏi han vừa lớn tiếng mô tả rành rọt thương thế của cô: “Mặt bị trầy xước! Tay trái bị trầy xước! Tay chân không gãy xương! Vết thương nhẹ ở tay đã được xử lý...”

Sau khi kiểm tra xong, cô được đưa về phòng theo dõi, hai viên cảnh sát gác ngoài cửa, chỉ có Tiêu Tư Trí vào nói chuyện với cô, nhưng anh ta không hỏi gì, cô cũng làm thinh, cuối cùng cô mới lên tiếng hỏi: “Anh tôi đâu?”

Sự bất ngờ ban đầu của Tiêu Tư Trí đã lùi xa, anh ta dường như đã đoán được cô sẽ hỏi vậy, liền đáp: “Anh ta bị thương, vẫn đang làm phẫu thuật.”

Chu Tiểu Manh nhìn thẳng vào mắt đối phương, Tiêu Tư Trí lại tiếp lời: “Tôi biết cô muốn giúp anh ta, vậy thì hãy nói hết những gì cô biết ra đi. Thoạt đầu là cô chủ động yêu cầu hợp tác với chúng tôi, bây giờ thủ phạm đã quy án, những người khác cũng đang trong quá trình truy bắt, cô hãy nghĩ cho kỹ xem nên khai thế nào.”

Chu Tiểu Manh vẫn nhắm nghiền mắt, cuối cùng, cô mới nói: “Tôi chẳng biết gì cả, anh đi hỏi Chu Diễn Chiêu ấy.”

Tiêu Tư Trí có cảm giác dường như cô đã biến thành một con người khác, vẻ mặt ấy rất khó tả, toát lên một vẻ giễu cợt và khinh thường đầy lãnh đạm, như thể sự chủ động hợp tác của cô khi trước, giờ đây đã thành chuyện nực cười. Anh ta trước đây từng bỏ công nghiên cứu tâm lý học tội phạm, nên cũng không miễn cưỡng. Đến tối, Tiêu Tư Trí lại đến một chuyến nữa, bảo Chu Tiểu Manh: “Tình trạng Chu Diễn Chiêu không được tốt lắm, cô đến xem đi.”

Bên ngoài phòng bệnh của Chu Diễn Chiêu bị canh gác hết sức nghiêm ngặt, toàn bộ đều là cảnh sát mang súng, lúc đi vào phải kiểm tra thân phận mấy lượt, cả bác sĩ y tá cũng phải cởi bỏ khẩu trang để xác nhận. Bác sĩ điều trị chính đứng đợi họ trước giường bệnh, nói: “Tình hình đại để lúc chiều tôi đã báo cáo với lãnh đạo tổ chuyên án rồi. Vết thương mở trên đầu, đạn xuyên qua xương sọ gây tổn thương màng não cứng và cuống não, trước mắt đã chết não, xét về mặt y học thì không còn hy vọng chữa khỏi. Đương nhiên, theo tiêu chuẩn lâm sàng của nước ta hiện nay, không thể dựa vào chết não mà phán đoán...”

Chu Tiểu Manh không nghe lọt câu nào, toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào giường bệnh, toàn thân Chu Diễn Chiêu cắm đầy các loại ống, tóc trên đầu đã bị cạo

sạch, ngay cả cô cũng thấy khó mà nhận ra nổi. Anh ta chưa bao giờ nằm ngoan ngoãn, yên ả thế này. Nhiều khi lúc ngủ anh ta vẫn khuynh tay khuynh chân gác lên người cô, khiến cô thường hay thức giấc lúc nửa đêm vì tức thở, nhưng Chu Diễm Chiêu nằm yên thế này, lại thành ra xa lạ, khiến cô có cảm giác, tất thấy đều không phải là sự thật.

“Hiện nay bệnh nhân không thể tự chủ hô hấp, chúng tôi chủ yếu muốn nghe ý kiến của phía cảnh sát và người nhà, quá trình cấp cứu đã kết thúc, tình trạng của bệnh nhân như vậy thì không còn hy vọng khôi phục ý thức nữa rồi. Nếu bây giờ rút hệ thống duy trì sự sống ra, bệnh nhân sẽ ngừng thở, tim ngừng đập, có thể tuyên bố tử vong...”

Xét cho cùng, Tiêu Tư Trí tuổi đời còn trẻ, tuy rằng tốt nghiệp lớp chất lượng cao của trường cảnh sát, nhưng cũng cảm thấy hơi áy náy, anh ta đưa mắt nhìn Chu Tiểu Manh, hỏi: “Thực ra lúc chiều, lãnh đạo của chúng tôi đã mở cuộc họp bàn bạc, sự việc đã vậy, mặc dù anh ta là nghi phạm, nhưng dẫu sao cũng nên tôn trọng ý kiến của người nhà. Vì vậy... cô có cần... trở về suy nghĩ thêm không?”

“Không cần suy nghĩ.” Chu Tiểu Manh nói: “Tắt máy đi.”

“Cái gì?”

“Tắt hệ thống duy trì sự sống đi.” Giọng Chu Tiểu Manh hết sức bình tĩnh, như đang nói một chuyện nhỏ nhặt: “Anh ấy từ lâu đã nói với tôi, nếu có một ngày anh ấy thành người thực vật nằm trên giường giống mẹ tôi, không nghe không biết, cũng không thể cử động thì thà chết còn hơn. Anh ấy có nói, nếu ngộ nhỡ một ngày nào đó anh ấy rơi vào tình cảnh ấy, thì tôi hãy dần lòng xuống, nhất định phải rút ống thở của anh ấy ra, để anh ấy ra đi, để anh ấy chết có tôn nghiêm.”

Tiêu Tư Trí hơi chần động nhìn cô, nét mặt cô bình tĩnh đến độ gần như không cảm xúc. Cô nói: “Tôi chỉ có một yêu cầu, để tôi tự mình tắt hệ thống duy trì sự sống của anh ấy.”

Tiêu Tư Trí gọi điện xin ý kiến, cuối cùng cũng đồng ý.

Bác sĩ điều trị chính chỉ cho cô công tắc của hệ thống duy trì sự sống, Chu Tiểu Manh bước tới tắt công tắc đi, tất cả máy móc liền trở về tĩnh lặng, lồng ngực Chu Diễm Chiêu nằm trên giường ngừng phập phồng, ở khoảng cách gần, Chu Tiểu Manh có thể nhìn thấy hàng mi anh ta, ấm áp, tựa hồ còn hơi ươn ướt, tưởng chừng như có thể mở ra bất cứ lúc nào.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cô áp môi lên cặp môi vẫn còn chút hơi ấm của Chu Diễm Chiêu, thấp giọng thì thầm: “Em tắt công tắc rồi, anh yên tâm nhé... Chu Diễm Chiêu, điều em muốn nhất... kỳ thực là lấp một cái công tắc ở trong tim mình, có thể bật tắt bất cứ lúc nào. Như thế, khi nào em muốn yêu anh thì sẽ yêu anh, khi không muốn yêu anh nữa, thì sẽ không yêu nữa...”

Nước mắt rơi trên gương mặt anh ta, Chu Tiểu Manh nhớ lại, từ rất lâu rất lâu về trước, có người nói với cô, lúc anh chết em không được khóc đâu đấy, nước mắt rơi xuống mặt, kiếp sau sẽ thành cái bát, xấu lắm.

Nhưng phải như thế, kiếp sau cô mới nhận ra được anh chứ.

Cô đứng thẳng người lên, vừa hít vào vừa ho sù sụ, cuối cùng mỉm cười nói: “Cảnh sát Tiêu, cảm ơn anh đã dẫn tôi đến gặp anh ấy.”

Tiêu Tư Trí sức hiểu ra, vội nhào tới đè cô xuống đất, bẻ ngoặt hai tay cô ra phía sau, nhưng đã quá muộn, mặt sau chiếc đồng hồ trên cổ tay cô đã bật tung ra, toàn thân cô run lên một chập, cả thế giới đang dần trở nên mơ hồ, xa xăm, dường như còn có gió, cô loáng thoáng nghe thấy bác sĩ điều trị kêu lên kinh hoàng: “Cyanua... không kịp nữa rồi...”

Trúng độc tử vong là chuyện xảy ra trong chớp mắt, chỉ mười mấy giây đồng hồ ngắn ngủi, Tiêu Tư Trí và bác sĩ điều trị chính cho Chu Diễm Chiêu đều có mặt, thậm chí không kịp làm bất cứ động tác cấp cứu nào, bác sĩ lấy một lượng lớn nước muối sinh lý chạy tới, lớn tiếng gọi y tá chuẩn bị rửa ruột, nhưng đồng tử mắt Chu Tiểu Manh đã giãn, hô hấp cũng ngừng hẳn. Không phải Tiêu Tư Trí chưa từng thấy người chết, nhưng anh ta chưa từng thấy người nào chết lại mỉm cười tươi tắn đến thế, nụ cười cuối cùng của Chu Tiểu Manh ấm áp mà ngọt ngào, tựa như đối mặt với cô không phải thần Chết, mà là một cuộc hẹn vầy.

Chương 13

Tiêu Tư Trí bị xử lý kỷ luật, sau khi Chu Diễm Chiêu chết, Chu Tiểu Manh đã trở thành nhân chứng quan trọng, vậy mà lại tự sát trong phòng bệnh của Chu Diễm Chiêu. Lãnh đạo tổ chuyên án thở dài: “Tiểu Tiêu, tôi biết cậu cũng không ngờ, nhưng kỷ luật là vậy.”

“Vâng, là tôi đã sơ suất.”

Lãnh đạo vỗ vỗ vai anh, an ủi: “Đi đi, nghỉ ngơi một thời gian. Hay là, đi gặp bác sĩ tâm lý nói chuyện vài buổi.”

Đây là lần đầu tiên anh chấp hành nhiệm vụ nằm vùng, có thể nói là thất bại trở về, nhưng lãnh đạo rất thông cảm, dẫu sao cũng là người trẻ tuổi mới ra đời, hướng hồ tư liệu các bên trước nay đều nhấn mạnh rằng quan hệ anh em nhà họ Chu rất căng thẳng, mà Chu Tiểu Manh lại chủ động tìm đến yêu cầu cảnh sát hợp tác, chẳng ai ngờ đến phút cuối cùng cô lại giở ra chiêu này.

Tướng Khánh Thành từ lâu đã ngầm ngầm tự thú và hợp tác với cảnh sát, Tướng Trạch cũng bị bắt giữ thuận lợi. Tướng Khánh Thành đã cung cấp khá nhiều chứng cứ về Chu Diển Chiếu đáng tiếc lúc thu lưới thì mấy nhân vật quan trọng hoặc chết hoặc bỏ trốn, một số chứng cứ xác thực hơn, một số vật chứng và nội tình bên trong công ty nhà họ Chu, thấy đều không tìm thấy.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Tiêu Tư Trí nghe được một số tin đồn về nguyên nhân cái chết của Chu Diển Chiếu, tin kiểu gì cũng có. Tiêu Tư Trí không nói gì, Chu Diển Chiếu chết như thế nào, anh là người biết rõ nhất.

Khi đội đặc nhiệm xông vào, Chu Diển Chiếu đang ngồi trên quan tài. Tay anh ta nhỏ máu tong tong, còn cầm khẩu súng, rõ ràng đã hết đạn. Đùi anh ta cũng đang chảy máu, trên mình không biết có bao nhiêu vết thương, cả người trông như mới vớt từ biển máu lên vậy. Tiêu Tư Trí đeo mặt nạ phòng độc xông vào, qua lớp kính mặt nạ nhìn thấy dường như khóe miệng anh ta đang nhếch lên cười, sau đó giơ súng lên, nhắm vào đầu mình bóp cò.

Tiếng súng vang lên “pằng” một tiếng, khi ấy, toàn đội đặc nhiệm đều không ngờ Chu Diển Chiếu vẫn còn đạn, thân hình anh ta đổ vật ra, nặng nề gục xuống cổ quan tài. Đến khi xác nhận an toàn, còng tay anh ta lại, các đội viên đội đặc nhiệm hò nhau khiêng anh ta xuống, mới phát hiện trong quan tài không chỉ có bà Diệp Tư Dung, mà còn cả Chu Tiểu Manh đang gần như tắc thở.

Sau đấy, họ phát hiện trên người Chu Diển Chiếu vẫn còn băng đạn đầy nguyên, có người trong đội đặc nhiệm không hiểu nổi: “Đã hết đạn đâu nhỉ, sao hắn lại tự sát? Theo lý mà nói, loại người hung hăng thế này, không đến phút cuối cùng, không lấy một địch mười, hắn làm sao cam tâm.”

Đến ngày hỏa táng Chu Tiểu Manh, Tiêu Tư Trí mới chợt hiểu ra, bấy giờ nếu Chu Diển Chiếu không tự sát, cuộc đấu súng kéo dài thêm một lúc nữa, rất có thể Chu Tiểu Manh trong quan tài sẽ chết ngạt.

Tình yêu của hai người này, nồng nàn đến độ bất cứ sự vật nào trên thế gian cũng không thể xen vào giữa, không thể tách rời ra. Trải qua rất nhiều chuyện, đó vẫn là một tình yêu sâu đậm. Có lẽ, trong một khoảnh khắc nào đấy Chu Diển Chiếu hy vọng Chu Tiểu Manh có thể tiếp tục sống, nhưng cuối cùng Chu Tiểu Manh vẫn lựa chọn đồng sinh cộng tử với anh ta.

Vì vậy anh cũng hiểu ra, tại sao Chu Tiểu Manh chủ động yêu cầu hợp tác với cảnh sát, chắc từ khi đó cô đã có quyết định rồi, từ rất lâu, rất lâu trước đây.

Tổ chuyên án vẫn đang làm việc, văn phòng của Chu Diển Chiếu bị niêm phong lục soát, một số nhân chứng vật chứng quan trọng còn chưa tìm được. Vu Tiểu Quang hiện vẫn không rõ ở đâu, có người nói gã ta sớm đã lên thuyền chạy trốn đến Việt Nam rồi. Công

tác phá án của tổ chuyên án tiến triển một cách chậm chạp, cũng may là các nhân vật ngoài rìa không ngừng sa lưới, dần dần hình thành nên một chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh. Đúng lúc này, Tướng Trạch trong trại tạm giam đột nhiên tự sát. Trại tạm giam được quản lý cực kỳ nghiêm ngặt, phạm nhân như Tướng Trạch đều bị giam riêng, giám sát 24/24, nhưng anh ta lại cắt mạch máu chết trên giường, lấy chăn che lại, đến sáng hôm sau mới phát hiện ra, thì thì thể đã lạnh. Tổ chuyên án chịu áp lực vô cùng lớn, ai nấy đều nói vì Tướng Khánh Thành lên tiếng nên Tướng Trạch mới chết trong nhà giam. Nhưng khi nghe được chuyện này, Tướng Khánh Thành chỉ nói một câu: “Tiểu Quang trở về rồi.”

Có lẽ Vu Tiểu Quang căn bản không rời khỏi Nam Duyệt, gã ta là người bản địa, mạng lưới quan hệ sâu rộng, sau khi Chu Diễm Chiêu gặp chuyện, gã liền như bùn chìm đáy biển, không còn tăm tích gì nữa. Nhưng cái chết của Tướng Trạch đã khiến cả tổ chuyên án một lần nữa chấn động, bất luận thế nào, Vu Tiểu Quang là thủ phạm, nhất định phải bắt về quy án.

Lệnh truy nã toàn quốc được phát ra, cả thành phố lại giăng lưới lục soát, nhưng Vu Tiểu Quang tựa như tan vào không khí, chẳng thấy tăm hơi, Tướng Khánh Thành dù đã tích cực tự thú, được hưởng lượng khoan hồng, nhưng tính tội ra vẫn bị phán mười lăm năm tù giam. Vụ án lớn rầm rộ Nam Duyệt cuối cùng cũng được công khai trước dư luận, nhất thời gây nên chấn động vô cùng lớn. Tướng Khánh Thành là “thế lực đen” nổi tiếng Nam Duyệt, rất nhiều án hình sự đều có bàn tay y thao túng, nhưng cảnh sát trước giờ vẫn không đủ chứng cứ, lần này y chủ động đầu thú, đồng thời còn hiệp trợ cảnh sát triệt phá một tập đoàn thế lực đen khác, phóng viên bắt đầu liên tục đăng tin, đài truyền hình cũng làm riêng một chuyên đề về chuyện này.

Ra khỏi tòa án, đám phóng viên vẫn chưa hết hứng thú, đuổi theo chụp cảnh Tướng Khánh Thành bị áp giải lên xe cảnh sát, đột nhiên có tiếng nổ, tựa như ai đốt pháo, tất cả còn chưa kịp định thần, một viên cảnh sát kinh nghiệm dày dặn lớn tiếng quát: “Nằm xuống!”

Tay bắn tỉa chỉ bắn một phát, chuẩn xác hạ gục mục tiêu, Tướng Khánh Thành ngã xuống trong vũng máu, hiện trường thành một đám hỗn loạn. Tiêu Tư Trí khi đó vừa kết thúc kỳ nghỉ đi làm, nhưng không đến tòa án, lúc thấy cảnh tượng này trên chương trình tin tức, lòng anh ta trầm hẳn xuống. Có mấy đồng nghiệp nhìn màn hình ngẩn người ra, còn có người lớn tiếng mắng: “Khinh người quá đi mất!”

Tiêu Tư Trí đột nhiên vớ chùm chìa khóa xe lao ra ngoài, đồng nghiệp hỏi: “Đi đâu đấy?”

“Đi thăm một người bạn!”

Lúc hoàng hôn anh ta mới đến nghĩa trang, tài sản nhà họ Chu đều bị tịch thu, ông Chu

Bân Lễ được đưa vào viện dưỡng lão, vì không có người thân nên tro cốt của Chu Diễm Chiêu và Chu Tiểu Manh được bộ phận dân chính an táng ở đây.

Nghĩa địa dưới ánh chiều tà không một bóng người, chỉ có từng hàng thông xanh lắc lư trong gió bầu bạn với những tấm bia mộ ngay ngắn thẳng hàng, sắc trời tối dần, lũ chim bay về, càng làm toát lên vẻ thê lương tịch mịch.

Vị trí đặt mộ rất chật hẹp, mộ huyệt của Chu Diễm Chiêu và Chu Tiểu Manh đặt cạnh nhau, vì khoảng cách rất gần nên hai tấm bia mộ chùng như chập vào làm một. Trước bia mộ đặt một chậu hành, lá hành mọc rất dài, trên ngọn còn vương giọt nước như vừa được tưới tắm. Bên cạnh còn có hai mẫu gỗ, Tiêu Tư Trí cúi xuống cầm lên, nhìn một lúc lâu mới nhận ra đây là một đôi giày gỗ, làm rất tinh xảo, không biết tại sao lại bị người ta dùng khoan điện chọc thủng lỗ chỗ khắp nơi, dưới đế hai chiếc giày đều có chữ, nhưng cũng bị mài đi gần hết, anh ta vất vả lắm mới đọc được, thì ra là “Suốt đời bên nhau.”

Tiêu Tư Trí không biết mình đang nghĩ gì, anh ta nhìn tấm ảnh Chu Tiểu Manh trên bia mộ, mắt sáng rực trắng, cười tươi như hoa nở. Còn Chu Diễm Chiêu trong ảnh lại hơi chau mày, đây là nét mặt thường thấy nhất ở anh ta, anh Mười danh tiếng lẫy lừng của Nam Duyệt, không giận mà oai.

Suốt đời bên nhau, cuối cùng vẫn làm được rồi.

Sau cùng, trời cũng sập tối hẳn. Tiêu Tư Trí mượn chút ánh sáng từ màn hình điện thoại di động, chậm chậm đi xuống núi. Rốt cuộc cũng thấy được bãi đỗ xe, anh lơ mơ nhìn thấy chiếc xe cảnh sát mình lái đến đậu ở đó, nhưng bên cạnh dường như có bóng người thấp thoáng.

Tiêu Tư Trí chưa kịp phản ứng gì, đã nghe thấy tiếng động cơ mô tô gầm rú lao vút đi, đèn sau xe lóe lên như tia chớp, nhoáng lên rồi biến mất.

Tiêu Tư Trí lao đến bên cạnh xe cảnh sát, chụp lấy máy bộ đàm, gọi tất cả lực lượng chi viện cản đường. Từ nghĩa trang ra đến khu nội thành chỉ có một con đường, nhưng anh cũng tự biết không thể chặn nổi. Vu Tiểu Quang thậm chí còn cố ý để anh trông thấy. Tiêu Tư Trí lái xe đuổi theo, vừa đuổi vừa dùng bộ đàm kêu gọi, cảnh sát dọc đường đều nhao nhao xuất kích. Màn đêm buông thấp, những đốm sao li ti lấp rắc trên bầu không, Tiêu Tư Trí đã hai lần nhìn thấy đèn ở đuôi chiếc mô tô ấy, anh đạp ga tăng tốc đuổi theo, nhưng tiếng động cơ chỉ thoát ẩn thoát hiện, cuối cùng lại vọt đi xa, tan biến vào màn đêm mờ mịt.

Gió lướt qua bên tai, vành tai không đội mũ bảo hiểm bị gió quất ngâm ngấm đau, Tiểu Quang dừng xe lại, châm một điếu thuốc. Trên đường quốc lộ cách đó không xa, mấy chiếc xe cảnh sát hụ còi lao nhanh. Trên tay lái mô tô vốn cầm một đóa hồng, giờ đã bị gió làm rụng mất khá nhiều cánh hoa, Tiểu Quang lấy bông hoa xuống, nhẹ nhàng vuốt

ve cánh hoa mềm mại. Đóa hoa này gã định đặt trước mộ, nhưng cuối cùng, lại chỉ để một chậu hành kia.

Gã trịnh trọng, cẩn thận, nhẹ nhàng hôn lên đóa hồng đã tả tơi, giống như rất nhiều năm trước, từ sâu thẳm nội tâm, gã đã khao khát làm điều đó.

Hết

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook/caphebuoitoi>